

✧ VÕ ANH THƠ ✧

MANG THAI TUỔI 17

*"Hồi em thương anh
Là thời đẹp nhất
Em không nghĩ mệt
Cũng không nghĩ sầu..."*

NHẬT KÝ MANG THAI TUỔI 17

Võ Anh Thơ

Ngôn Tình, HÀi HƯỚC, Truyện Teen, Khác, Việt Nam

Thể loại: Tình cảm học đường, hài hước, nhật kí mang thai

Đây là cuốn nhật ký kể về những suy nghĩ và mọi việc xảy ra quanh cô bé Min Min chỉ mới 17 tuổi lại bất ngờ mang thai với cậu bạn trai cool boy cùng trường. Và cũng bắt đầu chuỗi những sự việc hài hước xảy ra khi cô về làm dâu....

Ông bà vẫn thường nói câu:

"Hãy là hoa nhưng chớ nên là trái, hoa nồng hương còn trái lắm khi chua."

Tình yêu lắm lỗi ở tuổi thơ ngây đôi khi giết chết hạnh phúc tương lai một người.

Mang trong mình đứa con khi tuổi còn nhỏ là điều khó khăn và không dễ dàng.

Bạn đủ dũng cảm vượt qua mọi thứ...?

Nước mắt - ân hận muộn màng cho những trái tim vì một phút nông nổi.

Tuổi trẻ vấp ngã với chính bi kịch của bản thân.

Thế nhưng, đôi khi cuộc sống lại cần những vấp ngã để có thể:
TRƯỞNG THÀNH.

Mục lục

- Chương 1: Cuộc sống nhàm chán
- Chương 2: Chạm trán với cool boy và... Hãy đợi đấy!
- Chương 3: Cây mai và thằng hái trộm
- Chương 4: Hữu thù bất báo phi quân tử
- Chương 5: Anh hùng cứu... Yêu nữ
- Chương 6: Sáng sớm tình dậy rồi... Khóc thét!
- Chương 7: Mở đèn pin coi sách mang thai
- Chương 8: Lo cái Tí... Mang thai ngoài ý muốn
- Chương 9: Rung động trước kẻ bẻ trộm cành mai
- Chương 10: "Ninja" mua que thử thai
- Chương 11: Thèm được nói ra
- Chương 12: Que thử thai hiện mấy vạch?
- Chương 13: Tháng ngày tự do tung hoành
- Chương 14: Những dấu hiệu kỳ lạ
- Chương 15: Trứng đã gặp tinh trùng. Có con
- Chương 16: Báo tin dữ cho phụ huynh
- Chương 17: Lựa chọn khó khăn
- Chương 18: Gặp bạn thân cool boy
- Chương 19: Đêm ngủ ở đền thần
- Chương 20: Con muốn tiếp tục học
- Chương 21: Ai bảo làm dâu là sướng
- Chương 22: Thử yêu thương nhau xem nào
- Chương 23: Hôn
- Chương 24: Sự trở về của mối tình đầu
- Chương 25: Cảm ơn vì trời đã mưa
- Chương 26: Hãy chăm sóc baby thật tốt
- Chương 27: "Tình địch" đến thăm nhà
- Chương 28: Ích kỷ
- Chương 29: Cách ghen của cool boy
- Chương 30: Trả đũa bà hàng xóm
- Chương 31: Nghỉ học

Chương 32: Chỉ là trách nhiệm?
Chương 33: Phá thai
Chương 34: Cảm nắng
Chương 35: Lớp học tiền sản tư nhân
Chương 36: Người thay thế
Chương 37: Cái chết của "hoa" Tường Vi
Chương 38: Thịt bò và... Răng giả
Chương 39: Dầm mưa
Chương 40: Một người tốt
Chương 41: Cắt tóc
Chương 42: Đối mặt
Chương 43: Hãy để đứa bé sống
Chương 44: Bí mật bại lộ
Chương 45: Xung đột
Chương 46: Về nhà
Chương 47: Hạnh phúc khi có con
Chương 48: Mất con
Chương 49: Tái hợp
Chương 50: "Thân phận" của anh Quang
Chương 51: Vụn vỡ
Chương 52: Chuộc lỗi
Chương 53: Cùng về nhà nhé vợ!
Chương 54: Quá khứ. Hiện tại. Tương lai. Và cuộc sống vẫn tiếp diễn (Hết)

Chương 1: Cuộc sống nhàm chán

Giữa tháng 1 năm 2013

Thông tin về chủ nhân của quyển nhật ký có 1 không 2 này:

Tên thật: có chết cũng không nói...

Biệt danh: Min Min

Sinh ngày: 9/9/1996

Nhóm máu: O "thiên tài"

Giới tính: gái "ngây thơ"

Chòm sao: Xử Nữ

Chiều cao: 1m53 + 2cm đế của đôi giày thể thao Nike

Học ở: trường nội trú Q lớp 11B10, ngồi bàn thứ nhất dãy giữa nên thường bị thầy cô địa

Sở thích: cura trai

Sở đoản: ra vẻ nhu mì

Quan niệm tình yêu: được ăn cả, ngã về 0

Mong muốn: trở thành người nổi tiếng

Bí mật: nhiều vô số kể nhưng liệt kê vài thứ thôi

1. Bảy tuổi đánh rắm rất lớn và đổ cho con bé đứng bên cạnh
2. Lén lấy mấy chiếc quần bông của thằng Vinh cắt ba lỗ
3. Nói cho mẹ biết thằng Hoàng cạo lông chân bao nhiêu lần 1 ngày
4. Up hình con bạn thân Thuý Nga đang nặn mụn lên trang mạng xã hội rồi vờ lên án kịch liệt cái đũa làm chuyện đó
5. Từng thấy cha lộ hàng ngoài bãi biển

_____v.v..._____

Tôi tên Min Min. Đó chỉ là biệt danh, nghe dễ thương đó chứ. Tên thật của tôi không xấu nhưng tôi thích mọi người gọi mình là Min Min hơn. Tôi học lớp 11 tức năm nay 17 tuổi. Quả thật tôi không thích cái câu ông bà hay bảo: tuổi 17 bẻ gãy sừng trâu. Thay vì làm việc vô nghĩa đó tôi thà đi thi hoa hậu thế giới còn sướng hơn. Số đo 3 vòng của tôi không được hoàn hảo, phải chăng vì thế mà tôi chưa có bạn trai. Đời chán quá!

Chiều nay tan học vừa bước chân vô nhà tôi đã nghe âm thanh ồn ào, hệt như chạy giặc. Nhà tôi chỉ có 5 người mà nhốn nháo như chuồng gà. Suốt ngày cứ nghe oang oang giọng cha mẹ rồi đến hai thằng em sinh đôi trời đánh.

"Ông tháng này chưa đưa tiền tôi"

"Gì? Tôi mới đưa hôm trước, bà xem lại đi"

"Xem rồi, không có"

"Thì bà cứ vào xem lại lần nữa cho chắc ăn"

"Ờ hay, ông điếc à? Đã bảo không là không, có xem mấy lần cũng thế thôi"

Cha mẹ luôn mang tiền bạc ra làm chủ đề tranh cãi, một ngày gần chục bận chứ chả ít.

"Con nhỏ này đẹp quá anh ha"

"Ai? Con đó hả? Xấu òm, đẹp nổi gì"

"Em thấy vậy là xinh rồi, bữa nào cura nhỏ thử"

"Mày sinh ra uống quá, có mắt mà như đui"

"Chỉ có kẻ hay xem ảnh nude như anh mới bị mù"

"Mày coi nhiều hơn tao còn nói gì chứ"

Còn đây là cuộc trao đổi mất nết giữa hai thằng em sinh đôi 14 tuổi của tôi. Thằng bên phải tên Huy Hoàng nhưng tôi thấy đời nó giống điều tàn hơn, còn thằng bên trái tên Quang Vinh, tiếc là nó không phải ca sĩ. Huy Hoàng và Quang Vinh suốt ngày bàn tán về việc của gái. Nghe mấy câu thô thiển của chúng mà tôi muốn đi đầu xuống đất. Sao tôi không có em gái nhỉ? Không phải vì tôi thích em gái mà chí ít, nó sẽ không thù dai như hai thằng tiên sư trời đánh kia.

Cuộc sống của tôi nhàm chán, vô vị dễ sợ!

Sáng đi học, nhồi nhét mớ kiến thức to còn hơn núi vào đầu. Quanh đi quẩn lại toàn thấy mấy gương mặt quen thuộc muốn bị mốc cả lên, từ thầy cô qua bạn bè. Chiều về nhà thì nghe cha mẹ và hai thằng em hợp thành cái chợ bà Chiêu. Ông bà hay nói: Hai người đàn bà cộng con vịt ra cái chợ. Nhà tôi có một người đàn bà với ba đàn ông mà ra tới... 4 cái chợ! Giả sử có thêm con vịt nữa thì tôi thề trên bộ tóc giả của mẹ mà tôi lỡ dùng làm giẻ lau là tôi sẽ lên nóc nhà sống.

Đời tôi cứ trôi qua 1 cách nhạt nhẽo đơn điệu. Ngày nào cũng như ngày đó. Tôi ước giá như nó xuất hiện sự thay đổi lớn, cái gì đó thật chấn động ấy. Bước ngoặt đổi thay. Chiều qua con bạn thân Thuý Nga bói cho tôi quẻ bài Tarot. Phải công nhận, con này có số làm... bà bói. Nhìn dáng ngồi chân trên chân dưới, mặt mày thảnh thơi nhàn như khi là tôi biết trước tương lai của nó khỏi cần bói chi mệt. Thuý Nga bói khá ứng nghiệm, có điều ứng toàn những thứ xui xẻo rùng rợn.

"Bà sắp gặp chuyện lớn. Rất lớn! Đến nỗi sẽ làm cuộc sống của bà thay đổi hoàn toàn"

"Chuyện gì?"

"Cũng không rõ nhưng hình như liên quan đến trai"

"Ồ! Hay mình sắp gặp 1 công tử nhà giàu, đẹp trai, lạnh lùng?"

"Chắc vợi"

Vậy là có thứ để tôi hi vọng rồi. Tôi chấp tay vái trời vái đất cho điều ấy xảy ra để kết thúc vòng quay nhàm chán mình đang có. Nếu được thế thì tôi hứa danh dự không lên lấy quần bông của thằng Vinh ra cắt mỗi khi nó chơi trò trả đũa tôi.

Chương 2: Chạm trán với cool boy và... Hãy đợi đấy!

Ngày 17 tháng 2

Trường học tất nhiên bao giờ cũng có cả tá thứ để nói. Đó là điều hàng vạn hàng triệu học sinh trên thế giới đã công nhận rồi. Cái trường trung học phổ thông Q của tôi cũng thế thôi. Mà một trong những vấn đề được quan tâm chú ý nhiều nhất, thậm chí trên phim Hàn hay truyện tranh Nhật cũng mang vào làm chủ đề chính, đó là các hot boy - hot girl! Oh yes! Đây là thứ luôn hiện diện hầu hết trong tất cả trường từ cấp I, II, III kể cả mẫu giáo. Vì sao? Đơn giản, có trai đẹp gái xinh là... cứ mê!

Hot boy - hot girl ai chẳng biết đó là những kẻ mang nhan sắc rất "hót". Với tôi, những kẻ chuyên mang sắc đẹp của mình đi "phe" trước bàn dân thiên hạ là một tội ác không thể tha thứ. Chúng nó làm vậy chả khác nào khơi dậy lòng ganh tị nơi những người xấu hơn. Đã thế còn khiến cho một nhóm người khác mê điên cuồng, suốt ngày theo đuổi. Tóm lại tôi ghét mấy cái hot hot đó. Nhan sắc tôi "nguội" đây mà cũng có chết đâu, vẫn sống nhăn răng còn gì. Khoẻ nữa là đằng khác!

Trường Q của tôi có khá khá những hot boy - hot girl (tại sao trên đời lại có nhiều kẻ thích gây tội ác bằng sắc đẹp thế nhỉ). Tất nhiên là tất cả những người đó chỉ được biết đến trong một phạm vi nào đấy, chứ không đình đám như trên phim Hàn, truyện tranh Nhật là kiểu đẹp nứt lòng đến nỗi Hằng Nga phải uất ức hoặc giàu đến nứt vách đổ tường (nhan sắc của chúng làm đổ tường thì tôi chả hiểu cái gia đình ấy sống thế nào được). Ngoài đời vẫn thực tế hơn phim truyện

nhieu. So với toàn trường mà bạn nổi tiếng khắp cả khối là đã ghê
gớm lắm rồi! Khối 11 của tôi có tổng cộng 7 thằng hot boy, còn hot
girl thì tôi không đếm bởi tôi không mê con gái. Và trong số đó tôi để
ý 1 thằng... Học lớp 11B1, gương mặt khá cool có thêm hai lúm đồng
tiền, học giỏi và tham gia CLB võ thuật - cậu ta tên Chan Chan.

Tôi để ý Chan Chan không hẳn là vì mê hot boy (mặc dù phải thừa
nhận nhiều lúc tôi suýt mất hết hồn vía khi thấy cậu ta cười bởi 2 lúm
đồng tiền duyên tặc) mà do cậu ta được bạn bè gọi bằng biệt danh,
giống tôi. Chưa hết, Chan Chan thường đạp xe đi học ngang nhà tôi
mỗi buổi sáng. Tôi vốn không quen để ý mặt mũi những người qua
lại nhà mình nhưng bởi một cuộc chạm trán không mong đợi mà cả
hai... thành kẻ thù. Sáng hôm đó, khi tôi đang lau chùi ban công ở
phía ngoài thì vô tình quơ tay hất đổ cả xô nước rớt xuống dưới.
Không may là đầu của Chan Chan lại trở thành nơi "đáp" của cái vật
bằng nhựa kia. Thật tình không thể trách tôi được. Nếu trách nên
trách cậu ta lại đạp xe đến ngay lúc ấy... Đứng thất kinh trong vài
phút, tôi liền lật đật chạy xuống dưới nhà để xin lỗi kẻ bị nạn.

"Ơ cậu gì ời cho tớ xin lỗi, tớ không cố ý" - Tôi mon men đi ra ngoài
cổng, nói thỏ thẻ.

Lúc đó tôi chưa biết đó là Chan Chan, cool boy trường mình vì
nguyên cái xô nhựa ụp cả lên đầu cậu ta. Nước lau nhà hoà quện
với mùi Sunlight tạo nên một thứ mùi vô cùng "thơm tho" trên người
Chan Chan. Tôi nhắm mắt tưởng tượng cái cảm giác mới sáng sớm
đã được "tắm mát" bằng thứ chất lỏng kinh dị mà tạm gọi là sự pha
trộn hoàn hảo giữa nước rửa nách của thằng Hoàng với nước rửa
chân của thằng Vinh cộng thêm nước sông Sài Gòn.

"Cậu ời" - Tôi cất tiếng gọi lần nữa bì không nghe đối phương đáp.
Sự im lặng đáng sợ.

Mấy giây sau, Chan Chan chậm rãi kéo cái xô nhựa lên để phô bày gương-mặt-cool-boy-vừa-mới-bị-một-con-bé-tô-điểm-bằng-nước-lau-nhà. Khi ấy tôi giật mình nhận ra thằng "hót" boy trường mình đây mà. Đã thế còn đứng ngay cái cậu má lúm đồng tiền.

"Hơ hơ... Chào cậu, Chan Chan"- Tôi cười ruồi, chào hỏi cho lịch sự.

Dường như Chan Chan cố kiềm chế cơn giận dữ nhiều lắm hay sao mà tôi thấy trán cậu ta nổi mấy đường gân xanh lè, giật giật như bị động kinh.

"Đằng ấy làm cái trò gì vậy hả???"- Giọng Chan Chan không quá lớn nhưng nghe day nghiêng dã man. Đúng là giận lắm rồi!

"Ờ thì, tớ vô tình vô tay trúng xô nước lau nhà mà đúng lúc cậu đạp xe ngang qua nên... Ừm, chỉ là sự cố thôi, cậu bỏ qua"

"Bỏ qua???"- Giờ Chan Chan chuyển qua bị rút mắt -"Làm tôi ướt nhem như chuột lột mà bảo tôi bỏ qua sao? Đằng ấy nói dễ nghe ghê!"

"Đã bảo tớ không cố ý. Có lẽ số phận an bài hôm nay cậu phải bị úp xô nhựa lên đầu. Cứ xem như hạn xui năm nay đến sớm"- Tôi cười trừ.

"Nói thế mà nghe lọt tay được hả??? Tôi bắt đền đó! Làm sao tôi đến trường bây giờ?"

Trông dáng vẻ tức giận sôi gancura Chan Chan, tôi giấu tiếng thở dài rồi khoanh tay bảo:

"Mà nói gì thì nói, cậu còn định đội cái xô ấy đến bao giờ nữa?"

Như chợt nhớ ra điều đó nên ngay lập tức Chan Chan ném mạnh xô nhựa xuống đất đồng thời gắt lên để chữa cái gương:

"Tóm lại, đằng ấy phải xin lỗi và cho tôi vô nhà tắm rửa thay quần áo!"

"Xin lỗi thì tớ làm rồi còn cái kia thì để tớ vào lấy tạm áo sơ mi của thằng em cho cậu."

"Xin lỗi với thái độ kênh kiệu đó hả??? Chí ít cũng nên tỏ ra hối hận ăn năn hay hạ mình van nài tôi tha thứ chứ!" – Chan Chan gào.

Bắt đầu bức bối trước cái kiểu vênh vào mặt nết của tên cool boy, tôi hất cằm đáp trả:

"Hạ mình van nài thì còn khuya! Tớ đã chân thành xin lỗi, không nhận thì mặc xác cậu!"

"Cái con nhỏ bố lão này!" – Chan Chan lấn tới và đưa ngón tay lên chỉ thẳng mặt tôi.

Tức cái mình, tôi không nói không rằng ngay tức khắc há miệng đớp một phát vào ngón tay dám chỉ trỏ "bậy bạ" của Chan Chan. Đối diện, cậu ta há hốc mồm cùng cái nhìn thất kinh trước thế võ lợi hại từ đối phương. Rất nhanh, tên cool boy la làng: "A a a a a a a!"

Mau chóng, tôi nhả ngón tay Chan Chan ra rồi chùi mồm. Gớm ghiếc! Tiếp, tôi đá một cú đau vãi trời xanh vào chân cậu ta. Chan Chan lại hét lên và cúi xuống ôm chân. Chưa dừng ở đó, tôi vớ lấy cái xô quất vào bên hông cho cậu ta chơi với ngã nhào vô chiếc xe đạp martin đang dựng chống kế bên. Thế là cả hai nằm sóng soài ra đất. Xong, tôi ngoảnh mặt bỏ đi vào trong nhà, đóng cổng cái rầm. Nhưng lát sau từ trong phòng vệ sinh, tôi nghe bên ngoài Chan Chan mắng rất

khí thế:

"Đồ phù thủy! Đồ bà chằn lửa! Đồ thứ con gái dữ như quỷ! Đồ mặt mốc!"

Nghiến răng, tôi quay qua cầm lấy cây lau nhà rồi phi như bay ra ngoài cổng. Vừa thấy tôi, Chan Chan ngừng mắng mà lập tức lùi người ra phía sau chuẩn bị tư thế.

"Đằng này không nhìn đằng ấy nữa đâu nha! Đây là đai đen tứ đẳng karate đó!"

Tôi cười khinh. Vỡ với chả khí! Bà đây một chiêu "lau nhà chảo" thôi là mày vô viện chĩnh hình! Nghĩ xong, tôi liền ném về phía Chan Chan chiếc áo sơmi của thằng Vinh vì áo thằng Hoàng toàn mùi hôi nách. Nhận lấy áo, mặt cậu ta bỗng chốc nghếch ra do bất ngờ.

"Giờ đếm tới ba, cậu mà không biến khỏi đây thì tôi cho nếm mùi ka-ra-tê-la-nhàu!"

Nhớ lại mấy thế công phu lạ lẫm ban nãy của tôi nên Chan Chan hơi biến sắc. Tức thì, cậu ta cầm lấy áo và phóng lên xe đạp chạy đi mất. Được một đoạn, tên cool boy còn ngoảnh đầu lại phán tôi ba từ: "Hãy đợi đấy!"

Chương 3: Cây mai và thằng hái trộm

Ngày 21 tháng 1

Trong vườn nhà tôi có cây mai trắng. Đó là một điều rất bình thường. Nhưng có hai thứ khiến cái cây đó trở nên đặc biệt. Thứ nhất, cây mai này hoa đẹp dã man. Màu trắng tinh khiết đến độ chỉ cần nhìn thấy thôi là bạn đã cảm giác lòng mình nhẹ nhõm bình yên rồi. Chưa hết, mỗi lần đến mùa ra hoa thì cả góc vườn nhà tôi thơm nức mũi. Lắm khi, thằng Hoàng bắc ghế ra ngồi ngay cửa, vừa hít mùi hoa mai vừa... nhở lông nách cả buổi trời. Còn điều thứ hai, khác với điều thứ nhất là nó không hề khiến tôi dễ chịu chút nào mà cực kỳ, cực kỳ bức bối. Chả rõ từ khi nào lại xuất hiện một thằng hái trộm đáng ghét. Mặt cool vậy đấy, mỗi lần cười có hai lúm đồng tiền rất duyên, học giỏi ở trường và còn là đai đen tứ đẳng ấy vậy khổ nỗi cha mẹ sinh nó ra thế nào mà để nó thích trộm vặt. Chan Chan – tin nổi cậu ta là một thằng chuyên hái trộm hoa mai không?

"Nè đặng ấy, mai này ngộ ngen." – Chan Chan ngừng xe cái két, chống tay lên bờ tường rồi hếch cái bản mặt tự-hào-vì-mình-là-cool-boy về phía tôi.

"Mai ngộ kệ nhà người ta. Thắc mắc chi?" – Tôi tập thể dục, chả thèm ngó cậu ta.

"Mà hoa nó đẹp ghê! Đặng ấy cho đặng này xin vài nụ."

"Gì?" – Tôi ngừng động tác lắc mông lại, mở mắt trừng trừng – "Xin hoa mai nhà này hửm? Ne-vơ! Không bao vờ! Mơ đi em zai."

"Bà đặt! Cùng tuổi mà đằng ấy gọi đằng này là em trai hả? Giờ xin cho không?"

"Không! Phiền phức!" – Dứt lời, tôi quay phắt đi vào trong. Rõ dờ hơi!

"Được! Hãy đợi đấy!"

Tuyên bố xong câu sắc mùi hoạt hoạ giống hết lần trước, Chan Chan liền đạp xe chạy đi mất dạng. Dõi theo cái mái đầu nhấp nhô của cậu ta qua bờ tường nhà, tôi cười khinh bỉ:

"Ừ thì bà chờ xem mày làm gì nào, thằng ôn!"

Và Chan Chan làm thật. Không quá lâu để tôi hiểu rõ hậu quả của câu: "Hãy đợi đấy!"

Lúc đó tôi đang bới cơm chuẩn bị ăn trưa thì chợt nghe giọng thằng Hoàng gào lên (thằng này hình như xem cây mai là người yêu rồi, cứ dính chặt không rời):

"Mẹ ơi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Thằng nào con nào mất dạy bẻ mấy cành mai nhà mình kìa!"

Hiển nhiên ngay lập tức tôi chạy cái vù ra cửa, suýt lật đổ cả nồi cơm đầy. Để rồi trước mắt tôi là cây mai bị bẻ mất vài cành đang đứng ngơ ngác dưới ánh nắng đổ lửa buổi trưa hè. Bên dưới còn có vài cánh hoa trắng muốt nằm buồn bã lặng lẽ. Khỏi nói, tôi với thằng Hoàng tiếc ngẩn ngơ. Những cành bị hái trộm là cành có nhiều hoa đẹp nhất...

"Phải nói cha mẹ xử vụ này! Em mà biết ra thằng hay con nào là cho nó vô hòm nầm!" – Thằng Hoàng hầm hờ bước hối hả vào nhà.

Còn đang tiếc hùi hụi thì thành linh tôi nghe tiếng hí hửng của Chan Chan cất lên:

"Ồ! Cây mai nhà đảng ấy giờ còn ngộ hơn hồi sáng nữa. Một bên bị trụi hết cành."

Nhìn thấy cái bản mặt khoái chí đó là tôi như phát hiện ra tên hái trộm hoa mai mất nết.

"Thằng ôn dịch, mày bẻ cành mai nhà bà phải không???"

"Ê! Nói cho đảng hoàng. Con mắt nào của đảng ấy thấy đảng này hái trộm?"

"Không phải mày thì là thằng nào???"

"Cái đó ai biết. Chắc tên nào ghét đảng ấy nên mới hái trộm hoa mai để bỏ ghét. Ai biểu sống ác hơn quá chi. Xin có vài nụ mà chả thêm cho." – Chan Chan tỉnh bơ bảo.

"Mày..."

Thấy tôi mím môi và mắt long lên vì tức giận đồng thời đi vội ra xỏ đôi dép vào chân là Chan Chan hiểu ngay tôi sắp làm hành động gì. Tức thì, cậu ta gạt chóng xe rồi nhanh như chớp đạp xe vọt lẹ. Đã vậy tên cool boy này còn la làng lên hết muốn loan tin cho cả xóm nghe có tin mới: "Bà con ơi! Mai lạ, mai lạ! Một bên trụi hết cành! Xem đi nào!"

Tôi đạp tung cửa, chạy vắt giò lên cổ đuổi theo cái thằng ba trợn lão lếu Chan Chan. Nhưng mà được một lát thì tôi đành uất ức lê dép đi về nhà. Dép lào sao bì với xe đạp. Đã vậy còn đuổi theo cậu ta một đoạn đường dài dưới ánh nắng gay gắt, tôi muốn đứt mạch máu.

Biết thế tôi xin mẹ mua cả trực thăng riêng để bắt mấy tên hái trộm khốn nạn kiểu đó. Trở về với bộ dạng ướt đẫm mồ hôi, tôi thề nhất định có cơ hội quyết báo thù tên Chan Chan... Vụ cây mai tôi không bỏ qua đâu! Hãy đợi đấy!

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4: Hữu thù bất báo phi quân tử

Ngày 23 tháng 1

Màu đen. Có lông. Hôi rình. Cắn đau. Tinh ranh. Phá phách. Đó là con chuột. Và điều cực kỳ kinh khủng ở đây: cái con vật rùng rợn ấy đang ở ngay trong cặp tôi. Đánh chết thằng nào bố lão dám chơi xỏ lá tôi như vậy! Cũng may tôi chưa kịp ôm cặp lên là đã cảm giác hình như có thứ gì ngo ngoáy ở trong. Mau chóng đưa mắt nhìn vô thì ông bà ông vải ơi, nguyên con chuột nhắt đen xì nằm chình ình giữa mấy cuốn tập.

Hành động đầu tiên của tôi là... Ném đi. Nhảy lên băng ghế. Hét lớn.

Tôi không nghĩ là những kẻ sợ chết khiếp con vật này còn có thể có những hành động khác khi thấy nó "tương thân tương ái" ngay trong đồ vật mình ôm ấp mỗi ngày.

Ố la la! Chưa dừng ở đó, đúng lúc trời cao "thương tình" hay sao mà cho kẻ-bẻ-trộm-cành-mai hôm trước đột ngột xuất hiện và hiển nhiên, cậu ta đã mở to mắt nhìn tôi trong bộ dạng: đu cả tứ chi trên thành ghế đá và ngồi chết dí đấy như bị dán keo ngay mông. Tôi đoán khi ấy hẳn mình chả khác nào một con khỉ. Ngay cả ánh mắt ngơ ngác của Chan Chan cũng hẳn rõ điều này. Vậy thì, tôi biết giấu cái bản mặt này đi đâu đây???

"Đằng ấy bị vọp bẻ hay sao mà nhảy như cóc thế?" – Chan Chan đi lại gần hỏi.

Dù hơi quê nhưng tôi không còn cách nào khác đành trả lời thành thật về sự việc:

"Có con chuột trong cặp. Tớ sợ chuột."

Nghe xong, Chan Chan đảo mắt một hồi rồi đi lại chỗ chiếc cặp bị chính chủ nhân của nó ném đi không thương tiếc, chậm rãi cúi xuống cầm lên xem. Tôi thấy cậu ta từ từ thò tay vào rồi rất nhanh sau đó lôi ra con chuột nhắt. Chan Chan quăng nó đi thật xa, vào lùm cây. Còn tôi thở phào nhẹ nhõm hết như cái lần mẹ tưởng thằng Vinh biến mái tóc giả thành đồ giẻ lau nhà trong khi thủ phạm thật sự mới chính là tôi.

"Nè, cặp của đăng ấy." – Chan Chan trao vật về chủ – "Đăng ấy dữ thế mà lại sợ chuột."

Nhảy phốc xuống đất, tôi vừa đưa tay đón lấy cặp từ Chan Chan vừa thút thít đáp khẽ:

"Tớ từng bị chuột cắn nên rất sợ. Ừm... cảm ơn cậu nhiều."

"Không có gì. Cơ mà trông đăng ấy dzậy mới dễ thương. Hiền hiền sợ con này con kia í."

Tôi liền đưa mắt nhìn Chan Chan và thấy tên đáng ghét ấy mỉm cười, hai lúm đồng tiền sâu hoắm trông duyên cực. Phải thừa nhận, nhà nào có phúc mới sinh ra thằng cu này! Nghĩ bản thân cũng nên đền đáp người ta nên tôi đánh bạo đề nghị:

"Nếu cậu không bận thì tớ mời đi ăn chè. Xem như là để cảm ơn."

"Được. Đăng ấy đã mời thì đăng này không từ chối." – Chan Chan cười nhe răng.

... Thế là sau đó, Chan Chan chở tôi trên chiếc xe đạp martin màu xám đến chỗ quán chè mà tôi ăn quen. Cậu ta có vẻ rất thích, còn thích ăn chè hay thích... tôi thì chả rõ (^O^)

"Cậu muốn ăn chè gì?" – Tôi hỏi thân thiện khi cả hai vừa ngồi vô bàn.

"Gì cũng được. Đẳng ấy cứ chọn."

Tôi gật đầu cầm tờ thực đơn lên xem xong gọi một lèo mười món: chè đậu xanh, chè thái, sâm bổ lượng, gỏi khô bò, bánh flan, cotail, bánh bò, súp cua, bánh tráng, đĩa trái cây.

"Đẳng ấy gọi chi dữ vậy?" – Chan Chan nuốt nước bọt nhìn mặt bàn đầy ắp thức ăn.

"Đừng lo, chỗ này rẻ lắm tớ ăn hoài. Nhiều đây hơn 50 à. Tớ vừa có tiền tháng nên bao cậu ăn chơi. Vớ lại, tớ cũng đang đói."

"Nhưng như vậy thì đẳng này ngại lắm."

"Ngại ngừng gì. Khi nãy cậu giúp tớ nên giờ tớ cảm ơn. Nào ăn đi!"

Dù hơi lưỡng lự nhưng sau đó Chan Chan cũng bắt đầu cầm muỗng múc chè lên. Tôi cũng thế. Hai chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện khá vui vẻ. Không ngờ tên Chan Chan háu ăn gớm, ban đầu còn e dè ấy vậy càng về sau càng ăn hay say đến nỗi tôi có cảm giác cậu ta bị bỏ đói mấy tuần liền.

Chỉ hơn một tiếng sau là hai chúng tôi chén sạch bách chỗ khổng lồ này. Nếu mà bụng còn chứa được nữa là tôi đã kêu thêm châu mới.

"Cậu ăn ngon chứ?" – Tôi hỏi khi trông Chan Chan vỗ vỗ bụng.

"Ngon tuyệt! Chỗ này vừa rẻ vừa ngon, mốt đặng này dẫn bạn bè đến đây ăn."

"Ừ, ý hay đó." – Tôi gật đầu xong tự dưng thấy mắc tiểu – "Tớ đi vệ sinh một lát. Cậu ngồi chờ rồi lát chúng ta cùng về."

Thấy Chan Chan gật gật liên tục, tôi liền mau chóng đứng dậy rời bàn đi về phía phòng vệ sinh và... nở nụ cười cực kỳ ranh ma!

Tất nhiên Chan Chan đã ngồi chờ tôi trong tâm trạng vô cùng vui vẻ và thoả mãn vì được ăn no. Dẫu không có mặt ở đó nhưng tôi vẫn hình dung rõ dáng vẻ thích thú của cậu ta.

Năm phút. Mười phút. Hai mươi phút. Và hơn ba mươi phút sau. Tôi vẫn không trở lại.

Chan Chan bắt đầu sốt ruột đồng thời đưa mắt về phía phòng vệ sinh cửa đóng im lìm. Đúng lúc bà chủ quán chè đi lại rồi đưa một tờ giấy cho cậu ta, bảo rõ ràng:

"Cháu ăn xong thì thanh toán tiền cho dì. Đây là hoá đơn của mười món."

"Dạ, dì chờ chút xíu. Bạn cháu đi vệ sinh sắp ra, bạn ấy nói bao lâu này."

"Cô bé ngồi cùng cháu hả? Nó đi rồi. Ban nãy, nó từ cửa sau phòng vệ sinh bước ra ngoài và nói với dì có chuyện gấp nên về trước. Còn tiền thanh toán thì cháu trả."

"Dạ?!" – Chan Chan kinh ngạc – "Dì nói... Min Min về rồi ư???"

Đối diện người phụ nữ trung niên mập ú gật đầu. Còn Chan Chan, cậu ta há hốc mắt mở to trân trối và cả người gần như bại liệt trên ghế ngồi.

"Giờ cô bé đó về rồi thì cháu trả tiền đi. Tổng cộng là 200 chẵn."

"Cái gì???" – Chan Chan dựng người thẳng dậy, cầm lấy tờ thanh toán và nhìn như muốn dính chặt con người vào đó. Lát sau, cậu ta gào lên – "MIN MIN!!!"

Tôi – đứng phía bên kia đường nhìn qua quán chè – bùm miệng cười khúc khích. Kỳ này thì trả sạt túi em zai nhé. Tưởng chị quên vụ cây mai hả cứng? Còn khuya! Hữu thù bất báo phi quân tử. Có thù mà không báo thì... chị đây làm con mày! Ban nãy khi Chan Chan giúp tôi lấy con chuột kinh tởm kia ra thì đúng lúc ý nghĩa trả đũa chợt nhiên xuất hiện mau chóng. Tôi giả vờ mời Chan Chan đi ăn chè và cậu ta "dính bẫy" thật! Ai biểu cái tội háu ăn làm chi! Thú thật tuy sợ chuột nhưng tôi lại cũng là một "con tí" tinh ranh vì tôi sinh 96, tức năm con chuột mà.

Chương 5: Anh hùng cứu... Yêu nữ

Ngày 24 tháng 1

Xui xẻo khi chiều tối tan học, tôi với Thuý Nga gặp phải đám nam sinh lớp 11. Đám này ở trường khác vì mặc khác đồng phục. Trông mặt mũi là rõ thứ chẳng ra gì nên mới chặn đường chọc ghẹo con gái.

"Cô em xinh xinh đi đâu về trễ thế?"

Tôi nghĩ tên này chắc mắt bị bù lệch hoặc cận rất nặng khi bảo Thuý Nga "xinh xinh". Vì trong lớp, mọi người nói nó có quan hệ chị em với Chung Vô Diễm.

"Mấy anh muốn gì đây?" – Thuý Nga cong cái môi chề vầu lên tận trời, hỏi lũ con trai.

"Ghẹo hai em tí. Rảnh không, đi chơi với tụi anh."

Nhìn nụ cười nham nhở của tên đứng trước hàng đầu là tôi muốn đấm cho hắn lệch mặt, về nhà đổ ông bà nó nhận ra. Nhưng xem chừng tình thế không mấy sáng sủa vì có đến năm thằng. Tôi không phải đưa con gái hiền lành nhu mì tuy vậy đối phó với một đám con trai thế này thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Trong tình thế cấp bách, tôi nghĩ phải nhanh chóng tìm ra cách.

"Á!"

Thuý Nga la lên khi thành linh bị một tên nắm lấy tay. Dù đang trong tình huống dầu sôi lửa bỏng nhưng tôi vẫn không thể chịu nổi tiếng kêu thê như gà bị cắt cổ của con bạn. Nó làm tôi nổi hết gai ốc. Chẳng những vậy, năm tên nọ cũng nhắm mặt ngoáy lỗ tai. Cứ đà này mà cứ để Thuý Nga hét thêm vài tiếng nữa là tôi với chúng chắc vô viện vì viêm tai nặng.

"Im mồm! Còn la nữa tao bẻ gãy răng!"

Ôi chà! Doạ hả? Mày bẻ gãy răng bà thì bà đi trồng răng giả lo phết gì. Tôi cười nghĩ thầm nhưng Thuý Nga thì sợ thật. Mặt nó xanh như ớt nhái chứ chẳng chơi. Mà nó lo cũng đúng. Với "nhan sắc" trời cho như thế giờ mà mất thêm hàng "tiền đạo" với "thủ môn" thì chắc 100% nó bị "thủng lưới". Kiểu đó thì Chung Vô Diệm không khéo bị xoá tên ra khỏi lịch sử mà có nguy cơ thay vào tên Trần Thuý Nga.

Trong khi Thuý Nga mãi vùng vẫy bởi cái siết tay của tên nọ thì hai tên khác tiến lại gần tôi. Quả thật, tôi có hơi biến sắc. Dù không thấy nhưng tôi cảm nhận rõ điều ấy. Có thể mặt tôi không như ớt nhái giống Thuý Nga nhưng chắc cũng đồng màu với lá chuối.

Bống...

"Ngừng lại bọn kia!"

Người ta nói, ở hiền gặp lành và giờ thì tôi tin.

Lý nào do mấy ngày trước tôi không còn bêu rếu cái vụ cạo lông chân thô-bỉ-kinh-tởm của thằng Hoàng với mẹ nữa hay sao mà ngay trong lúc nguy nan nhất ông trời cho xuất hiện một vị cứu tinh giúp tôi?

Thế nhưng lúc tôi quay qua xem vị ân nhân kia mày ngang mũi dọc

thế nào thì... Ôi mèn đét ơi! Tôi chả tin nổi khi xuất hiện trước mắt mình là cái-thằng-cool-boy-bẻ-trộm-cành-mai-nhà-tôi. Chan Chan. Hình như cậu ta mới từ lớp học võ về vì thấy vác trên vai bộ trang phục màu trắng của karate.

"Á!"

Một lần nữa tôi với đám ôn giặc kia, giờ có thêm Chan Chan, suýt bị viêm màng tai vì tiếng la của Thuý Nga. Dường như nó vừa gặp cái gì khủng bố lắm hay sao mà giọng la càng ngày càng "thánh thót" hơn ban nãy.

"Chan Chan, cứu mình! Help me!"

Nghe lời kêu cứu dẻo còn hơn kẹo kéo của Thuý Nga thì tôi hiểu lý do nó la lên rồi. Bệnh mê trai lại tái phát đây mà! Cũng hay thật, con Thuý Nga chỉ cầu cứu mỗi mình nó và bỏ mặc đứa bạn thân như tôi đứng đực mặt ở ngay bên cạnh.

"Mày là thằng nào?" – Sau cơn "chấn động" âm thanh cấp độ 7 do Thuý Nga gây ra, một tên trong nhóm liền hỏi Chan Chan.

"Tao là ai không quan trọng. Tại thấy chuyện xấu nên ngửa tay thôi!"

Unbelievable! Thằng Chan Chan nói một câu đỡ không nổi!

Sau đó, Chan Chan lao đến xáp lá cà với đám mọi rợ đó. Cậu ta học võ karate nên chỉ vài chiêu chớp nhoáng là hạ gục được năm thằng. Còn tôi đứng gần Thuý Nga, cả hai há hốc mồm quan sát trận chiến đã thấy rõ kết quả. May thay, lúc Thuý Nga toan hét lên lần thứ ba thì tôi kịp thời đưa tay bịt miệng nó lại. Tôi ở gần Thuý Nga nhất vì vậy tôi không dám đảm bảo mình sẽ còn nguyên vẹn nếu hứng trọn "luồng đạn" khí từ nó.

"Hai cậu ổn không?" – Chan Chan quay qua hỏi khi xử đẹp lũ nợ. Sao lúc này cậu ta lại hiền lành đến đáng ngờ thế không biết.

Và bạn tin chứ? Tin vào chuyện con Thuý Nga đã gây ra lỗi lầm nghiêm trọng đối với đứa bạn thân duy nhất của nó. Tôi hoàn toàn chân thật khi miêu tả lại cảnh này: Thuý Nga, bỗng chốc như một con gấu lông lộn nào đấy, đẩy mạnh tôi qua một bên bằng cách tàn nhẫn lẫn đáng khinh. Hậu quả, tôi chới với rồi đâm sầm vô bức tường gần đó. Một cú nhói, tiếp đến là cục u xuất hiện trên trán tôi. Còn Thuý Nga ư? Dễ đoán thôi, nó chạy cực nhanh đến bên Chan Chan. Thú thật, nếu không nể tình con Thuý Nga làm bạn với tôi hơn năm năm thì chắc rằng tôi đã cho nó ăn một cái tát tợn quai hàm rồi.

"Nếu không có cậu, chắc bọn tớ tiêu." – Thuý Nga đang cố làm cho cái môi chề của mình trở nên duyên dáng và đó quả là tội ác.

Cố kiềm cơn giận vì đứa bạn thân mê trai mà đối xử dã man với bạn, tôi rờ trán bảo:

"Ừ, cũng nhờ bà mà tôi được tặng một cục ối to tướng không giấu đi đâu được."

Nhận ra câu nói cay cú từ tôi, Thuý Nga liền nhìn qua với ánh mắt đầy hối lỗi như muốn nói: "Mình không cố ý." Hừ! Có tỏ ra đáng thương thế nào thì tôi cũng chẳng tha cho nó. Nhất định phải ghi sổ vụ này để một định nhờ vả thì tôi còn mang ra đòi nợ.

"Nếu hai cậu không sao thì đừng này đi đây. Con gái đừng nên về trễ."

Ôi thiên địa ơi! Thăng Chan Chan bị ma nhập nên mới nói những lời bùi ngùi như thế. Tôi bắt đầu dè chừng vì cậu ta là đứa cực kỳ gian

manh chứ chả phải thứ thường. Chưa kể hôm qua tôi mới chơi Chan Chan một ván, lý nào cậu ta không để bụng mà còn ra tay giúp? Đáng ngờ lắm, phải cẩn thận!

"Ây, sao vội vậy? Ở lại chơi với bọn tớ tí. Hay là thế này, mời cậu qua nhà tớ ăn tối xem như trả ơn cậu. Có cậu ấy đi nữa."

Kỳ này thề, nếu con Thuý Nga còn bỏ rơi tôi lần nữa thì tôi cho nó một năm húp cháo. Mà nó có bình thường không khi mời Chan Chan về nhà dùng bữa tối vậy trời? Con bạn này mê trai quá hoá rồi, quên mất tôi với cậu ta là kẻ thù không đội trời chung.

"Đằng ấy đã mời thì đằng này không từ chối." – Chan Chan kín đáo nhìn qua tôi, cười một cách bí hiểm.

Tôi biết ngay chắc chắn tên Chan Chan có âm mưu. Thế nhưng "bệnh" Thuý Nga nặng lắm nên sẽ không nghe lời tôi khuyên nhủ đâu. Giờ mong có xét đánh trúng thì hoạ may mới mong nó tỉnh ra.

... Cha mẹ Thuý Nga thường xuyên vắng nhà, nó lại là con một nên sống trong ngôi nhà hơi to to thế này quả là buồn. Giá mà tôi có thể tổng hai thằng em qua để nhà tôi bớt ồn ào. Nhưng như thế thì tội con Thuý Nga bởi chắc chắn nó sẽ không chịu nổi cảnh thằng Vinh trét cục mũi tùm lum cùng thói quen thô bỉ của thằng Hoàng mỗi sáng sớm: vác ghế ra ban công ngồi cạo lông chân. Nhiều lúc tôi cũng thường qua nhà Thuý Nga ngủ, phần vì giúp nó đỡ buồn phần vì tôi chả muốn mình bị đánh thức bởi đám gà luôn miệng quác quác ở nhà. Nhắc đến là nản!

"Tối nay con ngủ cùng với Thuý Nga, cả nhà khỏi chờ con."

Báo cáo xong tình hình, tôi cúp máy rồi ngó sang bên cạnh thấy Thuý Nga ngồi sát rạt Chan Chan. Hoá ra có "thứ keo" còn dính chặt và

"siêu bền" hơn keo dán chuột. "Keo" này gọi tên là: Thuý Nga thấy trai đẹp! Chuyện này cũng không lạ bởi vốn nó mê Chan Chan lâu rồi. Hot boy của trường mà.

"Cậu cứ tự nhiên, Chan Chan?"

"Cám ơn cậu."

"Cậu đi đâu về trễ vậy?" – Thuý Nga tò mò.

"Tớ mới từ lớp học võ về, tình cờ đi qua chỗ khi nãy thì thấy Min Min và một cô bạn bị đám con trai chặn đường chọc ghẹo nên đến giúp."

Phải không đó? Hay mày thông đồng với đám mọi rợ ấy chơi bà để trả đũa vụ hôm qua? Tôi bắt chước mấy diễn viên trong phim là khề nhếch mép cười kiểu miệt thị thấy rõ.

"Cậu với Min Min thân lắm hử?" – Giọng con Thuý Nga càng lúc càng dè.

"Tất nhiên! Tớ thường đạp xe đi học ngang qua nhà Min Min. Nhà cậu ấy có cây mai đẹp dễ sợ!" – Chan Chan cố tình bêu rếu cái vụ lần đó đây mà.

"Vậy mà Min Min chẳng nói gì với tớ hết."

"Bạn bè thân mà giấu giếm như thế không tốt chút nào."

"Ừ, Min Min coi vậy có nhiều tật xấu lắm. Tớ kể cả ngày cũng chả hết."

"Tớ muốn nghe lắm đấy." – Trông vẻ mặt khó coi của tôi, thằng Chan Chan độc địa.

"Ok, được mà được mà. Khi nào rảnh sẽ kể."

Thuý Nga vừa nói cười vừa cùng hùa theo tên Chan Chan nói xấu tôi. Cơn bức tức bốc lên tận não và tôi tự hứa với lòng: lần sau không mềm yếu up một tấm nặn mụn mà up cả chục tấm toàn những cảnh thô bỉ của con Thuý Nga lên trang mạng xã hội mới hả dạ.

Bữa tối này tôi nuốt chửng. Còn con Thuý Nga thì nói hăng say nhất, đến nổi nước bọt cứ bay vèo vèo vào mặt Chan Chan trông mà tội. Lắm lúc thấy cậu ta gật đầu liên tục ra điều hiểu những chuyện Thuý Nga kể nhưng tôi biết cậu ta chả hiểu cái đích gì hết vì lúc đó mặt Chan Chan so với con bò không khác nhau là bao.

Khoảng hơn một tiếng sau, ba chúng tôi bắt đầu cảm giác chóng mặt choáng váng đến kỳ lạ. Kiểu này giống hệt như bị say rượu! Rất nhanh, tôi và Chan Chan nghe Thuý Nga kêu.

"Trời ơi! Mình lấy nhầm chai rượu nho của cha!"

Thảo nào... Giờ thì vui chưa? Con Thuý Nga mê trai quá mất loà hay dây thần kinh phân biệt nước ngọt với rượu của nó bị đứt rồi??? Tôi toan hỏi Thuý Nga trong tủ lạnh có sữa không vì sữa giúp giải rượu thế nhưng nó đã nằm vật ra sàn bất tỉnh tự lúc nào. Cũng phải, ban nãy vừa nói vừa uống một lèo mười ly rượu nho nên giờ chịu đâu nổi.

"Để tớ xuống dưới nhà coi tủ lạnh có sữa không..."

Mau chóng đứng dậy như vì cơn choáng khiến đôi chân đứng không vững nên ngay lập tức tôi ngã nhào. May thay, Chan Chan kịp đỡ lấy tôi. Hậu quả, cả hai nằm đè lên nhau ngay trên chiếc giường êm ái của Thuý Nga. Một cú đập có thể xem là định mệnh.

"Min Min, nhìn gần trông cậu dễ thương lắm." – Chan Chan nói với giọng của kẻ say.

Còn tôi thì tự dưng cười hắc hắc vì lần đầu tiên nghe tên Chan Chan dờ dờ ương ương khen. Rồi tiếp theo tôi cảm nhận môi mình âm ỉm. Hình như là một nụ hôn. Nhưng sau đó tôi không còn nhớ gì nữa cả... Chẳng hề ngờ rằng cái đêm ấy đã làm cuộc sống vô vị của tôi thay đổi hoàn toàn.

Chương 6: Sáng sớm tỉnh dậy rồi... Khóc thét!

Ngày 25 tháng 1

BỐP! Bàn tay ai đó đập mạnh vào mặt làm tôi giật mình tỉnh giấc. Đau quá đi! Tiên sư cái thằng nào mắt dầy dám đập vô mặt bà muốn vỡ mồm! Bà thề làm cho mày đến cháo cũng không húp nổi! Mắng khốc liệt cái tên kia xong, tôi mau chóng mở mắt ngồi bật dậy. Đầu đau như búa bổ. Chợt nhớ đêm qua uống rượu. Tôi đưa mắt nhìn xung quanh. Thấy căn phòng nửa lạ nửa quen. Đúng lúc có người ngồi dậy ngay bên cạnh. Tiếp đến, tôi nghe giọng Chan Chan vang lên vẻ ngái ngủ: "Sáng rồi sao?"

Tôi liền quay qua. Tỉnh ngủ và mắt mở thao láo khi thấy Chan Chan ở trần, quần t-shirt chần ngang hông đang ngồi gãi đầu soàn soạt cùng gương mặt mơ mơ màng màng. Chuyện gì thế này? Sao cậu ấy lại ngủ kế bên tôi? Không nghĩ nhiều, tôi mau chóng chuyển hướng nhìn xuống người mình... Khóc thét! Tôi không mặc gì hết và cũng quần chần ngang ngực. Vậy nghĩa là đêm qua, tôi với tên Chan Chan đã cùng nhau ư???

"ÔI MÁ ƠI!" – Tôi hét lên thật to, muốn điều lên tận thiên giới.

Chan Chan giật bắn mình, lật đật xoay sang bên hỏi tôi với kiểu chưa hề hay biết chuyện kinh khủng gì vừa xảy ra đêm qua:

"Cái... cái gì vậy? Đằng ấy thét kinh thế?"

"Tớ không biết đâu! Tối qua cậu làm gì tớ rồi?"

"Làm gì là làm gì?"

Mím môi vì tức giận, tôi liền kéo phăng tấm chăn trên người Chan Chan ra để cậu ta nhìn cho rõ thiệt rõ cái tấm thân "mỹ miều" của mình ngay lúc này. À đấy! Tôi nghĩ có sai đâu nào. Chan Chan hoàn toàn trần như nhộng. Trông cậu ta chẳng khác nào thằng cu bị mẹ lột hết quần áo để bắt đi tắm.

Sau vài phút ngớ ngàng và đầu óc bắt đầu định thần lại mọi việc thì Chan Chan mới đưa mắt nhìn qua tôi cũng đang trong bộ dạng thảm thương chẳng kém.

"ÔI CHÚA ƠI!" – Chan Chan gào lên, lần này thì ra khỏi vũ trụ.

Đến nỗi, con Thuý Nga còn ngủ với nước dãi chảy đầy cũng phải hết hồn bật người dậy. Hình như chưa tỉnh ngủ hẳn, nó hoang mang hỏi trong bấn loạn:

"Gì? Gì? Gì? Có cướp của giết người hả? Hay bọn khủng bố bỏ bom?"

Đang ngu ngơ ngớ ngẩn thì chợt Thuý Nga ngừng lại vì đã thấy tôi và Chan Chan ngồi trên chiếc giường, hiển nhiên trong tình trạng cực kỳ tệ hại.

"Á! Á! Á! Á! Á! Á! Á! Á! Á! Á!"

Công nhận, tôi muốn vả cho con Thuý Nga mười cái bạt tai để trả đũa lại mười tiếng kêu khủng khiếp dã man của nó để sợ.

... Ba chúng tôi ngồi thành vòng tròn, đứa này đối diện đứa kia, im thin thít. Hiển nhiên là ba đứa đang cố lấy bình tĩnh đồng thời nhớ lại

đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Có ai đó cho tôi biết việc này là thế nào không chứ?

"Hôm qua chúng ta uống nhầm rượu nho của cha tở, sau đó tở chả nhớ gì nữa. Còn hai cậu, tại sao lại nằm chung giường và không mặc quần áo?"

Nghe câu "hỏi cũng như không" của Thuý Nga là tôi bực bội. Tôi mà biết cái quái gì diễn ra đêm qua giữa mình với Chan Chan là tôi nguyện làm cháu nó! Con này tào lao! Nếu mọi thứ đều rõ ràng thì tôi đau cần khổ sở như hiện giờ.

"Chà, không hay rồi. Lỡ hai cậu đã... đã cùng nhau làm chuyện ấy thì mệt đấy."

Thuý Nga nhìn tôi với cả Chan Chan bằng ánh mắt như muốn báo không khéo sắp tới sẽ xảy ra một viễn cảnh vô cùng tệ hại!

"Tở thật sự không nhớ mình đã làm gì Min Min. Tở say quá thì phải."

Câu nói buồn bã từ phía Chan Chan khiến tôi muốn khóc. Ngay cả cậu ta cũng chẳng nhớ bản thân có "đụng chạm" gì đến tôi hay không thì biết làm sao đây? Nhưng với tình trạng "thời tiền sử" ban nãy của hai đứa, nguy cơ cả hai đã quan hệ là chiếm hơn 90% rồi. Còn 10% còn lại thì hên xui. Trời đất ơi!

"Giả sử cả hai đã quan hệ thì điều lo lắng nhất chình là mang thai ngoài ý muốn. Eo ơi!" – Thuý Nga nói câu chí lý ghê.

"Hả? Mang thai ư?" – Tôi nuốt nước bọt nhìn qua Chan Chan, cậu ta cũng đang nhăn mặt khi nghĩ về việc phải làm cha khi mới 17 tuổi.

"Giờ có ngồi đây suy đoán cũng bằng không, cách tốt nhất là Min Min

nên đến bệnh viện kiểm tra xem màng trinh còn hay mất."

"Lỡ... tờ mất thì sao?" – Tim tôi đập dữ dội khi hỏi câu ấy.

"Thì đơn giản, nghĩa là hai cậu quan hệ rồi." – Con Thuý Nga tỉnh bơ – "Tiếp, cậu nên chuẩn bị chờ xem mình có mang thai không."

"Bằng cách nào?"

"Trời ơi, sao bà ngu dzậy? Thì dùng que thử thai."

Nếu không phải vì đang khổ sở vật vã với hai từ mang thai kia thì tôi đã cho con bạn mất nết Trần Thuý Nga méo mặt vì dám chửi tôi ngu. Không an ủi bạn thì thôi, nó còn thừa cơ hội trèo lên đầu lên cổ tôi mắng sa sả thế à?

"Chắc đành vậy."

Tôi vừa buông xong câu nào nê thì bên cạnh, tên Chan Chan vò đầu soàn soạt rồi thở ra một tiếng thật mạnh lẫn sàu thảm: "Haizzz!"

Sau khi bàn bạc xong, ba chúng tôi thống nhất đưa ra quyết định: hôm nay nghỉ học để cùng đến bệnh viện. Tôi cần phải kiểm tra màng trinh... Dẫu tự bản thân có thể đoán được kết quả nhưng tôi vẫn hy vọng lắm lắm. Nếu có ông bác sĩ nào bảo với tôi rằng màng trinh vẫn còn thì tôi xin nguyện làm thân trâu ngựa báo đáp ổng.

Trong lúc chờ mà tim tôi đập thình thịch thình thịch như muốn nhảy vọt ra ngoài. Mồ hôi tuôn trào mặc tôi không ngừng lau. Bao tử khó chịu vô cùng vì hồi hộp. Căng thẳng lẫn sợ hãi, tôi ghét cái cảm giác này quá. Rồi lúc cô y tá gọi trúng tên thì tôi đứng bật dậy hết như robot. Đôi chân siêu vẹo, tôi bước chậm rãi vào bên trong phòng. Cả người tôi run lên khi thấy chiếc giường trắng hoát cùng mấy dụng cụ

y tế lạnh tanh.

Cuộc kiểm tra không kéo dài quá lâu. Kết quả cuối cùng là...

À, tôi luôn cảm thấy cuộc sống của mình thật nhàm chán vì thế bản thân không ngừng mong muốn nó thay đổi. Một bước ngoặt thật lớn. Và giờ thì lời cầu nguyện đó ứng nghiệm. Thứ đổi thay đầu tiên vào năm tôi 17 tuổi đó là tôi thật sự đã quan hệ với một thằng con trai trong một đêm say rượu.

Chương 7: Mở đèn pin coi sách mang thai

Ngày 28 tháng 1

Khi biết bản thân đã quan hệ với Chan Chan, tôi chợt nhận ra cuộc sống còn nhiều điều kinh khủng hơn cả nhảm chán. Tôi muốn đời mình đổi khác nhưng không phải theo cách này. Mới bước qua lứa tuổi 17, chưa từng yêu bao giờ vậy mà giờ tôi đã mất đi sự trong trắng cho một cậu bạn cool boy cùng trường mà đã vậy còn là tên hái trộm mình ghét cay đắng nữa chứ... Nhưng hệ lụy của việc mất cái ngàn vàng còn kinh khủng hơn nhiều.

Mang thai.

Hầu như suốt mấy ngày sau tôi bị ám ảnh duy nhất hai từ này. Không còn mơ thấy quần bông trắng Vinh mặc hay cả tá dao cạo mà trắng Hoàng cất giữ để chuyên cạo lông chân, không chuông gà quác quác hay cộng thêm con vịt sẽ ra mấy cái chợ, giờ đây tôi chỉ thấy mỗi có rượu với nho, màng trinh với bầu bì. Ôi kinh khủng! Giá như được quay lại buổi chiều ấy thì tôi chấp nhận để đám mọi rợ kia bẻ gãy răng chứ chả muốn gặp tên Chan Chan! Trời cao có thấu lòng con! (hét to quá, gió độc lùa vô "mát" cả cuống họng).

Hôm nay, trong lúc Thuý Nga với bạn bè lao đầu vào chuẩn bị cho kỳ kiểm tra một tiết sắp tới thì tôi lao mình lên... in-tờ-nét tìm hiểu về việc quan hệ thế nào thì bị dính bầu, kiểm tra mang thai ra sao, việc tránh thai thậm chí cả... nạo thai! Que thử thai hiệu nào thì tốt và cho kết quả chính xác nhất, nên dùng que lúc nào? Vân vân hàng đống thứ điên khùng. Tôi gần như không còn thời gian lướt lờ FB chém

gió, onl yahoo chat nhảm, thậm chí việc con Thuý Nga up cả tá hình rùng rợn của nó lên page riêng cũng chẳng khiến tôi bận tâm. Bây giờ dù tổng thống Mỹ bị ám sát hay Việt Nam có núi lửa phun ở đâu đó thì tôi mặc kệ, phải lo cái thứ bầu với bì này đã.

Nhiều khi tôi "say mê" tra cứu quá mà quên giờ giấc để rồi mẹ tôi phải hét lên: "Mày tắt đèn đi ngủ chưa? Lên mạng hoài có ngày tao cắt hết!" Vậy là không còn lựa chọn (gì chứ, mạng mạng cần nhất vào lúc này đây) tôi đành tắt vi tính, tắt đèn và khoá cửa phòng rồi leo lên giường trùm chăn kín mít đồng thời mở chiếc đèn pin soi vào cuốn sổ nói về dấu hiệu mang thai sớm. Ngày xưa, người ta có ông trạng này ông trạng nọ hiếu học đốt đèn cầy đọc sách thánh hiền còn ngày nay có con bé 17 tuổi "đốt" đèn pin xem sách bầu bì. Oái ăm thế chứ! Mà cái tiết trời miền Nam đâu phải thẳng nào con nào không biết, ngày hầm hơn lò lửa, nóng lòi cả mắt. Nhiệt độ có khi lên tới 39 hay 40. Ấy vậy tôi phải trùm cái chăn dày chết tiết này lên người, mồ hôi chảy rần rần rơi xuống cả trang giấy ướt nhoè chữ. Nhưng biết sao được, tôi không thể để mẹ thấy ánh đèn pin và biết tôi còn thức... Đêm đó, tôi đã thiếp đi trong một nhòai cùng cơ thể ướt nhem ướt nhẹp.

Chương 8: Lo cái Tí... Mang thai ngoài ý muốn

Ngày 2 tháng 2

Chỉ vì mãi lo nghĩ về vấn đề dùng que thử thai mà tôi không hề nghe tiếng giảng bài lạnh lót của cô giáo Mai dạy Văn mặc dù cô đứng ngay trước mặt tôi. Chính vì thế, lúc nghe cô gọi tên lần thứ mấy cũng chẳng rõ thì tôi mới giật mình sức tỉnh đứng bật dậy.

"Dạ, dạ? Cô gọi em?"

Cô Mai đứng trên bục giảng, tay cầm cuốn sách văn vừa dày vừa to, nhìn về phía tôi với vẻ mặt không được hài lòng lắm. Có cả sự mất kiên nhẫn. Hình như cô đã gọi tên tôi rất nhiều lần thì phải. Thở ra thật mạnh, cô Mai chậm rãi cất tiếng:

"Sao em mất tập trung vậy?"

"Dạ... đêm qua em thức khuya ôn bài nên sáng hơi mệt." – Đến nước này thì tôi đành phải phịa thôi.

"Dù thế, em cũng nên tập trung vào bài giảng chứ. Bây giờ nghe cô đặt câu hỏi: Đoạn chị Dậu quyết định bán cái Tí cho gia đình ông Nghị Quế, tác giả đã miêu tả rất chân thật tâm trạng đau khổ lẫn lo lắng của chị. Vậy em hãy cho cô với các bạn cùng biết, sự đau khổ và lo lắng đó là gì? Nó như thế nào?"

Xin thề có trời cao chứng giám! Em biết được em chết liền đó cô ơi! Tôi rên thầm trong bụng. Từ lúc tiết văn bắt đầu đến giờ, tôi có ngó

vô trang sách cái nào đâu, càng không nghe những lời giảng bài "bùi ngùi" của cô. Giờ cô Mai hỏi vậy, thiếu điều tôi lao đầu vào tường thì may ra mới mong tìm được câu trả lời. Và tiếp theo, tôi đứng đực ra đấy.

"Dạ dạ... chị Dậu đau khổ là vì phải bán cái Tí cho người khác trong khi con còn quá nhỏ." – Tôi nhắm mắt làm liều, cố nhớ mang máng vài chi tiết – "Vốn, cái Tí là đứa trẻ ngoan, biết thương em. Đặc biệt cảnh cái Tí vừa ăn vừa nhường khoai cho mình, chị Dậu đau đớn ứa nước mắt."

Trả lời đến đó tự dưng tôi nghĩ về thân phận của mình. Mới 17 tuổi đã mất đi cái ngàn vàng đã thế còn phải lo sợ bản thân sẽ dính bầu, tôi cũng cảm thấy buồn tủi đến "ứa nước mắt". Đúng là ruột đau như... rớt!

"Tuy chưa đủ lắm nhưng tạm ổn vì đó là suy nghĩ của em. Còn về lo lắng của chị Dậu?"

Đến đây thì tôi bí rồi! Chị Dậu lo quái gì cho cái Tí nhỉ? Ban nãy nhớ bao nhiêu thì tôi đã trả lời hết cho câu hỏi đầu tiên, giờ rặn mãi chả ra chữ gì để đáp. Bỗng chốc, tôi thấy bức bối Ngô Tất Tố dễ sợ! Ông cho chị Dậu bán cái Tí làm chi để giờ tôi là kẻ chịu khổ.

"Em đừng làm mất thời gian của lớp."

Quá lúng túng cộng thêm câu nói có phần mất kiên nhẫn từ cô Mai khiến tôi đâm bừa:

"Dạ, chị Dậu lo cái tí mang thai ngoài ý muốn!"

Tôi vừa dứt lời thì không hiểu sao cả lớp lập tức im phăng phắc. Không một âm thanh nào phát ra ngoại trừ tiếng quạt máy kêu rè rè

và bọn muỗi ruồi bay vo ve nhớn nhợ. Nhưng rất nhanh sau đó, bốn mươi bảy cái miệng đồng loạt cười lớn. Khởi nói cũng biết, cái phòng "rung chuyển" cỡ nào trước tràng cười nghiêng ngả của lũ bạn tôi.

"Trật tự! Trật tự! Các em im xem nào!" – Cô Mai gõ tay lên bảng liên tục để trấn áp "cuộc nổi loạn" tiếng cười từ học sinh.

Tôi đứng đơ ra, mặt nghếch đi bởi phát hiện bản thân vừa nói điều kinh dị! Phen này chết chắc! Còn đang mãi lo nghĩ hậu quả sẽ đến với mình thì tôi giật nảy người khi nghe:

"Cô phạt em ra ngoài đứng hết tiết này! Nhanh lên."

Yêu cầu của cô Mai như bản cáo trạng dành cho tôi. Lầm lũi, tôi chậm chạp rời bàn rồi lê giày đi ra ngoài lớp. Đứng ngay ngắn trước cửa chưa bao lâu thì tôi nghe tiếng cô Mai tiếp tục giảng bài. Tiếng cười của lũ bạn cũng không còn. Được vài phút, tôi chợt nghĩ câu trả lời của mình tuy hơi kỳ cục nhưng đâu có gì sai. Cái Tí bị bán cho gia đình xấu xa nhất cái làng Thôn Đoài, lão Nghị Quế chắc chắn không dễ gì buông tha. Dám cá, khi cái Tí lớn lên nhất định lão già đó sẽ mon men lại gần con bé cho xem. Nếu chuyện này xảy ra thì chị Dậu lo cái Tí mang thai ngoài ý muốn cũng là lẽ đương nhiên. Có lẽ ngày xưa, ông Tất Tố "xem thường" chuyện này. Đúng là đàn ông!

Lắm nhảm trong miệng mấy câu xong thì chợt tôi tình cờ thấy ngoài hành lang phía bên dãy phòng học đối diện, Chan Chan đang ôm chông tập bước đi với vẻ khó khăn. Từ sau vụ quan hệ bất đắc dĩ kia, cậu ta hay hỏi về việc tôi đã có "dấu hiệu mang thai" chưa... Đúng lúc, trời xui khiến để Chan Chan nhìn qua và thấy tôi đứng ngay cửa lớp học. Nhanh chóng, cậu ta nở nụ cười thể hiện rõ sự khoái chí vì biết tôi đang bị phạt. Sôi máu thật! Nhục không còn biết giấu mặt đi đâu.

Chương 9: Rung động trước kẻ bề trộm cảnh mai

Ngày 4 tháng 2

"Hôm trước đăng này thấy đăng ấy đứng ngay cửa lớp trong giờ học. Bộ bị phạt hả?" – Chan Chan vừa dắt chiếc martin vừa hỏi về giễu cợt.

"Ừ thì trả lời sai nên bị phạt, chuyện thường." – Tôi cố tỏ ra dửng dưng.

"Mà... đăng ấy đã dùng que thử thai chưa?" – Chan Chan đột ngột chuyển đề tài mà lại đứng ngay vấn đề nhức nhối nữa chứ.

"Chưa. Trên internet bảo là, sau khi quan hệ khoảng hai tuần thì mới nên dùng que thử thai vì khi đó nó mới cho kết quả chính xác nhất." – Tôi đáp chán chường.

"Thế sắp qua hai tuần chưa nhỉ?"

"Ba ngày nữa là đúng hai tuần. Tớ còn chưa rõ sẽ mua que thử thai hiệu nào."

"Nhiều quá hả?"

"Có hai hiệu phổ biến là Quickstrip và Quickstick, còn lại thì nhãn mác thấy mờ ám sao í."

"Thế thì đăng ấy nên chọn hiệu nào người ta hay dùng nhất ấy. Theo

số đông thôi."

"Ừm, chắc đành vậy."

"Mà lỡ như... chẳng ấy mang thai thì biết tính sao đây?"

"Tớ cũng đang lo đến sứt cân vì điều đó. 17 tuổi mang thai tớ thật không thể tưởng tượng được số phận mình sẽ thế nào. Cha mẹ nhất định giết chết tớ. Ánh mắt dòm ngó dị nghị của lối xóm và bạn bè thầy cô trong trường."

"Đằng này cũng không thoát khỏi việc mang tiếng cưỡng ép nữ sinh tuổi vị thành niên."

"Lý nào đi phá thai?"

"Thế có thất đức quá không?"

"Cậu nói chí lý."

"Ừ thì đừng phá. Bất quá thì sinh nó ra rồi cho người khác nuôi."

"Cậu là con trai, nói thì dễ rồi."

"Đằng này xin lỗi! Nếu đằng này tự chủ được mình thì chuyện có lẽ không tồi tệ như vậy."

"Cũng khó trách vì khi đó cậu đã say, tớ cũng thế. Có trách thì trách Thuý Nga mắt đui mắt lé nhìn không rõ đấy là chai rượu nho!"

"Dù có nói gì thì chuyện xảy ra rồi, không có cách nào thay đổi."

"Phải. Đành chờ coi thế nào sau đó mới tính tiếp được."

Câu nói thờ dài thườn thượt của tôi kết thúc cuộc đối thoại về cái việc dùng que thử thai cùng những dự định cho mấy ngày sắp tới. Giờ tôi chả muốn suy nghĩ gì thêm nhiều bởi gần hai tuần qua đầu tôi ong lên do quá mệt mỏi với điều tệ hại này. Tôi đi bên cạnh tên Chan Chan, mắt ngược nhìn bầu trời về chiều màu ráng nắng mà lòng ước giá như thời gian cứ mãi yên ả như vậy thì tốt biết bao.

"Min Min!"

Thình lình cái tên Chan Chan gọi tên tôi khá lớn khiến tôi giật mình, tay đang cầm ly milo uống dở lập tức bóp mạnh. Phụt! Thứ nước màu nâu ngọt ngay đó bắn lên mặt tôi vài giọt. Nhắm mắt cắn môi, tôi thấy điên thật chứ. Đạo gần đây xui xẻo liên miên.

"Bộ bị khủng hả?" – Quay qua tên dở hơi kia, tôi gắt.

"Tại đằng này thấy đằng ấy thất thần quá nên mới gọi cho tỉnh."

"Điên khủng!" – Tôi đưa tay lau mặt – "Mặt dính milo tùm lum rồi nè."

Còn lằm rằm chửi rửa trong bọc búi thì chợt tôi hơi bất ngờ khi cảm nhận được hơi ấm từ một bàn tay xa lạ đang nhẹ nhàng lau những vệt sữa trên mặt mình.

"Đằng ấy càng lau càng tèm lem, y như con nít." – Chan Chan bảo, nghe nhẹ như làn gió.

Hiển nhiên, tôi đã kinh ngạc đến mức nào trước hành động quan tâm từ Chan Chan. Tên đáng ghét này nghĩ gì mà lại làm như vậy chứ? Cứ như tôi là bạn gái cậu ta... Đứng lặng người và cứ để Chan Chan lau mặt cho, tôi chậm rãi nhìn tên cool boy không chớp mắt. Hình như chưa bao giờ tôi quan sát cái lúm đồng tiền đó gần đến thế.

Chan Chan không quá đẹp trai như Kim Bum nhưng cậu ta có cái duyên lạ rất thu hút người khác. Để rồi trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy tôi chẳng tin nổi là tim mình đã nhảy nhịp thật nhanh. Hết kiểu rung động. Tôi không biết diễn tả thế nào nhưng nó khá nhẹ nhàng lẫn lộn.

"Xong rồi." – Chan Chan hạ tay xuống, cười cười.

Tôi cũng vừa thoát khỏi cơn mê trở về với thực tại và khẽ gật đầu về hơi lúng túng:

"Ừm, cảm ơn cậu."

"Đằng ấy cứ khách sáo hoài." – Chan Chan lại cười nhưng tôi đã không nhận ra sự khác thường đó – "À, đến giờ đằng này phải đến lớp học võ. Đằng ấy tự về được chứ?"

"Tớ có phải trẻ con đâu. Vớ vẩn!" – Tôi đáp hơi gay gắt ấy vậy tim còn đập mạnh.

Chan Chan liền leo lên xe và trước khi chạy đi tôi thấy cậu ta tiếp tục cười với kiểu khó hiểu. Chắc tên này bị điên rồi! Hay đây thần kinh cười bị đột biến?

Dõi theo cái bóng dáng "đạp xe mà cũng đẹp" của tên Chan Chan, tôi bắt đầu nghĩ về những cảm xúc ban nãy trong mình. Tại sao tim tôi lại hẫng đi một nhịp lạ lùng như thế. Đừng bảo là, ngoài việc lo về chuyện bầu bì giờ bản thân phải lo thêm cái khoản "sợ bị bệnh tim bẩm sinh" nha trời! Kiểu đó chắc tôi chết mất!

Chợt, tôi nghe có vài tiếng nói cười khúc khích ở xung quanh. Mau chóng đưa mắt nhìn qua nhìn lại, tôi thấy vài người đi đường vừa nhìn vừa bàn tán cái gì đó về mình. Lấy làm lạ tôi tự hỏi: "Bộ họ biết

mình mang thai hả trời? Í quên, mình còn chưa biết nữa thì sao thiên hạ biết. Vậy rốt cuộc họ cười cái gì?"

Đúng lúc đi ngang qua tiệm áo cưới, tiện có tấm kính lớn nên tôi soi thử mình trong đó. Và trời hỡi, giờ thì hiểu vì sao thiên hạ cười rồi! Tôi thấy rõ trên mặt mình ba bốn vết bùn đất đen xì "điểm trang" trên trán và hai bên má. Nhất định cái tên Chan Chan khi nãy viện có lau nước mило rồi "bôi tro trét trấu" lên mặt tôi đây mà! Cái thằng mất nết! Cái thằng trời đánh! Thảo nào tôi thấy cậu ta cứ cười cười một cách kỳ quặc. Chắc chắn đây là trò trả đũa cho mấy lần trước: vụ úp sô lên đầu với rủ đi ăn chè.

"CHAN CHAN!" – Tôi đứng giữa đường gào tên thằng cool boy bố lão.

Chương 10: "Ninja" mua que thử thai

Ngày 5 tháng 2

Sau khi tham khảo mấy mớ thông tin về hiệu que thử thai, tôi quyết định đi "thăm dò thị trường" xem sao. Chọn ngay cái tiệm thuốc tây ngoài đầu ngõ. Trước khi vào, tôi suy nghĩ chẳng biết có nên cải trang không. 17 tuổi mà mua que thử thai, thiên hạ dòm dị nghị. Rắc rối. Nhưng bảo mua cho mẹ thì có ma mới tin. Mẹ muốn thử sao không tự đi mua mà bảo con gái đi. Chưa kể giờ nữ sinh cấp II, III mua que thử thai hà rầm hà rì. Tính tới tính lui, sau cùng tôi cũng phải cải trang. Mau chóng lấy kính mát đen đeo vào rồi kéo vành nón áo khoác trùm lên đầu, mang cả khẩu trang màu đen. Giờ trông tôi không khác gì "ninja". Đưa mắt ngó tứ phía, tôi mau chóng tiến lại gần tiệm thuốc.

Người đàn ông đứng tiệm nhìn tôi từ đầu xuống chân. Bực! Quái gì nhìn? Bộ chưa thấy con gái "ninja" à? Ngoài kia cả tá đứa kia! Mà mặt cha này cũng gian gian sao ấy. Tàn ngần hồi lâu, tôi chậm rãi chồm người lại gần ông rồi hỏi khe khẽ:

"Ở đây có bán que thử thai không vậy?"

Ông ta gật đầu, mắt vẫn nhìn chằm chằm. Tôi bực mình lắm nhưng vẫn phải nhỏ nhẹ tiếp:

"Thế có hiệu nào?"

"Ở đây bán que thử thai hiệu Quickstick, Quicktrip với vài hiệu khác.

Cô dùng loại nào?"

Tức cái mình, tôi liền gắt to:

"Ai bảo chú là tôi mua que thử thai để dùng? Cứ hể hỏi que thử thai là nghĩ người ta mang bầu chắc? Chú là đàn ông mà sao dô điên thế?"

Giọng tôi to quá, khiến những người xung quanh bắt đầu chú ý. Còn ông chủ tiệm thuốc thì cứ tiếp tục nhìn tôi đăm đăm, hệt như kiểu trên trán tôi ghi rất rõ ba từ: đang mang thai.

"Vậy mua cho ai thử?"

"Thì cho con cún nhà tôi thử!" – Hình như quá quá, tôi đâm bừa nói bậy.

Trả lời xong, tôi thấy mình điên rồ. Đối diện, ông chủ tiệm thuốc hướng ánh mắt đầy ngờ vực về phía tôi, chắc ổng nghĩ tôi mới từ trại tâm thần đi ra.

"Thế giờ mua loại nào?"

"Chú mang mấy loại ra cho tôi xem qua thử."

Đảo mắt nhìn sơ qua mấy hộp que thử thai, nào màu hồng, màu xanh, màu tím đỏ vàng, tôi rối rôi. Nhớ trên mạng bảo nên dùng một trong hai loại Quickstrip và Quickstick. Tôi cầm hai hộp lên xem, sao chẳng thấy nôm giá gì hết vậy? Có phải hàng thiệt không đây?

"Loại này bao nhiêu?"

"Quickstrip là 15 ngàn. Còn Quickstick thì 13 ngàn."

"Mắc vậy bố???"

"Mắc thì đi chỗ khác mua."

Cha già mắc dịch! Bán hàng cho khách mà ăn nói với thái độ đó à? Chắc ông nghĩ tôi không bình thường nên tìm cách đuổi thẳng. Bán thuốc sao thất đức thế. Chỉ là cái que thử mà còn đắt hơn quần chip tôi mua ngoài chợ. Hướng mắt trở lại mấy hộp que thử thai toàn hiệu lạ hoắc, tôi chỉ từng cái hỏi: "Những loại này bao nhiêu?"

"Mấy cái đó đồng giá, 8 ngàn. Sài cũng tốt lắm, nhạy vô cùng."

Nghe câu quảng cáo quá lố của ông tiệm thuốc, tôi thấy hơi ngờ ngợ. Người ta hay bảo, của rẻ là của ôi. Nhưng, mau mỗi que thử thai mà mất hết 15 ngàn thì uống thật. Có lẽ nên dùng những que loại thường, không cần quá "cao cấp" làm gì. Suy tính tới lui, cuối cùng tôi chọn mua một que giá 8 ngàn. Đưa tiền cho ông chủ tiệm thuốc xong, tôi hỏi:

"Về tè vô đây rồi chờ xem hiện mấy vạch phải không chú?"

"Không phải tiểu vào đó mà chỉ lấy một ít nước tiểu thôi. Cứ đọc kỹ hướng dẫn rồi làm theo. Chờ khoảng năm phút xem kết quả. Nhưng, nếu dùng que thử thai cho cún thì tôi không rõ thời gian bao lâu và que sẽ hiện-mấy-vạch."

Cha già này giểu tôi đây mà! Ném cái nhìn đầy hậm hực vào ông, tôi xoay lưng rời khỏi tiệm thuốc. Rất nhanh, tôi kịp nghe tiếng ông lầm rầm: "Dạo này nhiều kẻ điên quá!" Thề, muốn tát chả gãy hai hàm răng cho nằm liệt ở nhà húp cháo khỏi bán buôn gì quách. Ông cứ chờ đó! Đắc tội với Min Min này là không xong đâu nha. Tôi sẽ trù ếm ông bán ế rồi dùng thuốc "ăn" thay cơm luôn. Đồ đáng ghét! Đồ lang

bām!

Chương 11: Thèm được nói ra

Ngày 6 tháng 2

Sáng, tôi xuống dưới nhà với dáng vẻ uể oải cùng đôi mắt bầm đen do đêm qua thức khuya "nhai đề cương" mang thai. Nhiều khi nghĩ, riết rồi mình giống mấy nhân vật trong phim Kim Dung, chăm chỉ luyện ngũ âm chân kinh. Luyện thành đâu chưa thấy mà muốn tẩu hoả nhập ma với mấy cái từ: bầu-bì-que-thử-thai-bao-cau-su-phòng-tránh...

"Trời ơi con! Mà sao vậy?" – Mẹ giật mình kinh ngạc bởi bộ dạng man rợ của con gái.

"Dạ, con học bài khuya." – Tôi lừ đừ ngồi vào bàn, đáp.

"Tiên sư cha mày! Học để sống chứ có phải để chết đâu! Chắc lại lên mạng khuya chat nữa chứ gì? Coi chừng tao cắt hết! Con với cái..."

Vừa nghe mắng vừa nhìn mẹ xới cơm là tôi khổ tâm ghê gớm. Lòng muốn nói hết ra.

Ngày mốt con phải dùng que thử thai. Con sợ lắm mẹ ạ!

Đúng lúc, giọng cha vang lên đồng thời có cả tiếng kéo ghế ở ngay bên cạnh kèm theo:

"Mới sáng mà bà đã mắng con rồi. Nó lên mạng học chứ có phải chơi đâu."

"Ông chiều mãi, nó hư."

"Không có đâu. Cha biết con gái ngoan lắm, phải không nào?"

Tôi khẽ quay qua nhìn cha rồi gật đầu. Nghe cha bảo thế, lòng tôi càng buồn da diết hơn.

Min Min hết còn là con gái rồi cha ơ!

Con sẽ dùng que thử thai đó.

"Nhưng mà học đến mức mắt bầm đen vậy thì cũng nên xem lại đi con."

Dứt lời, cha vớ lấy tờ báo sáng mở ra xem tin tức. Và y như rằng đúng giờ, thằng Vinh với thằng Hoàng kéo nhau đi xuống. Vút cặp lên ghế sofa xong cả hai nháy phốc vào bàn ăn.

"Lại canh súp ạ?"

"Mày đừng đòi hỏi nữa. Ăn sáng mà mày mặt nhăn như bị táo bón."

"Ba ngày liền ăn súp rồi!" – Thằng Vinh gào.

"Dzậy mày đừng ăn! Cấm la!" – Thằng Hoàng phát mạnh vào đầu em trai.

Nhìn cuộc cãi lộn chí choé của hai thằng em, tôi giấu tiếng thở dài. Nỗi đau thêm sâu sắc.

Hai thằng khốn nạn kia! Chị mày đang điên đầu với mấy cái que thử thai đấy!

Chúng mày không lo mà tào lao về món súp. Mốt, tao bảo mẹ cho cả hai ăn canh tàu hủ.

Đầu chúng mày không có não sao mà ngu đần thế???

Giờ tôi muốn sà vào lòng ai đó trong gia đình, để chia sẻ và gào khóc kể hết mọi thứ tệ hại mà bản thân đã lo sợ chịu đựng suốt mười mấy ngày qua. Nhưng, tôi không thể. Cả nhà vẫn vô tư, vẫn ồn ào như cái chuồng gà chuồng lợn.

"Hai thằng trời đánh! Im mồm không hả?" – Mẹ quơ muống múc canh, gắt.

"Tại anh Hoàng đánh con trước." – Thằng Vinh méc.

"Mày bố lão đã còn nói!" – Thằng Hoàng xưng xia.

"Còn la là tao đá hai đứa bây qua nhà ông Sang để ổng dùng kiếm cắt cu hết nha!"

Đặt tờ báo lên bàn rất nhẹ nhàng, tiếp cha liền đập vào đầu hai thằng con nghe bộp bộp.

"Hai tên mất dạy, ăn uống mà la lối như đàn bà mắc đê! Nhìn chị Min Min tụi mày ngoan chưa kìa. Lần sau, mẹ nó cứ nấu món con Min Min thích đi! Còn hai đứa này thì miễn!"

"Ừ, vậy thôi. Min Min, mai con thèm ăn gì thì nói mẹ nấu nhé."

Quan sát mọi người dùng bữa sáng và nói chuyện rôm rả là tôi muốn ứa hết nước mắt.

Con không thèm ăn gì cả.

Con chỉ thềm...

Được nói ra hết thôi.

Chương 12: Que thử thai hiện mấy vạch?

Ngày 8 tháng 2

Cuối cùng thì cái ngày trọng đại đó cũng đến. Không phải thi cử. Không phải lấy chồng. Càng không phải được xuất cảnh sang nước ngoài. Hôm nay là ngày tôi dùng que thử thai! Suốt tuần hai tuần qua tôi mất ăn mất ngủ vì chờ giây phút "dễ lên cơn đau tim" này. Lát nữa thôi tôi sẽ được biết mình có mang thai hay không. Để yên tâm, tôi có dặn con Thuý Nga chuẩn bị điện thoại, bấm sẵn số 115 để khi có sự cố không may xảy ra khiến tôi đột ngột bất tỉnh thì kịp kêu xe cấp cứu đến. Nhưng chúng tôi phải đợi kết thúc buổi học hôm nay rồi mới làm việc này được.

Tôi ngồi trong lớp học mà lòng cứ thấp thỏm không yên, nửa muốn chiều hãy đến thật mau nửa lại mong thời gian trôi chậm lại... Tôi gần như phát điên khi chả nghe lọt tai bài giảng của thầy cô mà trong đầu chỉ lờn vờn duy nhất hình cái que thử thai đang nằm im trong cặp. Thậm chí tâm trạng bất ổn đến nỗi hình như tôi còn nghe tiếng kêu gọi của nó nữa. Kiểu như vậy: "Hãy dùng tôi đi! Mau dùng tôi đi nào! Để xem bạn có thai hay không! Mang thai í! Mang thai í!" Tôi tưởng tượng trên que thử thai xuất hiện cái miện và đang không ngừng cười khanh khách. Kinh khủng quá đi mất!

... Vật lộn với mớ cảm xúc tẻ nhạt suýt chết đi sống lại để rồi buổi chiều cũng đến nhanh. Tim tôi đập liên hồi khi cùng Thuý Nga và Chan Chan đi về phía phòng vệ sinh. Có lẽ nỗi hoang mang lo lắng này cũng ngang ngửa với những người Việt Cộng ngày xưa lúc sắp lên máy chém. Giờ thì tôi phục họ rồi! Nào như ong ong cả lên, các

sợi dây thần kinh căng muốn vỡ. Cả người ướt đầm mồ hôi.

"Cậu biết cách dùng que rồi phải không?" – Thuý Nga hỏi, mặt còn tái hơn tôi.

Tôi gật đầu.

"Đằng ấy cứ bình tĩnh. Run quá làm rớt que xuống cầu tiêu là khổ!" – Chan Chan bảo.

Tôi lại gật đầu.

"Thôi cậu mau vào thử đi. Cứ chần chừ mãi tớ hồi hộp quá!"

Giờ như kẻ mất hồn với đầu óc trống rỗng, tôi tiếp gật đầu trước lời thúc giục của Thuý Nga. Sau đó một cách chậm rãi tôi mở cửa phòng vệ sinh rồi đi vào. Trước khi đóng cửa tôi còn nghe rõ tiếng thở dài nặng nề của hai người bạn đứng ở ngoài.

Nhìn que thử thai nằm trong lòng bàn tay, tôi nhắm mắt hít sâu hơi dài xong kéo váy..

Xong xuôi, tôi ngồi chờ khoảng vài phút theo chỉ dẫn trên mạng. Trái tim trong lồng ngực đập như cái trống khi tôi từ từ đưa que thử thai lên kiểm tra kết quả. Vào khoảnh khắc nhìn rõ số vạch hiện trên đó thì tôi tưởng chừng Trái Đất hoàn toàn ngừng quay.

... Thuý Nga và Chan Chan giật mình khi tôi thình lình đá tung cửa phòng vệ sinh phóng ra ngoài. Khi hoàn hồn trở lại thì cả hai đồng thanh hỏi tôi: "Sao? Sao rồi?"

Cố kiềm chế dòng cảm xúc dữ dội đang dâng trào trong mình lúc này, tôi chậm rãi ngược mặt lên nhìn hai người bạn. Đôi mắt đỏ hoe,

những dòng lệ trong suốt chực trào lãn dài xuống ướt đầm cầm. Tôi mếu máo như đứa trẻ, còn tay thì siết chặt que thử thai.

Chẳng kịp để Thuý Nga nói tiếp là tôi lập tức lao đến ôm chầm lấy cổ nó khóc lớn. Khóc cho thoả những lo lắng khổ sở đè nặng bản thân suốt hai tuần qua. Tôi thấy cơ thể nhẹ hẫng, chẳng còn chút trọng lượng. Hay chính xác hơn là, trút bỏ gánh nặng.

"Sao? Lẽ nào cậu... mang thai hả?" – Giọng Thuý Nga vang bên tai tôi như run lên.

Còn Chan Chan đứng lặng thình nhưng vẻ như mặt cậu ấy trắng bệch không còn hột máu.

"Không... Không." – Tôi nấc liên tục, ngăn tiếng khóc vỡ oà – "Tớ... tớ không có thai! Que hiện một vạch à. Tớ mừng chết được!"

"Thật hả?"

Gật đầu đồng thời tôi đưa que thử thai ra cho Thuý Nga với Chan Chan xem. Hai người họ dán chặt mắt vào số vạch đang hiện diện. Lúc đã trông rõ thì giống hệt tôi khi nãy, Thuý Nga thở phào một tiếng rõ to. Còn Chan Chan thì ngồi phịch xuống đất, tưởng chừng như ngọn núi Ngũ Hành Sơn vừa bốc hơi khỏi vai cậu ta. Tuy gương mặt vẫn còn trắng bệch nhưng tôi nhận rõ giờ đây có cả sự nhẹ nhõm lẫn mừng rỡ.

"May ghê luôn! Vậy là không sao rồi Min Min ơi!" – Thuý Nga ôm lấy tôi, lần đầu tiên con bạn thân này xúc động đến vậy.

Nằm trong vòng tay siết mạnh của Thuý Nga, tôi nở nụ cười và để mặc nước mắt vẫn tiếp tục chảy. Tạ ơn trời phật! Tôi thề, nếu ông tạo ra que thử thai xuất hiện ngay đây thì tôi vái ổng cả trăm tay.

Chưa bao giờ tôi thấy yêu đời như bây giờ... Tôi sẽ trở lại cuộc sống trước đây của mình, tuy có nhàm chán nhưng tự do không lo lắng buồn phiền!

Chương 13: Tháng ngày tự do tung hoành

Ngày 15 tháng 2

Tự do. Tự do. Tự do. Tự do. Tự do. Tự do. Tự do. Tự do. Tự do. Tự do. Tự do. Tự do. Suốt tuần liền sau đó ngày nào tôi cũng lẩm nhẩm hai từ này trong miệng vào mọi lúc mọi nơi: ăn cơm, học bài, đi vệ sinh, lướt mạng, trong giờ học... Chính vì vậy mà cha mẹ, hai thằng em cùng thầy cô bạn bè đều khó hiểu trước hành động kỳ quái đó của tôi. Nhưng bản thân không quan tâm điều ấy, giờ tôi chỉ biết mình đang ngập chìm trong niềm hân hoan vui sướng hết như người ta ngập trong bể bơi đầy money.

Que thử thai. Sách bầu bì. Mọi thứ liên quan đến việc mang thai tôi vứt hết chẳng chừa thứ nào bởi giờ tôi chả còn cần chúng nữa. Mà cho dù nếu có thì hẳn cũng phải lâu lắm tôi mới mó tới và khi ấy chắc là lúc tôi đã kết hôn. Ái chà! Còn lâu! Chí ít cũng phải bảy tám năm nữa cơ. Còn ngay bây giờ thì dẹp hết! Ném sạch mấy thứ khủng bố này!

Tôi cười nói suốt. Lượn lờ FB chém gió điên cuồng. Onl yahoo chat suốt đêm. Chỉ vì cái vụ bầu bì mà tôi đã bỏ qua nhiều thứ thú vị suốt hai tuần qua. Như con này bị bồ đá, con kia bị quay lén hay thằng nọ xài kem dưỡng của mẹ rồi bị nổi dị ứng từa lư. Khổ thứ cười đau cả ruột. Chỉ mười bốn ngày không cười mà tôi tưởng như hàng thế kỷ mình bị tách biệt khỏi thế giới loài người. Không ánh nắng mặt trời, không gió thổi mây bay và dĩ nhiên chả có trai đẹp. Cuối cùng "Robinson" Min Min đã được trở về đất liền! Yahoo!

Tôi vui đến mức còn làm cả những việc mà trước giờ dù có kè dao ngay cổ tôi cũng không bao giờ làm. Đó là mua mười mấy chiếc quần bông đẹp rạng ngời cho thằng Vinh, ủng hộ nó mặc đi chơi với bạn gái cho nở mày nở mặt. Mua sáu cây nhíp và sáu dao cạo cho thằng Hoàng, đã vậy còn khuyến khích nó hãy cứ mạnh dạn nhổ lông nách hay cạo lông chân nếu thấy thích. Vì cuộc đời ngắn lắm, không biết tận hưởng là nuối tiếc cả đời! Tôi dùng tất cả lòng chân thành khuyên nhủ hai thằng em trai láo lếu của mình. Tôi tin chúng có thể hiểu một cách sâu sắc! Chưa ngừng ở đó, tôi mua cả chai khử mùi Rexona men cho thằng Hoàng rồi đứng giữa đường nói hùng hồn: "Hôi nách không có gì xấu!"

Tôi còn loanh quanh trong bếp phụ mẹ nấu nướng chuẩn bị bữa ăn cho gia đình. Khởi nói, mẹ nhìn tôi với vẻ vừa ngỡ ngàng vừa rơm rớm nước mắt bởi đứa con gái từng suýt làm cháy nhà giờ đây đã quan tâm đến bếp núc. Cha tôi vừa xem báo vừa nhìn tôi gật đầu mỉm cười ra vẻ hài lòng. Nói chung, hầu như ai cũng vui mừng trước sự thay đổi của tôi.

Tất nhiên, tôi sung sướng vì đời mình đã trở về với quỹ đạo cũ. Thế nhưng... tôi không ngờ đó là những ngày hạnh phúc "cuối cùng" mà bản thân được hưởng.

Chương 14: Những dấu hiệu kỳ lạ

Ngày 16 tháng 2

Tôi giật mình tỉnh giấc vì ai đó lay mạnh. Mở mắt ra và lờ đờ dựng người dậy, tôi thấy thầy Nghĩa dạy Toán vừa nhìn vừa lắc đầu. Trông cái cách nhịp chân liên tục cùng bàn tay cầm thước kẻ gõ đều đều xuống mặt bàn thì tôi hiểu thầy đã mất khá nhiều thời gian để đánh thức cô nữ sinh thường ngủ gục trong giờ học mấy ngày qua.

"Đây là lần thứ mấy rồi?" – Tiếng thầy vang lên, nghe bực mình thấy rõ.

Tuy hơi lo thầy sẽ mách cô chủ nhiệm nhưng vì quá buồn ngủ nên tôi chỉ đáp hời hợt:

"Dạ, đêm qua em thức khuya ôn bài."

"Lại ôn bài. Em có lý do nào mới hơn không?"

Em cũng đang muốn biết cái lý do khiến mình buồn ngủ như trâu chết sình đây thầy ạ! Chán chường, tôi nhủ thầm trong bụng. Thật sự là chẳng rõ vì sao mấy ngày nay tôi buồn ngủ kinh khủng! Lúc nào cũng mơ mơ màng màng như người mộng du. Cơ thể cũng mỏi như dù chả hoạt động gì nặng nề. Tóm lại là tôi thấy rất là mệt và chỉ muốn ngủ.

"Em không khoẻ à?" – Thầy Nghĩa quan sát nét mặt không ổn của tôi – "Hay em lên phòng y tế đi. Nếu bệnh thì uống thuốc rồi nằm nghỉ

ngồi."

Tôi cúi chào thầy xong uể oải rời khỏi lớp học. Giờ tôi chẳng còn đủ sức đi đến phòng y tế nữa. Tay chân như bị cột đá, không nhích lên nổi. Ấy vậy mà mấy phút sau tôi cũng đến nơi. Chậm chạp bước vào phòng, tôi thấy cô Loan y tế ngồi xem báo.

"Em bị sao vậy?" – Cô Loan quay qua cười hỏi.

"Dạ em mệt. Không hiểu sao em cứ buồn ngủ suốt, đầu lâng lâng như bị đánh thuốc mê."

Ra dấu như bảo hãy ngồi xuống giường rồi cô Loan đến gần đưa tay sờ trán tôi xem xét.

"Đầu hơi nóng nhưng không phải sốt. Mặt em xanh lăm. Hay em học bài nhiều quá ngủ không đủ giấc. Phải biết chăm sóc sức khỏe chứ. Học quan trọng nhưng điều độ thôi. Giờ nếu buồn ngủ thì em nằm ngủ đi, còn nửa tiếng là ra về rồi."

Khẽ gật đầu, tôi nhanh chóng nằm vật xuống giường. Ôi! Cảm giác êm ái của chiếc nệm trắng khiến tôi thoải mái vô cùng. Chợt, tôi nghe cô Loan nói một câu lạ lùng:

"Trông em cứ như phụ nữ mang thai! Học sinh bây giờ sao thấy tội quá!"

Đôi mắt đang chuẩn bị nhắm lại thì tức thì mở thao láo, tôi giật mình khi nghe hai từ mang thai. Gì chứ? Phụ nữ mang thai hay buồn ngủ sao? Không, không thể! Cách đây hơn một tuần tôi đã kiểm tra bằng que thử thai, nó chỉ hiện có một vạch. Internet nói rõ kết quả của que thử thai độ chính xác khá cao. Chưa kể sau đêm đó với Chan Chan thì tôi đâu quan hệ với thằng nào vì vậy việc mang thai là tuyệt đối

không. Phải... Tôi bắt đầu cảm thấy an tâm với suy nghĩ đó và tiếp đến thì thiếp đi lúc nào chẳng hay.

... Vừa bước vào nhà với dáng vẻ không thua gì xác chết là tôi đã thấy mẹ từ dưới bếp đi lên cùng gương mặt hớn hở, trên tay cầm cái chảo tròn đang chiên gì đấy:

"Về rồi hả con gái? Rửa tay xong đi ra ăn mực chiên dồn thịt mẹ vừa làm nè."

Đưa mắt nhìn vào miếng mực tròn tròn cuộn đầy thịt bốc khói trong chảo đồng thời ngửi cái mùi rán mỡ là tự dưng cơn buồn nôn kéo đến khiến bụng tôi quặn đau. Nhanh chóng tôi đưa tay lên che miệng và lập tức quay mặt sang hướng khác ngay.

"Sao thế con? Khó chịu ở đâu hả?" – Mẹ ngạc nhiên – "Con thích món này lắm mà."

Vuốt vuốt ngực cho cơn dợn trôi xuống cuống họng, tôi từ từ quay lại nói với mẹ:

"Hình như con bệnh. Hôm nay con phải lên phòng y tế nằm cho đỡ mệt."

"Con bệnh gì? Có nóng sốt gì không? Chắc lại thức khuya chứ gì, hết nói nổi!"

Gạt nhẹ bàn tay mẹ đang đặt lên trán, tôi lắc đầu đáp: "Con về phòng nằm tí sẽ khoẻ."

"Ừ, nghỉ đi. Không có rờ vô cái máy vi tính nữa đấy! Mẹ nấu cháo cho ăn. Thấy thèm gì thì nói. Bệnh phải ráng ăn mới khoẻ được."

Lời mẹ vừa dứt thì tự dưng tôi lập tức nói ngay: "Con thèm bún riêu!"

Chỉ vài phút sau là trước mặt tôi đã xuất hiện tô bún riêu to chẳng toả mùi thơm nức mũi. Liếm liếm môi xong tôi vục xuống ăn như kiểu bị bỏ đói lâu lắm. Bao tử biểu tình nãy giờ nhưng chả hiểu lý do gì tôi chỉ thèm món bún riêu. Vừa ăn vừa suýt xoa vì nóng, tôi dùng muỗng múc một vốc mắm tôm bỏ vào tô. Thấy thế, ngồi bên cạnh mẹ liền bảo:

"Ơ lạ, con thích ăn mắm tôm khi nào vậy? Trước đây ngửi mùi con còn không chịu nổi."

"Con không biết nữa nhưng lúc này ăn bún riêu với mắm tôm con thấy ngon cực."

"Trời, lạ lùng!" – Mẹ cười cười khó hiểu – "Sở thích của mày cứ như phụ nữ mang thai."

Ngay lập tức, tôi phun hết bún đang nhai trong mồm ra ngoài. Sặc. Tôi ho dữ dội.

"Mẹ... mẹ nói vậy là sao ạ?"

"Thì có vài phụ nữ mang thai hay thay đổi sở thích, những món thích ăn thì thấy ớn nhưng ngược lại thì ăn ngon lành những món mà trước đây mình ghét. Không phải giống con ư? Trước ghét mắm tôm tự dưng giờ thì thích."

Nghe mẹ nói mà tôi gần như hoá đá trên ghế. Cảm giác lo lắng chạy dọc sống lưng. Tô bún riêu bốc khói không còn hấp dẫn tôi nữa bởi giờ đây trong đầu tôi đang xuất hiện hàng ngàn những suy nghĩ rối bời, hoang mang.

... Đóng cửa phòng lại, nghĩ gì đó tôi khẽ đưa mắt nhìn về phía chiếc máy vi tính. Đảo mắt lưỡng lự trong vài giây tôi liền bước đến, ngồi vào bàn. Nhanh chóng di chuyển chuột mở page Google, lòng tay phải đổ đầy mồ hôi khi tôi quyết định gõ bốn từ lên khung tìm kiếm bốn từ khoá: Dấu hiệu mang thai. Lần trước có coi sách nhưng giờ quên sạch nên đành kiếm trên in-tơ-nét. Rất nhanh, nhiều kết quả lần lượt hiện ra. Tôi click đại vào một dòng. Những con chữ cứ rơi đều trên màn hình. Tôi nhìn.

Những dấu hiệu mang thai có khá nhiều nhưng rõ ràng và chính xác nhất là: ngực thay đổi, thở gấp, đau lưng, mệt mỏi, đau đầu, thường xuyên đi tiểu, buồn nôn, tự dưng thèm đồ ăn mình vốn ghét, nhạy cảm với mùi, hoa mắt, ra máu và trễ kinh.

Ngực thay đổi? Hình như có. Dạo này ngực tôi hơi cương và còn đau nữa.

Buồn ngủ, đau lưng, thở gấp, mệt mỏi, hoa mắt, buồn nôn tôi cũng có chút ít.

Tôi ngồi lặng đi trên ghế dựa. Sự lo lắng hoang mang ngày càng rõ rệt hơn trong lòng. Đơn giản, tôi mang gần hết tất cả những dấu hiệu đó.

Tại sao? Lý nào tôi... mang thai? Nhưng còn việc dùng que thử thai cách đây hơn một tuần thì sao? Que thử đã cho kết quả sai? Hay hai tuần vẫn chưa đủ để dùng que? Bao nhiêu câu hỏi cứ không ngừng tuôn ra trong đầu óc trống rỗng và tôi chỉ biết gục đầu xuống bàn, lòng sợ hãi.

Chương 15: Trứng đã gặp tinh trùng. Có con

Ngày 17 tháng 2

Sáng chủ nhật. Tôi đứng trước cổng một toà nhà lớn và chẳng làm gì ngoài việc gián chặt mắt vào tấm bảng đề bốn từ to dùng màu trắng: Bệnh viện phụ sản. Tối qua tôi mất ngủ vì trần trọc mãi không yên. Hiển nhiên là về vấn đề bản thân có mang thai hay không. Hơn một giờ sáng tôi mới chợp mắt rồi ngủ quên đến gần tám giờ mới dậy. Tôi quyết định đến bệnh viện kiểm tra... Cứ như vậy cho chắc ăn, còn đỡ hơn là nơm nớp lo sợ suy diễn lung tung. Tôi không dùng que thử thai nữa. Đồ dỏm.

Hít một hơi sâu thật sâu rồi tôi hùng hồn đi vào bên trong bệnh viện.

Sau khi hoàn thành những công đoạn của quá trình kiểm tra việc mang thai còn dài hơn tấu sớ của mấy ông Táo đêm 30, tôi ngồi chờ lấy kết quả. Tất nhiên tôi run còn hơn cây sậy. Liệu tôi mà dính bầu thật thì không khéo thất cổ ở đây chết luôn vì nếu về nhà cha mẹ cũng ra tay giết tôi mất thôi. Ôi giờ! Trăm ngàn lạy trời phật phù hộ! Giờ mới hiểu cái cảm giác sống thất đức quá để rồi phải ngồi cầu trời giúp mình tai qua nạn khỏi.

Cô y tá đọc tên tôi. Tôi đứng lên, chân siêu vẹo như vừa bị ai đá. Lò dò đi vào phòng, tôi ngồi xuống ghế đồng thời nuốt nước bọt cái ực đưa mắt nhìn ông bác sĩ đang đăm chiêu với tờ kết quả cầm trên tay. Gan ruột cứ nóng hừng hực, tôi liền cất tiếng hỏi:

"Dạ, cháu có mang thai không ạ?"

Đặt tờ giấy trên mặt bàn, ông bác sĩ bấy giờ mới ngẩng mặt đối diện với tôi bảo. Mà công nhận mặt ông này gian gớm khiến tôi sợ sợ, mồ hôi túa ra như tắm.

"Chúc mừng cháu."

Chúc mừng? Lẽ nào ý ông là tôi thoát nạn dính bầu? Tức thì mắt tôi sáng rỡ hết đèn pha:

"Cháu không mang thai sao bác sĩ?"

"Không. Chú chúc mừng cháu... sắp làm mẹ!"

Lần này thì hai "đèn pha" của tôi bị mất điện, cúp cái rụp còn lơ tai thì nghe ù ù như có mấy trăm con kiến bò dạo chơi trong màng nhĩ.

"Cháu... cháu có thai?"

Thấy ông bác sĩ gật đầu là tôi muốn đấm ông phù mủ. Vậy mà ban nãy dám nói chúc mừng. Bộ nhìn cái bản mặt xanh hơn đất nhái này là ông tưởng tôi ham hố có con lắm à?

"Bác sĩ nói thật sao?" – Não chắc liệt rồi nên tôi mới hỏi thêm lần thứ ba.

Đối diện, ông bác sĩ vẻ hơi bức mình nên xoay tờ giấy kết quả lại cho tôi xem. Tôi hoàn toàn hoá đá khi thấy dòng: mang thai gần một tháng. Mèn đét ời! Là đúng ngay thời điểm tôi với tên Chan Chan quan hệ còn gì. Cuối cùng thì trứng đã gặp tinh trùng. Có con.

"Nhưng, cháu dùng que thử thai rồi và kết quả cho âm tính."

"Cháu thử lúc nào?"

"Dạ, vào buổi chiều ngày kia khoảng hai tuần sau khi quan hệ."

"Hai tuần thì chưa chắc ăn hẳn đâu. Chưa kể phải thử buổi sáng. Khá nhiều nguyên nhân dẫn đến việc que thử thai cho kết quả sai như thử quá sớm khi đó mức độ HCG trong nước tiểu chưa thay đổi nhiều hoặc sử dụng không đúng cách, mẫu thử không tinh khiết và dùng que kém chất lượng. Đôi khi, cháu phải thử hai lần thì mới hy vọng kết quả là đúng."

Lắng nghe ông bác sĩ nói rõ những lý do mà tôi muốn choáng váng. Lần ấy, chỉ vừa nhìn thấy kết quả âm tính là tôi đã nhảy cẫng lên tận trời, vui mừng quá đổi chứ còn tâm trí đâu mà thử lần hai. Ố la la! Vậy lý nào tôi mua nhầm que dỏm? Đánh chết thằng cha chủ tiệm thuốc tây lần đó dám quảng cáo loại 8 ngàn "xì cùn" cho tôi!

"Cháu sinh năm 96, năm nay mới 17 tuổi." – Tiếng ông bác sĩ đột ngột vang lên.

Tôi nhìn ông bác sĩ. Ông nhìn lại tôi với ánh mắt như kiểu tôi có thai với ông vậy.

"Sao cháu quan hệ mà không phòng tránh, giờ thì dính bầu rồi đây."

À vui thật! Hết kiểu soi mói kỳ thị bây giờ ông bác sĩ chuyển qua giễu cợt. Thật là tôi muốn đánh ông lệch mặt dễ sợ. Ở gần đây chắc có viện chỉnh hình, thế thì may cho ông.

"Sự thật không phải vậy." – Tôi kể lể. Những lúc thế này thì kể lể là cách giảm bớt nỗi đau khổ bản thân đang chịu đựng – "Cháu và cậu ta lỡ uống nhầm rượu rồi vì quá say nên không tự chủ được hành động. Cháu chả hề muốn quan hệ với cậu ta."

Ông bác sĩ nhìn chăm chăm tôi với gương mặt không cảm xúc. Ông nghĩ tôi nói láo hả?

"Dù gì cháu cũng đã mang thai. Hãy về cho báo gia đình với cậu thanh niên kia biết để liệu tìm cách giải quyết tốt nhất. Việc mang thai ngoài ý muốn ở tuổi vị thành niên vào thời buổi này rất phổ biến."

"Bác sĩ, nếu cháu phá thai thì sao?"

"Phá thai cũng được nhưng có thể sẽ để lại những hệ lụy xấu cho bản thân cháu sau này. Ví dụ trong quá trình phá thai dễ dẫn đến thủng tử cung, băng huyết, tổn thương cổ tử cung hay âm đạo. Hoặc tai biến do dùng thuốc gây mê gây tê. Các tai biến muộn hơn là sót thai, sót nhau, nhiễm khuẩn gây viêm dính buồng tử cung dẫn đến vô sinh, chấn thương tâm lý thậm chí... kể cả tử vong!"

Nghe xong thì giờ tôi đoán mặt mình không còn xanh như ớt nhái nữa mà là mang hỗn hợp tất cả các sắc màu pha trộn lại với nhau: xanh mét vì kinh sợ, tím tái vì hãi hùng, trắng bệch vì không còn hột máu. Ông bác sĩ này định chơi đóng phim kinh dị hả trời? Thế mà ông dám tỉnh bơ phán câu: Phá thai cũng được... Chắc ông chán làm bác sĩ rồi muốn chuyển qua làm bệnh nhân đây mà. Để tôi nghĩ xem cần đưa ông vô khoa nào đã. Cha này khùng dã man thiên địa!

... Tôi đón xe buýt về. Trong đầu nghĩ miên man nhiều thứ. Giờ tôi có thai thật rồi. Câu hỏi đầu tiên được đặt ra: Phải làm gì đây? 17 tuổi và còn đang đi học mà tôi sắp làm mẹ. Không còn gì kinh khủng hơn nữa. Tôi hoang mang lo lắng. Chẳng rõ gia đình sẽ phản ứng thế nào nếu biết tin này. Hả, cha mẹ giết tôi chết mất hoặc không thì cũng viết giấy từ tôi cho xem. Lòng tôi rối bời như cuộn len rối bị con mèo vờn chơi. Giữ đứa bé trong bụng thì không được nhưng phá bỏ càng không thể. Nói gì thì nói, nó là máu mủ của tôi. Một mối. Chán

chường. Tôi muốn khóc thật to nhưng vẻ như bản thân chả còn tí cảm xúc nào, tất cả đều trống rỗng.

Tôi cần gọi điện cho Chan Chan. Đúng vậy! Tôi không thích phải chịu đựng chuyện tồi tệ này một mình. Kết quả của đêm vô tình "ăn trái cấm" đó – đứa bé đang dần hình thành trong bụng tôi – phân nửa là trách nhiệm của cậu ta. Cái thứ "tình trùng" sống dai!

Tôi đứng ngay trước cổng trường gọi điện. Đây là nơi hẹn gặp dễ dàng nhất. Chuông đổ dài. Khá lâu sau giọng Chan Chan mới vang lên bên đầu dây nọ:

« Lạ nha! Đẳng ấy chủ động gọi điện cho đẳng này. Có chuyện gì sao? »

Hừ! Chuyện lớn rồi! Nó còn to hơn gấp mấy trăm lần cái đầu chứa hột bí của cậu! Nhủ thầm xong tôi đáp nhanh, ngắn gọn: "Đến trường gặp tôi ngay! Việc rất-quan-trọng!"

Nhấn mạnh xong ba từ cần thiết, tôi cúp máy cái rụp và đứng nghĩ thử nên "báo tin mừng" cho tên cool boy đáng ghét đó như thế nào để cậu ta "chấn động".

Hơn nửa tiếng sau, bóng dáng Chan Chan đạp xe xuất hiện từ xa. Mà phải công nhận cậu ta có lòng ghê. Ban nãy gọi điện tôi chỉ ra lệnh bảo Chan Chan đến trường ngay nhưng chả nói rõ lý do ấy thế cậu ta vẫn siêng năng xách xe đi gặp tôi. Nếu tôi mà là cậu ta thì chắc còn khuya mới làm vậy. Tôi không khùng điên nghe theo yêu cầu từ một con nhỏ cà rốn nào đó để đạp xe dưới thời tiết oi bức này.

Thắng xe cái két ngay trước mặt tôi, Chan Chan quay qua hỏi còn trên tay cầm ly nước:

"Nè, đừng nói đăng ấy nhớ đăng này ngen? Đây chưa sẵn sàng đón nhận tình cảm đâu."

Nghe chất giọng vênh váo cùng bộ-mặt-đẹp-trai-trời-cho-nhưng-mà-láo-quá của thằng Chan Chan là tôi ứa gan. Chân ngứa dễ sợ nên muốn đập một cú cho tên này ngã lăn ra đường xe cán bẹp dí! Nhưng nghĩ lại, nếu làm thế không khéo đưa bé trong bụng tôi mồ côi cha thì chẳng hay chút nào. Tôi chả muốn nuôi nó một mình đâu. Ừ! Để tên Chan Chan sống rồi vác cái của nợ kia mới đúng chứ.

"Tớ gọi cậu ra là vì có chuyện rất rất rất quan trọng." – Tôi sửa giọng – "Nghe cho rõ vào! Chỉ nói một lần thôi đấy."

"Ờ, nghe." – Chan Chan hút rột rột ly nước đồng thời hí hửng ghé sát tai lại gần.

Tôi kín đáo chèn cục đá ngay bánh xe trước để phòng hờ cậu ta hoảng quá phóng đi mất dép. Tôi luôn đi trước đối phương một bước. Đây là một trong nhiều ưu điểm của tôi.

"Tớ có thai với cậu rồi!"

Tôi không ngờ mình lại nói ra điều đó dễ dàng và nhẹ nhàng đến vậy. Giờ xem phản ứng Chan Chan ra sao...

"Xin lỗi, đăng này nghe không rõ lắm."

Biết ngay mà! Phản ứng đầu tiên của kẻ muốn phủi bỏ trách nhiệm chính là giả vờ điếc.

"Tớ nói chúng ta sắp có baby!"

"Đằng ấy... đang đùa hả?"

Ồ hay chưa? Hết giả điếc rồi giờ chuyển qua hỏi đối phương có đùa không à? Cậu ta tưởng tôi đây rảnh quá hay phát điên mà lại kiếm chuyện để đùa? Thôi được. Đã thế thì đây cho đó xem chứng cứ rảnh rảnh luôn. Thề, lần này tên cool boy mà dùng qua chiêu "mắt mờ coi không rõ" là tôi cho đầu cậu ta nằm dưới bánh xe đạp.

"Đây! Giấy báo kết quả. Cậu nhìn cho rõ! Thai gần một tháng!"

Chan Chan mau chóng đón lấy tờ giấy gấp tư, mắt đảo liên tục theo từng con chữ trong đó. Rất nhanh, cậu ta phun nước ướt nhem cái thứ vừa báo tin dữ rồi kêu lên:

"Ôi Chúa ơi! Xin cứu rỗi linh hồn con!"

"Trên đời không có Chúa. Kỳ này chỉ có chúng ta cứu lấy chúng ta thôi."

Chan Chan gần như không còn nghe lọt tai bất kỳ lời nào nữa. Cậu ta ngồi chết đống trên xe đạp. Mắt mở to trừng trừng như muốn đâm thủng giấy báo kết quả. Miệng há hốc, cả lũ ruồi trăm con bay vô còn lọt. Còn tay chân thì đơ ra... Tôi thắc mắc, lý nào đây là cách mà mấy thằng đẹp trai hay dùng để đón tin mình sắp làm cha???

"Sao... sao lại vậy được?" – Chan Chan thất kinh xoay qua.

"Thì là vậy chứ gì nữa. Lần trước que thử thai cho kết quả sai lệch. Bây giờ đi bệnh viện khám thì chắc cú 100% tớ dính bầu rồi."

"Trời ơi!!!"

Trông đáng vẻ khổ sở vật vã vò đầu bứt tóc của Chan Chan, tôi đâm

nản. Cậu ta là con trai mà còn phản ứng dữ dội thế thì đưa con gái 17 như tôi phải hành động sao đây? Nhảy lên bàn bác sĩ và đâm vào ngực hét huba huba huba??? Không khéo ông bác sĩ sẽ lập tức đưa tôi vô viện tâm thần hoặc sở thú vì nghĩ tôi là vợ người sống chuồng.

Ngừng việc than trời lại, Chan Chan tự dừng xoay cổ khoảng 90 độ nhìn vào tôi e dè:

"Nhưng, đưa bé trong bụng đăng ấy có phải của đăng này không?"

Giờ thì tôi muốn mình thành vợ người thật rồi! À không, là người nhện! Tôi sẽ phóng tơ ra và treo cái thằng Chan Chan chết tiệt ấy lên dây điện. Tên cool boy này ba trợn thiệt chứ! Cậu ta nghĩ sao mà có thể hỏi tôi câu kinh khủng đó hả????????????????Không phải con mày thì con ai??? Con ông hốt rác à??? Hay của ông xe ôm đầu ngõ???

Điên người, tôi mím môi đồng thời giơ chân đạp mạnh vào sườn xe đạp khiến tên Chan Chan mất thăng bằng ngã đánh oạch xuống đất. Sau khi hoàn hồn, cậu ta liền nhảy dựng người lên giống hệt khi rồi quát tôi như quát con cún: "Đăng ấy điên sao?"

"Có ngon thì hỏi lại lần nữa coi!" – Tôi trợn mắt – "Tin đây một cú ka-ra-tê-giay-bày là đăng đó về nhà má nhận hết ra không???"

"Giay bày là gì?" – Chan Chan còn bình tĩnh hỏi lại tôi cụm từ lạ hoắc lạ hươu kia.

"Là bay giày!" – Tôi giơ chân lên để Chan Chan nhìn rõ đôi giày thể thao hiệu Nice mới toanh. Siêu bền. Siêu chắc. Siêu... dính, đá phát trúng ngay.

Chan Chan nuốt nước bọt khi hiểu ra chiêu thức tôi vừa dùng để đe dọa xong. Một cách lịch sự và từ tốn, Chan Chan đẩy nhẹ bàn chân tôi đang giơ ngay trước mặt cậu ta ra xa xa tí.

"Thì thắc mắc nên hỏi thôi."

"Thắc với mắc cái gì? Chính cậu là người đã cướp đi sự trong trắng của tôi! Là người duy nhất quan hệ với tôi! Vậy mà giờ cậu dám nói vậy ư???" – Tôi gào.

Tức thì, Chan Chan phóng đến gần rồi nhanh tay bịt cái "loa phóng thanh" đang bật ở tần xuất cao nhất của tôi lại. Mặt cậu ta xanh mét.

"Đằng ấy khe khẽ mồm nào!" – Chan Chan láo liên mắt nhìn xung quanh.

"Có làm mà không có gan chịu! Hèn!" – Cười thầm xong tôi gắt – "Bỏ tay cậu ra!"

Hình như sợ tôi sẽ dùng chiêu "cẩn cước" giống bữa trước hay sao mà Chan Chan giật tay ra liền. Khi thấy mấy ngón tay ngọc ngà vẫn còn nguyên vẹn thì cậu ta cất tiếng:

"Giờ đằng ấy tính sao? Vụ mang thai đó."

"Tôi không biết."

Chan Chan thở dài thườn thượt. Tôi thấy cậu ta cau mày dăm chiêu. Chắc đang suy nghĩ.

"Chuyện đã đến nước này thì có lẽ hai chúng ta nên nói cho cha mẹ biết. Sau đó tất cả sẽ cùng nghĩ cách giải quyết..."

Chương 16: Báo tin dữ cho phụ huynh

Ngày 18 tháng 2

Con Thuý Nga muốn rớt cả hàm răng khi nghe tôi báo tin mình mang thai. Môi chề của nó cong ra, trệ xuống tận cằm. Phản ứng này đúng như tôi nghĩ. Khá giống kiểu hôm qua lúc thằng Chan Chan hay tin chấn động kia. Tôi không nói gì, chỉ đợi cho con bạn thân vượt qua sự xúc động đang dâng trào trong người.

"Bồ nói thật hay giỡn vậy?" – Thuý Nga ú ớ hỏi.

"Tớ mà lão cậu thì đi đầu xuống đất."

Tôi phải lấy cái đầu "thiên tài" của mình mang ra cá thì con Thuý Nga mới chịu tin. Nó lại tiếp tục xúc động đợt hai. Kỳ này nặng hơn ban nãy vì có kèm theo co rút toàn thân. Tôi phát mệt! Hay nó hối hận bởi cái tội mê "hót" boy lấy nhằm rượu nho làm khổ bạn?

"Nhưng bồ dùng que thử thai cho kết quả âm tính."

"Que dỏm."

"Thế kết quả mang thai này bồ lấy gì kiểm tra?"

"Đến thẳng bệnh viện phụ sản. Cái đó thì không thể sai được rồi."

Thuý Nga rũ người. Tôi trông mặt nó mà tội. Người mang thai là tôi ấy vậy nhìn vẻ mặt nó còn tệ hơn gấp mấy trăm lần. Hả, bản thân

Thuý Nga hiểu rõ tội lỗi mình gây ra lớn dường nào và biết đâu nó đang lo sợ tôi sẽ tố giác hoặc ghi hận tìm cách trả thù.

"Thế giờ định làm gì?"

"Còn làm gì nữa." – Tôi quất mắt – "Tớ và Chan Chan phải nói rõ cho cha mẹ cả hai biết sau đó nhờ xem họ giải quyết thế nào. Dù gì người lớn cũng sáng suốt hơn."

"Í ẹ! Cha mẹ Chan Chan thì tớ không biết nhưng cha mẹ bồ... Chắc họ giết bồ mất!"

"Chính vì vậy nên tớ mới kêu cậu cùng với Chan Chan về nhà tớ trình bày đầu đuôi sự việc một cách chân-thật-tỉ-mỉ. Vả lại, đề phòng cha mẹ định treo cổ tớ thật thì có hai cậu ngăn cản giúp. Chí ít xem như tạm yên tâm."

Dứt lời thì tôi thấy Thuý Nga nhăn mặt như ăn trứng ớt hiểm. Tôi nghe cổ họng nó vang lên tiếng ực khá to. Nuốt nước bọt. Tôi biết con bạn thân nghĩ gì... Chắc nó đang tìm cách xem lỗ cha mẹ tôi "nổi hứng" quyết định treo cổ cả ba đứa thì nên làm thế nào thoát thân.

Chợt từ xa, Chan Chan dắt xe đạp chạy vù ra cổng trường, nơi tôi và Thuý Nga đứng.

"Min Min! Thuý Nga!"

"Tưởng cậu sợ quá chuồn dìa rồi chứ." – Tôi liếc sơ bộ dạng thần nhiên của tên cool boy.

"Đằng ấy xem thường đằng này nha. Đây có đủ phẩm chất của một thằng con trai đó."

"Thế sao chân cậu run vậy?"

"Nếu đằng ấy đang trên đường đến nhà gặp mặt cha mẹ của cô gái mà mình lỡ làm cho dính bầu thì đằng ấy có run không hả hả hả???"

Thằng Chan Chan chỉ được mỗi cái mã đẹp trai thôi chứ ăn nói vô duyên cực kỳ! Gì đâu mà văng miếng vèo vèo vô mặt đối phương như tát nước thế này.

"Ờ rồi, giờ đi về." – Lau mặt xong, tôi giục hai đứa bạn.

Vì không thể đèo tôi và Thuý Nga trên chiếc martin nên Chan Chan đành dắt bộ "con ngựa sắt" đi theo cả hai. Trên đường về, ba đứa chẳng nói với nhau câu nào. Còn tâm trạng đâu mà đùa giỡn. Liếc mắt qua Chan Chan, tôi đoán cậu ta sợ bị cha mẹ tôi thất cổ giết chết. Lại lia cái nhìn sang Thuý Nga, thiết nghĩ hẳn nó đang lo cha mẹ đứa bạn thân cho ngũ mã phân thân mình. Còn tôi, cùng lúc sợ cả hai điều ấy.

Cuối cùng ba đứa cũng đến "địa ngục". Cánh cổng nhà tôi hiện ra chình ình. Cảm giác như sắp đi vô chỗ chết, bên trong có hai tên "đao phủ". Đưa tay đẩy nhẹ cánh cổng, bình thường thì hay đá nó muốn sút đỉnh, tôi ra dấu cho Thuý Nga và Chan Chan cùng đi vào. Chan Chan dựng chiếc martin trong sân. Tôi – dẫn đầu – hít sâu một hơi dài, cố để tim đừng đập mạnh, chậm rãi mở cửa đi vô nhà... Cởi giày ra là tôi đã nghe âm thanh ồn ào vang vọng từ phòng khách ra tận ngoài đây.

"Nhà đằng ấy sao ồn như chuồng gà thế?"

Bực mình, tôi không đáp. Chuồng gà gì chứ? Cái nhà này là sự "kết hợp âm thanh" của cả gà vịt lợn. Ồn kinh khủng!

"Cha mẹ con mới về."

Tôi đi vào phòng khách, theo sau có Chan Chan với Thuý Nga đang run run. Trên ghế sofa, cha mẹ tôi đang tranh cãi về tiền nong tháng này mau chóng xoay qua:

"Về rồi hả con? Có gì mời bạn lên phòng chơi đi nhé."

Xong, cha mẹ tiếp tục quay lại cuộc chiến tiền với nong. Còn tôi thì mau chóng nhìn sang bên phải, thằng Hoàng và thằng Vinh chơi game đua xe. Chúng nó gào thét khí thế. Thằng này giành qua đĩa kia giật lại cái đồ điều khiển rồi chửi thề với nhau.

"Hoàng! Vinh! Chị về rồi đây."

"Bọn em biết rồi." – Cả hai chẳng thèm nhìn mặt chị gái mà cứ gián mắt vào màn hình.

Thở ra chán nản, tôi liền ho vài cái sửa giọng để cất tiếng nói thật to cho bốn người nghe:

"Cả nhà ngừng lại chút đi, con có chuyện rất quan trọng muốn báo tất cả biết."

Nhưng tần xuất của tôi vẻ như quá nhỏ không đủ lấn át cái âm thanh chát chúa chợ trời kia. Cha mẹ vẫn cãi, hai đứa em vẫn la lối tranh giành. Nhắm mắt cắn môi, tôi siết chặt tay kiềm cơn giận. Lát sau mở mắt, tôi hớp lấy một ngụm không khí căng lồng ngực, thét:

"CON MANG THAI RỒI!"

À, lần này thì hiệu nghiệm hơn. Bốn từ nghe chấn động quá còn gì. Ngay tức thì, cha mẹ cùng thằng Hoàng, thằng Vinh đồng loạt ngừng

lại rồi xoay qua nhìn tôi chăm chăm. Trông ánh mắt mở trừng trừng của họ, tôi đoán Thuý Nga và Chan Chan vã hết mồ hôi.

"Min Min, con thét kinh thế?"

Ố la la! Bốn người vẫn chưa nghe rõ tôi vừa nói gì hả trời? Đừng bảo tôi phải nói lại nhé?

"Con có chuyện vô cùng quan trọng muốn báo nhưng cả nhà không chịu dừng."

"Chuyện gì vậy con?" – Mẹ ngạc nhiên.

Lưỡng lự hồi lâu, tim đập như nhảy khỏi lồng ngực, tôi thu hết can đảm còn sót lại cất giọng rõ ràng: "Con... có thai rồi!"

"Cứ tưởng chuyện gì quan trọng, bình thường mà. Có gì lát nữa ta nói sau."

"Cha mẹ!" – Tôi nghếch mặt – "Con nói con đã mang thai đó!"

"Ờ biết..."

Đột nhiên cha mẹ ngưng bật. Dường như bộ não của hai người bây giờ mới phân tích câu nói ban nãy từ tôi. Cả hai thằng em cũng thế, cứ đứng đực ra hết bị thần lẫn ị trúng mặt.

"CÁI GÌ?????????????????????????????"

Bốn cái miệng cùng thét lớn kinh khủng khiến tôi, Chan Chan cả Thuý Nga muốn lòi lỗ tai. Giờ thì đến lượt chúng tôi nhìn cả nhà với đôi mắt mở trừng trừng.

"Con vừa nói gì... gì?" – Mẹ lắp bắp.

"Mang... mang... mang thai là sao?" – Cha cà lăm mỗi một chữ.

"Chị đang đùa à?" – Thăng Vinh miệng méo xệch.

"Hay chị định chơi nổi?" – Thăng Hoàng cười đều.

Gương mặt còn thất kinh, tôi chậm chậm đưa tờ giấy ra trước sự tra hỏi của cả nhà:

"Đây, mọi người xem sẽ hiểu."

Bốn người giật lấy tờ giấy báo kết quả trên tay tôi rồi giành nhau xem giống như người đang đi toilet mừng rỡ khi thấy miếng giấy vệ sinh cuối cùng còn sót lại. Còn ba đứa tôi thì nuốt nước bọt chờ xem phản ứng của cả nhà... Một phút sau. Cha đứng như tạc tượng thế kỷ. Hai thằng em trai nhìn rồi vả vào mặt nhau cho tỉnh. Riêng mẹ thì cầm tờ giấy đồng thời bước nhanh đến chỗ tôi, hỏi với vẻ hoang mang:

"Chuyện này con nói rõ đi nào! Thai gần một tháng là sao?"

"Hôm qua con đi bệnh viện khám, bác sĩ bảo con có thai. Con xin lỗi..."

Mẹ chưa kịp hỏi đến tiếng thứ hai thì cha, bỗng chốc trở thành diễn viên kiểm hiệp đầy tài năng, phóng như bay qua ghế sofa rồi nắm chặt lấy vai tôi lắc mạnh: "Con đùa à???"

Tôi lắc đầu.

"Tại sao lại mang thai???"

Tôi im lặng, mặt mày ủ rũ.

"Tao cho mày ăn học để mày bôi tro trét trấu lên mặt cha mẹ sao???"

Khi cha đổi cách gọi qua tao – mày nghĩa là ông rất rất rất giận. Một tay vẫn giữ chặt vai tôi, tay còn lại ông đánh mạnh một phát vào mông tôi. Cú đánh đau nhất từ trước đến giờ. Dẫu vậy, tôi đã cắn răng chịu đựng để không khóc. Thấy sự ương bướng của con gái, cha giơ tay lên định đập thêm lần nữa thì mẹ lập tức giữ ông lại.

"Ông ơi! Đừng đánh con nữa! Có gì từ từ nói..." – Giọng mẹ run run.

"Tôi phải đánh đứa con gái hư thân này! Nó làm xấu mặt gia đình rồi!!!"

Trước thái độ hung hãn của cha, thằng Hoàng và thằng Vinh cũng chạy vào can ngăn. Nhưng cả ba không địch nổi sức mạnh kinh khủng từ ông. Họ bị đẩy lùi ra sau. Còn cha, tiếp tục lao về phía tôi cùng đôi tay to lớn vung cao. Tôi nhắm mắt, chuẩn bị đón lấy cú đánh dữ dội nhất sắp trút xuống người mình.

"Khoan! Xin chú dừng lại! Chú sẽ đánh chết Min Min mất!"

Tôi mau chóng mở mắt và thấy Chan Chan đang cố ngăn cha. So về vóc dáng, cậu ta khá nhỏ so với cha nhưng vì tập võ nên có sức khỏe. Cậu ta đẩy lùi được ông vài bước.

"Chú bình tĩnh nghe bọn cháu nói!"

"Tránh ra! Cậu là ai mà xen vào chuyện gia đình tôi??? Tôi đang dạy con!"

"Cháu không thể để chú đánh chết Min Min và đứa bé!" – Chan Chan

vừa thở vừa hét – "Cha của đứa trẻ trong bụng cậu ấy là cháu!"

Câu thông báo ấy kết thúc thì cuộc xô đẩy giữa Chan Chan với cha tôi chấm dứt theo. Nói chính xác thì cha tôi hoá đá lần hai. Sau lưng ông, mẹ với hai thằng em há hốc mồm.

"Min Min, cậu này có thật là..."

Tôi đưa mắt nhìn mẹ rồi nhanh chóng gật đầu: "Vâng. Cậu ấy là cha đứa bé."

Bỗng nhiên cha tôi hú hét lên khiến những người có mặt tại phòng khách đều không khỏi giật mình. Giọng ông nghe cứ như kình kong. Nhanh như cắt, ông liền dùng hai tay bóp cổ Chan Chan. Ô-mai-gót! (Oh my God!) Cha tôi phát điên rồi ư? Ông định giết người à?

"Thì ra là mày! Thằng ôn con! Thằng khốn nạn! Thằng mất dạy! Mày dụ dỗ con gái tao rồi hại đời nó! Hay mày bỏ thuốc cho nó uống hả thằng kia???"

Đại loại cha tôi đã mắng chửi Chan Chan bằng những từ ngữ kiểu như thế. Tiếng ông lớn đến mức làm tai mọi người lùng bùng hết cả. Còn Chan Chan thì mặt mày tím tái vì ngạt thở, không ngừng gõ đôi tay gọng kiềm của cha tôi. Hiển nhiên, tôi, mẹ, hai thằng em cộng thêm Thuý Nga nữa cùng một lúc xông vào kéo ông ra. Mỗi người mỗi câu.

"Cha nó ơì dừng lại!"

"Ngừng tay cha ơì!"

"Chú ơì, mọi chuyện không phải như vậy!"

Dù bị bóp chặt cổ thở không nổi nhưng Chan Chan vẫn cố ngoi ngóp nói đứt quãng:

"Cháu... cháu... không có... Chỉ... là tai nạn... Chú... chú... hiểu lắm rồi..."

"Hiểu lắm cái gì??? Chính miệng mày thừa nhận mày là chủ nhân cái thai của con gái tao! Tao giết chết mày! Cha mẹ không dạy mày cách ăn ở cho đàng hoàng tử tế hả???"

Cha tôi vừa gào vừa lắc mạnh cổ Chan Chan. Tôi phát kinh! Ôi trời phật ơi! Liệu đà này không khéo ông bóp chết Chan Chan mất! Vậy thì đứa con trong bụng tôi chưa chào đời đã mồ côi cha ư? Không thể! Tôi không đủ sức nuôi nó một mình đâu.

"Á! Á! Á!"

Tôi nhăn nhó bởi tiếng la của con Thuý Nga. Không chỉ một mình tôi mà mẹ, hai thằng em, Chan Chan thậm chí kể cả cha đều nhăn mặt vì ù tai nặng. Chả ai hiểu rõ "nội lực phi thường" của chấn động âm thanh do con khủng này gây ra bằng tôi đâu.

"Cái âm thanh gì thế?"

Phải thừa nhận, giọng hét còn hơn phim kinh dị Mỹ của Thuý Nga đôi lúc được việc ghê. Cha tôi đã ngừng hành động bóp cổ Chan Chan và quay qua hỏi với vẻ thất kinh. Nhờ vậy mà tôi tạm tha cho con Thuý Nga, nếu không thì nó lệch mặt rồi.

"Chú ơi, nghe cháu nói! Là do cháu! Cháu lấy nhầm chai rượu nho của cha nên Min Min với Chan Chan uống say rồi vô tình quan hệ với nhau!" – Hình như sợ bản thân sẽ bị hành hung giống Chan Chan nên Thuý Nga phải đi ra xa vài bước mới dám thú nhận – "Điều cháu

nói toàn là thật. Không phải Chan Chan dụ dỗ Min Min, cậu ấy càng không bỏ thuốc. Là cháu... Cháu thật sự xin lỗi!"

Chẳng rõ do gương mặt đáng thương còn thua con cún ướt cùng chất giọng vô cùng thảm của Thuý Nga hay sao mà cha tôi trong phút chốc nghếch mặt ra. Ông đứng đó không phản ứng gì, hai tay vẫn giữ rịt cổ Chan Chan nhưng có phần nới lỏng hơn chút.

"Những điều này là sự thật?" – Cha tôi thỉnh linh hỏi Chan Chan.

"Tất... nhiên ạ! Con gái chú... dữ hơn cạp ai mà dám dụ dỗ...?"

Nếu không nể tình tên đáng ghét này là cha đứa bé thì tôi đã bảo cha bóp chết cậu ta rồi! Trông dáng cha cứ lờ lợ, mẹ đứng bên cạnh bèn bảo:

"Tôi nghĩ cậu ta đúng đấy. Min Min nhà mình đâu phải dạng dễ bắt nạt."

"Con cũng nghĩ vậy. Chị Min Min mà bị dụ dỗ thì con sẽ đi vệ sinh bằng đầu cha xem."

Thằng mất nết! Từ giờ đừng năn nỉ tao mua quần bông cho! Tôi liếc xéo thằng Vinh.

Dường như đã hiểu ra mọi chuyện, cha tôi từ từ bỏ tay ra cổ Chan Chan. Cậu ta ho sặc sụa, lùi ra sau chục bước đề phòng ông "nổi hứng" lại bóp cái gì đó của mình thì nguy!

"Trời ơi là trời!" – Cha ôm đầu, cất tiếng kêu oai oán đầy khổ sở.

Dõi theo bóng cha lồm lũi bước lên lầu không nói thêm lời nào là tôi muốn khóc. Trong nhà, ông là người thương và tin tưởng tôi nhất

vậy mà giờ... Lần đầu tiên, tôi hận bản thân ghê gớm! Tôi phải làm gì với tội danh "bôi tro trét trấu vào mặt cha mẹ" đây?

"Con ơ! là con! Sao lại thế này hả? Mới 17 tuổi đã mang thai! Còn mặt mũi đâu nhìn bà con lối xóm đây? Min Min!"

Mẹ vừa khóc vừa đánh mấy cái liền vào người con gái. Còn tôi, chẳng đáp lời mà chỉ đứng lặng im với đôi mắt đỏ hoe ươn ướt...

Chương 17: Lựa chọn khó khăn

Chương này hơi dài =)))

Ngày 19 tháng 2

Sáng, tôi bước xuống nhà với tâm trạng vừa lo vừa sợ. Tất nhiên, người khiến tôi mang hai thứ cảm xúc đó không ai khác ngoài cha tôi! Chiều qua thấy ông kích động quá đến nỗi định bóp cổ Chan Chan chết là tôi vẫn còn hãi. Cả đêm tôi thức trắng. Có khóc chút ít. Ngủ dậy mắt đỏ kè sưng húp, mở không muốn lên.

Len lén thò đầu ra đưa mắt nhìn về phía nhà bếp, tôi thấy mẹ và hai thằng em đang ngồi dùng bữa sáng. Ai cũng mặt ủ mảy dột. Bình thường hễ ngồi vào bàn ăn thì rất ồn ào ấy vậy hôm nay không khí buồn tẻ vô cùng. Cha chưa xuống thì phải. Lòng tôi nhẹ hẳn. Chậm rãi, tôi bước đến chỗ mọi người rồi kéo ghế ra, ngồi xuống.

"Chào buổi sáng." – Tôi nói đồng thời kín đáo quan sát biểu hiện của mẹ với hai em trai.

"Chào chị." – Thằng Hoàng, thằng Vinh đáp khẽ.

Còn mẹ thì không nhìn tôi lấy một cái, miệng trả lời qua loa: "Ừ..."

Nhìn mẹ xới cơm vào tô cho, tôi giấu tiếng thở dài buồn bã. Chỉ vì tôi mà ai cũng rầu rĩ. Giờ tự dưng tôi thèm nghe tiếng tranh cãi của cha mẹ, tiếng la lối của hai thằng em ghê! Thế mới hiểu, nhộn nhịp tiếng nói cười mới là không khí của một gia đình hạnh phúc.

"Con ăn đi. Cá chiên với canh khoai mỡ." – Mẹ đặt tô cơm trước mặt tôi.

Gật đầu một cách ử rử, tôi cầm đũa lên rồi nhìn con cá chiên to tướng nằm trong đĩa. Vốn, đây là món ưa thích trước giờ thế nhưng chả hiểu sao vừa ngửi thấy mùi chiên là tôi buồn nôn kinh khủng. Đưa tay lên miệng ngăn âm thanh nôn oẹ, tôi khế quay mặt đi... Chợt, một bàn tay mềm mại đặt lên lưng tôi vuốt thật nhẹ. Cùng lúc, tôi nghe tiếng mẹ.

"Khổ chưa? Mang thai nên ăn uống khó khăn. Để cha mày mà thấy cảnh này là ổng điên lên cho xem. Không khéo, ổng dùng dây nịt thắt cổ mày đó con."

Lời mẹ linh nghiệm quá chừng vì cả ba đột ngột nghe thằng Hoàng gọi: "Cha!"

Lập tức, tám con mắt đồng loạt hướng về phía cầu thang. Dáng cha hiện ra lù lù. Gương mặt vô cảm mà đằng đằng sát khí. Đôi mắt thâm quầng hằn đêm qua mất ngủ. Điều đáng chú ý ở đây: trên tay ông cầm sợi dây nịt da màu đen. Cái vật ấy khiến bốn mẹ con không hện mà cùng xanh lét mặt mày. Chuyện gì sắp xảy ra đây trời?

"Vinh!" – Cha chợt gọi, giọng nghe khàn đục như bị vướng mấy cục đàm.

"Dạ?! Con... con... Có phải con mang bầu đâu cha." – Thằng Vinh nháy dựng lên vẻ thất kinh. Chắc nó sợ cha hoá rồ giết nhằm nó thay vì phải thắt cổ tôi mới đúng.

"Cha trả dây nịt. Quần rút lên rút xuống thế sao mày đi học."

Phù! Bốn người cùng thở phào. Hoá ra là vậy. Bấy giờ thằng Vinh mới nhẹ nhõm. Nó bước về phía cầu thang, vừa đi vừa kéo quần liên tục do sợ rớt giữa chừng. Trao dây nịt vào tay con xong, cha xoay lưng toan trở lên lầu thì mẹ gọi giật:

"Cha nó không dùng bữa sáng để còn đi làm à?"

"Tôi mệt nên xin phép công ty nghỉ một ngày. Còn bữa sáng, lát tôi ăn."

Tôi biết cha đợi tôi rời khỏi nhà đi học rồi mới ngồi vào bàn ăn sáng được. Buồn kinh khủng! Cha chẳng nhìn tôi lấy một cái. Ông bỏ mặt tôi rồi.

Cạch! Đúng lúc có tiếng mở cửa. Tôi đưa mắt nhìn xem mới sáng sớm mà ai đã đến nhà.

"Chan Chan?!" – Tôi ngạc nhiên khi đó là tên cool boy. Nhưng con mắt bên phải của cậu ta sưng vù, bầm tím. Đau lắm đây.

"Chào buổi sáng cả nhà." – Chan Chan cố cười tươi vì nhìn mặt có vẻ đang đau.

Bốn người chúng tôi chưa kịp lên tiếng thì đã nghe âm thanh rầm rầm vang lớn. Cùng lúc, từ trên cầu thang bóng cha đã phóng xuống đứng ngay trước mặt Chan Chan.

"Khốn nạn! Mất dạy! Mày còn dám vác xác đến à? Gan mày to nhỉ???"

Tức thì nhanh như cắt, tôi cùng mẹ với hai thằng em lao đến giữ cha lại trước khi ông nhảy vồ vào Chan Chan như một con hổ đói. Còn Chan Chan, cậu ta nhảy lùi ra sau đồng thời chuẩn bị tư thế đỡ đòn

nếu đối phương tung chiêu.

"Chú bình tĩnh! Cháu đến là vì có việc. Cha mẹ cháu mời mọi người về nhà nói chuyện. À Min Min, nhớ mang theo giấy báo kết quả mang thai."

"Sao?" – Năm người chúng tôi kêu lên kinh ngạc.

... Tôi biết Chan Chan là hot boy trong trường. Khá bảnh. Đào hoa. Có má lúm đồng tiền. Thích bẻ trộm cành mai nhà người khác. Mê chè. Dễ dụ. Học karate đai đen tứ đẳng. Đi học bằng martin. Khoái chơi nổi. Vờ ra vẻ tử tế. Thường làm trò anh hùng. Ngu mà hay tỏ ra nguy hiểm. Vân vân bla bla mọi thứ về Chan Chan mà tôi thuộc nằm lòng. Thế nhưng, riêng cái khoảng cậu ta là con nhà gia thế và sở hữu chiếc xe Toyota bảy chỗ thì tôi hoàn toàn chả hề hay biết trắng sao gì hết ráo. Và hiện tại gia đình tôi đang được ngồi trên đó.

Sờ mó khắp ngõ ngách của chiếc xe hơi xong, tôi quay qua nhìn Chan Chan chăm chăm:

"Giờ mới biết nhà cậu giàu."

"Cũng không giàu có gì." – Chan Chan rờ mắt, tặc lưỡi – "Nhà đằng này khá giả tí thôi. Giờ mua xe hơi dễ ồm. Đi đâu cũng thấy xe hơi riêng đậu hết chỗ. Xe này loại thường."

Tôi chẳng rõ Chan Chan khiêm tốn hay vì do cái bản tính "thẳng hơn ruột ngựa" mà cậu ta nói huých toẹt như vậy. Dẫu thế, so với gia đình tôi thì nhà Chan Chan cao rồi.

"Mà mắt cậu bị gì à? Va vào đâu hay sao thế? Sưng to gớm."

Mở đầu cho câu trả lời là một tiếng thở dài náo nề nghe đứt ruột,

Chan Chan chán nản:

"Tối qua về nhà, đằng này mang chuyện chúng ta kể cho cha mẹ nghe. Nghe xong, việc làm đầu tiên của cha là giơ tay tát thẳng vào cái mặt đẹp nứt lòng của đứa con trai út. Mắt mũi miệng đằng này gần như vẹo hẳn sang bên. Chưa ngừng ở đấy, cha đấm thêm cú nữa và kết quả là sáng sớm ngủ dậy đằng này khóc thét khi thấy mắt phải sưng vù như trái chanh."

"Sao... sao tàn bạo vậy?"

"Cha mẹ đằng này không hề tàn bạo mà chỉ hơi ác tí thôi. Lâu lâu buồn buồn hai người hay đánh đằng này vài phát. Phận làm con lại vì sự êm ấm gia đình nên đằng này đành cam chịu."

Nghe Chan Chan kể về số phận cậu ta ở nhà mà tôi phát kinh. Con ruột mình còn đánh dã man thiên địa thế thì thử hỏi con dâu họ sẽ hành hạ đến nông nổi gì. Tự nhiên tôi thấy sợ. Lỡ như vì cái thai mà tôi bị bắt lấy Chan Chan, về làm dâu nhà đó không khéo tuổi thọ Min Min này chỉ dừng ở cột mốc 17. Nghĩ về điều rùng rợn ấy là tôi liền đưa mắt lên kính chiếu hậu quan sát bốn người thân của mình. Cha im lặng nãy giờ, mắt cứ nhìn ra bên ngoài. Mẹ thì hết lắc đầu lại thờ ra. Chỗ ghế ngồi sau cùng, thằng Hoàng gãi nách liên tục rồi đưa tay lên ngửi. Kế bên, thằng Vinh móc cứt mũi rột rột xong trét tùm lum lên xe. Trông cái cảnh như thế tôi chỉ biết nhắm mắt chán chường.

... Tôi không tin nổi nhà Chan Chan lại to như vậy. Biệt thự sân vườn nhưng mang kiến trúc khá cổ điển chứ không hiện đại như mấy kiểu nhà tôi hay thấy. Lợp ngói luôn chứ. Thế mà cậu ta lại bảo gia đình mình chỉ khá giả tí thôi. Theo cậu ta thì sao mới gọi là giàu nhỉ? Chả nhẽ phải ba bốn biệt thự kiểu này gom lại à?

Theo cùng Chan Chan bước vào bên trong, tôi với cha mẹ và hai

thằng me trai đều há hốc khi trước mặt là cả một khu vườn rộng thênh. Cây cối um tùm che mát cho ngôi nhà to lớn. Lối đi toàn sỏi. Không khí ở đây trong lành thật, chẳng hề nóng bức như ban nãy đi ở ngoài đường. So ra thì vườn nhà tôi chả bằng tẹo nào với nguyên khu này. Tôi từng ước mình có thể sống ở ngôi nhà sân rộng như vậy. Tôi ganh tỵ với tên Chan Chan quá!

"Chào cháu, Chan Chan."

Giờ tôi mới để ý có vài người lom khom gần mấy gốc cây. Chắc đây là người chăm vườn. Họ thân thiện đứng vẫy tay gọi Chan Chan. Cậu ta cũng cười tươi đáp lại.

Đi được một đoạn, Chan Chan tự dừng ngừng lại trước ngôi đền nhỏ. Có ba bức tượng ở trong đó nhưng tôi không rõ đấy là những ông thần bà thần nào vì trông gương mặt lạ lẫm. Tôi thấy Chan Chan tỏ vẻ cung kính cúi đầu chào rồi quay ra sau bảo:

"Mọi người cũng chào đi ạ."

"Tại sao?" – Tôi ngó mặt hỏi.

"Đây là lễ nghi trong gia đình đẳng này. Mọi người trong gia đình kể cả khách ra vào nhà nhất định phải cúi chào đền thiêng. Chỉ một cái gật đầu thôi mà."

Tôi bắt đầu nhận ra biệt thự sân vườn của tên Chan Chan này kỳ quặc rồi. Không còn cách nào khác, năm người chúng tôi đành chấp tay cúi đầu chào một cái. Theo như người ta nói, kính cẩn với thần linh là điều tốt nên làm. Tôi cũng không muốn mới lần đầu đến đây đã bị ba vị thần ấy "để mắt đến". Mọi việc chưa dừng ở đấy khi Chan Chan chậm rãi đón lấy năm ly nước được xếp nằm ngang dưới chân ba vị thần. Tôi ngạc nhiên vì cậu ta đưa cho chúng tôi với yêu cầu:

"Từng người uống cạn một ly."

"Nước gì vậy?"

"Nước mưa. Sạch lắm. Đằng ấy cứ uống đi."

"Lại là lễ nghi trong gia đình hả?"

Chan Chan gật đầu. Tôi nhìn sang cha mẹ và hai đứa em trai bằng ánh mắt e dè. Họ cũng nhìn tôi kiểu như thế. Nhưng rồi lần lượt mỗi người mau chóng cầm lấy một ly nước... Sau cái màn "chào thần uống nước mưa" cuối cùng Chan Chan dẫn chúng tôi đến trước cửa ngôi biệt thự cổ kính. Năm người toan bước vào thì cậu ta liền ngăn lại.

"Theo lễ nghi gia đình cháu, người lớn nhất đi trước, người nhỏ nhất đi cuối cùng. Chú đứng đầu tiên, đến cô, đến Min Min rồi hai em."

Chan Chan vừa nói vừa đẩy từng người vào đúng vị trí theo ý cậu ta. Tôi thật sự hoang mang vụ này rồi. Đây là kiểu gia đình gì thế?... Rất nhanh, chúng tôi bước vào bên trong theo đúng thứ tự được sắp xếp. Hiển nhiên, nơi đến đầu tiên là phòng khách gia đình.

Tôi cảm giác hơi lạnh sống lưng bởi hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là: trong căn phòng rộng lớn có năm người đang ngồi quay quanh chiếc bàn dài. Người đàn ông và người phụ nữ vẻ mặt nghiêm nghị ở giữa tôi đoán hẳn là cha mẹ Chan Chan, cô gái mặt lạnh tanh bên phải chắc là chị cậu ta, còn bên trái là chàng thanh niên vẻ mặt tự đắc có lẽ anh trai cậu ta và cuối cùng lại thêm một cô chị nữa nhưng trông có vẻ hiền hiền. Đây là những thành viên trong nhà Chan Chan. Sao tôi cảm giác họ có gì không ổn lắm.

"Cha mẹ, chị hai, anh ba, chị dâu con đã về." – Chan Chan kéo tôi ra khỏi hàng – "Đây là Min Min cùng gia đình cậu ấy."

Lời giới thiệu của Chan Chan vừa dứt thì tôi cố mỉm cười đồng thời cúi đầu chào. Bên cạnh, cha mẹ với thằng Hoàng, thằng Vinh cũng chào theo phép lịch sự. Đối diện, năm người nọ chậm rãi gật đầu lại như đáp lễ.

"Được rồi Chan Chan, mời khách ngồi đi." – Cha Chan Chan cất giọng ồm ồm.

Đáp vâng xong Chan Chan mau chóng kéo năm chiếc ghế ra cốt mời chúng tôi ngồi xuống. Không rõ sao, tất cả vẫn đứng đó. Chẳng ai nhúc nhích gì dù là một bước rất khẽ. Tôi hiểu. Đơn giản là vì mọi người thấy e ngại trước điều này.

"Anh chị và các cháu đừng ngại. Cứ ngồi tự nhiên rồi chúng ta trò chuyện." – Cha Chan Chan lại tiếp tục là người chủ đạo lên tiếng – "Nhà tuy rộng lớn nhưng gia đình không phải thuộc dạng bề thế lắm tiền, nhiều phép tắc rườm rà. Tôi, bác sĩ phẫu thuật của một bệnh viện trung ương, vợ tôi là giáo viên, con gái lớn làm quản trị kinh doanh cho công ty tư nhân nước ngoài, thằng con thứ ba làm kiến trúc sư, còn cô con dâu ở nhà quán xuyến mọi việc trong ngoài. Cái thằng lông bông Chan Chan hể anh chị biết nó rồi. Nhà cửa ruộng vườn đất đai đều do ông bà già để lại cả."

Nghe xong tự dưng tôi thấy đỡ hồi hộp hẳn. Xem ra, người nhà Chan Chan cũng bình thường chứ không phải ông này bà nọ. Hẳn tôi bị nhiễm phim Hàn nhiều quá, cứ hay tưởng tượng ra chủ tịch tập đoàn, tổng giám đốc công ty nhất nhì nước bla bla đủ thứ. Dẫu sao tôi cũng thầm cảm ơn về việc gia đình Chan Chan chẳng phải bề thế gì. Bởi, tôi chỉ là người bình thường, nếu nhà cậu ta giàu nứt vách đổ tường thì hai giai cấp, hai tầng lớp cách nhau quá xa sẽ khó mà

hoà hợp.

"Mọi người ngồi đi, đứng mãi mỏi chân." – Chan Chan giục.

Lòng nhẹ bớt phần nào nên năm người chúng tôi lần lượt ngồi vào ghế. Tuy vậy, rõ ràng không khí gia đình này vẫn khá nặng nề. Kiểu như một sự lạnh lẽo đang bao trùm... Đúng lúc mẹ Chan Chan cất giọng, là phụ nữ mà tiếng nói rõ to hơn đàn ông:

"Để cho dễ xưng hô, anh chị cứ gọi tôi là Trúc Hà, chồng tôi là Trung Tài, con gái lớn tôi tên Hoà Trâm, thằng thứ ba tên Dũng Văn, đứa con dâu tên Hồng Anh."

Theo phép lịch sự, cha tôi cũng lần lượt giới thiệu tên từng người trong gia đình ra:

"Vâng anh Tài chị Hà, tôi tên Hữu Sang, vợ tôi tên Hoài Diễm, kế bên là Min Min con gái lớn của chúng tôi, hai cháu sinh đôi là Huy Hoàng và Quang Vinh."

Tôi cùng hai thằng em đồng loạt cúi đầu chào hai bậc tiền bối. Lúc ngược mặt lên, tôi hơi giật mình khi thấy chú Trung Tài nhìn mình cùng nụ cười hiền hoà:

"Cháu là Min Min? Cháu có thể cho chú xem giấy báo kết quả mang thai?"

Gật đầu vói vẻ lúng túng, tôi lấy nhanh tờ giấy kết quả ra đưa cho chú Trung Tài bằng cả hai tay. Ông mau chóng đón lấy rồi đeo kính vào xem qua mấy dòng chữ đánh máy trong đó. Vài giây sau, tôi và mọi người nhú mày khi ông ấy lấy kính hiển vi ra đặt lên con dấu đỏ của bệnh viện xem xét kỹ càng. Đừng bảo là ông nghĩ tôi giả mạo giấy báo kết quả nha trời! Tôi mà đủ sức làm chuyện ấy ư?

Thở dài. Cất kính hiển vi và cả cặp kính cận, chú Trung Tài lập tức tặc lưỡi một cái rõ to:

"Là dấu thật. Vậy giấy báo kết quả này đúng. Chan Chan!"

Chan Chan tiến lại chỗ chú Trung Tài rồi bỗng nhiên thình lình ông đứng bật dậy đánh phát mạnh vào đầu con khiến tôi với gia đình hết hồn. Gì nữa vậy?

"Mất dạy! Mà làm con gái nhà người ta mang thai rồi thì đẹp mặt chưa? Hư đốn!"

"Cha à, đang có khách đừng nên như vậy." – Cô chị hai Hoà Trâm nói nhanh – "Chuyện đánh mắng để lát sau đi ạ, giờ ta cần nói vào vấn đề chính."

Chú Trung Tài sửa cổ áo, nhìn con trai cay cú xong rồi ngồi trở lại vị trí, mỉm cười:

"Ừm, đây là lỗi của thằng Chan Chan nhà tôi. Đáng lý, tôi nên quản giáo nó tốt hơn. Nhưng anh chị yên tâm, đêm qua sau khi nghe xong chuyện là tôi đã đánh thằng hư đốn này một trận. Anh chị cứ nhìn con mắt sưng vù của nó là biết."

Chú Trung Tài đưa tay chỉ vào mắt bên phải của Chan Chan trong khi cậu ta xoa đầu vì cú đánh mạnh bạo ban nãy. Tôi trông thế mà hãi! Đời thuở nhà ai lại đi "phe" thành tích đánh con như tử cho người ta thấy chứ. Coi bộ ông cha này rất thản nhiên trước việc thượng cẳng tay hạ cẳng chân với con cháu lắm. Tôi bắt đầu nuốt nước bọt.

Cha tôi định lên tiếng nói gì đó nhưng mẹ đã nhanh miệng ứng đáp

trước, chắc bà sợ ông mất bình tĩnh phát ngôn những câu đụng chạm gia chủ:

"Dạ anh quá lời, thật ra lỗi cũng không hẳn ở cháu Chan Chan. Nghe bạn con Min Min bảo, do hai đứa uống nhầm rượu nho nên mới xảy ra chuyện đáng tiếc này."

"Nhưng Chan Chan là con trai, nói gì thì nói, lỗi phần lớn cũng từ cháu. Thế anh chị dự định giải quyết việc hai đứa ra sao?" – Cô Trúc Hà nhìn qua một lượt cha mẹ tôi.

Tôi nghe được âm thanh thở dài buồn rầu từ cha. Còn mẹ, nghĩ ngợi chốc lát rồi bảo:

"Thật sự, gia đình tôi cũng chưa biết phải làm thế nào. Min Min mới 17 tuổi, đang đi học mà giờ phải mang bầu thì khó khăn đến dường nào."

Chú Trung Tài và cô Trúc Hà lần lượt đưa mắt nhìn nhau. Không gian căn phòng bất chợt lặng im đến ngột ngạt. Nhưng nó nhanh chóng bị phá vỡ bằng tiếng thở hắt từ anh ba của Chan Chan, Dũng Văn, cùng câu nói ra điều chán chường:

"Chuyện đã ra nông nổi này thì đành để hai đứa nó lấy nhau thôi."

Gì cơ? Tôi phải làm vợ cái tên Chan Chan hả? Điều kinh khủng là tôi sẽ về làm dâu gia đình kỳ quặc này ư? Không bao giờ! May thay, chị Hoà Trâm đã lên tiếng phản đối:

"Em chớ ănnói linh tinh. Chan Chan và cô bé Min Min còn chưa 18 tuổi mà kết hôn gì."

Tôi thở phào! Chị ấy nói đúng ghê. Theo luật nhà nước Việt Nam:

chưa đủ 18 thì chưa thể lấy nhau. Thế nhưng tôi đã vui mừng quá sớm vì chị Hoà Trâm nhìn cha mẹ tôi bảo:

"Thưa cô chú, bây giờ em Min Min đã mang thai với Chan Chan, em trai cháu sẽ phải chịu trách nhiệm. Tuy hiện tại hai đứa chưa thể kết hôn nhưng chỉ cần sang năm lúc chúng đủ 18 tuổi thì sẽ cho tổ chức hôn lễ."

"Dạ?!" – Tôi và Chan Chan kêu to.

"Cháu tính thế này: Tạm thời để Min Min về nhà cháu ở, bắt đầu cuộc sống làm dâu."

"Sao? Bắt con gái tôi về làm dâu khi mới 17 tuổi?" – Cha tôi cau mày ngạc nhiên.

"Thưa chú." – Chị Hoà Trâm tiếp – "Đứa trẻ trong bụng em Min Min đã trở thành sợi dây ràng buộc em ấy với Chan Chan. Dù tất cả chúng ta đều không muốn nhưng cũng phải cho hai đứa kết hôn với nhau. Lý nào, bác muốn đứa bé sinh ra mồ côi cha hay mẹ sao? Cháu nhất định bắt Chan Chan chịu trách nhiệm... Như vậy thì đối với Min Min, chí ít em ấy sẽ không mang tiếng chữa hoang vì có sẵn một gia đình chồng chờ đợi."

"Tôi không thể để con gái làm dâu ở tuổi đang đi học." – Cha tôi đứng dậy – "Còn đứa trẻ trong bụng nó thì... phá đi là xong!"

Tôi tròn xoe mắt nhìn cha. Ông muốn tôi phá bỏ đứa con này à? Từ bỏ máu mủ của chính mình... Liệu, tôi làm được chẳng? Rốt cuộc, thế nào mới nên làm còn thế nào thì không nên làm? Tôi bắt đầu rối bời ngôn ngữ. Tức thì, Chan Chan cất tiếng phản đối:

"Chú, nếu phá thai sẽ không tốt cho Min Min."

"Cậu im đi! Ngoài cách đó ra thì còn cách nào tốt hơn chứ?" – Cha tôi gần như gất lên.

"Chan Chan nói đúng! Chú có hiểu hậu quả của việc phá thai không? Sẽ để lại rất nhiều hệ lụy cho Min Min. Em ấy còn nhỏ, vấn đề tâm lý ảnh hưởng rất lớn cho cuộc sống sau này. Chú có thể chấp nhận đẩy con gái vào chỗ nguy hiểm thế ư?"

"Những hệ lụy của việc phá thai không phải ai cũng gặp. Còn chuyện tâm lý, Min Min là đứa mạnh mẽ nên nhất định vượt qua."

"Không!" – Chị Hoà Trâm lớn giọng – "Chú tuyệt đối không bao giờ hiểu được chấn thương tâm lý của những đứa trẻ đã phá thai!"

"Thế cháu thì hiểu à?" – Cha tôi mở tròng mắt, hỏi.

"Phải! Cháu hiểu! Rất hiểu là đằng khác!" – Dường như chị Hoà Trâm hơi xúc động.

Cuộc tranh cãi kết thúc khi cha tôi bắt gặp đôi mắt ươn ướt nhưng đầy kiên quyết của chị Hoà Trâm. Có lẽ ông cũng như tôi, lờ mờ đoán ra được một điều gì đó từ cô gái 30 ấy.

Không khí yên lặng bị phá vỡ thêm lần nữa bởi chất giọng to và rõ của cô Trúc Hà:

"Hoà Trâm, con đừng vô lễ với người lớn. Thừa anh chị, tôi hiểu cảm giác của cha mẹ khi để con gái còn nhỏ tuổi về làm dâu nhà người khác. Nhưng Hoà Trâm nói đúng, dù muốn hay không thì Chan Chan và Min Min cũng phải kết hôn vì đứa bé trong bụng. Phá thai là một việc rất nguy hiểm, chồng tôi là bác sĩ nên hiểu rất rõ điều này. Không phải hù dọa nhưng có nhiều ca cả mẹ lẫn con đều tử vong.

Chúng ta không thể đảm bảo sự an toàn cho cháu Min Min vậy tại sao lại chọn giải pháp mạo hiểm đến vậy."

"Min Min sống với gia đình quen rồi, giờ bắt nó về làm dâu thì..."

"Tôi hiểu. Vấn đề đó anh chị đừng quá lo. Tôi và chồng không hề là những người nghiêm khắc hay thích bắt bẻ con dâu. Vì Min Min đang mang thai nên cháu chẳng cần phải làm những công việc nặng nhọc. Mọi thứ đã có Hồng Anh lo rồi. Con bé rất đảm đang và chu đáo, nhất định chăm sóc được cháu Min Min."

"Nhưng..."

"Ông để tôi." – Mẹ ngăn cha lại, ôn tồn nói – "Thưa, điều tôi lo không phải con Min Min cực khổ khi về làm dâu nhà anh chị. Vấn đề đáng lo ngại ở đây, hôn nhân là chuyện quan trọng cả đời, Min Min với Chan Chan đều chưa hiểu thế nào là tình yêu. Nếu có thì chúng chỉ dừng lại ở mức độ quý mến thông thường. Chỉ vì đũa bé mà bắt hai đũa lấy nhau thì liệu có ổn không? Chúng còn quá nhỏ!"

Tôi với Chan Chan đều đưa mắt nhìn nhau. Điều mẹ tôi nói vô cùng chí lý. Dẫu chưa biết gì nhiều nhưng tôi hiểu, hôn nhân phải có tình yêu và hai con người đó cần có sự chính chắn. Tôi và cả Chan Chan đều chưa trải qua tình cảm ấy. Thế chúng tôi sống chung với nhau dựa trên cơ sở gì đây? Đứa con sao?...

"Nếu hai cô chú nghĩ vậy thì để em Min Min sinh con ra rồi đưa gia đình cháu nuôi." – Anh Dũng Văn nói dứt khoát.

"Anh." – Chị Hồng Anh nãy giờ chưa nói lời nào giờ mới lên tiếng – "Theo cháu, người lớn chúng ta có tranh cãi ra sao thì cũng chỉ là kẻ ngoài cuộc. Hãy để Chan Chan và Min Min tự quyết định. Vì đó là cuộc đời và tương lai của cả hai!"

Chị Hồng Anh dứt lời thì lập tức mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi với Chan Chan. Hiển nhiên, hai chúng tôi không biết nói gì vào lúc này. Cả hai đều mang chung một tâm trạng: trống rỗng. Tôi cảm giác như thế và thiết nghĩ, Chan Chan cũng vậy.

Có tiếng kéo ghế. Hoá ra cha tôi đã rời chỗ ngồi, hẳn ông muốn ngừng cuộc trò chuyện.

"Tôi đã hiểu rõ mong muốn cũng như giải pháp của gia đình anh chị. Xin lỗi là vợ chồng tôi vẫn chưa thể đưa ra quyết định... Chúng tôi sẽ về nhà suy nghĩ kỹ hơn."

"Vâng." – Chú Trung Tài đứng dậy – "Anh chị cứ suy nghĩ. Với lại cũng để thẳng Chan Chan và cháu Min Min có thêm thời gian. Gia đình về thông thả."

Chỉ chờ có xong câu nói đó của gia chủ là cha tôi đã giục mọi người rời bàn, mau chóng ra khỏi căn phòng rộng lớn sang trọng. Trước khi đi, tôi có cúi chào cả nhà Chan Chan đồng thời nhìn cậu ta. Chan Chan cũng nhìn tôi với vẻ chán chường. Tiếp, tôi lăm lăm xoay gót, giờ không phải lúc để nói với nhau điều gì chưa chắc chắn.

Về đến nhà, cha không nói tiếng nào lảng lảng đi lên lầu. Nghe từng bước chân nặng trĩu của ông trên những bậc cầu thang thì lòng tôi càng ngổn ngang hơn. Còn mẹ thì chậm rãi bảo chúng tôi về phòng nghỉ ngơi, chuẩn bị ăn trưa rồi thẳng Hoàng và thẳng Vinh đi học phụ đạo. Lúc bà quay lưng vào bếp thì thẳng Hoàng khều vai tôi hỏi:

"Chị quyết định thế nào? Giữ hay phá bỏ đứa bé?"

"Tao không biết nữa. Đầu óc bây giờ cứ rối tung."

"Theo em chị nên giữ. Phá thai thất đức lắm. Nó là máu mủ của chị mà. Ông Trời cho chị mang thai tức là muốn đưa trẻ sống. Chị cứ để nó ra đời."

Nghe thằng em nói thế tôi thoáng bất động. Chính xác, bản thân bắt đầu suy nghĩ...

Chuyện gì cũng có cái duyên cái nợ của nó. Cuộc đời mỗi người đã được định đoạt sẵn, muốn làm trái cũng không được. Đó gọi là số phận. Kể cả Min Min tôi. Tất cả hoàn toàn thay đổi vào buổi chiều hôm ấy. Định mệnh của tôi chuyển sang lối rẽ mới.

Hơn năm giờ chiều, đang nằm trong phòng nghĩ miên man thì tôi nghe bên ngoài thằng Vinh đập cửa rầm rầm đồng thời gọi lớn. Muốn đập thẳng mất nết này một đập ghê! Uể oải ngồi dậy, tôi đi đến mở cửa phòng. Vừa thấy mặt tôi là thằng Vinh báo ngay:

"Chị, anh Chan Chan với chị của anh đến nhà gặp cha mẹ đòi đưa chị đi kìa!"

Tôi cùng thằng Vinh mau chóng chạy xuống dưới nhà. Đúng như em trai tôi nói, Chan Chan và chị Hoà Trâm đang có mặt trong phòng khách. Trông cảnh tôi đứng nhìn với vẻ ngạc nhiên thì chị Hoà Trâm liền mỉm cười chào rồi bảo với cha tôi rằng:

"Chúng ta vào phòng nói chuyện riêng một lát chú nhé."

Tôi không nghe tiếng trả lời vì cha ngồi quay lưng về phía tôi. Tiếp, tiếng thờ dài phát ra và rất nhanh, ông đứng dậy xoay gót tiến đến chỗ cầu thang. Chị Hoà Trâm cũng đi phía sau. Nhìn theo bóng dáng hai người đó khuất dần sau cánh cửa trên lầu, tôi tự hỏi không biết cha và chị ấy sẽ nói gì với nhau. Tôi muốn nghe cuộc trò chuyện sắp diễn ra giữa họ biết đường nào. Nhưng đúng lúc từ phía sau, Chan

Chan gọi tôi.

"Đằng ấy theo đằng này ra ngoài nói chuyện chút đi."

Cả hai nhanh chóng bước ra sân vườn. Không thể chờ lâu nên tôi lập tức hỏi ngay:

"Cậu và chị Hoà Trâm đến nhà tớ làm gì vậy?"

"Thì thuyết phục cô chú cho đằng ấy về nhà đằng này sống."

"Sao? Nghĩa là tớ phải lấy cậu rồi làm dâu cho gia đình cậu hả? Mơ à?"

"Nè." – Chan Chan cắt ngang lời tôi – "Hỏi một câu: đằng ấy muốn sinh đứa bé hay phá?"

"Vẫn chưa quyết định gì cả. Vấn đề này rắc rối khó khăn quá."

"Vậy đằng ấy cứ sinh con đi. Nghe lời đằng này, đừng bỏ đứa bé tội nó."

"17 tuổi mà sinh con đâu có dễ. Người ta đâm tếu chết!"

"Cả tá người kết hôn sớm ngoài kia kìa. Đâm tếu là vì họ chữa hoang. Đằng ấy có chồng hần hoi mà lo gì. Đằng này lấy đằng ấy là xong."

"Dễ nghe nhỉ? Cậu lấy tớ vì trách nhiệm? Kết hôn thì phải có tình yêu chứ."

"Tất nhiên đằng này cần có trách nhiệm với đứa bé trong bụng đằng ấy. Lý nào lại bỏ? Dù thật sự chẳng muốn làm cha lúc này nhưng là

con trai chân chính thì nên hành động như vậy. Còn tình yêu thì chúng ta sẽ cố gắng cho đối phương tình cảm."

Tôi khá bất ngờ khi nghe tên Chan Chan dứt khoát nói thế. Lúc đầu tôi nghĩ cậu ta sẽ sợ đến mức không bao giờ gặp tôi nữa, thậm chí chuyển trường để phải bỏ trách nhiệm. Lời lẽ hùng hồn vừa rồi khiến tôi bắt đầu có cái nhìn khác về tên cool boy đáng ghét này.

"Mà hỏi câu thật lòng." – Chan Chan cất tiếng – "Đăng ấy có thích đăng này không?"

Tôi giật thót người khi nghe xong câu hỏi đột ngột từ Chan Chan. Trái tim lại nhảy một nhịp thật khế giống hệt cái lần cậu ta lau nước mi-lo trên mặt tôi. Đến giờ tôi vẫn chưa rõ cảm giác ấy là thế nào. Kỳ lạ thật! Tự dưng Chan Chan lại hỏi thẳng thừng như vậy chứ? Tôi biết đáp sao đây trời? Ban đầu đúng là tôi chả ưa cậu ta nhưng mà... rõ ràng, tồn tại song song với sự thù ghét là một xúc cảm lạ lùng khác. Nhẹ nhàng và một chút sâu lắng. Chậm rãi, tôi khế quay mặt qua thì thấy Chan Chan đang nghiêng đầu nhìn mình như chờ đợi câu trả lời. Lần đầu tiên, tôi đã bối rối khi bắt gặp hai lúm đồng tiền hoen sâu ấy.

"Cũng... chẳng biết nữa."

"Không lẽ đăng ấy không có một tí cảm giác nào? Riêng đăng này thì hơi có chút chút."

Tức thì, tôi cảm nhận mặt mình nóng bừng. Tên Chan Chan nói linh tinh gì vậy? Cậu ta không ngượng chút nào khi bày tỏ thẳng thừng thế ư?

"Chỉ cần chúng ta cố gắng thì mọi thứ sẽ ổn. Con người mà, sống gần bên nhau rất dễ nảy sinh tình cảm, đặc biệt là con trai con gái

tuổi mới lớn."

"Tình cảm dễ vậy sao?"

Khi ấy Chan Chan liền nói một điều khiến tôi nhớ mãi đến tận bây giờ. Về việc, nếu không cố gắng thì tôi đã chẳng thể có được những thay đổi kể cả hạnh phúc ngày hôm nay.

"Xem như vì đứa bé, chúng ta hãy thử một lần. Chưa thử thì làm sao biết được hay không?"

Tôi nhìn Chan Chan không chớp mắt. Thời gian vào buổi chiều đó tưởng như ngừng trôi...

Hai chúng tôi đi vào trong nhà thì thấy cha mẹ, chị Hoà Trâm, thằng Hoàng thằng Vinh đợi ở phòng khách tự bao giờ. Tất cả đều đồng loạt nhìn về phía tôi và Chan Chan.

"Hai đứa nói gì mà lâu vậy?" – Mẹ hỏi.

"Dạ, bọn con phải trao đổi kỹ lưỡng để đưa ra quyết định cuối cùng."

Cha tôi đột nhiên đứng dậy rồi chậm rãi tiến lại chỗ hai đứa trẻ đang đứng lặng im, lên tiếng:

"Cha mẹ cũng đã có quyết định sau cùng khi nghe xong lời trình bày rõ ràng từ chị của Chan Chan. Nhưng trước khi nói ra, cha cần hỏi cả hai một câu: Hai đứa thật sự muốn đứa bé này chào đời? Hãy cho cha câu trả lời thật sự."

Tôi khẽ nhìn qua Chan Chan. Cậu ta mỉm cười gật đầu như kiểu động viên khích lệ.

"Cha à... đứa trẻ là máu mủ của con nên con không thể bỏ nó."

Tôi trả lời một câu mà biết rõ cha sẽ buồn vì ông đã nhắm mắt, hít thật sâu để lấy bình tĩnh. Lát sau, ông mở mắt đồng thời gật đầu bảo:

"Cha biết con sẽ chọn điều này. Đây là quyết định của con, cha không ngăn cản. Quan trọng là con hãy chịu trách nhiệm với mọi lựa chọn mình đưa ra. Được rồi, nếu con đã muốn thế thì bây giờ con sẽ phải về nhà Chan Chan, bắt đầu cuộc sống làm dâu."

"Vâng." – Tôi đáp thật nhẹ ấy vậy lòng lại thật nặng.

"Cha hy vọng, hai đứa cùng cố gắng sống tốt với nhau vì đứa con của cả hai."

Cha nhìn tôi. Tôi khẽ gật đầu. Rồi ông đưa mắt sang Chan Chan. Cậu ta cũng đáp vâng.

"Con lên phòng thu xếp hành lý để theo chị Hoà Trâm về nhà."

Lúc cha xoay lưng toan bước lên lầu thì tôi nói nhanh: "Cho con được ở lại nhà đêm nay."

"Thôi, con đi đi. Những ngày sắp tới, con đừng về thăm cha mẹ và hai em..."

Nhìn đôi vai rộng lớn của cha nhấp nhô trên mỗi bước chân, nước mắt tôi chảy dài xuống.

Thu xếp đồ đạc xong, tôi rời phòng. Xách chiếc valy đi ngang qua phòng cha mẹ, tôi dừng chân. Đứng im lặng trước cửa khá lâu. Tôi biết cha đang ở trong đó ngồi một mình.

"Cha, con đi."

Khi xoay lưng bước được vài bước, tôi nghe rõ tiếng cha thở dài thay cho lời đáp: "Ừm."

Ngoài mẹ, cha là người thứ hai chăm sóc nuôi dưỡng tôi.

Ông dõi theo tôi lớn lên từng ngày.

Ông bà hay nói, con gái lấy chồng giống như bát nước đổ đi.

Thành con người khác rồi.

Xuống dưới nhà, tôi thấy mẹ đứng chờ với đôi mắt đỏ hoe. Không muốn tôi buồn nên bà lấy áo lau nước mắt liên tục. Mau chóng đi đến bên bà, tôi cố dằn lòng đừng khóc.

"Qua nhà người ta phải sống cho đàng hoàng, bớt nghịch phá ngen con. Nghe lời cha mẹ chồng và anh chị. Mỗi tháng, mẹ sẽ đưa tiền cho con. Đợi một hai tháng sau rồi về thăm gia đình. Khi đó chắc cha con cũng nguôi ngoai phần nào."

Tôi gật đầu xong liền ôm lấy mẹ. Thật chặt. Tôi nghe bên tai, tiếng bà nức lên từng hồi. Đôi vai gầy nhom run run. Là lần đầu tiên, tôi chợt nhận ra mẹ già đi nhiều. Tôi thương bà lắm.

"Chị đi nhớ về thăm bọn em." – Thăng Vinh tự dưng sụt sùi.

"Em chờ ngày mình lên chức cậu." – Thăng Hoàng tính hay vô tư, nhìn tôi nói đùa.

"Hai đứa ở nhà nghe lời và chăm sóc cha mẹ. Chị mà biết cả hai

ngịch phá thì biết tay."

Hai thằng em tôi gật đầu liên tục. Tôi mỉm cười, đưa tay vò đầu chúng rồi xách valy lên... Vẫy tay chào mẹ và hai em trai, tôi đưa mắt nhìn lại ngôi nhà với sân vườn nhỏ có cây mai. Rời xa ngôi nhà mình gắn bó suốt 17 năm, tôi không nỡ nhưng có lẽ tôi đành phải chấp nhận. Như cha đã nói, tôi cần chịu trách nhiệm với những lựa chọn của bản thân.

... Chiếc xe hơi Toyota chở tôi, Chan Chan, chị Hoà Trâm, đỗ ịch lại trước cổng ngôi biệt thự cổ kính sáng nay. Chan Chan cầm giúp tôi cái valy nặng trĩu lúc cả ba bước vào trong sân. Hiển nhiên, lại tiếp tục màn cúi chào đền thần nhưng lần này không uống nước mưa. Cũng phải. Sài Gòn nắng như đổ lửa thì đào đâu ra nước mưa hoài để uống. Lúc chuẩn bị đi vào trong nhà thì vẫn kiểu cũ: người lớn nhất đi trước, người nhỏ đi sau. Đầu tiên là chị Hoà Trâm, tiếp theo tôi với Chan Chan.

Ba người chúng tôi đi vô phòng bếp. Phải công nhận, nhà Chan Chan rộng kinh. Đúng là nhà ngày xưa có khác, thường chia thành nhiều gian. Không khéo có ngày lạc đường như chơi.

Đang nấu nướng thì chị Hồng Anh ngừng lại, mừng rỡ khi trông thấy tôi cùng valy to đùng.

"Min Min, em quyết định về nhà chị sống sao? Tốt quá rồi." – Chị Hồng Anh gọi to – "Anh Văn ơi, xem ai về này."

Từ trên cầu thang, bóng dáng anh Dũng Văn xuất hiện. Anh này mặt lúc nào cũng kênh kiệu.

Tôi gật đầu chào xong, anh Dũng Văn cất giọng vẻ hơi châm chọc:

"Phải đích thân chị Hoà Trâm đi mời mới chịu về hả? Làm giá ghê ta! Mà nè, sống thì sống nhưng chớ có tùy tiện đụng vào đồ vật người ta nghe chưa? Anh đây ghét kẻ táy máy!"

"Được rồi, Dũng Văn! Em nó mới về, đừng làm khó dễ chứ."

Anh Dũng Văn nhún nhún vai trước lời nói của chị Hoà Trâm. Coi bộ chị ấy rất có "trọng lượng" trong nhà này. Sau khi anh Dũng Văn đi lên lầu thì chị Hoà Trâm nói với tôi:

"Anh Văn tính sạch sẽ nên không thích người khác đụng vào đồ vật của mình, em nhớ để ý. Giờ em theo chị Hồng Anh vào phòng cất valy rồi xuống nhà ăn tối. Cha mẹ đều bận việc ra ngoài cả. Lát nữa chị cũng phải đi, còn Chan Chan thì đến lớp tập võ. Chỉ em và chị Hồng Anh dùng bữa, có gì chị ấy sẽ nói vài thứ cần thiết khác trong gia đình."

Tôi đáp dạ lễ phép. Chả tin nổi lại có lúc tôi ngoan như thế. Mỉm cười vỗ vai tôi, chị Hoà Trâm rời khỏi phòng bếp đồng thời không quên nhắc Chan Chan chuẩn bị đến lớp tập võ. Nhìn tôi hồi lâu, tên Chan Chan dạn dò hết như là chồng tôi thật ấy:

"Đằng ấy ăn cơm xong nhớ ngủ sớm. Sáng mai, đằng này gọi đằng ấy dậy đi học."

Khuyến mãi cho tôi hai cái lúm đồng tiền cực duyên xong, Chan Chan cũng rời phòng bếp.

"Em ngồi đi, để chị dọn cơm tối cho ăn" – Chị Hồng Anh thân thiện.

Tôi gật đầu và đến bên bàn ngồi xuống. Đảo mắt nhìn khắp căn phòng, tôi giấu tiếng thở dài. Vậy là từ giờ, tôi bắt đầu cuộc sống mới với những con người hoàn toàn xa lạ. Tôi hy vọng, mọi thứ sẽ diễn ra

tốt đẹp. Khi ấy tôi đã không biết rằng, tất cả chỉ mới bắt đầu...

Chương 18: Gặp bạn thân cool boy

Ngày 20 tháng 2

Có tiếng đập cửa ầm ầm. Tức cái mình ghê. Chả biết thằng nào con nào khùng điên mới tảng sáng mà đã đi phá giấc ngủ người khác. Lết cái thân mềm ngật xuống giường, tôi đi gật gà gật gù về phía cửa phòng mở toang. Cái mặt thằng Chan Chan chình ình xuất hiện. Bộ thằng cu này này trời sinh đẹp trai rồi mắc luôn chứng bệnh điên hay sao vì cứ làm những chuyện để bị chúng đập. Đờ là phù du nhưng ngu thì phù mả nha con.

"Min Min, giờ này mà đăng ấy còn ngủ hả? Mau mau làm vệ sinh rồi ra đứng chờ cha mẹ!"

"Chờ cái gì? Chưa năm giờ rưỡi sáng mà bắt dậy sao?"

"Đăng ấy nghe lời đăng này đi. Không khéo cha mẹ giận thì phiền lắm."

Dứt lời là Chan Chan nắm tay tôi lôi xềnh xệch xuống nhà dưới. Tôi chẳng nhớ bản thân làm gì nữa, hình như cậu ta giúp tôi đánh răng rửa mặt luôn thì phải. Sau đó không lâu thì tôi đã thấy mình đứng ngay ngắn trước cửa phòng khách. Quay qua quay lại, tôi ngạc nhiên với kiểu mắt O miệng A vì không chỉ có hai đứa mà còn cả chị Hoà Trâm, anh Dũng Văn với chị Hồng Anh đứng dàn hàng ngang. Tôi là người đứng cuối cùng. Chẳng hiểu cái quái gì hết. Trông mặt ai cũng nghiêm túc hình sự hệt như chuẩn bị chào đón tổng thống và phu nhân.

"Thế này là sao?" – Tôi hỏi khẽ Chan Chan.

"Khẽ tiếng thôi." – Chan Chan đưa tay lên môi ra dấu – "Đây là lễ nghi của gia đình đảng này. Mỗi buổi sáng, con cháu trong nhà phải dậy lúc 5 giờ 30 và đứng ngay ngắn trước cửa phòng khách để chờ ông bà cha mẹ. Chiều qua, chị Hồng Anh không nói gì với đảng ấy à?"

"Không... Hay chị ấy có nói mà tớ quên mất thì phải."

"Đầu đảng ấy chứa hột bí ư mà không nhớ? Nhà đảng này có khá nhiều lễ nghi, mấy ngày tiếp theo đảng ấy sẽ phải học thuộc lòng đấy. Làm sai thì bị phạt."

May cho tên Chan Chan là lúc ấy không có cái chào nào ở gần chứ nếu không nhất định tôi đã phan cho cậu ta bể sọ. Dám nói đầu tôi chứa hột bí ư? Thằng này xác láo quá! Ừ, đầu đây chứa hột bí đấy còn đỡ hơn đầu đảng đó không có nổi hột bí để mà chứa.

Đúng lúc từ trên cầu thang, chú Trung Tài và cô Trúc Hà xuất hiện. Giờ tôi phải đổi cách xưng hô, gọi họ là cha chồng mẹ chồng. Cả hai bước thật chậm rãi khiến tôi có cảm giác mình đang đứng chào thái hậu với thái thượng hoàng. Mà nói mới để ý, tôi trông vẻ mặt họ hơi khác hôm qua, không thân thiện cởi mở nữa mà thay vào đó là vẻ nghiêm khắc đáng sợ và khá lạnh lùng. Tóm lại, lòng tôi xuất hiện nỗi bất an khó tả. Chỉ là tôi nghĩ, gia đình Chan Chan quái gở lẫn kỳ quặc sao ấy... Khi đứng trước mặt bốn đứa con, cha mẹ chồng tôi bảo:

"Chào buổi sáng, các con."

"Chúng con chào cha mẹ." – Đồng loạt bốn người nọ cúi đầu. Tôi

cũng lúng túng cúi theo.

Màn "chào cò" kết thúc khi tất cả lần lượt đi vào phòng bếp chuẩn bị dùng bữa sáng. Vẫn theo quy tắc cũ: lớn trước nhỏ sau. Lúc ngồi vào bàn cũng thế, cha mẹ chồng tôi đặt mông xuống ghế trước rồi theo thứ tự đến chị Hoà Trâm, anh Dũng Văn, chị Hồng Anh và sau cùng tôi với Chan Chan. Coi bộ nhà này xem trọng trên dưới dữ. Chưa ngừng ở đấy, khi tôi hồ hởi định cầm đĩa lên thì Chan Chan liền kéo nhẹ áo như có ý nhắc nhở phải chờ cha mẹ và các anh chị. Tôi bắt đầu chán nản rồi. Nhưng điều tồi tệ nhất là lúc tôi định gấp miếng thịt trong đĩa thì CỐP! Ai đó dùng đôi đũa gỗ bóng gỗ một phát vào mu bàn tay tôi. Đau điếng. Định mắng cho kẻ khùng điên kia một trận thế nhưng tôi nhìn lên lại thấy mẹ chồng đang nghiêm nghị nhìn mình với ánh mắt hình viên đạn. Tôi thề là trông bà ấy còn hơn sát thủ. Nụ cười hiền lành cùng giọng nói nhẹ nhàng sáng qua bay đi đâu mất rồi, mẹ chồng ời?

"Con không biết phép tắc trong nhà à? Cha mẹ anh chị còn chưa gấp thức ăn mà con đã ăn leo sao? Như thế là sai đấy, biết chưa?"

Thật tình là khi đó tôi chả biết phải làm gì. Tôi gật đầu cười cười, hình dung rõ miệng mình méo hằn một bên như vừa bị ai vả. Mà nói gì thì nói, từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ tôi mới nghe được từ "ăn leo". Có lẽ đây là những từ mới sáng chế của gia đình Chan Chan.

"Min Min mới về hôm qua nên em ấy còn nhiều điều chưa hiểu, mẹ cứ từ từ."

Tôi thích chị Hoà Trâm vì chị ấy luôn bên vực bảo vệ tôi. Gần 30, xinh đẹp và thành đạt, chị ấy đúng là hình mẫu của tôi... Về như mẹ cũng rất coi trọng chị Hoà Trâm nên đã gặt khế dù miệng thờ dài. Bà không quên nhắc chị Hồng Anh:

"Có gì con chỉ bảo thêm cho em. Rồi còn phải học thuộc lễ nghi gia đình nữa."

Chị Hồng Anh đáp vâng. Còn tôi mặt nhăn hơn đít khi. Gì chứ, tôi ghét nhất trên đời này là học với thuộc. Nào tôi sinh ra không có "quy chế" chứa mấy con chữ khô khan mà đặc biệt là mấy lễ nghi tập tục này nọ. Oái rồi đây! Tôi không ngờ Chan Chan lại sống trong gia đình kiểu cổ hủ này và càng không ngờ là tôi lại "may mắn" làm dâu ngay cái nhà như vậy...

Những đám mây cứ lùi dần ra sau. Gió thổi hiu hiu mát rượi làm mắt tôi muốn quít lại. Trời hôm nay tuy trong xanh nhưng tôi nghi chiều có bão cấp 10 vì một chuyện lạ nhất trên thế giới đang diễn ra: Chan Chan đạp chiếc martin và chở tôi đến trường. Bình thường, tôi chỉ nhờ cậu ta đưa đi một đoạn mà đã làm khó làm dễ ấy vậy ban nãy tên cool boy cà chớn ấy tình nguyện chở tôi đến trường. Chắc thằng này có âm mưu hoặc vừa va đầu vô tường bị chấn thương sọ não. Hay bão sắp về thiệt ta? Miền Nam nóng quá rồi, có bão cho mát.

"Đằng ấy đang nghĩ gì dạ?" – Chan Chan hỏi vọng ra sau.

"Nghĩ coi sao hôm nay đằng đó tốt bụng chở đằng đây đi học."

"Trời! Có thể thôi mà im ru nãy giờ. Lạ gì đâu. Từ giờ tụi mình xem như là vợ chồng nên hiểu nhiên đằng này phải tốt với đằng ấy rồi."

"Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta đình chiến."

"Nghĩa là sao?"

"Cậu nhiều lần kiểm chuyện với tớ lắm, tớ vẫn còn ghi sổ vài vụ và chờ cơ hội trả đũa cậu."

"Tưởng gì. Ô-kê! Đẳng ấy cứ thoải mái, đây sẽ chiều."

Nhớ đó thằng cool boy đáng ghét! Mai mốt có xảy ra chuyện gì thì chớ la làng. Hãy đợi đấy!

Chan Chan đột nhiên thắng xe cái két khiến tôi mất thăng bằng ngã chúi về phía trước theo quán tính, mũi đập vô lưng cậu ta. Đưa tay rờ mũi, tôi mím môi giận điên. Đừng bảo rằng tên Chan Chan quyết định bắt đầu trận chiến trước nha. Đã vậy thì tôi không nhịn đâu.

"Đẳng ấy muốn vào nhà thăm cha mẹ với hai em trai không?"

Câu hỏi của Chan Chan vang lên làm tôi thoáng bất động. Giờ mới để ý, hoá ra cậu ta dừng xe ngay trước cổng nhà tôi. Sân vườn nhỏ cùng cây mai đẹp nức lòng hiển hiện trong đáy mắt đứng yên của tôi. Chiều hôm qua mới rời nhà mà tôi cảm tưởng đã xa nơi này lâu lắm rồi. Cỡ chục năm ấy chứ. Cánh cổng sắt cao chưa qua đầu người đóng im ỉm. Hửn, cha mẹ và thằng Hoàng thằng Vinh đang dùng bữa sáng. Lòng rất muốn bước vào trong nhà gặp mọi người thế nhưng câu nói dằn dò của cha chiều qua khiến tôi không thể, chính xác là không đủ can đảm để làm điều ấy. Khẽ thở ra, tôi lắc đầu bảo: "Không cần..."

"Đừng lo, tháng sau đẳng ấy về thăm nhà cũng chưa muộn."

Tôi thầm cảm ơn vì Chan Chan hiểu ý mà đạp xe đi, không nấn ná lâu trước cổng nhà mình. Rồi từ lúc đó tôi hoàn toàn im lặng, Chan Chan cũng vậy. Giữa chúng tôi chẳng tồn tại bất kỳ âm thanh nào ngoài tiếng quay đều của bánh xe và chiếc bàn đạp. Với tâm trạng thần thờ, tôi không hề hay biết Chan Chan đã đạp xe gần đến cổng trường. Đúng lúc một âm thanh bất ngờ vang lên làm tôi "tỉnh mộng" và nhận ra trường học ở ngay trước mắt kia kìa.

"Á! Trời ơi Min Min! Được Chan Chan chở đi học luôn."

Dù chưa nhìn nhưng tôi dễ dàng đoán ra chất giọng kinh tởm kia là từ ai. Một bóng dáng tung tăng chạy đến gần tôi. Cái bản mặt còn xấu hơn Thị Nở của con Thuý Nga xuất hiện. Mới sáng sớm mà gặp con này là khủng bố rồi. Dường như Chan Chan có vẻ hể hỷ Thuý Nga hay sao mà cậu ta liền nói với tôi: "Đằng này vào trường gửi xe trước."

Chan Chan đánh bài chuồn một cách êm thấm. Bóng dáng bước vội vã của cool boy khiến Thuý Nga tiếc ngẩn ngơ, mắt dõi theo cậu ta mãi. Trông cảnh nhứt mắt ấy là tôi muốn tát con bạn thân thật đau để nó tỉnh ra. Tôi đứng sờ sờ đấy mà Thuý Nga chả thèm nhìn qua.

"Nè nè, sao Chan Chan chở bồ đi học hay vậy?" – Thuý Nga vầu mồi hỏi.

"Thế là sướng à?"

Thấy Thuý Nga gật đầu lia lịa thì tôi nhận ra số mình khổ ghê vì có con bạn thân mê trai.

"Chan Chan bảo từ giờ cả hai là vợ chồng rồi thì hiển nhiên cậu ta phải chở tớ đi học."

"Cái gì????????????????????????????????"

Tôi khế nghiêng đầu sang bên vì toàn bộ nước bọt "thơm tho" trong miệng Thuý Nga phụt ra văng hết vào mặt mình. Tôi phải thừa nhận một điều, con này vừa xấu vừa "dô diên"!

"Bồ và Chan Chan? Vợ chồng là sao sao sao???"

Vác cặp lên che qua đầu, tôi mặc xác Thuý Nga mà bỏ đi vào trong trường. Mặt tôi không đủ sức hứng thêm "xô" nước bọt khác của nó đâu. Thấy thái độ bỏ mặc kia, Thuý Nga liền đuổi theo tôi và không ngừng hỏi. Thiết nghĩ, hôm nay sẽ là ngày đầy mệt mỏi của tôi đây.

... Thuý Nga gần như "tự kỷ" khi nghe xong chuyện tôi kể ngày hôm qua từ việc gia đình tôi được mời đến nhà Chan Chan "ra mắt" rồi đến vụ cha gần như "đuổi" con gái ra khỏi nhà và cuối cùng là tôi phải về nhà tên cool boy sống, bắt đầu cuộc đời làm dâu ngay bây giờ.

"Nè, cậu sao vậy?" – Tôi khều vai Thuý Nga vì nó ngồi xoay lưng suốt mười phút.

"Bồ để tớ yên xem nào." – Thuý Nga chúi mũi chọt kiến – "Bất công quá đi! Tại sao bồ lại được làm vợ Chan Chan trong khi vị trí ấy đáng lý thuộc dì tớ."

Thế đó, tội ác rành rành của mấy thằng "hót" boy là khiến hai người bạn thân "trở mặt" nhau. Tôi với Thuý Nga thân như vậy nhưng giờ chỉ vì bệnh mê trai của nó mà thành ra nông nổi này đây. Mà bộ nó dầm nắng nhiều quá nên điên à? Làm vợ cái tên Chan Chan đó thì sướng cái nỗi gì? Ý Thuý Nga là muốn mang thai để được thành vợ cool boy ư??? Tôi thì lại ước giá mình được như nó, vẫn còn là "hàng chất lượng cao" chứ chẳng như tôi "hàng xài qua rồi". Con này có phước không biết giữ. Bực mình, tôi quay lưng rời khỏi để mặc con Thuý Nga chọt kiến. Lạng quạng hồi kiến chúa phát điên phóng ra đốt cho nó một phát súng vù mặt mày. Khi đó có mà khóc hận ngen con.

Tôi cúi xuống lấy chai nước suối từ máy bán tự động trong canteen. Hình như ai đó đi lại gần. Cùng lúc, tôi nghe giọng một thằng con trai vang lên lạnh lạnh ngay bên cạnh:

"Cậu là Min Min?"

Mau chóng quay qua, tôi thấy một cậu nam sinh khối 11 lạ hoắc đang nhìn mình không chớp mắt. Ai vậy trời? Tôi tự nhủ khi quét sơ ánh mắt khắp người cậu ta. Như hiểu tôi nghĩ gì nên cậu nam sinh này tiếp tục nói: "Mình là bạn của Chan Chan, học lớp 11B1."

À! Hoá ra là bạn tên Chan Chan. Thảo nào trông mặt mũi chả ưa nổi. Cùng một lò mà ra.

"Vậy thì sao?"

Cậu nam sinh tự dừng cười cười khi nghe tôi hỏi thế. Đưa tay lên quệt mũi, cậu ta bảo:

"Mình tên Chí Hùng. Rất vui được gặp cậu."

"Chí khùng chí mèn gì, khi không đến nói lung tung." – Tôi bực bội nhủ thầm rồi cất giọng – "Xin lỗi, tôi chẳng có nhã hứng kết bạn."

Tôi cứ tưởng tên Chí Hùng sẽ tức giận trước câu nói không nể nang kia nhưng không, cậu ta chẳng có chút biểu hiện khó chịu nào mà còn giữ nguyên nụ cười:

"Đúng là đứa con gái kỳ lạ! Hèn gì Chan Chan lại chọn."

"Nè, từ nãy đến giờ tôi không hiểu cậu nói cái gì cả."

"Không có gì." – Chí Hùng nhún vai – "Mình nghe Chan Chan kể về cậu cùng cái thai."

Tôi cắn môi thầm trách tên Chan Chan bộ hết chuyện làm rồi hay sao

mà lại đi báo tin việc tôi mang thai với cậu ta cho người khác nghe. Giờ thì tôi chắc chắn rằng thần kinh của thằng cool boy đó gặp vấn đề. Sao cậu ta không phóng loa nói cả trường nghe luôn đi!

"Mình là bạn thân Chan Chan từ nhỏ nên chuyện gì cậu ấy cũng tâm sự hết. Đừng lo, mình không phải người hay tọc mạch. Chủ yếu mình đến đây chỉ để xem Min Min là ai thôi."

"Để làm gì?"

"Ừm... chỉ tò mò chút. Nhưng mà, Chan Chan có thể chọn một người con gái khác ngoài người đó để làm vợ thì quả là rất kỳ lạ! Hẹn gặp cậu lần khác."

Về như biết tôi sẽ hỏi câu gì nên Chí Hùng nhanh chóng tạm biệt rồi đi nhanh về phía dãy phòng học bên kia. Dõi theo bóng dáng cao gầy của tên nam sinh xa lạ, tôi thấy khó hiểu. Tại sao cậu ta phải đến xem Min Min là ai làm chi? Điều này liên quan gì đến cậu ta?... Ban nãy, Chí Hùng có nói là vì tò mò và cả một câu vô cùng kỳ quặc: "Chan Chan có thể chọn một người con gái khác ngoài người đó để làm vợ thì quả là rất kỳ lạ." Người đó là ai nhỉ???

... Buổi chiều tan học, bước ra khỏi cổng trường thì tôi thấy ngay Chan Chan đứng đợi bên chiếc xe martin. Trông dáng vẻ lững thững của tôi từ từ đi lại là cậu ta hỏi ngay:

"Đăng ấy ngủ quên trong lớp hay sao mà lâu vậy?"

"Buồn đi vệ sinh không được à?"

"Rồi, không đôi co nữa. Lên xe đi, đăng này chở về nhà."

Nhìn Chan Chan leo lên xe mà tôi phát bực. Tại cậu ta tình nguyện

đưa tôi về chứ có phải tôi kè dao ngay cổ ép đầu mà cậu ta cầu khẩn thế chứ. Làm mà chẳng có chút thành ý gì hết. Lầm rầm lửa rửa, tôi hậm hực bước đến và đặt mông cái phịch lên yên xe sau.

"Đằng ấy ngồi đằng hoàng, làm nổ bánh xe là hai đứa cuốc bộ dìu nha."

"Đạp đi đồ lảm mồm!"

Phải chờ tôi giục thì Chan Chan mới chịu khép cái mỏ lại, đạp xe rời khỏi trường. Trên đường về, hai đứa cũng im lặng như hồi sáng. Nhưng không lâu sau, cậu ta lên tiếng:

"Hôm nay đằng ấy có chuyện gì không?"

"Chuyện gì là chuyện gì?"

"Ý là chuyện buồn vui trong lớp đó. Nếu có thì kể nghe cho đỡ buồn chán."

Mau chóng, tôi nhớ lại cuộc gặp gỡ với cái cậu Chí Hùng sáng nay. Tức thì, tôi trả lời ngay:

"À phải, hồi sáng đang mua nước uống thì tớ tình cờ gặp bạn cậu."

"Bạn đằng này? Ai?"

"Cậu ta nói tên là Chí Hùng. Bạn cậu có ai tên như vậy không?"

Hỏi đến đó thì tự dưng tôi cảm giác Chan Chan đạp chậm dần vì tốc độ của chiếc xe giảm đi.

"Chí Hùng gặp đằng ấy làm gì?"

"Ai biết. Mà tại cậu nhiều chuyện, kể cho tên ấy nghe việc tớ mang thai với cậu còn gì."

"Thì, Chí Hùng là bạn thân của đảng này nên tâm sự chút đỉnh. Giống đảng ấy với Thuý Nga thôi. Nhưng, Chí Hùng có nói gì với đảng ấy không?"

"Cậu ta bảo tò mò muốn biết Min Min là ai nên đến tìm xem thử..."

"Trời! Thằng này hâm nặng! Khi không làm vậy. Rồi nó còn nói gì nữa?"

Hiển nhiên, tôi làm sao quên câu nói kỳ lạ cuối cùng của Chí Hùng. Mặc dù lòng rất muốn kể cho Chan Chan nghe đồng thời hỏi "người đó" là ai thế nhưng chả hiểu sao miệng tôi lại không thể mở lời được. Hình như, trong tôi xuất hiện một cảm giác lo lắng thì phải.

"Sao đảng ấy im ru thế? Chắc thằng Hùng nói bậy bạ gì đó phải không? Đảng ấy đừng để ý, thằng Hùng hay bị man lảm. Những điều nó bảo đảng ấy đừng tin làm gì."

"Ừm... Cậu ta chào hỏi vài câu rồi đi, không nói thêm điều gì."

Tôi nghe rõ tiếng thở phào của Chan Chan. Kiểu như cậu ta thấy nhẹ nhõm về cái gì đó. Đưa mắt nhìn tấm lưng rộng lớn của tên cool boy, tôi vẫn còn suy nghĩ mông lung.

Chương 19: Đêm ngủ ở đền thần

Ngày 21 tháng 2

Tôi không hiểu, ngày xưa bộ các cụ ông cụ bà rảnh rang buồn chán quá hay sao mà khoái đặt ra mấy vụ lễ với nghi, nguyên với tắc dễ sợ! Các cụ thích hành hạ con cháu thì phải. Ngoài việc để lại nhà cửa đất đai rộng thênh thì thiết nghĩ họ cũng nên giảm bớt mấy cái dòng lễ nghi đi cho đỡ con cháu chứ. Đặc biệt là làm phước cho những đứa con dâu chân ướt chân ráo mới về nhà chồng như tôi đây. Mọi chuyện bắt đầu vào buổi chiều ngày hôm sau...

Đi học về vừa bước vô nhà thì tôi và Chan Chan giật mình khi thành linh một chiếc đĩa sứ bay đến với tốc độ cực nhanh. Tôi chẳng hề né vì hướng nhắm của nó không phải tôi mà là Chan Chan. Tôi chỉ hơi tiếc bởi tên này dây thần kinh vận động tốt ghê, kịp thời né đầu tránh "đĩa bay" kia. Cái đĩa văng vào tường, bể tan tành. Sau khi hoàn hồn trở lại, Chan Chan mới đảo mắt nhìn xem thử ai định "ám sát" mình. Tôi cũng thế. Và bất ngờ lẫn kinh dị khi "thủ phạm" là cha chồng tôi, trông vẻ mặt khá tức giận. Tôi nghĩ ông giận vì con trai né được chiếc đĩa. Bộ ông định huỷ hoại dung nhan con à?

"Cha, chuyện gì thế?"

"Thằng mất dạy!" – Cha chồng tôi nói ngay ba từ thường niên – "Mày có biết mình đã làm sai gì không? Có nhiều đó cũng chẳng nhớ nổi!"

"Dạ?!" – Lần đầu tiên tôi thấy bộ mặt bánh bao của Chan Chan ngố như thế.

"Mày tin chiếc dép lào này vô mặt mày nữa không thẳng kia?"

Thấy cha sốt sắng tháo đôi dép mang trong nhà ra thì lập tức Chan Chan liền lùi về sau vài bước đồng thời đưa hai tay lên che ngay trước mặt như phòng hờ cái trò "dép bay".

"Nhưng, con đâu biết mình làm gì sai."

Cha chồng tôi cố kiềm cơn giận đang vùn vũ trên đỉnh đầu, ném mạnh chiếc dép xuống, nói:

"Min Min về nhà được ba ngày rồi mà mày vẫn chưa cho con bé biết tục lệ quan trọng của gia đình. Mày mà bảo không nhớ là tao thề cho hai chiếc dép cùng lúc vô mặt mày."

Nghe lời đe dọa táo tợn đó từ cha thì Chan Chan xanh lè mặt mũi. Cậu ta đảo mắt căn môi như cố nhớ xem cái tục lệ quỷ quái kia là gì. Tôi thì đứng đó chứng kiến "cuộc chiến tốc độ" nghệt thờ giữa một bên là bộ não đang chạy không ngừng của Chan Chan và bên còn lại là hai chiếc dép lào trên tay cha chồng.

"A" – Chan Chan đập hai bàn tay vào nhau – "Con nhớ rồi! Là ngủ ở đền thần."

Bấy giờ cha chồng tôi mới chịu thả rơi hai chiếc dép, hắng giọng bảo đầy bức mình:

"Bây giờ nào mày mới thông hả con?"

"Tại con tưởng chị dâu nói với Min Min rồi."

"Chị dâu mày quản đủ thứ chuyện. Mày là chồng Min Min thì phải có

nhệm vụ lo cái này chứ. Mà y liệu mà làm! Không xong thì chết!" – Cha chồng tôi đứng dậy xỏ đôi dép vào rồi nhìn qua tôi – "Lát thằng Chan Chan bảo gì, con cứ nghe theo. Chịu khó một đêm thôi."

Trước khi đi, ông còn "khuyến mãi" cho tôi một nụ cười khó đỡ. Thật chẳng tin nổi, ông vừa suýt phan Chan Chan bẻ đầu ấy vậy lại cười tươi rói với con dâu hệt như không có chuyện gì xảy ra. Bái sát đất ông rồi! Khi "thái thượng hoàng" đã khuất thì tôi nhìn Chan Chan hỏi:

"Thế rồi cuộc, cái tục lệ khi gì đấy là gì?"

"Ừm thì gia đình có một nguyên tắc: dâu hay rể khi về nhà này sống thì một trong ba đêm đầu tiên phải ra ngoài đền thần ngủ. Cái đền to to ở phía sau vườn đó, đằng ấy nhớ không?"

"Khoan đã! Ngủ trưa hả?"

"Không." – Chan Chan tắc lưỡi – "Ngủ vào buổi tối."

Ôi mẹ cha ơi! Cái nguyên tắc gì mà rùng rợn kinh dị vậy trời? Bộ hết chuyện làm hay sao mà lại bắt dâu hay rể ra ngoài vườn nằm ngủ vào buổi tối? Không bị muỗi đốt sưng mồm thì cũng trúng gió. Ban ngày thì trời nóng thế đấy nhưng nửa đêm là gió thổi hù hự rồi. Bên cạnh đó còn điều dã man khác: vườn nhà Chan Chan rộng như nhà bác tôi ở dưới quê, chưa kể xung quanh lại khá vắng vẻ, ngủ một mình như vậy thì 100% gặp ma cái chắc.

"Không! Không! Ne-vơ! Tớ tuyệt đối không bao giờ ngủ ngoài vườn nhà cậu!"

"Có gì đâu mà đằng ấy sợ, đằng này ngủ ngoài đó hoài. Đền thần mà lo gì."

Nhìn nụ cười dở hơi của tên Chan Chan thì tôi càng nhủ lòng không ngủ ngoài vườn. Tôi chẳng hề muốn mình trở thành kẻ bất bình thường như tên này. Giờ thì hiểu sao cậu ta cứ điên khùng. Hẳn ngủ ngoài vườn nhiều quá, ma nhập nên hoá dại. Vả lại, dù là đền thần thì cũng thế thôi. Ma quỷ thế kỷ 21 cao tay lắm rồi, chả thánh thần nào trị cho nổi đâu.

"Tớ sẽ đi xin cha mẹ cho khát cái vụ ba trợn này."

"Vô ích thôi! Đấng ấy không xin được đâu."

"Hãy đợi đấy!" – Tuyên bố xong câu kinh điển, tôi hùng hồn đi lên lầu gặp cha mẹ chồng.

... Lần này thì thằng Chan Chan đáng ghét lại đúng. Tôi gần như không thể nói thêm lời nào khi trông ánh mắt hình đại bác của mẹ chồng. Bà ấy không phải sát thủ mà là khủng bố! Còn cha chồng tôi tuy rất nhẹ nhàng khuyên nhủ nhưng nghe kỹ thì từng câu từng chữ lại đều sặc mùi đe dọa. Vào lúc đó, tôi mau chóng nhận ra đời mình trong buổi tối hôm nay đã được định đoạt, chẳng thể khác đi. Cũng như kiểu, bạn khó mà chống lại "ý trời". Giờ tôi thật sự thấy không ưa mấy cụ của nhà Chan Chan rồi.

"Em đừng sợ. Đây là vườn nhà mình, kính cổng cao tường thế trộm không lọt vô đâu. Mà thỉnh thoảng, bác sáu vẫn hay đi lòng vòng quanh đây kiểm tra, em yên tâm."

Dù chị Hồng Anh nói nghe rất bùi tai nhưng mấy từ đó vẫn không thể nào xoa dịu được sự hồi hộp sờ sờ đang bủa vây lấy tôi. Trái tim trong lồng ngực đập liên hồi khi tôi tự dưng nhớ đến mấy cảnh rùng rợn trong phim ma thằng Hoàng hay down trên mạng về coi. Nào là cương thi, ma cà tung, ma Thái bla bla... Lúc này tôi hận cái thằng em hôi nách đó dã man! Còn đang chết chìm với hàng tá hình ảnh

ma quỷ thì tôi giật mình nghe chị Hồng Anh hỏi:

"Nghe nói khi mang thai, người mẹ hay mệt mỏi buồn ngủ hả em?"

"Dạ, cũng gần như vậy. Từ lúc có thai, em ngủ nhiều lắm đến nỗi thầy cô quên mặt. Cơ thể mệt mỏi, hay đi tiểu và tâm trạng dễ cáu bẳn. Thèm chua nữa chứ."

"Chị rất muốn biết cảm giác khi mang thai như thế nào."

"Sau này thì em không rõ chứ hiện tại thì thấy mệt Ạ. Bụng chưa to mà cứ thấy nặng nề."

"Chắc em còn nhỏ, và lại đột ngột mang thai nên chưa quen. Cho chị sờ bụng em tí nhé."

Tôi gật đầu đồng thời cầm tay chị Hồng Anh đặt lên cái bụng xẹp lép của mình. Chị ấy thích lắm vì tôi nghe tiếng cười cười từ chị. Nhẹ nhàng, chị ấy cứ xoa xoa bụng tôi liên tục.

"Mới một tháng nên bụng chưa to gì hết." – Tôi bảo.

"Thích thật đó! Chị cảm nhận được sự sống đang hình thành trong bụng em."

"Chị với anh Dũng Văn mau mau có con đi thì sẽ giống như em thôi."

"Ờ đời, không phải cứ muốn là được em Ạ..."

Tôi hơi ngạc nhiên khi nghe chất giọng chị Hồng Anh thấp dần. Khẽ quay qua tôi thấy gương mặt theo góc nghiêng của chị dưới ánh sáng từ chùm đèn cổ trông thật buồn. Có cảm tưởng, người chị dâu hay cười ấy đã chất chứa trong lòng rất nhiều nỗi niềm mấy năm

qua.

"Đến rồi đấy."

Chị Hồng Anh chợt ngừng lại rồi đưa tay chỉ về phía trước. Tôi đưa mắt nhìn theo. Khóc thét! Cái đèn gì mà tối thui, chả thấy tượng ông thần bà thánh nào cả. Chính xác, nó giống mái đình hơn. Lợp ngói, có bốn cây cột và cái bệ cao thiết cao. Chẳng có được bốn bức tường, không gian trống hoác không khác gì vườn không nhà trống. Ôi thiên địa ơi! Tôi vãi cả trăm ngàn tay là ai đó hãy cứu vớt lấy cuộc đời khổ hạnh của con bé Min Min này. Trong khi tôi đứng nhìn trần trối thì chị Hồng Anh đến gần cái đèn, mau chóng trải chiếu trên nềnximăng bực cao rồi đặt tấm chăn và cái gối lên đó. Xong, chị quay lại làm mỗi hành động duy nhất là mỉm cười rạng ngời đồng thời đưa cho tôi cây đèn pin.

"Em muốn đi vệ sinh thì cầm đèn pin soi đường cho rõ. Ở đây gió mát, ngủ sướng. Có miếu thổ địa ở phía kia, đèn thờ sáng trưng. Em nằm xuống, nhắm mắt lại, ngủ là qua hết đêm."

Tôi cười chả nổi. Chân đứng run run, cả người siêu vẹo theo làn gió đêm, da gà nổi khắp người khi tôi dõi mắt nhìn theo bóng dáng khuất dần của chị Hồng Anh. Giờ tôi hiểu cảm giác bản thân bị "tạc tượng" rồi bởi ngay lúc này tôi đứng đơ ra không khác nào tượng đá hiên ngang. Bên tai tôi chẳng còn tiếng bước chân ai nữa ngoài gió thổi hú hú cùng mấy cành lá bay xào xạc. Thấy trong phim Hàn hay Việt, đôi nam nữ chính hẹn nhau vào ban đêm với gió thổi lá bay sao lãng mạn thế? Còn tôi thì... Đời không như phim, đúng dã man!

Thở dài thườn thượt, tôi chậm rãi lia ánh đèn pin soi xung quanh. Nuốt nước bọt. Toàn cây với cối, lá với cỏ, bóng với đêm. Tối thui. Cái miếu thổ địa ở tít xa kia, đèn thờ nhỏ tí không đủ làm soi tỏ vùng này. Ánh sáng leo loét mờ ảo càng làm không gian thêm liêu xiêu rờn

ợn. Sầu não lết tằm thân tàn tạ đến chỗ đèn thần, tôi leo lên bực
ximăng cao chói vớ, bò đến vị trí chiếc chiếu rồi nằm vực xuống. Tay
vẫn giữ đèn pin cháy sáng, tôi kéo chăn gối lại sát vào mình. Có cái
gì để tựa ngủ cũng yên tâm hơn. Tôi không ngừng tự nhủ bản thân
đừng nghĩ ngợi gì lung tung hay nhớ mấy cái gì man ợ. Bình tĩnh và
để đầu óc trống rỗng đi. Chong mắt lên mái đình tối đen hơn mực, tôi
cố tìm cách ngủ thật nhanh.

"À, hay đếm cừu? Ý hay. Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu, bốn
con cừu..."

Tôi bắt đầu hành trình đếm cừu để ru mình vào giấc ngủ. Nhưng
chưa đến năm phút thì tôi loạn cào cào cả lên do đếm lộn, phải làm
lại. Cứ như thế mãi mười lăm phút trôi qua.

"Bốn trăm lẻ sáu con cừu. Không... bốn trăm lẻ năm chứ. Haizzz! Lại
lộn nữa rồi! Tiên sư cha chúng nó! Cừu ở đâu mà lăm thế???"

Đang bút tóc bút tai la lối thì đột nhiên tôi cứng người, sống lưng
đóng băng vì thỉnh lình một bàn tay nắm lấy chân mình. Thề là, vào
giây phút oan nghiệt đó tôi muốn lăn đùng ra chết cho xong. Nhưng
mà ngộ! Càng sợ thì tôi càng tỉnh như sáo. Chính vì vậy, nỗi sợ hãi
lẫn hoang mang trong tôi cao gấp bội, mồ hôi tuôn trào như suối. Tôi
không rõ đó là ai? Người trong gia đình? Bác sáu? Hay ăn trộm?
Hoặc là... ma?! Sao linh vậy nè! Thằng Chan Chan ngủ ngoài đây
mấy chục lần mà chẳng gặp ma trong khi tôi mới lần đầu thì đã "thấy"
rồi. Thêm lần nữa, cơ thể rã rời khi tôi nhận ra ngón tay đó đang rờ
từ từ lên cao. Sợ hãi vượt quá giới hạn, tôi chả cần biết con ma
thằng quỷ nào hết, tự cứu lấy mình thôi. Lập tức ngồi dậy, tôi liều giơ
thẳng chân đập mạnh đồng thời dùng cả hai tay đấm thùm thụp vào
"nó".

"Buông ta ra! Đồ ăn trộm! Đồ ma quỷ! Đồ mất dạy! Háo sắc! Láo lếu!"

Tôi gào. Và tiếp theo thì...

"Dừng lại! Dừng lại! Đẳng ấy đừng đánh nữa! Là đẳng này! Chan Chan đây!"

Ngừng đánh. Tôi đảo mắt ngờ ngợ. Quay qua bên cạnh vớ lấy cái đèn pin lẫn mất tăm ở xó xỉnh nào, tôi liền lia ánh đèn vào cái kẻ đối diện. Gương mặt nhăn nhó của Chan Chan hiện ra. Khởi nói, tôi phát điên phát khùng ra sao. Âm thanh la lớn vang lên.

"Định dọa chết người ta à??? Sao lại đi chơi cái trò ác hơn thất đức vậy thằng kia???"

Tôi quát sùi bọt mép, nước bọt bay ồ ạt vô bản mặt cool-boy-trầy-xước-tùm-lum của Chan Chan. Còn cậu ta thì vừa đưa tay lên trước mặt "chắn mưa" vừa ngoáy lỗ tai.

"Đẳng ấy bình tĩnh! Hét to quá tai đẳng này thủng rồi."

Dừng la. Tôi thở hỗn hển, mắt đỏ kè vì giận dữ. Trông tôi chắc chẳng khác nào con cún dại.

"Đẳng ấy làm gì mà um sùm dữ thế?"

Tôi muốn bạt tai tên Chan Chan cho gãy hai hàm răng vì câu hỏi mất nét bố lão đó dễ sợ. Cậu ta làm tôi sắp đứng tim mà chết với cái trò ác ôn ấy còn gì.

"Cậu điên hả? Tự nhiên nắm chân tớ rồi sờ sờ lên phía trên là sao? Biến thái vừa thôi!"

"Nè nè, nói đàng hoàng. Tại trời tối quá, đẳng này đâu có biết sờ

trúng cái gì của đảng ấy."

Cẩn môi, tôi định quát thêm một chập thì Chan Chan ngược mắt lên trần đèn và tặc lưỡi:

"Sao đảng ấy không mở đèn cho sáng?"

"Đèn đóm gì? Nếu có thì đây đã mở từ lâu rồi! Chị Hồng Anh nói đèn không có đèn!"

"Mà quên, đâu ai biết có cái đèn mới lắp."

Chan Chan đi ra phía sau đèn. Lát sau, ánh đèn điện mở sáng bừng. Tôi vô cùng ngạc nhiên:

"Ủa? Đèn có đèn ư? Sao chị Hồng Anh nói không có?"

"He he, hồi chiều đảng này có lên ra đây lắp đở một cái đèn huỳnh quang compact vì biết tối nay đảng ấy thế nào cũng sợ vãi cả quần."
– Chan Chan vênh mặt, cười nham nhở.

Điên với cái thằng cool boy ba trợn này thật! Dám nói tôi sợ vãi cả quần à? Không tát lệch mặt tên này, thề không làm người! Tức thì, tôi phóng xuống đồng thời xắn tay áo lên. Hình như gương mặt tôi rùng rợn giống ma hay sao mà tên Chan Chan lập tức bỏ chạy. Một cuộc rượt đuổi quanh đèn bắt đầu. Thằng Chan Chan tập võ nên sức bền khá gớm, tôi thì cũng thuộc hạng nhất nhì môn thể dục nhưng vì nghĩ đến cái thai mà chẳng dám chạy hết sức. Cả hai chạy loanh quanh rượt đuổi gần mười phút. Tôi bắt đầu đuối, chân nhấc hết nổi. Lúc quay người ở góc phải đèn thì tôi bước hụt. Vì đèn ở trên mô đất hơi cao so với mặt đất nên có độ dốc. Tôi cứ ngỡ sẽ trượt cái oạch xuống dưới thế nhưng khi ấy Chan Chan kịp giữ tôi lại. Tay cậu ta vòng ngang bụng tôi. Hết hồn lẫn kinh ngạc, đó là tâm trạng của tôi.

"Cẩn thận, khéo ngã."

Giọng Chan Chan thì thầm bên tai tôi nhẹ như tiếng chuông gió ngân vang. Hơi thở từ môi cậu ta phả vào cổ khiến trái tim tôi lần thứ ba nhảy nhịp. Lần này còn nhói hơn trước.

"Đằng ấy là con gái lại mang thai mà chạy ghê hồn. May là baby không sao rồi."

Vừa nói đùa Chan Chan vừa dùng bàn tay đang đỡ lấy tôi vỗ nhẹ vào cái bụng xẹp lép của tôi. Bất động – tôi nhớ mình đã như vậy. Gió đêm lạnh lắm nhưng hơi ấm từ người cậu ta truyền sang khiến cơ thể tôi ấm áp một cách lạ lùng. Rồi không hiểu sao, tôi mau chóng xoay mặt qua... Và chuyện bất ngờ đã xảy ra. Do quá gần nên môi tôi vô tình chạm vào môi Chan Chan. Tất nhiên, chúng tôi vô cùng sửng sốt. Mắt cả hai mở to thao láo hết óc bấu. Chết tiệt! Tim tôi lại nhói. Khó chịu nên tôi liền đẩy mạnh tên gàn dở đó ra. Tiếp theo, tôi đứng lặng im cùng tâm trạng ngổn ngang rồi bời. Tôi nghĩ Chan Chan cũng giống thế.

"Đúng là... vớ vẩn." – Chẳng rõ tôi nói bản thân hay tên Chan Chan khùng điên nữa.

"Chỉ là sự cố thôi mà."

Nghe câu nói về ư bình thản đó thì tôi liền liếc mắt về phía Chan Chan. Việc xảy ra như vậy mà cậu ta có thể xem như không có gì phán ngay câu sự cố à? Cướp mất nụ hôn đầu tiên của một cô gái là tội ác đó thẳng cool boy mắc dịch! Mà quên... Chan Chan đã cướp cái ngàn vàng của tôi trước đó còn gì. Haizzz... Số tôi bộ là sao chửi à? Dính ai không dính lại nhằm thẳng có chứng bệnh điên từ thuở lên ba. Chợt, tôi thấy có ánh đèn pin từ xa. Có ai đó đang sắp đi lại

đây. Tức thì, Chan Chan liền bảo ngay:

"Có thể là cha mẹ ra xem đảng ấy ngủ thế nào đó. Nếu để họ bắt gặp đảng này cũng ở đây thì dép lao bay vô mặt chứ chẳng chơi."

"Giờ làm sao?"

"Còn sao trắng gì nữa, đảng này đi trước nhé. Ráng ngủ ngon."

Trước khi đi mà tên Chan Chan còn buông câu đầy chế giễu. Tôi điên quá. Ban nãy quên tát cậu ta một cái cho hả dạ. Bóng Chan Chan biến mất nhanh chóng trong màn đêm. Còn lại một mình, tôi nhanh chóng tắt đèn huỳnh quang "cơm-bắc" cơm nếp cái khi gì đó kéo mắc công bị lộ. Xong xuôi, tôi lập tức nằm xuống chiếu lấy chăn đắp ngang ngực, nhắm mắt vờ ngủ. Vài phút sau, nghe có tiếng bước chân đi lại gần thế là tôi khe khẽ mở hí con mắt xem thử. Người đó cứ soi ánh đèn pin vào ngay tôi nên tôi khó nhìn rõ là ai. Nhưng trông cái bóng dáng cao cao gầy gầy kia tôi đoán là cha chồng. May cho tên Chan Chan kịp chuồn lẹ, chứ để ổng phát hiện là có màn "báy đẹp" ngay.

Thấy tôi đã ngủ ngon, người đó mau chóng lia ánh đèn pin sang hướng khác rồi rời đi. Chờ khoảng vài giây sau, khi bên tai chỉ còn nghe tiếng gió cùng lá cây xào xạt thì tôi mới thở ra nhè nhẹ. Ban nãy hồi hộp đến mức tôi không dám thở. Giờ chỉ còn một mình, tôi khẽ trở người nằm nghiêng sang bên trái. Trong đầu lại nghĩ về nụ hôn ban nãy với tên Chan Chan. Không biết thế nào nhưng rõ ràng lòng tôi không giận như bề ngoài đã tỏ ra khi nãy. Tóm lại thì tâm trạng cứ là lạ và cũng nhờ vậy mà tôi đã quên đi nỗi sợ, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Chương 20: Con muốn tiếp tục học

Ngày 22 tháng 2

Tạ ơn trời phật là cuối cùng tôi cũng vượt qua được cuộc "sát hạch" ngủ ngoài đền thần. Sáng sớm tỉnh dậy, tôi mừng rỡ khi thấy cơ thể mình còn lành lặn, không bị mất cái gì. Nhưng điều may mắn hơn nữa, cái tục lệ khi gió đó chỉ thực hiện một lần thôi. Nói thật, nếu chuyện này mà diễn ra nhiều đêm liền thì tôi thà treo cổ chết cho xong. Hai mạng người, tôi và đứa bé trong bụng, chết đi thì để xem nhà Chan Chan ăn nói sao với cha mẹ tôi.

Mà số tôi năm nay đúng là đen đui. Ngày nào hoặc đi đâu cũng gặp xui xẻo. Chẳng hạn như sáng nay, đang đứng chờ tên Chan Chan vác chiếc martin ra chở đi học thì đột ngột Ào! cái âm thanh hay ho ấy vừa vang lên thì cũng là lúc cả người tôi ướt như chuột lột. Đã thế còn đứng ngay nước lau nhà nữa chứ. Giờ thì trông bộ dạng tôi thảm thương chẳng khác nào Chan Chan vào cái lần bị nguyên xô nước úp vào đầu. Chả nhẽ tôi bị trời phạt? Đứng bất động trên trời khoảng mấy giây thì máu nóng dồn lên tận não, tôi quay qua quát ầm:

"Đứa nào mất dạy đổ nước hôi rình lên người bà vậy hả???"

Một người phụ nữ trung niên to béo ngoài 40 hiện hình trước mắt tôi. Mặt bà ta hầm hầm, nhìn thì biết ngay là goá chồng. Ngộ, những người goá chồng hay khó tánh và thích kiếm chuyện với người khác. Hiển nhiên, không phải ai cũng vậy nhưng đa phần đều thế.

"Cô ăn nói hỗn hào ghê ta! Dám chửi tôi mất dạy lậ à?"

Ồ hay chưa? Mới gặp nhau lần đầu mà bà cho tôi lên tới chửi "cô". Thiết nghĩ, bà này nên soi lại gương đi, coi mặt tôi với mặt bà ai già hơn ai. Cỡ tôi mà bị gọi bằng cô thì bà chắc phải được gọi bằng hai từ bà cố. Tuy giận nhưng tôi vẫn cố tỏ ra lễ phép đáp:

"Tại cháu cứ ngỡ là đứa nào nghịch ác tạt nên mới tức giận mắng thế. Nói gì thì nói, sao dì lại tạt nước lau nhà vào người cháu ạ? Dì phải nhìn xem có ai đứng bên ngoài không chứ."

"Làm sao tôi biết cô đang đứng trước cổng nhà tôi. Mọi khi tôi vẫn thường tạt nước kiểu này mà có chuyện gì đâu. Có trách thì trách cô không chịu đứng chỗ khác lại đứng ở ngay đó."

Tôi há hốc mồm trước câu trả lời không lý lẽ của bà già này. Đã sùng máu về việc mới sáng sớm được "tắm" nước lau nhà "thơm nức mũi" rồi bây giờ thì sang vụ gặp trúng người lão lếu. Bà đã sai mà còn nói như kiểu tôi thích đứng trước cổng nhà bà để bị hất nước vô người.

"Dì nói thế mà nghe được ư?"

"Tánh tôi từ đó giờ vậy rồi. Cô có ghét, tôi đành chịu. Xin lỗi tôi không rảnh hầu chuyện." – Đưa mắt nhìn khắp người tôi, bà xì một hơi rõ dài – "Cái mặt sáng sủa, vận đồ học sinh vậy mà không biết giữ thân. Quan hệ yêu đương để dính bầu. Cho chừa!"

Quai hàm tôi trệ xuống tận rốn còn mắt mở thao láo theo cái mông vệt dầy đà ngúc ngoắc của bà ta lúc quay đi đóng cổng cái rầm. Tôi vẫn chưa trấn tĩnh bởi câu mắng chửi không nể nang kia. Ờ hay thiệt! Tôi với bà mới gặp lần đầu mà sao bà khí thế nói tôi đủ điều vậy trời. Bà này có được bình thường không ta? Tôi có phải kẻ giết chồng hay cướp của phóng hỏa nhà bà đâu. Hay kiếp trước tôi có thù oán gì với

bả mà không nhớ? Đúng là tâm thần! Nhìn lại cả người ướt sũng đồng thời bốc cái mùi kinh dị là tôi điên đến mức muốn một phát đá banh cổng nhà bà già đó để bả phải bỏ tiền ra sửa lại... Đúng lúc, Chan Chan dắt xe martin bước ra khỏi cổng. Ghét dễ sợ chứ, vác xe mà làm như vác cái nhà mái giờ này mới xong. Nếu cậu ta chịu ra sớm sớm thì tôi đâu phải hứng nước lau nhà và gặp bà già khủng kia.

"Đằng ấy bị sao thế? Bộ mới tắm mưa à?"

Tôi chưng gương mặt có hai từ uất ức đang in đậm trên trán ra trước mặt Chan Chan, câu:

"Tớ vào nhà thay lại đồ! Xê ra! Tắm mưa cái mớckhỉ gì!"

Tôi đẩy mạnh Chan Chan sang bên mặc cậu ta đứng đực ra đấy, chả hiểu quái gì hết. Tức cái mình! Tôi không bỏ qua vụ này đâu, nhất định ghi sổ. Bà già khủng, hãy đợi đấy!

... Chan Chan có vẻ khoái vụ tôi đựng độ bà hàng xóm rồi bị bả hất nước lau nhà vô người. Bởi, suốt trên đường đạp xe đến trường cậu ta cười không ngừng nghỉ. Thậm chí, ngồi ở phía sau mà tôi có thể hình dung cảnh quai hàm cậu ta rớt ra luôn ấy chứ.

"Đằng đó vui hen? Thấy đây bị ức hiếp mà cứ lo cười sút quần."

"Xin lỗi nhưng đằng này không nhịn được. Thì ra cũng có người trị được đằng ấy." – Chan Chan nói câu đầy hứng khởi – "Đó là dì Mập, sống cạnh nhà mấy chục năm rồi. Bả nổi tiếng khó chịu, cũng thường xích mích với hàng xóm lắm. Đằng ấy hên, bị bả địa."

"Bà ta bị tâm thần loại nặng rồi. Chắc sống mình buồn quá nên hay nổi điên."

"Hồng dám à. Bà ấy có anh con trai học đại học với chị con dâu nghe đầu học lớp 12. Nhà đó ồn ào, ngày nào cũng nghe cãi nhau ầm ĩ. Chủ yếu là hai vợ chồng trẻ."

"Thế, hửn con trai và con dâu khổ vì bả lắm. Mà sao hai vợ chồng còn nhỏ thế?"

"Cái đó thì không biết. Mà lần sau có tình cò gặp mặt thì đăng ấy tránh đi, cãi chi phiền."

Còn khuya! Tôi nhủ thầm. Lần tới gặp mặt mà bà ta còn chửi trên đầu trên cổ tôi như khi nãy thì quyết cho bả biết tay. Tuy chưa nghĩ ra đó là gì nhưng nhất định phải là một cuộc báo thù "tàn khốc" và "dữ dội" nhất. Để xem, ai mới là kẻ "may mắn" bị địa!

... Thề, ngày mai trước khi đi học tôi phải xin cha chồng cái kim phẫu thuật loại bự thiệt bự với cuộn chỉ rút ra từ vải ba bố. Để chi ư? Để may cái mỏ chép chép không ngừng của con Thuý Nga chứ làm gì. Cái môi chề dài đến Bắc cực của nó mà dùng kim chỉ bình thường là hỏng có đủ sức đâu, phải là loại đặc biệt cơ. Dường như con bạn này không bao giờ biết chán khi mãi "chì chiết" tôi về cái vụ được "đặc ân" trở thành vợ-chưa-cưới của Chan Chan. Suốt buổi ra chơi, Thuý Nga cứ léo nhéo bên tai tôi tên của thằng cool boy mắc toi ấy. Lý nào tôi phải đưa nó đến khoa tâm thần học khám? Cũng bởi cái tính lạnh chanh của đứa bạn thân mà tôi gặp xui xẻo đợt hai trong ngày hôm nay. Mà cũng lại là "đụng mặt" người không nên đụng. Lúc đi qua cua quẹo hành lang, do mãi quát Thuý Nga mà tôi va trúng một người. Thầy Tuấn dạy môn Sinh lớp tôi và rất nổi tiếng về việc làm khó học sinh. Tôi "hên" ghê!

"Em đi đứng kiểu gì thế? Phải nhìn phía trước chứ!"

Đụng có tí xú mà thầy Tuấn quát ầm ỹ. Mới hơn ba mươi tuổi sao khó tánh quá đi! Kiểu này coi chừng ế vợ dài dài. Ấm ức nhủ thầm xong tôi với Thuý Nga cúi đầu nói xin lỗi.

"Dạ bọn em biết lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa."

"Lần này thầy bỏ qua, một còn lặp lại là hai em lên phòng giám thị. Rõ chưa?"

Lúc thầy Tuấn rời khỏi hành lang thì tôi và Thuý Nga thở phào, nản nhất là gặp phải thầy cô khó tính. Con Thuý Nga nhìn nhìn để chắc là thầy Tuấn đi rồi, nói nho nhỏ:

"Ổng dữ ghê! Lớn tiếng quá, tởm cả tai."

"Đàn ông mà khó khăn vậy thì khỏi có cửa lấy vợ. Mà càng ế vợ càng dễ điên."

"Không nha. Ổng có vợ rồi, nghe đâu cũng là giáo viên nhưng trường khác. Có đứa con gái học lớp 10, cùng trường mình nè. Muốn coi thử không, tởm dẫn đi cho."

"Thật á? Đúng là chuyện lạ! Đi chứ sao không. Để xem con gái ổng thế nào khi hưởng cái tính nết khó ưa ấy từ cha."

Đứng ở tuốt bên hành lang này, tôi phải rất vất vả mới thấy được đối tượng Thuý Nga chỉ.

"Thấy chưa? Con bé tóc dài xinh xinh đứng gần cái cột í. Con ổng, hình như tên Tường Vi."

"Ờ ờ, rồi thấy. Trông y như búp bê, dễ thương thiệt."

"Ừ nhưng cũng không bằng tở."

Tôi suýt nôn mửa và suýt dựa sập cái cột bên cạnh khi nghe "mụ" Thuý Nga phán câu xanh rờn. Con này giờ mắc thêm bệnh tưởng. Rõ khổ! Mới 17 tuổi mà nó bị cả tá bệnh mà toàn "nan y" khó chữa không mới ghê. Đang cố trấn tĩnh trước vụ "quăng bom" của con bạn thân thì tôi chợt nghe giọng thầy giám thị khối 11 cất lên qua loa yêu cầu tôi với Chan Chan đến phòng ban giám hiệu có việc. Quái gì thế nhỉ? Dạo này có làm trò bậy bạ gì đâu ta.

Bước vào phòng ban giám hiệu thì tôi bất ngờ khi thấy cha mẹ, chị Hoà Trâm và cả Chan Chan. Đối diện, thầy hiệu trưởng hơi cau mày nghĩ ngợi dường như vừa gặp phải vấn đề gì nan giải. Mới trông thấy tôi là mẹ lập tức chạy đến rờ mặt rờ mày, hỏi han đủ thứ.

"Mấy ngày qua con khoẻ không? Có ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ không? Sao mẹ thấy mày gầy đi vậy con? Phải biết giữ gìn sức khoẻ chứ."

"Con vẫn ổn. Mà sao cha mẹ, chị Hoà Trâm lại đến trường?"

"Thì vụ con mang thai với Chan Chan đấy. Cha mẹ phải đến trường trình bày rõ để còn tính chuyện cho con tiếp tục học hay nghỉ."

Tôi tròn xoe mắt ngơ ngác. Đúng lúc, giọng thầy hiệu trưởng cất lên, mắt thì nhìn tôi:

"Thầy đã nghe phụ huynh hai bên nói rõ về việc của hai em. Đây quả là một sự cố đáng tiếc ngoài ý muốn. Bây giờ có lẽ, em phải nghỉ học một năm và bảo lưu học bạ để chờ sinh con. Sang năm sau, em học lại lớp 11."

"Em phải nghỉ học ạ? Vì sao?"

"Em mang thai thì không nên đi học. Thứ nhất, nó ảnh hưởng đến sức khoẻ của em. Thứ hai bạn bè trong trường nhất định đàm tiếu và em sẽ không chịu nổi đâu."

"Vậy còn cậu ấy?" – Tôi chỉ Chan Chan.

"Bạn ấy vẫn đi học bình thường vì là con trai, không có vấn đề gì cả."

Nghe thầy hiệu trưởng nói xong, tôi lặng thinh. Tôi phải nghỉ học để sinh con? Vậy chẳng khác nào tôi bị "ở lại lớp". Còn Thuý Nga và bạn bè tôi thì sao? Sang năm tất cả lên 12 trong khi tôi lẹt đẹt ngồi với mấy đứa em lớp 11 ư? Cả Chan Chan cũng sẽ "lớn" hơn tôi cho xem. Cậu ta sẽ thành đàn anh của tôi. Không! Tôi không muốn thế đâu.

"Thầy cho em học hết lớp 11 được không ạ? Em không muốn bỏ giữa chừng để rồi học lại."

Những người nọ ngạc nhiên khi nghe tôi nói vậy. Tức thì, chị Hoà Trâm liền bảo nhanh:

"Min Min, em đang mang thai. Việc học sẽ ảnh hưởng đến sức khoẻ của em và đứa con."

"Em chịu được, chỉ cần học hành nghỉ ngơi điều độ thì không sao. Còn việc đàm tiếu thì cũng chẳng có gì đáng lo. Giờ bụng em chưa to, không ai biết đâu. Nay đã là cuối tháng hai, chỉ còn ba tháng nữa là kết thúc năm 11. Bỏ như thế thì uổng lắm."

Mẹ và chị Hoà Trâm nhìn nhau. Còn cha thở ra thật mạnh rồi hỏi tôi với chất giọng trầm:

"Con nhắm là chịu được không? Cuối năm, bài vở thi cử nhiều lắm."

Thấy tôi gật đầu kiên quyết thì cha quay sang thầy hiệu trưởng nói như cố thuyết phục:

"Thưa, thầy thấy để cháu nó tiếp tục học hết lớp 11 có được không? Dù gì cũng chỉ còn ba tháng là kết thúc năm học, hay cứ để cháu hoàn thành xong năm 11."

Tám con mắt đều hướng vào thầy hiệu trưởng chờ đợi câu trả lời. Thầy nhìn tôi hồi lâu rồi thở dài, khẽ gật đầu. Tôi thở phào, lòng nhẹ đi. Sau đó tôi và Chan Chan tiễn cha mẹ với chị Hoà Trâm ra cổng trường. Mẹ luôn nhìn tôi với ánh mắt nhuốm màu lo lắng:

"Thầy hiệu trưởng đồng ý cho con hoàn thành hết năm 11 là tốt nhưng con cũng phải cố gắng giữ gìn sức khoẻ, đừng cố quá sức nghe chưa?"

Tôi mỉm cười gật đầu rồi lưỡng lự nhìn qua cha. Ông đứng cách tôi vài bước chân và quay lưng. Hiểu con gái nghĩ gì, mẹ nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, bảo:

"Cho cha một thời gian nữa nhé."

Tôi vẫn giữ nụ cười trên môi như để đáp lời mẹ. Rất nhanh, bà cùng cha rời khỏi trường. Dõi theo bóng dáng lẫm lẫm của họ đi dưới cái nắng trưa hè thì chẳng hiểu sao mắt tôi cay cay.

Chương 21: Ai bảo làm dâu là sướng

Ngày 23 tháng 2

Ôi trời đất quý thần ơi! Đạo này từ khi dọn qua nhà thằng Chan Chan sống thì tôi hay kêu lên mấy câu đại loại như vậy ghê. Điều đó khó trách bởi vì tôi gặp toàn những thứ rùng rợn. Mà lại ba cái vụ lễ nghi phép tắc trong nhà nữa. Hôm nay ngày đẹp rực rỡ, mẹ chồng tôi "nổi hứng" chơi độc bằng cách đặt vào tay con dâu mới về một tờ giấy rồi yêu cầu:

"Đây là ba mươi lăm quy tắc quan trọng cần nhớ trong gia đình ta, con học thuộc đi rồi lát đọc cho mẹ nghe. Phải thuộc lâu lâu, vấp một dòng thì chép phạt."

Mẹ chồng tôi tuy vừa làm "sát thủ" vừa làm "khủng bố" nhưng món nghề chính vẫn là giáo viên. Mà giáo viên giỏi nhất cái gì? Bắt người ta học thuộc những thứ mà chả ai muốn học. Hồi đấy tôi từng thề, tuyệt đối không lấy chồng có gia đình làm nghề giáo. Ấy vậy cuối cùng vẫn dính. Giờ mới hiểu sâu sắc câu: Ghét của nào trời trao của đó. Ông trời cho tôi gặp ngay mẹ chồng "tiến sĩ gây mê".

Tôi nhìn ba mươi lăm dòng xếp thẳng hàng từ trên xuống dưới trên tờ giấy, muốn mếu. Mấy định luật toán học hay công thức anh văn ngắn ngủn thế mà tôi còn học không vô nổi thì những cái đống nguyên tắc gia đình man rợ này hỏi sao nhồi nhét vào đầu cho được đây. Thấy số mình thảm. Nhưng không học thì không được. Lịch sử truyền kỳ từ ngàn xưa, chưa có nàng dâu nào đủ can đảm chống lại mẹ chồng. Giả sử có đi chẳng nữa thì hẳn là con đó chán sống rồi

nên quyết liều một phen. Riêng tôi thì đời còn dài, chả muốn chết sớm đâu.

Chưa được mười lăm phút là tôi đã gật gà gật gù. Hai con mắt cứ quíu lại, miệng "tụng chân kinh" nhưng không hiểu mình đang học cái gì. Tôi cứ ê a ê a như học sinh tiểu học, chả rõ bao nhiêu từ vô được bộ não đặc sệt. Dù đang là buổi sáng ấy vậy cứ hể thấy chữ là tôi ngủ, giống phản xạ tự nhiên. Đang thiu thiu sắp chìm vào cõi mộng thì tôi chợt giật mình tỉnh giấc, nước dãi chảy ròng. Dụi dụi mắt, tôi nhìn vào tờ giấy, vẫn mãi ở trang một mà chưa qua được trang hai. Tình hình kiểu này e không ổn, tôi cần nghĩ cách nào đó để bản thân tỉnh táo hơn. Thế là tôi bắt chước trong phim, lấy dây nilon cột vào đuôi tóc còn đầu dây nọ thì cột lên cây đinh treo tờ lịch năm. Với cách này thì nếu tôi gục xuống là lập tức tóc bị kéo giật và với cái kiểu dã man ấy thì chả thằng nào con nào chịu nổi. Gật gù trước biện pháp hay ho ấy, tôi ê a tụng tiếp. Một, hai, ba, bốn rồi mười rồi mười lăm, tiếp đến là hai mươi sáu điều quy tắc được nhét vô não tôi. Chỉ tí xíu nữa thôi là tôi đã có thể thuộc hết ấy vậy cơn buồn ngủ quá mạnh khiến "chiến sĩ" Min Min hoàn toàn bị đánh gục. Tôi chẳng biết chuyện gì xảy ra nữa mãi đến lúc bàn tay ai đó đánh vào vai cái bốp thì tôi liền bật dậy. Chúa ơi! Trước mặt tôi, mẹ chồng đang đứng với vẻ mặt hệt như chuẩn bị cho đứa con dâu lười biếng này một trận. Tôi chưa kịp nói gì thì tự dưng tờ giấy trên tay bay xuống đất. Mau chóng, tôi cúi người nhặt lấy thì tiên sư cha nó, sợi dây nilon phía sau giật mạnh kéo đuôi tóc dựng đứng lên khiến tôi suýt khóc thét vì đau. Dù thế, tôi vẫn kê lên một âm thanh thật thảm:"Aooooooooooooooooo!"

Tôi nhăn nhó, đưa tay rờ rờ phía sau ót. Có tiếng cười khúc khích. Đứa nào bố láo bố lếu dám cười hả hê trong khi bà đây đau muốn lòi mắt? Vừa bực tức nhủ thầm, tôi vừa đưa mắt nhìn. À! Đứng phía sau lưng mẹ chồng tôi là thằng Chan Chan mắc dịch. Trông cậu ta vô cùng hứng chí trước cái cảnh tóc tôi bị giật ngược lên chẳng khác

nào đuôi con kỳ nhông. Thấy tôi nhìn chăm chăm với vẻ căm hận thì cậu ta càng nhe răng ra cười. Hồng hiểu sao giờ tôi ghét cay ghét đắng hai cái lúm đồng tiền đó dễ sợ! Cái thứ dô diên!

"Con học xong ba mươi lăm quy tắc chưa mà ngủ ngon vậy?" – Tuy giọng nhẹ nhàng thế đấy nhưng ánh mắt mẹ chồng tôi chứa đầy dao găm.

"Dạ... con học xong rồi. Mệt quá nên nhắm mắt nghỉ tí."

"Ồ, giỏi ghê! Giờ đọc cho mẹ nghe xem. Sót một điều là chép phạt."

Tôi đổ mồ hôi, mặt trắng bệch. Sự thật dễ hiểu là tôi chưa học xong ba mươi lăm quy tắc. Còn những điều trước đó tôi thuộc lòng lắm lắm thì bỗng nhiên lúc này bỗng hơi đi đâu mất tiêu. Đó có nghĩa là, hiện tại tôi hoàn toàn rỗng. Tôi đảo mắt cố nghĩ cách...

"Rồi, điều một là gì? Con đọc đi."

"Ơ dạ vâng. Điều một là... phải tôn kính đền thần. Điều hai, kính trên nhường dưới. Điều ba, lễ phép với cha mẹ ông bà. Điều bốn, thực hành đúng mọi phép tắc trong gia đình."

Cũng may, tôi còn nhớ mang máng mấy cái quy tắc đầu đầu nên đọc khá trôi chảy. Dẫu vậy, điều đó không có nghĩa tôi đã thoát khỏi bể khổ. Đến điều thứ mười ba thì tôi bắt đầu lúng túng, miệng ậm ờ mãi một từ duy nhất "là" xong im ru. Tôi lo lắng không biết nên làm gì. Giá như có ai đó "nhắc bài" cho tôi thì hay biết mấy. Quả nhiên, lời khẩn vái liên tục của tôi ứng nghiệm. Thật kỳ lạ! Cứ hễ vào lúc nguy nan nhất thì tên đáng ghét ấy luôn luôn là cứu tinh giúp tôi. Đứng sau lưng mẹ chồng đang từ từ mất kiên nhẫn vì đợi lâu, Chan Chan âm thầm vẫy tay cốt gọi tôi nhìn về phía cậu ta. Khi con mắt tôi vừa lia đến thì tên cool boy bắt đầu mở miệng "nhắc bài" cho tôi. Hiểu nhiên,

cậu ta chỉ ra dấu bằng môi chứ không đọc ra thành tiếng. Cố gắng quan sát cử động môi của Chan Chan, tôi chậm rãi đọc tiếp. Để không bị mẹ chồng nghi ngờ, tôi phải đảo mắt nhìn qua lại giả vờ như mình đang nhớ bài. Tôi đọc khá ngắc ngứ nhưng may là vẫn đúng. Đáng lý mọi chuyện đã diễn ra suông sẻ cho đến quy tắc ba mươi lăm cuối cùng thì... Nãy giờ tôi nhìn cái miệng của Chan Chan hơn mười lần mà chẳng rõ đó là những từ ngữ gì. Càng quàng, tôi càng nhìn không ra. Mắt bắt đầu hoa lên. Rồi vẻ như chịu hết nổi trước cái việc bản thân nói muốn sai quai hàm nhưng tôi vẫn chưa hiểu hay sao mà tên Chan Chan tức tối gắt ầm lên:

"Trời ơi, sao đảng ấy đàn vậy? Đảng này nhắc mỗi cả mồm mà đảng đó chưa đọc ra hả?"

Tôi nhẩn mặt trước hành động nóng nảy của tên Chan Chan. Lộ tẩy hết cả. Còn cậu ta, khi nói xong rồi thì mới giật mình đưa tay bịt miệng. Nhưng đã quá trễ. Lời nói phát ra như mũi tên đã bắn, làm sao thu hồi? Hậu quả tiếp theo là mẹ chồng tôi nhanh chóng đứng dậy và lần lượt nhìn hai đứa mỉm cười "trìu mến" đồng thời bảo "ân cần" rằng:

"Cả hai tương thân tương ái quá, đứa này nhắc bài đứa kia. Thế thì hình phạt chia đôi luôn, mỗi đứa chép một trăm lần ba mươi lăm nguyên tắc đó. Chép xong là thuộc lâu như cháo."

Sau khi tuyên bố xong điều dã man ấy, mẹ chồng tôi ung dung rời khỏi phòng khách. Tôi với Chan Chan đứng đực ra trong vài phút thì lập tức liếc mắt nhìn nhau, trách móc.

"Tại cậu hết! Có khùng không mà lại la làng lên? Chả khác nào lạy ông tôi ở bụi này!"

"Lỗi của đảng ấy thì có! Hàm đảng này muốn rụng mà đảng ấy vẫn

chẳng nhìn ra được!"

Dẫu tôi và tên Chan Chan có cãi nhau khốc liệt đến mấy thì chếp phạt vẫn phải chếp phạt.

... Gần trưa, tôi đang lúi húi làm vài việc linh tinh thì mẹ chồng gọi vào bếp rồi hỏi:

"Con biết nấu nướng gì không?"

"Dạ biết chút chút nhưng nấu không ngon lắm."

"Vậy có biết làm cá?"

"Hơ, dạ cũng có."

Tôi chả hiểu sao khi ấy mình lại trả lời bừa như thế. Tôi mà biết sắc thịt làm cá thì mẹ tôi đã không than thở mỗi câu: "Sao tao lại có con gái như mày?" cả thấy hai mươi bận trong ngày.

"Thế giờ con làm cá rồi chiên muối xả đi. Nhớ là nêm nhạt thôi."

Theo hướng chỉ tay của mẹ chồng, tôi mau chóng thấy ba bốn con cá nằm yên trên thớt. Phát khốc! Tôi đâu biết làm cá và chiên muối xả muối gừng gì. Giờ có phải chết không chứ. Nhưng rồi vài phút sau, tôi đã đứng đối diện với mấy con cá. Tay cầm dao Thái Lan, mắt nhìn trần trối loài động vật tanh tanh có vẩy. Nuốt nước bọt. Tôi kín đáo nhìn sang mẹ chồng đứng xoay lưng, bà đang chuẩn bị nấu canh. Giờ nên làm quái gì đây? Tự hỏi trong hoang mang, tôi xoay con dao đủ chiều bởi không biết cắt cá ra sao. Chợt, tôi phát hiện một trong bốn con còn sống, đuôi nó quẫy nhẹ nhẹ. Quính quáng, tôi liền cầm lấy đuôi con cá định bụng quật nó vào tường cho chết. Nhưng than ôi, thân cá trơn tuột nên thế là nó vượt khỏi tay tôi và văng lên cao.

Tôi há hốc mồm khi dõi theo bóng dáng nhỏ nhắn ấy đáp "êm thấm" lên mái đầu bông bênh của mẹ chồng. Tóc bà dày lại đánh phồng vì vậy mà hẳn bà không cảm giác được có "sinh vật lạ" đang nằm trên đó. Thất kinh! Tôi liền chạy đến định hất con cá xuống thì đột ngột mẹ chồng quay lưng lại, nhìn chăm chăm.

"Con làm cá xong chưa mà chạy lăng xăng thế?"

"Ơ dạ... dạ... Đầu... đầu... cá... cá..."

"Con lấp ba lấp bắp cái gì? Chiên cá nhanh, sắp đến giờ cơm rồi. Mẹ lên phòng khách xem cha mày làm gì từ sáng đến giờ mà chẳng thấy mặt mũi đâu."

Mẹ chồng tôi thường hành động ngay sau khi nói. Và thế là tôi chưa kịp thông báo gì thì bà đã mau chóng rời khỏi phòng bếp. Tôi vẫn thấy rõ mồn một con cá nằm chễm chệ trên tóc bà. Nhấn mặt, tôi đứng chờ xem chuyện khủng khiếp gì sẽ xảy ra... Đúng như tôi nghĩ, cỡ chưa tới mười phút thì ở nhà trên có âm thanh la hét kinh hoàng kèm theo tiếng đồ vật vỡ liên hồi. Tôi có thể hình dung được chút ít về cảnh tượng diễn ra trong phòng khách. Hồi lâu sau, không gian bất chợt yên ắng đến rợn người. Tôi chầm chậm bước lên nhà trên. Len lén đi vào phòng khách thì tôi thấy mẹ chồng nằm mê man bất tỉnh dưới đất, bên cạnh cha chồng nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa với mặt mũi phờ phạc. Mấy chiếc ly tách vỡ tan cả. Còn con cá bị hất văng ra xa, ngay dưới chân tủ. Nó còn sống vì đuôi vẫn quẫy.

Tôi nhấn mặt, lòng nhủ thầm: "Phen này thì chết chắc rồi!"

Chỉ vì con cá mà cha mẹ chồng tôi gần như nằm liệt giường suốt từ trưa đến chiều tối do đau lưng. Đến khi chị Hoà Trâm, chị Hồng Anh và anh Dũng Văn về nhà thì biết chuyện. Khởi nói, tôi bị la một trận toí bời hoa lá. Đặc biệt là anh Dũng Văn. Hình như tư thù cá nhân

hay sao mà anh mắng tôi khí thế. Tức thì, chị Hồng Anh liền nấu cháo cho cha mẹ. Còn chị Hoà Trâm thì cố gắng thuyết phục họ bỏ qua cho tôi hoặc không thì cũng phạt nhẹ thôi... Tên Chan Chan chẳng rõ ngủ trôi mất xác ở tận đâu. Mãi gần chiều cậu ta mới vác cái mặt mo xuống. Sau khi hay tin thì cậu ta nhìn tôi đầy thương hại đồng thời tặc lưỡi thật to.

Thế đấy, có làm rồi mới biết: làm dâu đâu phải dễ!

Chương 22: Thử yêu thương nhau xem nào

Ngày 24 tháng 2

Sáng vừa mở mắt, tôi đã nghe âm thanh ồn ào. Không phải trong nhà, giống bên hàng xóm. Tung chăn. Tôi lờ đờ đi xuống dưới nhà. Chị Hồng Anh đang chuẩn bị bữa sáng. Cha mẹ chồng tôi lưng còn đau nên chưa rời giường được, nhờ thế mà hôm nay thoát khỏi màn "chào cò". Tính ra thì cả nhà phải cảm ơn tôi về vụ con cá trưa hôm qua mới phải, đằng này mắng đến kinh. Vừa trông thấy tôi thì chị Hồng Anh mỉm cười hỏi:

"Sao dậy sớm thế? Hôm nay được nghỉ mà."

"Dạ ồn quá. Có chuyện gì hay sao vậy chị?"

"Là nhà dì Mập hàng xóm. Cậu con trai với vợ lại cãi nhau, bị dì ấy quát kinh thiên."

"Em nghe Chan Chan bảo, nhà bên ấy hay cãi lộn lắm. Tại sao nhỉ?"

"Chủ yếu là cặp vợ chồng trẻ Trang và Thông. Cả hai lấy nhau sớm quá, lại có con. Thông thì sinh viên năm cuối, còn Trang nghe đâu mới học 12. Kết hôn ở lứa tuổi này thì khó tránh khỏi cãi vã, sinh lắm thứ phiền phức. Cả hai còn đang đi học, tiền nong là vấn đề rất lớn."

"Mà lý gì lại lấy sớm như thế?"

"Cũng giống như em với Chan Chan, do Trang mang thai ngoài ý

muốn nên đàn cho cưới sớm. Mỗi ngày Trang với Thông cãi nhau mấy chập. Chủ yếu vì Thông đi chơi với bạn bè, không ở nhà đỡ đần vợ. Trang sinh con xong thì xuống sức, lại phải lo đủ chuyện chưa kể dì Mập vốn khó tính nên con bé khổ đủ thứ. Mấy lần em nó tâm sự với chị, thấy tội."

Tôi đưa mắt ra ngoài sân, nhìn sang ngôi nhà một tầng của bà hàng xóm đáng ghét. Thì ra, thằng cu nhà bà làm người ta mang thai. Ấy vậy mà hôm trước bà mắng tôi toàn mấy câu khinh nhờn. Con trai bà cũng có tốt lành gì. Thảo nào, mặt bà ta cứ hầm hầm khó chịu hết như tất cả mọi người đều mắc nợ bà. Không rõ cái chị Trang gì đó khổ vì chồng như thế nào nhưng tôi chắc chắn một điều rằng: chị ấy làm dâu bà già mập này thì đúng là số tận đến nơi. Hết kiểu ngày tận thế 2012. Tôi gặp bà ta có một lần mà còn chẳng chịu nổi huống chi sống với bà mỗi ngày, lúc nào cũng thấy mặt. Bà nhất định là một bà già chồng lựu đạn!

Làm vệ sinh cá nhân xong, tôi đem rác đi đổ. Bên nhà hàng xóm cũng im rồi. Ừ thì cứ cãi nhau cho đã đến khi mệt sẽ tự khắc nghỉ thôi. Vừa bước ra cổng, tôi chợt thấy một chị đang lom khom đổ rác. Chị ấy gặp khó khăn với cái bịch rác to quá khổ. Mau chóng, tôi bước đến rồi mở giúp nắp thùng rác ra. Có người giúp đỡ, chị liền quay qua xuýt xoa: "Cám ơn em."

Chị này trông còn rất trẻ. Gương mặt bầu bầu non chẹt giống hệt đứa con nít. Nhìn cách ăn mặc thì tôi nghĩ chị ấy là con nhà khó khăn. Sau khi dồn hết đồng rác to tổ bố vô thùng, chị dừng lại thở mệt nhọc, đưa tay quạt liên tục mồ hôi trên trán rồi nhìn tôi:

"A, em là cô con dâu 17 tuổi mới về nhà cô giáo Trúc Hà phải không? Hôm bữa, em bị mẹ chồng chị lỡ tạt nước lau nhà ướt hết người."

"Chị là..."

"Chị tên Trang, con dâu dì Mập ở sát ngay bên nhà chồng em đó."

"Dạ, ra vậy. Em có nghe chị Hồng Anh kể về chị với anh Thông. Hai người cãi ghê thật."

"Hà, chuyện thường ở huyện đó mà. Sáng nào chị với anh cũng cãi hết. Đủ thứ chuyện mệt mỏi em ạ. Mà mấy ngày trước nghe chị Hồng Anh kể Chan Chan có vợ tên Min Min, lại đang mang thai hơn một tháng. Chị muốn gặp gặp em nói chuyện lắm vì cùng cảnh ngộ."

Tôi không nghĩ mình sẽ gặp chị con dâu bà hàng xóm đáng ghét đó. Nhưng xem ra, chị Trang này có vẻ hiền và tốt, chứ không "hà bá" như bà già chồng hằm hỏ. Chuyện đời thật kỳ lạ! Những cô con dâu ngoan ngoãn thì đánh ngay mẹ chồng khó tính hoặc ngược lại. Chắc do ăn ở, số phải trả. Cỡ bà dì Mập thì phải gặp ngay em nào "ngư lồi" mới vừa.

"Em nè, hôm nào rảnh rảnh chị em mình nói chuyện xiu nha. Chị rất mong gặp người cùng cảnh ngộ với mình để tâm sự. Mang thai sớm, khổ đủ thứ điều."

Tôi còn chưa kịp đáp lời chị Trang thì đúng lúc giọng bà dì Mập từ trong nhà vọng ra:

"Mày đổ rác gì lâu vậy Trang? Bộ thấy trai ngoài đó rồi mê tít thò lò hả?"

Chị Trang nói vâng thật to xong nhìn trở lại tôi, nói nhanh: "Thế nhé. Hẹn em lúc khác."

Dõi theo bóng dáng ồm nhom nhỏ xiu của chị Trang đi vội vã hối hả vào trong nhà, tôi thở dài lắc đầu. Nghĩ đâu có sai, bà dì Mập quả

nhiên là bà già chồng lựu đạn. Tôi thà lao đầu vô xe lửa còn hơn làm dâu bả. Vừa đổ rác, tôi vừa tắc lưởi... Trở vào nhà, tôi gặp ngay tên Chan Chan. Có cả chị Hoà Trâm đứng kể bên, cất tiếng: "Sáng sớm em đi đâu vậy?"

"Em đi đổ rác."

"Đằng ấy đi đổ rác mà cứ tưởng bị lạc mất đường về nhà. Hơn 15 phút mới xong."

Tức cái mình! Bộ sáng bị ai chọc tiết hay sao mà tên Chan Chan lại kiếm cớ gây sự với tôi.

"Nói hay quá, đằng đó thử đổ rác đi."

"Xì! Sáng nào đây chả đổ. Ba phút là xong ngay. Muốn thử thì mai làm cho."

Tôi toan cãi lại thì đột ngột chị Hoà Trâm mau chóng cắt ngang bằng một tiếng tắc lưởi.

"Hai đứa này sao lúc nào cũng cãi nhau thế hả? Mai mốt cưới nhau rồi làm sao sống?"

Tôi liền bảo: "Có phải em muốn lấy Chan Chan đâu."

Còn Chan Chan thì phán một câu xanh rờn: "Bất quá thì ly hôn chị ạ."

Chị Hoà Trâm trợn mắt cắn môi đồng thời đưa tay lên dọa đánh thẳng em trai khùng điên.

"Chị đập chết mày bây giờ! Nói linh tinh! Hôn nhân là trò đùa à?"

"Nhưng không hợp thì biết làm sao?" – Chan Chan hơi nghiêng người ra sau tránh đòn.

"Vậy thì bây giờ, chị bắt cả hai phải tập yêu thương nhau. Nói trước, chị mà thấy hai đứa tranh cãi đấu đá nhau nữa là cho ra khỏi nhà."

Tôi và Chan Chan nhìn nhau trước lời đe dọa từ chị Hoà Trâm. Gì chứ? Bắt tôi tập yêu thương cái tên ba trợn này sao? Chị ấy có nhầm không vậy? Tôi phát điên mất. Trong khi hai đứa tôi gặp phải vấn đề nguy nan thì chị Hồng Anh đứng gần đó cười khúc khích. Vẻ như chỉ rất thích cái việc mà chị Hoà Trâm vừa đề ra.

Nói là làm, tính chị Hoà Trâm vốn thế. Chính vì vậy, nguyên ngày hôm nay chị bắt đầu chiến dịch "bắt ép" em trai cùng em dâu tập yêu thương nhau. Cứ hễ ở đâu hay làm gì, chị Hoà Trâm cũng đều bắt tôi và Chan Chan đi cùng nhau. Chẳng những thế, đôi khi chị ấy còn bắt chúng tôi làm những hành động "thân mật" hệt như người yêu. Nếu tôi với Chan Chan bắt đầu có dấu hiệu tranh cãi là y như rằng chị Hoà Trâm luôn xuất hiện kịp lúc rồi giả vờ ho như nhắc nhở hay lăm lăm khi chị ấy nhìn cả hai bằng đôi mắt kinh dị thứ thiệt. Đúng thật chẳng khác nào cực hình. Mà thiết nghĩ, chị Hoà Trâm có làm vậy cũng vô ích thôi, tôi – Chan Chan như mặt trăng mặt trời, như nước với lửa, như sao mai sao hôm, thấy mặt là chỉ cãi. Chính xác thì mỗi đứa đều vô cùng háo thắng, luôn muốn tỏ ra ta đây hơn đối phương. Ngay từ lần đầu gặp, tôi và cậu ta được định là có số khắc khẩu. Bắt hai kẻ không đội trời chung (chưa kể còn mấy vụ thù qua thù lại) mà yêu thương nhau thì quả là khó còn hơn lên trời.

... Chiều, tôi được chị Hồng Anh nhờ đi mua bột về làm bánh. Tất nhiên, theo yêu cầu từ chị Hoà Trâm, tên Chan Chan bắt-buộc-phải-đi-cùng tôi. Trước khi đi, cả hai nghe chị ấy dọa đủ điều. May là chuyến đi không xảy ra chuyện gì dẫn đến xích mích nên chẳng có cuộc cãi lộn nào. Lúc đón xe buýt về nhà, vì mãi nhìn một thứ mà tôi

suýt làm Chan Chan bỏ lỡ chuyến xe ấy. Khi đã ổn định chỗ ngồi, bấy giờ Chan Chan mới hỏi về hơi cáu:

"Đằng ấy ngó cái gì mà đằng này gọi muốn sùi bọt mép vẫn không nghe vậy?"

"Thì vì thấy có kẹo tắc bên kia đường nên nhìn."

"Kẹo tắc bộ lạ lắm hay sao mà nhìn ghê thế?"

"Tại thèm."

"Thèm là sao?"

"Thèm là thèm ăn chứ cái gì. Từ lúc có nó thì tởm cứ thèm ăn chua."

"Nó là ai?"

"Thì cái đứa trong bụng nè." – Tôi ngó xuống cái bụng xẹp lép của mình.

Bên cạnh, Chan Chan cũng nhìn theo. Rất nhanh, tên cool boy này tự dưng thở hắt. Rồi tiếp đến tôi và cậu ta đều im lặng, chẳng ai nói với ai điều gì. Ngoài cửa xe, nắng tắt dần.

Vừa bước vào nhà, tôi với Chan Chan đã nghe chị Hoà Trâm cất tiếng hỏi ngay hệt chất vấn:

"Sao? Hai đứa có hoà thuận không?"

"Bọn em có nói chuyện đâu mà cãi." – Dứt lời, Chan Chan đi về phía phòng vệ sinh.

Tôi lè lưởi xong mang bột vào phòng bếp cho chị Hồng Anh. Còn chị Hoà Trâm hình như hơi khó hiểu trước thái độ của hai đứa em nhưng chị cũng chẳng hỏi gì thêm. Sau đó, ba chị em loay hoay trong bếp cùng làm bánh. Có điều tôi phải công nhận là phục chị Hồng Anh sát đất. Chị ấy cái gì cũng biết làm, biết nấu không những thế còn ngon nữa chứ. Nhìn cách chị ấy nhào nặn bột, cán bột, đắp vào khuôn một cách thành thạo y như thợ làm bánh thật, tôi mê mẩn. Vài tiếng đồng hồ sau là đã cho ra lò mấy chiếc bánh nhân táo thơm lừng. Tiếp, chị Hồng Anh cho vài vệt kem cùng trái nho khô là xong. Đến ngay cả chị Hoà Trâm cũng phải nể. Trông chiếc bánh nhỏ nhắn xinh xinh và bắt mắt, tôi thèm rỏ dãi. Nuốt nước bọt.

"Nếu thích, chị sẽ chỉ em cách làm bánh." – Thấy tôi gật đầu hơn hờ, chị ấy tiếp – "Rồi một chị chỉ cho làm rau câu, bánh flan."

Trời ơi thế thì còn gì bằng! Tôi reo thầm trong bụng và thấy yêu yêu chị Hồng Anh quá đi.

"Nhà mà có Hồng Anh thì giống như tiệm ăn cao cấp." – Chị Hoà Trâm nói đùa.

Đúng lúc, anh Dũng Văn xuất hiện. Anh mới đi làm về và hẳn nghe trong đây ồn ào náo nhiệt quá nên mới mò vô hỏi: "Ba chị em đang làm gì vui thế?"

"Em, chị Hoà Trâm với Min Min làm bánh. Anh rửa tay rồi ra ăn."

"Thôi khỏi, giờ ăn luôn." – Anh Dũng Văn vừa nói vừa nhìn mấy chiếc bánh, hứng chí.

Tức thì, tôi cầm một cái bánh nhân táo lên đưa cho anh Dũng Văn. Anh ngó hồi lâu rồi hỏi:

"Rửa tay chưa cô nương?"

Tôi lắc đầu. Thế là anh Dũng Văn đẩy nhẹ tay tôi sang một bên đồng thời lắc đầu tặc lưỡi:

"VẬY THÌ MIỄN! Anh đây chúa ghét tay bẩn mà cầm thức ăn. Để tự anh lấy."

Khỏi nói, tôi tự ái ghê gớm! Đã có lòng tốt lấy bánh cho mà còn... Thế thì tự hầu đi, đồ ông anh chồng đáng ghét mắc bệnh kỹ quá mức! Đang tức thì tôi nghe giọng tên Chan Chan:

"Bánh xong chưa ạ, em đói rồi ruột."

"Cậu sướng hen! Đi chơi bời ở đâu rồi về la um sùm hỏi bánh xong chưa à?"

"Đằng này ra ngoài có chút việc không được hả? Bắt bẻ như bà cụ non."

Nếu không vì có chị Hoà Trâm đứng lù lù ngay bên cạnh thì tôi đã cho tên lão lếu này méo mặt. Cười cười, chị Hồng Anh đặt tay lên vai tôi và Chan Chan rồi đẩy đến bên bàn với cả đồng bánh nhân táo. Tiếp theo thì năm người chúng tôi đã có một bữa ăn bánh no bụng... Trước khi sắp lên phòng ngủ, tên Chan Chan tự dưng nắm tay tôi kéo ra sau vườn. Trông cái dáng vẻ nhìn trước ngó sau của cậu ta thì tôi hồ nghi hỏi: "Có gì mà cậu lấm lét vậy?"

"Lấm lét gì đâu, chỉ là muốn cho đằng ấy điều bất ngờ."

Dứt lời, Chan Chan đưa tay vào túi quần lấy ra một bịch kẹo tặc. Đối diện, tôi ngạc nhiên.

"Cho đằng ấy đó. Mau ăn đi để baby trong bụng còn được ăn chứ."

Tôi chậm rãi đón lấy bịch kẹo tắc đầy hấp dẫn. Tôi không ngờ Chan Chan lại mua nó cho mình. Vậy ra ban nãy cậu ta ra ngoài là vì để mua quà vật cho tôi ư? Nghĩ thế tự dung lòng tôi thấy vui lắm. Tên Chan Chan này cũng galăng gớm! Biết nghĩ cho tôi với baby trong bụng. Thấy tôi lấy kẹo tắc bỏ vào mồm thì Chan Chan liền sốt ruột hỏi: "Ngon không?" Tôi gật đầu liên tục. Tức thì cậu ta cười tươi, hai lúm đồng tiền xuất hiện. Lúc đó, sự thật tôi không thấy ghét Chan Chan nữa mà lại bắt đầu thấy thích cậu ta sao ấy. Bỗng dung lòng chợt nghĩ: Liệu tôi và tên đáng ghét này có thể yêu thương nhau không nhỉ? Lạ thay, chỉ cần nghĩ đến việc đó thôi là tim tôi đã đập mạnh. Tâm trạng vô cùng hồi hộp.

"Khoé miệng đằng ấy dính kẹo kìa."

Giọng Chan Chan cất lên làm tôi sực tỉnh. Mau chóng, tôi quay qua. Thật bất ngờ khi cậu ta đưa tay lên, giống cái lần văng nước milo, nhẹ nhàng chùi vết kẹo ngay khoé miệng tôi. Lần thứ hai trong đời (nếu tính từ lúc tôi mới sinh cho đến năm 17 tuổi này) tôi lại được ngắm gương mặt cực duyên của cậu ta ở cự ly rất gần. Chan Chan cũng nhìn tôi không chớp mắt. Đáng lý sẽ có một điều gì đấy hay ho diễn ra giữa hai đứa thế nhưng ông trời thích trêu ngươi nên thành linh để tôi thấy trên má Chan Chan có một cái chấm đen đen. Quen lắm. Mau chóng, tôi giơ tay tát mạnh vô gương mặt đang-tạo-dáng-kiểu-ngây-ngất-giống-Kim-Bum của cậu ta. BỐP! Âm thanh chát chúa vang lên giữa khu vườn chấm dứt mọi thứ, kể cả cái màn lãng mạn sắp diễn ra. Sau hồi trấn tĩnh, Chan Chan quay phắt qua tôi, mắt toé lửa:

"Cái con ranh này!"

"Ai là con ranh hả?"

"Đằng ấy chứ ai!!! Khi không và đằng này muốn lệch mặt là sao???"

"Thì tại thấy con muỗi đậu trên mặt cậu nên tở tiện tay đập nó thôi."

"Con gái con đũa gì dữ còn hơn chần! Đây đã có lòng mua kẹo tặc cho mà còn làm thế... Thù này không trả đằng này thề không làm cool boy!"

Tôi bỏ chạy. Chan Chan nổi điên rượt theo. Sau cái đêm đó thì tôi đã nghĩ lại: Chắc tôi với tên Chan Chan khó lòng mà yêu thương nhau được. E là, chị Hoà Trâm sẽ phải thất vọng rồi.

Chương 23: Hôn

Ngày 25 tháng 2

Hôm nay là ngày đầu tuần. Cha mẹ chồng tôi tạm thời vẫn chưa ngồi dậy được. Nghe chị Hồng Anh bảo cỡ ngày mốt thì có lẽ họ sẽ khoẻ lại. Nhờ chị Hoà Trâm nói vài tiếng nên tạm thời tôi được tha, không bị phạt. Dầu thế, tôi vẫn nên chuẩn bị tinh thần chờ cái ngày giáp mặt cha mẹ chồng. Hy vọng cả hai sẽ không "xử tử" hoặc dùng chiêu "dép lò bay" với tôi.

"Min Min này, tối hôm qua tiếc ghê!"

Tiếng chị Hồng Anh vang lên bên cạnh kéo tôi trở về thực tại. Quay qua, tôi nhìn chị với vẻ khó hiểu. Cười tủm tỉm xong, chị chậm rãi bảo:

"Tối qua chị với chị Hoà Trâm có ra vườn xem thử hai đứa làm gì. Thấy Chan Chan mua cho em bịch kẹo tặc. Rồi lúc hai đứa nhìn nhau tình tứ ấy, chị cứ nghĩ sẽ có cảnh thân mật diễn ra đây nào ngờ, em tát cho thẳng bé nổi cả đom đóm. Chị Hoà Trâm ức lắm đấy."

Nghe nhắc lại chuyện tối qua là tôi buồn cười khi nhớ đến vẻ mặt Chan Chan cay cú lúc bị tôi vả cho phát đau điếng. Tôi thật tình không cố ý. Có trách thì trách con muỗi đậu đâu không đậu lại chọn ngay cái má trắng trẻo của cậu ta. Mà nói gì thì nói, tôi thấy mình cũng hơi quá đáng. Chắc là do nổi căm ghét tôi dành cho Chan Chan chất chứa lâu ngày và ngay lúc đó thì bực phát nên tôi mới "nổi hứng" chơi luôn một cú.

"Bộ em ghét Chan Chan lắm hả?"

"Chính xác! Cậu ta ỷ mình là cool boy thì vênh váo, lúc nào cũng ra vẻ ta đây."

"Tính Chan Chan trẻ con nên háo thắng chứ thằng bé rất tốt. Hồi chị mới về làm dâu, Chan Chan thường nói chuyện và giúp chị nhiều lắm."

"Cậu ta chỉ tốt với người khác thôi còn với em thì không. Cậu ta ghét em ghê gớm."

"Không đâu, Chan Chan mà ghét ai thì tuyệt đối chẳng bao giờ nhìn mặt người đó. Theo chị thì, thằng bé có vẻ thích em."

"Sao ạ? Không đời nào!"

"Có đấy. Và chị nghĩ em cũng... có cảm tình với Chan Chan. Chỉ là hai đứa khắc khẩu nhiều quá nên không nhận ra. Theo thời gian, tình cảm sẽ nhanh chóng bộc lộ."

Tôi đảo mắt khi nghe chị Hồng Anh nói dứt khoát. Chẳng lẽ, tên Chan Chan thích tôi và tôi cũng vậy? Giờ tôi mới nhớ lại vài lần đối diện với cậu ta, lòng tôi xuất hiện cảm giác kỳ lạ. Rất nhẹ nhàng. Tim đập mạnh hơn bình thường. Đây là thích ư? Có lý nào chứ...

"Chào buổi sáng, chị dâu."

Tiếng Chan Chan thành linh cất lên ngay phía sau. Tôi liền mau chóng quay qua thì... Gương mặt cậu ta lạnh tanh pha chút bức bối. Đã vậy, má bên phải của cậu ta hôm qua bị tôi tát hình như hơi sưng. Trông hậu quả nặng nề ấy, tôi bắt đầu cảm thấy áy náy vì đã quá tay.

Còn chị Hồng Anh, khi nhìn thấy mặt mũi khó coi của cậu em chồng thì kêu lên ngạc nhiên:

"Chan Chan, mặt em bị sưng hả?"

"Dạ... Sáng dậy, em thấy nó hơi sưng." – Chan Chan rờ má đồng thời liếc liếc sang tôi – "Tại có kẻ chơi ác hơn quá! Tát một cái làm người ta muốn vô viện chỉnh hình!"

Từng lời lẽ Chan Chan nói như mũi tên cắm vào người tôi. Nhói nhói. Giọng cậu ta đầy nguyền rủa! Biết tôi khó xử nên chị Hồng Anh liền cười nhẹ rồi bảo:

"Min Min chắc cũng không cố ý đâu. Em chịu khó thoa dầu, nó sẽ mau xẹp thôi."

"Đành vậy, chớ giờ hết cách."

"Hai đứa ăn sáng nhanh còn đi học, kéo muộn."

Lúc Chan Chan quay lưng bước đến bàn ăn thì chị Hồng Anh kín đáo nói nhỏ vào tai tôi:

"Hôm nay em ráng làm Chan Chan vui trở lại nhé. Nó không giận lâu đâu."

Tôi gật đầu, cười gượng. Quan sát Chan Chan ăn sáng với dáng vẻ hậm hực thì tôi nghĩ kỳ này hẳn cậu ta sẽ giận lâu đây. Đêm qua tôi mạnh tay đến thế sao?... Nửa tiếng sau, Chan Chan dắt chiếc martin ra khỏi cổng. Tôi lăm lăm theo sau, trông chẳng khác nào con cún lẻo đẻo theo chân chủ. Bình thường, Chan Chan hay hỏi tôi thích đi đường nào nhưng hôm nay thì cậu ta không nói không rằng, cứ thế nhanh chóng ngồi lên xe. Tôi đứng tần ngần vì chẳng rõ cậu ta có

muốn chở mình. Lát sau Chan Chan lên tiếng, nghe vô cảm:

"Đăng ấy còn không leo lên xe? Muốn trể học à?"

Tôi xụ mặt, chậm rãi kéo cái cặp ra sau rồi ngồi lên yên xe. Rất nhanh, Chan Chan đạp xe đi. Im re buồn tẻ. Đó là không gian giữa chúng tôi trên suốt dọc đường. Mọi khi, tên cool boy này hay kiếm chuyện để nói lảm và còn kéo tôi vào cuộc. Thế nhưng giờ thì cậu ta hoàn toàn lặng thinh. Nhìn tấm lưng Chan Chan từ phía sau, lòng tôi nặng nề sao ấy. Hay nói đúng hơn là thấy có lỗi. Nghĩ ngợi hồi lâu, tôi ngập ngừng lên tiếng, khá nhỏ và trầm:

"Tớ xin lỗi vì lỡ tát cậu hơi mạnh."

"Đăng này không cho lỗi đâu mà đăng ấy xin."

"Nhưng tại con muối đậu trên má cậu..."

"Dù thế thì đăng ấy cũng đâu cần mạnh tay như vậy! Nhiều lúc, đăng ấy quá đáng lắm!"

Tôi bất động khi nghe rõ câu trách móc lẫn tức giận từ Chan Chan. Vẻ như, mọi chuyện không như tôi nghĩ. Sự thật là, cậu ta đang rất giận. Giờ tôi đã thấy hậu quả của việc đôi khi nghịch dại là thế nào rồi. Ôi, chỉ vì một phút không suy nghĩ mà thành ra như vậy.

... Tất nhiên, gương mặt cool boy toàn khối bị sưng thì ai nhìn cũng thấy. Lúc Chan Chan dắt xe vào cổng trường là những bạn bè cùng khối xì xầm bàn tán. Có vài nữ sinh chạy đến hỏi han đủ điều. Tôi nuốt nước bọt hy vọng Chan Chan sẽ không vì quá hận mà nói tên tôi ra. Kiểu đó thì không khéo tôi trở thành "kẻ thù lớn nhất" của đám đông hâm mộ.

Khi biết chuyện, con Thuý Nga nhìn tôi với ánh mắt hệt như sẽ thù tôi suốt đời. Nó bảo:

"Bồ nghĩ sao mà nỡ vả tam banh cái mặt đất giá của Chan Chan vậy?"

"Thì tớ đã nói là không cố ý còn gì. Tại con muối."

"Chỉ vì con muối mà tát người ta đến sưng mặt thì bồ quá lắm."

Tôi thở dài. Ngay cả đứa bạn thân nhất cũng kết tội tôi nặng nề đến thế thì biết làm sao. Tôi không thể mắng nó mê trai mà chỉ chiết bạn được bởi chính tôi cũng nhận ra bản thân có phần quá đáng với Chan Chan. Đúng lúc, tôi trông cảnh Chan Chan đang nói chuyện với mấy nữ sinh bên dãy hành lang lớp 11B1. Và khi vô tình nhìn thấy tôi thì cậu ta quay mặt sang hướng khác. Điều khiến tôi náo lòng chính là, làm sao để cậu ta hết giận.

Chiều tan học, tôi đứng một mình ở cổng trường chờ Chan Chan. Thuý Nga giận tôi nên bỏ về trước. Vì tâm trạng đang ngổn ngang nên tôi đã cho qua cái hành động bỏ rơi bạn thân lúc gian nan của nó. Hiện tại, tôi đang cố nghĩ cách để Chan Chan nguôi giận. Hơn một tiếng trôi qua, tôi bắt đầu sốt ruột vì chưa thấy bóng dáng cậu ta. Đừng nói tên Chan Chan định cho tôi leo cây để trả đũa vụ cái tát đấy nhé. Haizzz! Tôi nhắm mắt cắn môi.

"Chờ Chan Chan hả?"

Tôi liền ngước mặt lên thì thấy ngay tên Chí Hùng. Cậu ta vẫn cái kiểu cười khinh đó.

"Cậu chung lớp với Chan Chan phải không? Cậu ấy về chưa thế?"

"Hình như chưa. Ban nãy mình thấy Chan Chan ngồi lại một mình trong lớp. Mà xảy ra chuyện gì hay sao, mình trông mặt cậu ấy hơi sưng."

"Cám ơn nhé."

Cúi chào và không kịp trả lời Chí Hùng là tôi đã vội vã chạy vào dãy phòng học. Đừng nói tên Chan Chan vì bị vả sưng mặt mà tự kỷ ở lại trường không chịu về nhà trời. Đúng thật là, sao tôi lại tát ngay thẳng cool boy chứ. Vừa chạy tôi vừa tự nhủ, nếu lần này Chan Chan bỏ qua không giận nữa thì tôi thề không trả đũa cậu ta thêm lần nào cả. Mọi "ân oán" xem như kể từ giờ kết thúc... Cửa phòng lớp 11B1 hiện ra trước mắt, tôi nhanh chóng chạy ù vô trong. Ngừng lại thở hổn hển, tôi đưa tay lau mồ hôi đồng thời đứng nhìn Chan Chan đang ngủ gục trên bàn học. Ánh nắng buổi chiều tà len qua khung cửa sổ, hắt nhẹ lên người cậu ta. Tất cả bỗng nhiên sáng bừng. Khẽ thở ra, tôi chậm rãi đi lại gần chỗ Chan Chan ngồi ngủ. Dường như cố tình hay sao mà cậu ta xoay cái bên má bị sưng lên trên. Lưỡng lự chốc lát, tôi rụt rè đưa tay sờ nhẹ vào chỗ sưng tấy đỏ ửng đó. Sưng hơi to, hẳn là đau lắm. Thảo nào, Chan Chan giận tôi đến thế. Tự dưng, lòng tôi nặng nề khó chịu vô cùng. Cái tát ấy đáng ra là không nên có. Tôi đã không kiểm soát những hành động đùa nghịch quá trớn của mình. Cúi đầu, tôi cất giọng thì thầm: "Tớ xin lỗi." Không gian vắng vẻ của lớp học càng khiến nỗi buồn trong tôi thêm da diết. Giá như, Chan Chan nghe được lời xin lỗi này thì hay biết mấy. Nhìn hồi lâu, tôi chợt nhận ra gương mặt khi ngủ của Chan Chan cũng có duyên ghê. Để rồi tâm trạng lại thay đổi. Không ghét. Không muốn trả đũa. Mà có chút xao xuyến. Chút hồi hộp. Cả bình yên nhẹ nhàng. Và tim tôi chợt đập nhanh khi nhớ lại lời chị Hồng Anh sáng nay về việc chị ấy bảo rằng tôi với Chan Chan thích nhau, chỉ là cả hai chưa nhận ra.

"Mình có thích Chan Chan không nhỉ?"

Vừa tự nhủ tôi vừa chậm chậm cúi xuống, nhìn thật gần gương mặt Chan Chan. Cái nhìn của tôi men theo từng đường nét của cặp chân mày, đôi mắt, sóng mũi, bờ môi cậu ta. Rất nhanh, vào giây phút ấy tôi chợt nhận ra bản thân hạnh phúc với tất cả những thứ thuộc về tên cool boy đáng ghét. Đúng... Tôi thích như vậy. Còn đang cười một mình thì tôi đột nhiên thấy Chan Chan mở mắt ra. Hành động đó nhanh đến mức có cảm giác nãy giờ cậu ta không hề ngủ! Còn tôi, hiển nhiên, bật ngược ra sau đồng thời kêu lên: "Trời đất ơi! Hú hồn hú vía!"

Tôi vuốt vuốt ngực cho bình tĩnh lại. Đối diện, Chan Chan dựng người thẳng dậy rồi hỏi:

"Đăng ấy làm gì ở đây?"

"Thì... chờ lâu quá không thấy cậu ra nên tớ vào tìm xem thế nào."

"Vậy hả? Nhưng vừa rồi vì sao đăng ấy lại nhìn đăng này gần đến thế? Có gì ư?"

Tôi bối rối. Hành động kỳ quặc lạ lùng ban nãy của tôi đã bị Chan Chan thấy hết. Tôi cảm giác hơi xấu hổ và mặt thì từ từ nóng bừng như phát sốt. Nghĩ cách, tôi liền chữa ngược:

"Ờ... vì tớ muốn xem má cậu sưng to tới đâu."

"Cả ngày nay nó cũng hơi xẹp xẹp rồi. Đăng ấy khỏi lo."

Nói xong, Chan Chan đứng dậy vươn vai ngáp. Đeo cặp lên vai, cậu ta bảo với tôi:

"Chúng ta về."

Khi Chan Chan rời khỏi phòng học thì tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Sự việc vừa rồi làm tôi suýt rớt cả tim ấy. Mà thật chẳng hiểu sao tôi lại làm cái hành động ngớ ngẩn như thế chứ.

Dắt chiếc martin ra ngoài cổng trường, Chan Chan tự nhiên nhìn lên trời và nói nghe vu vơ:

"Nắng chiều hôm nay đẹp quá, chúng ta cùng đi dạo về nhà nhé."

"Tuỳ cậu."

"Đằng ấy đừng làm cái mặt khó coi vậy nữa, phải vui vẻ thì mới ngắm thiên nhiên được."

Chan Chan dẫn "con ngựa sắt" màu xám đi chậm rãi lên phía trước. Tôi lặng lẽ theo sau. Suốt trên đường về cả hai vẫn không nói gì dù đi song song cùng nhau. Tuy không gian vẫn im lặng như tôi không thấy nặng nề như lúc sáng. Có lẽ do ánh nắng chiều tà dịu nhẹ trải dài lên mọi vật từ cành cây ngọn cỏ, mặt đường nhựa đến bánh xe, cả cơ thể của tôi và Chan Chan. Gió thổi nhẹ nhẹ như ru tất cả vào sự bình yên, lặng lẽ.

"Hồi nãy, nếu không làm thì đằng này nghe đằng ấy nói xin lỗi." – Chan Chan chợt nói.

Đi bên cạnh, tôi chẳng quay qua nhìn mà chỉ đáp vồn vện một từ: "Ừm."

"Đằng ấy nói chuyện mà nhìn đi đâu vậy?"

"Đang nhìn nắng."

Tôi nói dối. Hiện tại, tôi chẳng nhìn cái gì cả mà chỉ bởi tôi không dám xoay qua đối mặt diện với Chan Chan thôi. Tim tôi cứ đập liên hồi, lồng ngực thì lâng lâng cảm xúc kỳ lạ. Tóm lại, nếu tôi mà nhìn thẳng vào mặt cậu ta lúc này thì chắc tôi sẽ ngất xỉu mất. Đi được một đoạn thì Chan Chan đột ngột gọi tôi. Theo quán tính, tôi từ từ quay sang bên. Để rồi mắt mở to sững sốt khi tên đáng ghét đó chồm người tới gần đồng thời hôn lên môi tôi thật nhẹ nhàng. Một cách bất ngờ. Trong khoảnh khắc lạ lùng ấy, tôi cảm tưởng thời gian như ngừng trôi, gió thổi đùa giỡn và nắng không còn trải mình lên vạn vật. Tất cả hoàn toàn ngưng đọng. Cảm giác của tôi khi hôn... Đầu óc trống rỗng, cơ thể dần dần tan chảy còn trái tim là những cái nhảy nhip rất khế. Bờ môi ấm ẩm. Cả sự ngọt ngào nữa. Phải mấy phút sau tôi mới chợt tỉnh khi môi Chan Chan rời khỏi. Cậu ta cười cười vẻ thích thú: "Thấy thế nào?"

Tôi im lặng nhìn Chan Chan không chớp mắt. Trông thế, cậu ta liền chỉ vào má bên trái của mình và hỏi:

"Hay đằng ấy muốn tát nốt má còn lại của đằng này để mặt lệch cho đều?"

Tôi phì cười. Đúng là cũng không nỡ tát một tên khiến người ta vừa ghét vừa... thích như vậy. Biết tôi nghĩ gì, Chan Chan liền dừng lại rồi leo lên xe xong bảo:

"Chắc đằng ấy không còn tâm trạng để đi dạo đâu nhỉ? Lên xe đi, đằng này chờ về."

Ngượng ngịu trong thoáng chốc, tôi chậm chạp leo lên yên xe sau. Chan Chan đạp xe đi. Ngồi. Chỉ làm duy nhất hành động đó thôi mà tôi cũng thấy hạnh phúc. Đưa mắt nhìn tấm lưng rộng lớn của Chan Chan, tôi khẽ mỉm cười đồng thời tựa đầu lên nơi bình yên ấy còn tay thì vòng qua ôm cậu ta. Âm thanh của vòng bánh xe quay đều

vang lên bên tai khiến tôi chỉ muốn khoảnh khắc này hãy ngừng ở tại đây.

Khi Chan Chan ngừng xe ở cửa quẹo gần nhà vì đèn đỏ thì tôi chợt thấy thấp thoáng phía xa xa bóng dáng hai người nào đấy khá quen. Chăm chú nhìn kỹ tôi mới nhận ra là Chí Hùng, còn cô bé nữ sinh đi bên cạnh là Tường Vi, con gái thầy Tuấn dạy Sinh của tôi. Và điều khiến tôi vô cùng kinh ngạc nữa là cả hai cùng đi vào một... nhà nghỉ! Tôi chưa kịp chỉ cho Chan Chan thấy thì đèn xanh bật sáng, cậu ta liền đạp xe đi nhanh. Tôi không ngừng ngoái cổ nhìn lại nhưng không thấy hai người đó nữa ngoài dòng xe tấp nập ngược xuôi. Có thể nào, tôi đã trông lầm chăng?

Chương 24: Sự trở về của mối tình đầu

Ngày 26 tháng 2

Một bước. Hai bước. Ba bước. Bốn bước. Và năm bước. Tôi dừng lại. Chẳng là tôi đang đếm khoảng cách từ chỗ mình đứng đến cổng nhà bà dì Mập. Rút kinh nghiệm lần trước, tôi không ngu dại gì ở ngay phía trước cổng để bị tạt nước lau nhà vào người nữa đâu. Từ chiều hôm qua đến giờ, tâm trạng tôi khá vui vẻ nên chả hay ho gì mà mới sáng sớm rước bực bội vào mình. Vẫn như mọi khi, tôi chờ Chan Chan dắt chiếc martin ra rồi hai đứa cùng đến trường. Khoảng hai phút sau thì một âm thanh va chạm khá lớn vang lên khiến tôi giật mình. Quay qua bên nhà bà dì Mập, tôi thấy cánh cổng mở tung thật thô bạo đồng thời một anh chàng trên 20 tuổi vừa bước ra ngoài vừa mắng chửi kinh hồn:

"Tao đi luôn cho mày xem! Thứ gì mà suốt ngày léo nhéo cản nhần hoài! Có giỏi thì mày tự kiếm tiền đi, đòi tao chi! Mẹ kiếp! Về nhà là bực mình! Vợ với chả con, chết hết đi!"

Tôi đứng nhìn anh ta đồng thời nhăn mặt. Con trai gì mà phát ngôn thấy ghê vậy trời! Chẳng rõ mắng ai trong nhà nữa. Tự dưng anh ta trông thấy tôi đứng gần đó thì liền trợn mắt, gắt:

"Nhìn cái gì con nhỏ kia? Bộ mới lần đầu thấy trai hả?"

Trút giận xong, anh ta hậm hực bỏ đi. Tôi nhìn theo cái dáng kênh kênh đó rồi lè lưỡi. Thứ trai như thế, bà đây chả thèm. Dù đàn ông có tuyệt chủng hết thì mày cũng chẳng có giá một xu đâu thẳng mắt dạy

kia! Còn đang khí thế chửi thăm tên thanh niên hư đốn thì chợt từ trong sân chị Trang đi ra, đưa mắt ngó dáo dác. Bắt gặp tôi đứng kể bên nhà, chị hỏi:

"Min Min, em có thấy anh chàng vừa rời khỏi nhà chị đi về hướng nào không?"

"Dạ, hướng ấy. Mà đó là ai thế ạ? Mặt mày dữ tợn quá."

"Là chồng chị, anh Thông đó. Vừa mới về nhà là chửi vợ mắng con, om sòm cả lên. Riết rồi chán nản quá. Học hành chả ra gì, suốt ngày đàn đúm bạn bè."

"Nghe nói chồng chị học đại học."

"Ừm. Lúc trước anh đâu có vậy. Từ khi chị sinh con xong là anh giờ chúng, thành người khác hẳn. Thôi, chị phải nấu cơm cho mẹ chồng. Em đi học vui nhé."

Chị Trang đóng nhẹ cánh cổng sắt mục rỉ. Còn tôi thì thở dài ngao ngán vì thấy số chỉ đúng là khổ ghê. Tôi mà có thằng chồng như thế thì thà bỏ nhà đi bụi còn sướng hơn nhiều.

"Đằng ấy vừa nói chuyện với ai vậy?"

Tiếng Chan Chan chợt vang lên bên cạnh. Tôi quay qua lắc đầu bảo: "Không có gì."

Trên đường đạp xe đến trường, tên Chan Chan tự dưng nổi hứng liền mau chóng nói ngay:

"Nè, đằng ấy làm giống chiều hôm qua đi."

"Là làm gì?"

"Thì dựa đầu vào lưng đằng này rồi vòng tay ôm người đằng này đó."

"Mơ đi cu! Tưởng có lần thứ hai chắc."

"Đằng ấy cứ khoái lên mặt làm chi. Vậy là không ôm sao? Hơi, chán như con gián."

Phía sau, tôi bụm miệng cười khúc khích. Tên cool boy này lại đổi. Ngồi yên cho đến lúc đến ngã ba gần trường thì tôi liền nhẹ nhàng đưa hai tay vòng qua hông Chan Chan, ôm. Tôi cũng áp sát mặt mình vào tấm lưng rộng lớn kia và bảo đùa: "Làm đây. Rõ hâm!"

"Ai hâm? Tí xíu nữa đến trường rồi giờ đằng ấy mới chịu ôm."

"Ôm cho là phước của cậu đấy. Mè nheo nữa là khỏi luôn."

Tôi toan rút tay lại thì tên Chan Chan nhanh hơn, liền giữ rịt lấy tay tôi không buông. Tôi rút mãi chẳng ra. Cậu ta càng lúc càng giữ chặt. Thấy vậy, tôi cười phì. Khoái quá bày đặt làm bộ! Nếu đó muốn thế thì đây chiều. Tôi không giật ra nữa, để mặc tên khùng điên ba trợn ấy một tay cầm lái, tay còn lại cầm chặt tay mình. Khi đến gần cổng trường, Chan Chan mới chịu bỏ tay tôi ra. Cả hai không muốn bị bạn bè thấy những hành động gần gũi như vậy. Dù gì cũng chưa đến lúc để họ biết mối quan hệ hiện tại của hai đứa.

Gửi xe xong, Chan Chan gọi tôi. Khi đi lại gần thì tôi chợt thấy bóp tiền từ trong cặp Chan Chan rút ra lúc cậu ta quay lưng cất bước. Cúi xuống nhặt lên, tôi toan gọi thì Chan Chan đã đi xa tuốt luốt. Bực mình, tôi lầm rầm mắng cho vài câu. Đưa mắt nhìn lại cái bóp, tôi nhíu mày vì một góc tấm hình ở bên trong vô tình lộ ra. Không suy nghĩ nhiều, tôi lấy ra xem. Đó là hình của cô nữ sinh khá dễ mến,

trông mặt lạ hoắc. Xem chừng không phải học lớp 11. Quái! Sao tên Chan Chan lại cất giữ hình nàng nào trong bóp tiền thế này? Tự đứng lòng bức bối dễ sợ. Hình tôi không để lại để hình người khác. Mà lại là con gái nữa chứ. Tôi lật nhanh phía sau tấm hình, một dòng chữ mực đen đập vào mắt tôi: "Mối tình đầu – Mãi không quên." Cái nhìn của tôi tròn xoe bất động. Vậy có nghĩa, cô nữ sinh này là...

"Min Min!"

Tôi giật mình ngược lên, thấy Chan Chan đang từ xa chạy lại. Nhanh chóng, tôi rút tấm hình trở lại vào bóp tiền. Lúc cậu ta đã đứng trước mặt thì tôi chậm rãi trao vật về chủ.

"Bóp tiền cậu rớt, cũng may tớ thấy."

"Ờ, thanh kiu. Mà đằng ấy có mở ra xem không thế?"

"Thèm vào! Đây không ham của rơi. Bộ giấu gì bí mật hay sao mà sợ người ta thấy?"

Chan Chan cười nhe răng, không đáp. Dõi theo bóng dáng cậu ta, trong đầu tôi xuất hiện nhiều suy nghĩ. Hiển nhiên là về tấm hình cô nữ sinh và cả cái dòng chữ thương yêu nọ. Chan Chan đã có mối tình đầu ư? Có phải học sinh trường này không nhỉ? Tình cảm của cậu ta dành cho người đó là thế nào? Tự đứng, tôi nhớ lại lời Chí Hùng tuần trước. Lý nào, "người đó" mà cậu ta nhắc đến chính là cô nữ sinh trong hình?

... Giờ ra chơi, tôi đang cùng Thuý Nga vào cắntin thì tình cờ chạm trán với tên Chan Chan và cả Chí Hùng. Thấy thần tượng, Thuý Nga suýt hét toáng lên nhưng may tôi kịp nhét quả quýt vô cái miệng rộng còn hơn con bò của nó. Nói chuyện được một lúc, Thuý Nga rủ Chan Chan cùng đi mua bánh rán. Còn lại tôi và Chí Hùng. Mỗi lần thấy tôi

là cậu ta cười kỳ cục.

"Coi bộ cậu với Chan Chan bắt đầu thân rồi nhỉ?"

"Cũng tạm tạm. Tiện thể, tôi có chuyện này muốn hỏi cậu."

"Vô tư."

"Lần trước cậu bảo Chan Chan có thể chọn cô gái khác ngoài người đó ra làm vợ thì quả là kỳ lạ, vậy người đó là ai thế?"

Tôi thấy Chí Hùng ngừng cười. Vẻ như cậu ta không thích khi tôi đề cập đến vấn đề này.

"Chan Chan không nói gì với cậu sao?"

"Nếu có thì tôi đâu có hỏi cậu. Rốt cuộc thì người đó là ai?"

"Chan Chan không nói thì mình cũng không thể nói. Đây là chuyện riêng của cậu ấy. Mình chả khoái vụ phanh phui bí mật của bạn thân. Nếu tò mò, cậu nên trực tiếp hỏi."

Trông bóng dáng Chí Hùng rời khỏi căn tin mà tôi bức ghê. Vậy là mục đích muốn khai thác thông tin từ cậu ta đã thất bại. Có lẽ tôi phải sử dụng chiêu thức khác thôi.

Hôm nay trường tan học sớm. Ngoài cổng, tôi và Thuý Nga đứng nói chuyện thì nghe giọng Chan Chan gọi. Tôi quay lại thấy cậu ta dắt chiếc martin chậm rãi đi đến, theo sau lại vẫn có cả tên Chí Hùng. Gạt chóng xe, Chan Chan hồ hởi đề nghị: "Đi đâu đó chơi đi."

"Nhưng đi đâu chứ?" – Tôi nản.

"Xem phim ở Galaxy rồi ăn chè." – Chí Hùng gợi ý.

"Ý hay! Mình tán đồng cả hai tay hai chân. Vậy giờ lên đường luôn."
– Thuý Nga hứng chí.

Bốn đứa còn đang bàn tán sôi nổi thì bất chợt, một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên bên cạnh:

"Chà, đông vui quá. Cho chị đi cùng được chứ?"

Tất cả liền xoay qua. Tôi bất động khi xuất hiện trước mặt mình là cô nữ sinh trong tấm hình sáng nay. Cao ráo. Xinh xắn. Mái tóc dài quấn gọn sóng tung bay cùng cơn gió chiều. Đôi mắt trong veo. Đôi môi nở nụ cười thân thiện. Người đó mặc chiếc váy rộng xoè.

"Chị... chị Trân Châu?!"

Tiếng Chan Chan cất lên đầy ngạc nhiên. Tôi liền quay qua và bắt gặp cảnh cậu ta nhìn cô nữ sinh tên Trân Châu không chớp mắt. Gương mặt cậu ta thể hiện rõ niềm vui sướng khôn tả. Đối diện, cô ấy từ từ đi lại gần và đứng ngay trước Chan Chan rồi cười tươi hơn:

"Chan Chan, một thời gian không gặp em. Có nhớ chị không?"

"Tất nhiên là có. Làm sao em quên chị được."

Tôi nghe rõ tim mình đột nhiên nhói. Đúng lúc, Chí Hùng chen vào cuộc đối thoại kia:

"Chị Trân Châu về nước khi nào thế?"

"Mới hôm qua. Lâu quá không gặp em, Chí Hùng."

"Vâng ạ. Vậy thì phải đi ăn mừng một châu chứ hả? Hai cậu đi chung luôn không?"

Chí Hùng hỏi tôi và Thuý Nga. Đầu óc trống rỗng, tôi chẳng suy nghĩ được gì. May còn Thuý Nga, nó nhanh nhẹn hỏi: "Chị này là..."

"À quên giới thiệu, chị Trân Châu một đàn chị rất thân của hai chúng tớ." – Chan Chan nhìn trở lại cô chị – "Chị Trân Châu, đây là Min Min và Thuý Nga."

"Rất vui được gặp hai em."

Chị Trân Châu vờ nhẹ vai tôi cùng với Thuý Nga. Tôi bất giác cảm thấy không được vui. Cũng không rõ vì lý do gì nữa. Chính vậy, tôi liền nói nhanh mà chẳng cần suy nghĩ:

"Tớ hơi mệt nên chắc sẽ về nhà, không đi với các cậu được rồi."

"Đằng ấy không khoẻ ở đâu hả?"

Thoáng nhìn chị Trân Châu rồi nhìn sang gương mặt lo lắng của Chan Chan, tôi lắc đầu:

"Chỉ thấy tự dưng buồn ngủ. Cậu và Chí Hùng cứ đi ăn mừng cùng chị ấy."

Tôi lập tức rời khỏi cổng trường mà không cần biết phản ứng của mọi người thế nào. Phía sau, tôi nghe giọng Thuý Nga gọi í ới. Đi được một đoạn, tôi ngạc nhiên khi thấy Thuý Nga chạy hối hả lên chỗ mình. Nó thở hổn hển. Tôi nhìn hỏi: "Sao cậu ở đây?"

"Không có bồ thì tớ đi đâu còn vui."

"Bất ngờ ghê! Tưởng cậu mê tên Chan Chan quá nên đi với cậu ta liền."

"Quý sứ! Tuy tớ mê trai thật nhưng vẫn coi trọng bạn thân chứ bộ. Mà sao bồ lại bỏ về?"

"Thì tớ đã bảo buồn ngủ."

"Xạo! Nói láo thấy rõ! Khai thật đi, bồ không thích chị Trân Châu đó phải không?"

"Không phải không thích mà chỉ thấy... khó chịu một tí."

"Sao khó chịu? Nè, đừng nói bồ ghen tị với chị ấy vì Chan Chan nhé."

Con Thuý Nga bình thường rất chậm hiểu mà sao bây giờ đầu óc nhanh nhạy thế? Gần như bị nói trúng tim đen, tôi đảo mắt im thin thít. Trông vậy, Thuý Nga càng khoái chí hơn:

"Chà chà, lộ nha! Thường ngày thấy bồ nói xấu Chan Chan đủ điều ai dè kết mô-đen rồi."

"Kết cái mô tê gì? Ai thèm!"

"Đừng chối, nhìn là nhận ra ngay! Cơ mà bồ đâu cần ghen tị với cái chị Trân Châu ấy. Người ta chỉ là đàn chị của Chan Chan thôi mà."

Tôi không đáp. Nếu chỉ như vậy thì tôi đã chẳng khó chịu rồi. Tại con Thuý Nga không biết, chị Trân Châu đó chính là người trong bức hình mà Chan Chan cất giữ cẩn thận trong bóp tiền. Đã thế còn cả dòng chữ: Mối tình đầu – Mãi không quên nữa. Thử hỏi, tôi phải làm gì...

Thấy tôi về nhà một mình, chị Hồng Anh vừa đi từ bếp ra ngạc nhiên hỏi:

"Chan Chan đâu em? Hai đứa không về cùng à?"

"Chan Chan gặp lại đàn chị cũ nên đi ăn mừng rồi."

Tôi bỏ đi lên lầu. Vừa vào phòng thì tôi ném cái cặp lên bàn đồng thời ngã vật người xuống giường. Chong mắt nhìn lên trần nhà, tôi cứ nghĩ ngợi miên man. Thật sự, lòng tôi khó chịu và lo lắng lắm. Tôi ghét cái cảm giác lúc này ghê. Mau chóng, tôi gác tay lên che mắt mình lại với hy vọng tâm trạng tồi tệ mau chóng qua đi... Chiều tối, dùng cơm xong là tôi lại lên phòng. Chan Chan vẫn chưa về. Chơi gì mà lâu, chắc vui quá quên mất giờ chứ gì. Vừa ôn bài tôi vừa nhủ thầm bực bội. Bất chợt, tôi nghe giọng Chan Chan từ dưới nhà vọng lên. Cậu ta đã chịu mò về đấy. Rồi tiếp theo, có tiếng bước chân vang khẽ. Tôi đoán Chan Chan đang đi lên lầu. Chẳng hiểu sao, tôi nhanh chóng gấp sách lại rồi leo lên giường nằm xuống, vờ ngủ. Mấy phút sau, đúng như dự đoán, Chan Chan khẽ khàng mở cửa phòng tôi. Cậu ta cứ thế đi vào mà chẳng cần sự cho phép của tôi. Ngồi xuống bên cạnh, tên cool boy nói nhỏ:

"Min Min, đằng ấy ngủ chưa? Nếu còn thức thì dậy đằng này nói nghe cái này."

Tôi vẫn nhắm mắt, không cựa quậy gì hết. Để "vai diễn" thêm đạt, tôi còn cố ngáy lên khe khẽ như đã ngủ say. Tôi nghe tiếng thờ dài của Chan Chan.

"Thôi, để mai đằng này nói sau. Đằng ấy ngủ ngon."

Kéo chăn đắp cho tôi xong Chan Chan rời phòng. Khi không còn

nghe âm thanh nào nữa thì tôi từ từ mở mắt ra. Dẫu rất muốn biết tên ba trợn đó định nói gì nhưng lúc này tôi thật sự không thể đối diện với cậu ta.

Chương 25: Cảm ơn vì trời đã mưa

Ngày 27 tháng 2

Màn "chào cờ" vẫn tiếp diễn như mọi khi. Lúc hai người bước từ trên lầu xuống, tôi thấy họ đi có vẻ hơi khó khăn. Nuốt nước bọt. Tôi đã chuẩn bị tinh thần chờ đợi "cơn thịnh nộ đúp-bồ" từ họ rồi. Nhưng, cha mẹ chồng chẳng nói gì đến tôi cả. Đúng là ngạc nhiên thật. Rất nhanh sau đó, mọi người cùng vào phòng bếp dùng bữa sáng. Đang ăn ngon lành thì tôi chợt nghe âm thanh gác dừa cái cạch xuống bàn, cùng lúc giọng mẹ chồng tôi chậm rãi cất lên: "À đúng rồi." Tức thì, tôi hết hồn. Đừng nói là bây giờ bà ấy mới vạch trần tội lỗi của tôi nha trời. Ấy vậy, mọi chuyện lại không phải thế.

"Hoà Trâm, cuối tuần này con hãy đi xem mắt. Lần này đối tượng là một người rất tốt."

"Con đã bảo nhiều lần là không xem mắt." – Chị Hoà Trâm ngừng ăn, ngược lên đáp.

"Thì con cứ thử một lần đi nào. Biết đâu sẽ hợp và lòng con có thể nguôi ngoai."

"Dù thế nào thì cũng vậy thôi." – Chị Hoà Trâm liền đứng dậy – "Con no rồi. Sáng nay công ty có cuộc họp sớm nên giờ con phải đi. Chúc cả nhà một ngày tốt lành."

Chị Hoà Trâm rời bàn mau chóng. Tôi thấy mẹ chồng nhắm mắt, gục đầu lên hai bàn tay lồng vào nhau. Bên cạnh, cha chồng cũng gác

đũa đồng thời thở dài lắc đầu buồn bã. Không chỉ vậy, ngay cả chị Hồng Anh, anh Dũng Văn và Chan Chan đều im lặng một cách kỳ lạ. Không khí của bữa sáng bỗng dưng lặng lẽ hơn. Dường như, đã có chuyện gì đó xảy ra trong gia đình và người liên quan không ai khác chính là chị Hoà Trâm. Chẳng những thế, quan sát biểu hiện từ mọi người thì tôi nghĩ vấn đề ấy không hề đơn giản. Nhưng việc mẹ chồng yêu cầu chị Hoà Trâm đi xem mắt mới khiến tôi để ý một điều. Xinh đẹp. Thông minh. Bản lĩnh. Một cô gái như chị Hoà Trâm lại chưa có người yêu ư? Hiện tại, chị ấy đã gần 30. Nhất định có bí mật nào đấy vẫn đang cất giấu. Rốt cuộc, là gì nhỉ?

Lúc Chan Chan vừa đạp xe đi thì tôi tò mò hỏi ngay:

"Nè, sao chị Hoà Trâm không thích coi mắt vậy? Bộ lúc trước chị ấy có chuyện buồn hả?"

"Ờm, gần như thế. Nhưng giờ chưa phải lúc cho đằng ấy biết. Để mai mốt, đích thân chị Hoà Trâm nói sẽ hay hơn."

Tôi tặc lưỡi. Chán hơn con gián. Mai mốt là khi nào, giờ tôi thắc mắc kinh khủng. Tên Chan Chan ghét quá, úp úp mở mở càng khiến người ta muốn biết hơn.

"Mà chiều qua sao tự dưng đằng ấy buồn ngủ thế? Hay có chuyện gì à?"

Câu hỏi của Chan Chan khiến tôi hơi chột dạ vì nhớ lại chuyện hôm qua. Tôi không biết đáp lời cậu ta thế nào nữa. Sự thật, khi đó tôi có buồn ngủ gì đâu, tỉnh như sáo là đằng khác. Nhưng tôi không thể nói với cậu ta về tâm trạng khó chịu của mình. Nhắc mới nhớ, buổi tối lúc tôi giả vờ ngủ Chan Chan có bảo sẽ sáng nay sẽ cho tôi biết cái gì đó. Chắc quên mất rồi.

"Tối qua về đảng này định nói vài điều nhưng đảng ấy ngủ mất tiêu, ngáy phát ớn."

"Kệ người ta. Giờ thì nói đi, chuyện gì?"

"Ừm về việc chị Trân Châu, đảng ấy đừng hiểu lầm gì cả. Đảng này đối với chị ấy chỉ như đàn em đối với chị lớp trên thôi."

Có ngu mới tin! Cất giữ hình người ta trong bóp rồi còn ghi dòng chữ mùi mẫn thế mà dám nói rằng "chỉ như đàn em đối với chị lớp trên". Tôi nhủ thầm với vẻ bức bối. Nói gì thì nói, tên Chan Chan đáng ghét ấy tưởng tôi hiểu lầm à? Mặc chúng gì phải thế. Cậu ta quan hệ với cô chị Trân Châu đó thế nào ra sao thì đâu liên quan đến tôi. Đồ thứ hâm nặng.

"Biết rồi. Cậu không cần giải thích dài dòng, tớ cũng không nghĩ gì đâu."

"Thì sợ đảng ấy nghĩ lung tung, hiểu lầm này nọ."

"Việc gì tớ phải hiểu lầm? Cậu tưởng mình có giá chắc? Bệnh tưởng ngày càng nặng đó."

"Đã hôn nhau mà còn không thích chứ là gì?"

"Là cậu chủ động hôn chứ tớ có biểu đâu."

"Nhưng đảng ấy không từ chối thì nghĩa là rất thích rồi."

Mặc dù tôi và Chan Chan cãi đùa ầm ĩ như vậy nhưng rõ ràng lòng tôi vẫn nặng nề lắm.

... Kỳ này thì tôi quyết tâm lắm. Về việc, bắt tên chí khùng chí mèn kia

phải nói ra sự thật về mối quan hệ giữa Chan Chan với cô chị Trân Châu. Tôi không thích cái gì đấy cứ mờ ám. Rõ ràng ra đi, để còn nghĩ cách đối phó. Đứng chờ ngoài cửa phòng vệ sinh nam khoảng mấy phút thì tôi thấy Chí Hùng bước ra. Mau lẹ, tôi kéo tay cậu ta ra ngoài hành lang vắng vẻ. Sau khi trấn tĩnh lại, Chí Hùng nhìn tôi chững hờ rồi nói nhanh:

"Cậu làm mình hết hồn đấy. Tự dưng rình mò ở phòng vệ sinh nam chi vậy trời!"

"Tôi có phải biến thái đâu mà rình mò phòng vệ sinh nam. Vì tôi nhất định phải gặp cậu để hỏi cho ra lẽ một điều. Cô chị Trân Châu hôm qua là bạn gái cũ của Chan Chan đúng chứ?"

Thấy Chí Hùng thờ dài ngao ngán, tôi giục: "Nói đi! Tôi muốn biết."

"Mình đã bảo không tiết lộ bí mật của bạn thân. Cậu đi mà hỏi Chan Chan."

Biết tông tên này sẽ nói thế mà. Nhưng, giờ tôi có "chiêu" khác. Đảm bảo cậu ta phải khai. Mau chóng, tôi lấy ra chiếc điện thoại di động đưa lên và nói rõ ràng:

"Chiều hôm trước, tôi vô tình trông thấy một cảnh rất thú vị. Là gì cậu biết không? Đó là cảnh cậu với Tường Vi, con gái thầy Tuấn, cùng đi vào nhà nghỉ!"

Chí Hùng giật mình, tròn xoe mắt nhìn tôi. Trước phản ứng ấy thì tôi đã có thể chắc chắn 100% lúc đó bản thân không hề nhìn lầm. Tên này ghê thật, dám vào tận nhà nghỉ cơ đấy.

"Cậu thật biết đùa." – Chí Hùng đảo mắt, vờ ra vẻ như không biết gì.

"Đừng có vờ vịt. Chiều này tôi rảnh lắm. Cậu có chối cũng vậy thôi, tôi đã kịp chụp lại hình của hai người với cái nhà nghỉ bắt mắt đó."

Mặt Chí Hùng gần như trắng bệch khi thấy tôi mân mê chiếc điện thoại di động trên tay. Giờ mới hiểu cảm giác đe dọa người khác là thế nào. Bạn sẽ thấy thú vị khi trông đối phương hiện rõ nỗi sợ hãi lo lắng. Tuy có hèn thật nhưng để đạt được mục đích thì đôi khi ta đành dùng thủ đoạn một chút. Thấy thái độ im lặng của Chí Hùng, tôi lại nói:

"Dù cậu có cướp được điện thoại và del hình thì cũng vô ích. Tôi cop nó vào máy tính rồi."

Hình như giọng tôi nghe thật quá hay sao mà Chí Hùng đổ mồ hôi nhiều hơn ban nãy nữa.

"Cậu muốn gì đây hả?"

"Hãy cho tôi biết mối quan hệ của hai người kia. Sau khi xong, tôi lập tức del hình không sót cái nào. Cậu yên tâm, tôi không để Chan Chan biết cậu nói đâu."

"Thôi được, xem như cậu cao tay đó Min Min."

Tôi cười đồng thời xoay xoay chiếc điện thoại. Ngó tới ngó lui một hồi, Chí Hùng chậm rãi:

"Phải, chị Trần Châu là mối tình đầu của Chan Chan."

Tôi ngừng cười. Dẫu đã biết rõ câu trả lời nhưng tôi vẫn hựt hửng. Vô cùng hựt hửng...

"Nhưng, đó là tình đơn phương từ Chan Chan mà thôi." – Chí Hùng

thở ra – "Hồi đó, hai chúng tớ học cùng trường với chị Trân Châu. Chị ấy lớn hơn đến ba tuổi. Vì tham gia CLB võ thuật nên cả ba mới quen nhau. Ban đầu, chị Trân Châu và Chan Chan hay khắc khẩu, hề gặp là cãi giống như cậu với Chan Chan đấy. Vậy mà nửa năm sau, Chan Chan thích chị ấy. Tiếc là chị Trân Châu chỉ xem cậu ấy như em trai vì lúc đó chỉ đã có người yêu."

"Rồi sau đó?"

"Sau đó, chị Trân Châu tốt nghiệp cấp II. Tuy đã ra đường nhưng cả ba vẫn thường gặp nhau. Có lẽ chính vì thế mà Chan Chan cứ mãi thích chị ấy không quên được. Rồi đến khi bọn tớ tốt nghiệp thì chị Trân Châu đột nhiên qua Anh du học, đi cùng chị ấy có anh người yêu. Đối với Chan Chan, đó là một mất mát lớn. Tính tới tính lui thì tình đơn phương của Chan Chan kéo dài cũng hơn bốn năm rồi. Cho đến đầu năm nay, khi cậu ấy gặp cậu, mọi chuyện đã đi theo một hướng khác."

Tôi không biết cảm giác của mình lúc này thế nào nữa. Tất cả những điều tôi thắc mắc về mối quan hệ giữa Chan Chan và chị Trân Châu đã sáng tỏ. Hiện tại, tôi chỉ có thể nói: Tội tệ!

"Mình đã kể hết những gì mình biết cho cậu rồi, giờ cậu phải xóa tấm hình kia cho mình."

Giờ chẳng còn tâm trạng gì nữa mà tiếp tục trò đùa, tôi liền thở ra bảo:

"Tôi dọa thôi, làm gì có hình nào."

"Sao? Nhưng cậu biết chuyện mình vào nhà nghỉ với Tường Vi."

"Thì đúng là tôi đã thấy cảnh đó nhưng đâu có chụp lại. Lúc ấy nhanh

quá."

"Cậu nói thật không?"

Tôi liền đưa điện thoại cho Chí Hùng. Lập tức, cậu ta cầm lấy bấm bấm tìm tìm khá lâu.

"Trong đây không có nhưng... lỡ cậu cop hình vào máy tính thì sao?"

Thở dài chán nản, tôi đưa ba ngón tay lên ngang đầu mình: "Thề, tôi nói láo thì sét đánh!"

Nghe câu thề độc của tôi thì Chí Hùng thở phào nhẹ nhõm. Tên này chả biết đang nghĩ gì. Nếu sợ như vậy thì vào nhà nghỉ chi. Mà không rõ vì sao cậu ta lại cùng cô bé Tường Vi đó đến cái chỗ "nhảy cảm" như vậy nữa. Mỗi qua hẹn giữa hai người này lại là gì đây nhỉ? Nhưng thôi, giờ tôi chả còn tâm trí quan tâm chuyện người ta. Đang buồn kinh khủng đây.

"Trả điện thoại cho cậu. Sau vụ này thì mình thề tránh xa cậu 100m đó Min Min. Nhớ là không được cho Chan Chan biết mình đã nói bí mật của cậu ấy đấy."

Chí Hùng bỏ đi. Còn lại một mình, tôi dựa lưng vào bức tường phía sau, lòng khó chịu và nhói một cách kỳ lạ. Trước đó tôi mong được biết mọi chuyện về Chan Chan ấy thế mà khi biết ra thì lại càng tệ hơn. Cảm giác hiện tại còn tồi hơn cả chiều hôm qua. Nặng lắm. Chan Chan thích chị Trân Châu đó suốt bốn năm. Tình đơn phương mà có thể kéo dài vậy ư? Đã thế, giờ chị ấy lại đột nhiên về nước thì liệu chuyện gì sẽ xảy ra đây?...

Chiều tan học, Thuý Nga lo lắng hỏi: "Bồ có chuyện gì hả? Cả ngày nay lạ lắm."

Tôi lắc đầu, đeo cặp lên vai rồi rời phòng. Thuý Nga cũng đi theo. Nó không nói gì ngoài việc chốc chốc lại nhìn gương mặt buồn bã của tôi và cau mày khó hiểu. Vừa bước ra đến cổng trường thì tôi sực tỉnh khi thình lình nghe Thuý Nga kêu lên ngạc nhiên:

"Í! Ai như cái chị Trân Châu chiều qua kìa. Kế bên hình như là Chan Chan."

Mau chóng, tôi liền hướng mắt về phía trước. Quả đúng là cô chị Trân Châu với Chan Chan đang đứng nói chuyện trước cổng trường. Gì chứ? Sao người chị đó lại đến đây nữa? Lý nào, từ bây giờ cả hai sẽ gặp nhau mỗi ngày ư? Tôi đứng bất động cùng với ánh mắt thất thần. Bất chợt, tôi thấy Chan Chan nhìn về phía mình. Cậu ta liền nhanh chóng chạy lại gần.

"Min Min, có chuyện một chút. Giờ đăng này phải chờ chị Trân Châu về nhà gấp vì cha chị ấy vừa nhập viện. Đăng này chịu khó vào quán trà sữa đối diện trường ngồi chờ nhé."

Cái nhìn của tôi thất thần hơn. Đầu óc thì trống rỗng. Bên cạnh, Thuý Nga bảo ngay:

"Sao cậu lại bỏ Min Min ở lại một mình? Cậu ấy là vợ chưa cưới của cậu mà."

"Đăng này đâu có bỏ Min Min, chỉ vì có việc đột xuất thôi." – Chan Chan quay qua tôi – "Đăng ấy ráng chờ, đừng đi về một mình. Nhất định, đăng này sẽ trở lại trường đón."

Mỉm cười xong, Chan Chan xoay lưng chạy đi. Dõi theo bóng dáng tên cool boy ấy từ từ xa dần mà lòng tôi chưa bao giờ buồn da diết đến thế.

Trời bắt đầu âm u. Chắc sắp mưa. Tôi đang ở trong quán trà sữa gần trường. Dĩ nhiên là vì đợi Chan Chan. Ban nãy, Thuý Nga tức giận và bảo tôi đừng chờ cậu ta. Tôi cũng định sẽ tự về nhà một mình nhưng lòng cứ muốn ở lại chờ. Thuý Nga mắng tôi ngốc. Ừm, cũng không sai đâu nhỉ. Biết vậy mà vẫn cứ làm khác đi. Chỉ là, tôi thích được về chung với tên Chan Chan đáng ghét đó, thích được ngồi phía sau nhìn tấm lưng rộng ấy. Giật mình vì có ai đụng mạnh từ phía sau, tôi ngã nhào về trước. Tôi nhắm mắt bởi cú chạm đất bằng móng khá mạnh của mình. Chưa hết, vẻ như chân cũng bị trắc rồi. Tên nào đi đứng mà chẳng nhìn trước ngó sau gì hết. Bực bội toan ngược lên mắng cho hẵn vài câu thì tôi liền nghe giọng nói quen thuộc: "Min Min, là em sao?" Mau chóng ngẩng mặt, tôi ngạc nhiên khi thấy chị Trang.

Dìu tôi lại chiếc bàn gần cửa sổ, chị Trang không ngừng xuýt xoa nói xin lỗi. Tôi bảo:

"Không sao. Chỉ là sự cố thôi mà. Chân em cũng bị nhẹ thôi."

"Tại chị mãi suy nghĩ nên bước hụt chân. Thật sự là xin lỗi em đấy."

"Mà sao chị lại ở đây?" – Tôi muốn kết thúc cái màn xin lỗi liên hồi kia.

"Chị hẹn với bạn. Hồi trước còn đi học chị vẫn hay ghé quán này lắm. Còn em?"

"Em cũng chờ bạn. Bạn chị làm nghề gì?"

"Nghề ngỗng gì, tụi nó còn học lớp 12 kia kìa. Chị mới 18 mà. Em không biết hả?"

"À, chị Hồng Anh có nói mà em quên mất. Mới 18 tuổi đã có chồng có con chắc mệt lắm. Em cũng nghe chị Hồng Anh kể về việc chị mang thai ngoài ý muốn nên đành cưới sớm."

Chị Trang thở dài. Đưa ly nước lên uống một hơi xong chị liền bắt đầu kể về quá khứ:

"Hồi đó 16 tuổi, suy nghĩ chưa chín chắn em ạ. Giờ nghĩ lại mới thấy mình đúng là dại khờ. Chị và anh Thông quen nhau trong một lần dự sinh nhật con bạn. Khi ấy, anh là sinh viên, trông chừng chắc đang hoàng lắm. Yêu nhau gần một năm thì anh bắt đầu đòi hỏi. Vì thương nên chị chiều theo. Cả hai quan hệ nhiều lần rồi đến đầu năm 12 chị mang thai. Anh Thông cũng chịu cưới chị. Cứ nghĩ cuộc sống vợ chồng dễ như mình tưởng nào ngờ... Có con, anh đột nhiên thay đổi tính tình. Lấy nhau rồi sinh đủ thứ chuyện nào tiền bạc mua sữa cho thằng nhỏ, nhà cửa ăn uống, chuyện học chuyện làm. Anh Thông thì được tiếp tục học, còn chị phải nghỉ ở nhà lo chăm con. Giờ thấy mấy đứa bạn hồn nhiên học hành mà chị ganh tỵ ghê luôn. Tụi nó thỉnh thoảng có ghé thăm chị, khuyên nhủ quay lại trường nhưng em ơi, người ta biết mình còn nhỏ mà quan hệ yêu đương để dính bầu, mặt mũi đâu nữa chứ. Nhiều lúc chị nghĩ, hay cứ chờ thằng nhỏ khỏe khỏe thì mình đi học lại nhưng rồi cũng thôi. Xấu hổ lắm! Mà chỉ vì lo tiền sữa cho cháu, cha mẹ chị chẳng còn nhiều tiền. Mẹ chồng và anh Thông cũng bảo chị làm mẹ rồi còn học hành gì. Lắm khi muốn bỏ hết mọi thứ đi đâu thật xa làm lại cuộc đời cho xong..."

Lắng nghe chị Trang kể chuyện ngày xưa mà tôi nản, chỉ biết giấu tiếng thở dài. Giờ tôi có khuyên gì cũng đâu ích lợi. Những lúc thế này thì lời nói trở nên vô nghĩa, đâu tát cạn được nỗi buồn và càng không giúp người ta thoát khỏi bế tắc đang bủa vây.

"Em hiểu rồi." – Tự dưng tôi buột miệng nói duy nhất ba từ.

Tôi thấy chị Trang nhìn mình không chớp mắt. Tiếp theo, chị nắm tay tôi mỉm cười:

"Cám ơn em. Nãy giờ toàn nói chuyện của chị thôi. Chuyện em và Chan Chan là sao vậy?"

"Dạ, em thì khác chị nhiều lắm. Em với Chan Chan không có yêu nhau gì cả, còn ghét nhau nữa là đằng khác. Chỉ vì uống nhầm rượu nho nên hai đứa quan hệ. Sau đó em dính bầu và giờ thì phải về nhà cậu ta làm dâu. Em mới 17 tuổi mà sắp làm mẹ."

"Trời! Trớ trêu vậy? Hai đứa uống rượu chi để cho khổ thế?"

"Bọn em đâu có biết đó là rượu. Lúc phát hiện ra thì đã quá trễ. Em không dám phá thai."

"Ừ, đừng phá. Dù gì đứa bé cũng là máu mủ của em, thất đức lắm. Với phá thai rất nguy hiểm, báo chí mạng mùng nói hoài vụ này. Giờ nhiều đứa cỡ em làm mẹ rồi. Nhưng, em đang mang thai mà vẫn đi học sao? Can đảm thế? Không sợ người ta dị nghị à?"

"Bụng em xẹp lép, đồ ai biết đang mang thai. Em định học hết năm nay rồi chờ sinh con."

Chị Trang gật đầu. Tiếp, tôi và chị ấy im lặng, không ai nói gì nữa. Bên ngoài, trời đổ mưa lúc nào chẳng hay. Tiết trời bây giờ của miền Nam mà mưa lớn thì hiếm thật. Hai chị em cứ ngồi ngắm mưa và buồn với nỗi buồn của chính bản thân. Không ai giúp được ngoài chính những người trong cuộc. Nhưng khổ nỗi, kẻ ở trong cuộc thì lại đang bế tắc. Giọng chị Trang cất lên vừa đủ nghe, hoà lẫn với tiếng mưa rơi nặng hạt ngoài kia.

"Giờ ước giá được quay lại quá khứ, chị sẽ biết sống vững vàng hơn để không tự làm khổ mình khổ con. Sinh con ra mà thấy không đủ sức lo cho nó, đau khổ lắm. Nhưng giờ lẽ nào lại cho người khác. Làm mẹ không nở vậy. Mà chị cũng ước anh Thông giống hồi trước, dịu dàng đối xử tốt với chị. Thời gian khiến người ta thay đổi hoặc do người ta giấu diếm bản tính thật quá tài khiến mình nhẹ dạ cả tin. Tóm lại thì mọi thứ đã xảy ra, không thể một hai câu ước mà quay về được. Quá khứ càng tươi đẹp thì càng khiến mình muốn từ bỏ hiện tại."

Tôi bất động. Quá khứ và hiện tại? Đối với Chan Chan, tôi và chị Trân Châu cũng thế. Một người là trước kia, một kẻ là bây giờ. Có thật, nếu quá khứ tươi đẹp thì người ta sẽ không cần hiện tại? Nếu Chan Chan vẫn thích chị Trân Châu thì tôi phải làm gì đây? Tôi sợ. Bất giác tôi sợ cơn mưa lớn này sẽ không tạnh và Chan Chan cũng không quay lại đón mình.

"Thôi, chị phải về. Em ở lại chơi chờ bạn. Mà chân em có thật là không sao chứ?"

"Không sao thật đấy. Chắc ngồi chút rồi sẽ đi lại bình thường."

Chị Trang cười, đứng dậy rời bàn. Trông bóng dáng nhỏ con núp dưới chiếc ô dù cũ của chị ấy mà lòng tôi buồn quá. Thấy tội ghê. Nhìn lại bản thân mình cũng chẳng thua gì. Nếu cơn mưa này không dứt và tên Chan Chan kia bỏ quên tôi lại đây thì tôi không biết phải về bằng cách nào. Trời nắng chang chang thì ai nghĩ đến việc đem dù hay áo mưa chi... Nhưng may ghê, lát sau trời tạnh mưa dần. Tuy còn lất phất nhưng không sao. Đưa mắt nhìn đồng hồ trong quán, kém bảy giờ rồi. Biết ngay, thằng cool boy đó cho tôi leo cây. Nghĩ đến việc gọi điện nhưng chả biết sao lại thôi. Vì chán. Tự về cho xong, không muốn hành ai cả. Mau chóng đứng dậy, tôi rời bàn đi cà nhắc. Cú ngã khi nãy hơi mạnh. Dù thế cũng sẽ cố gắng lết về nhà.

Ra khỏi quán, tôi bước chậm chậm trên vỉa hè dọc theo bên phải. Đường trơn trượt cộng thêm cái chân cà khịa nên đi khó khăn. Đang lăm răm chửi rửa tên Chan Chan thì bất chợt tiếng thắng xe kêu kết vang lên bên cạnh. Quay qua, tôi ngạc nhiên khi thấy cái kẻ mà mình ngồi mất ba tiếng đồng hồ chỉ để chờ đợi. Vừa thở, Chan Chan vừa hỏi ngay:

"Đã bảo đăng ấy chờ trong quán trà sữa mà sao không nghe? Làm đăng này đập sút quần, đuổi theo muốn chết. May là kịp! Trời lại đang mưa, bộ định dầm mưa về à?"

"Bảy giờ rồi thừa cool boy. Sao biết cậu có quay lại đón hay không, lỡ quên mất thì sao. Trời đang dần tạnh mưa, phải tranh thủ về nhà chứ."

"Thế điện thoại làm gì?"

"Không thích. Tự dung tốn tiền gọi cho cái kẻ không nhớ đến mình làm chi."

"Đăng ấy nói gì thế? Ai không nhớ đăng ấy? Nhà chị Trân Châu xa tuốt luốt, chạy đi chạy về cộng thêm mớ kẹt xe nên mất nhiều thời gian. Đăng này cũng phóng như bay chứ bộ."

"Nếu mất công như vậy thì cậu về nhà luôn đi. Rõ dở hơi! Tự nhiên bắt người ta phải chờ trong quán để quay lại chờ về nhà. Cậu rảnh nhỉ?"

Thấy Chan Chan nhìn chằm chằm, tôi hỏi: "Gì nữa? Kiểm chuyện hả? Đây mệt lắm rồi nha."

"Chân đăng ấy bị gì mà cà nhắc cà nhắc thế?"

"Té ngã, trặc giò."

"Trời mưa còn chân bị trặc thế mà đằng ấy thà đi bộ về chứ không chịu ngồi chờ. Lên xe đi, bước nhiều hồi đau hơn cho coi."

"Chả thêm, đây tự về được. Không muốn mắc nợ người khác."

"Què giò còn tự ái. Mau lên xe, đằng này chờ về nhà kéo trời mưa lớn."

Bỏ mặc, tôi tiếp tục bước đi. Nhưng được đoạn thì tôi nghe Chan Chan cất giọng, nghe rõ to:

"Có biết vì sao đằng này nhất định bảo đằng ấy chờ không? Vì đằng này muốn về chung với đằng ấy, muốn nói chuyện và muốn được đằng ấy ôm từ phía sau đó."

Ngừng bước. Tôi thoáng bất động. Chan Chan vừa nói gì vậy... Cậu ta một hai bắt tôi chờ trong quán là vì những lý do đó ư? Thế nghĩa là, cậu ta không hề quên tôi. Lẽ nào, Chan Chan muốn được chờ tôi về đến vậy sao? Tự dưng tôi thấy lòng mình thật kỳ lạ. Vui.

"Đúng thật gốc ơ là gốc."

Tôi xoay qua vì tiếng Chan Chan ngay kế bên. Bất ngờ, một chiếc áo khoác choàng lên người tôi. Là của Chan Chan. Tôi tròn xoe mắt. Cậu ta nhẹ nhàng kéo tôi lại gần, bảo:

"Lên đi nào vợ, chồng chờ về. Chồng thích vợ ngồi phía sau nói cười và ôm chồng ấy."

Tôi nhìn Chan Chan kinh ngạc. Tên này hâm hấp rồi hay sao mà xưng hô kỳ cục vậy trời? Nhưng rồi tôi cũng leo lên xe. Chan Chan

liền cầm lấy hai tay tôi vòng qua hông cậu ta.

"Chồng sẽ chạy đua với trời mưa, vợ ôm cho chặt kéo ngã là vô bệnh viện cấp cứu."

Tôi đánh nhẹ vào bụng Chan Chan. Cậu ta cười hắc hắc rồi phóng xe chạy như bay. Ngồi lặng thinh ở yên sau, tôi mỉm cười vì lại được thấy tấm lưng rộng lớn đó trên đường về nhà. Giờ thì tôi cảm ơn vì trời đã mưa để mình về trễ và Chan Chan kịp đuổi theo. Khẽ khàng, tôi áp mặt vào lưng Chan Chan, nhắm mắt lại cảm nhận những giọt mưa rơi xuống ướt làn da, để lắng nghe tim mình vẫn đập và thấy bình yên. Dù trời đêm mưa rơi và gió thổi lạnh đấy nhưng chỉ cần có áo khoác của tên cool boy ấy là tôi đủ ấm rồi. Hehe~

Chương 26: Hãy chăm sóc baby thật tốt

Ngày 1 tháng 3

Hôm nay là một ngày đặc biệt vì tôi và Chan Chan được dịp thử "làm cha, làm mẹ". Chẳng là thứ sáu khối 11 trường Q học có nửa buổi sáng. Trưa về đến nhà, tôi thấy cổng khoá. Mọi người trong gia đình đều đi hết cả. Những người làm vườn cũng nghỉ. Cứ ngỡ là bị nhốt bên ngoài luôn rồi nhưng may thay Chan Chan nhớ ra có chìa khoá dự phòng cất ở cái lỗ dưới bức tường sau vườn. Trong lúc cậu ta vòng ra phía sau thì tôi thấy cổng nhà bà dì Mập mở toang cùng lúc là chị Trang bước vội ra, tay phải bế theo đứa bé còn tay trái xách túi đồ.

"Min Min, may quá! Giờ chị có chuyện gấp phải đến bệnh viện, nhà lại không có ai nên nhờ em trông hộ con chị đến chiều nhé. Thằng bé tên Khoai, mới hơn hai tháng tuổi. Nếu nó khóc thì cứ pha sữa bột bỏ vô bình cho bú. Trông nó cũng dễ lắm."

Tôi chưa kịp đáp là chị Trang đã trao đứa bé cho tôi cùng túi đồ. Nói chưa xong câu cảm ơn, chị đã chạy hối hả đi mất. Trông dáng vẻ gấp gáp đó thì chắc là chuyện rất quan trọng. Tôi liền nhìn xuống thằng nhỏ đang nằm trên tay mình. Nó đang ngủ. Dễ thương phết. Người ta nói con nít như thiên thần, quả không sai. Nếu tôi sinh con ra mà đáng yêu thế này thì cũng muốn làm mẹ lắm chứ. Chợt, có tiếng thảng xe cái két. Tôi quay qua, là Chan Chan.

"Chìa khoá dự phòng đây."

Tự dưng Chan Chan ngưng bật, mắt mở to thao láo nhìn tôi đang bế một đứa bé rồi hét lên:

"Trời đất ơi!!! Đẳng ấy... sinh con rồi hả???"

Phải công nhận, nảo tên Chan Chan này thua hột nho. Vậy sao thành học sinh giỏi được nhỉ?

"Sinh cái đầu cậu! Tớ mang thai mới hơn một tháng, bụng còn chưa to mà đẻ cái gì?"

"Thế đứa bé trên tay đẳng ấy là sao???"

"Con của chị Trang. Chị ấy có việc gấp nên nhờ tớ trông hộ thằng bé. Hiền chưa đàn?"

Chan Chan thở phào nhẹ nhõm. Chắc cậu ta hoảng lắm vì nghĩ mình vừa mới đi chưa đầy 10 phút mà trở về đã "làm cha" rồi. Đúng là hâm nặng! Mở cổng, Chan Chan vừa dắt chiếc martin vào trong sân vừa ngoái lại hỏi: "Nhưng phải trông nó như thế nào đây?"

"Thì ru nó ngủ, lúc nó đói thì pha sữa nó bú. Cũng dễ mà."

Tôi nghe Chan Chan thở dài thật to. Kiểu như cậu ta không tin những gì tôi vừa nói. Ghét. Đi vào phòng khách, tôi nhẹ nhàng đặt đứa bé lên ghế sofa. Nó còn ngủ. Gương mặt phúng phính, cái môi chúm chím nhìn thương chết được. Mà hy vọng lớn lên nó không như thằng cha bố láo của nó. Đúng lúc, Chan Chan chạy vù đến gần xem em bé là như thế nào.

"Woa! Trông dễ thương ghê! Da nó mịn màng quá."

Thấy Chan Chan cứ ấn ấn ngón tay vô má thằng bé thì tôi liền đánh

một phát thật kêu:

"Làm cái trò gì vậy? Da em bé mỏng manh lắm, trỏ trỏ hồi thủng da giờ."

"Tại lạ nên rờ xem thử. Mà trai hay gái?"

"Con trai, tên Khoai."

"Tên nghe mắc cười dã man. Đâu, để xem cu nó thế nào."

Chan Chan kéo nhẹ cái khăn đang quấn quanh bé Khoai lên xem "thằng nhỏ". Đúng là vô duyên hết sức nói. Cậu ta dòm tới dòm lui đồng thời khều khều gọi tôi:

"Đằng ấy lại xem cu nó nè. Nhìn tếu lâm."

"Khùng! Tớ là con gái mà bảo xem cái đó hả?"

"Haizzz! Nó chỉ là đứa trẻ thôi, có gì đâu. Nào, lại xem đi. Sờ cũng lạ nữa."

Nghe tên Chan Chan nói chí lý, tôi đảo mắt một hồi rồi từ từ chồm người qua ngó thử. Tò mò mà. Ở giữa hai cái chân đang bành chằng hảng của bé Khoai là "thằng nhỏ" ngẩn ngẩn. Buồn cười. Tôi khẽ đưa tay sờ thử. Mềm mềm. Đúng là em bé, cái gì cũng đáng yêu. Kế bên, tên Chan Chan mắc cái chứng gì mà cứ sờ cu thằng nhóc hoài. Trông mặt cậu ta hứng chí ghê gớm. Thằng này đẹp trai mà biến thái dễ sợ. Một lát sau, tôi cúi:

"Sờ cu nó mãi thế?"

"Lạ mà. Không sao đâu, đằng này nhẹ tay lắm."

"Làm hồi nó đau, nó tỉnh dậy khóc um sùm cho coi."

"Đụng vậy nhằm gì. Nó ngủ say như chết."

Chan Chan vừa dứt lời Phụng! Một tia nước màu vàng từ "thằng nhỏ" bắn lên mặt cậu ta. Kinh ngạc trong vài giây rồi tôi ôm bụng cười lớn. Còn Chan Chan, cậu ta nhăn nhó và đưa tay lên lau vệt nước trên mặt. Khai rình. Thằng Khoai tè. Đấy, cho chừa cái tật sờ cu người ta. Nhanh chóng, Chan Chan đứng bật dậy lao như bay vô nhà vệ sinh. Cái bản mặt cool boy bị dính nước tiểu trông thật là cười đau ruột. Vụ này để cả trường biết thì hay ho lắm đây.

Tôi đang đun nước sôi chuẩn bị món mì gói ngon lành thì Chan Chan đi vào, mới rửa mặt.

"Trưa nay chúng ta ăn gì?"

"Mì gói. Vừa ngon vừa tiện."

"Ô-kê. Chiên thêm mấy cái trứng ốp la bỏ vô ăn nữa. Thế là nhất xứ!"

Tôi gật gù. Thế nhưng kế hoạch cho bữa trưa tuyệt vời bị phá hỏng khi thằng Khoai cất tiếng khóc. Tôi và Chan Chan chạy vào phòng khách. Trên ghế sofa, thằng bé đã thức và phóng "cái loa" ở tần suất cao. Tôi liền bế bé Khoai lên, quàng quàng đưa nhẹ nhẹ để ru nó ngủ. Khổ nỗi, càng lúc thằng bé càng rống to. Tiếng khóc vang khắp nhà, đình tai nhức óc.

"Giờ làm gì đây?" – Chan Chan bịt tai, hỏi.

"Chắc nó đói đó. Phải pha sữa bột cho nó uống."

Chan Chan lôi trong cái túi mà chị Trang đưa cho tôi ra một hộp sữa bột Frisolac gold số 1, cái bình với mấy miếng tả em bé. Cầm bình sữa trống không, Chan Chan gãi đầu nhìn tôi:

"Pha sữa sao?"

Tôi ngớ mặt vì quên mất điều quan trọng này. Ban nãy, chị Trang vội quá tôi chưa kịp hỏi cách pha sữa. Trời ạ, giờ làm sao đây? Bé Khoai vẫn khóc to. Tôi hoảng quá chừng.

"À, hay lên mạng xem thử cách pha sữa."

Dứt lời, Chan Chan phóng lên lầu rồi mấy giây sau xách cái laptop xuống. Ngay lập tức, cậu ta mở máy, vào mạng search tìm trên Google cách pha sữa cho em bé. Rất nhanh, hàng loạt kết quả xuất hiện. Nhấp vào web eva, Chan Chan đọc to tôi nghe:

"Nên dùng nước đun sôi để pha sữa cho bé. Để nguội 37 độ C. Nước cỡ 120ml."

"May quá, mới đun nước sôi! Nhắc xuống bếp được vài phút chắc cũng nguội nguội rồi."

Chan Chan cầm bình sữa lao vù vào bếp, lát sau trở ra mang theo cái bình đã có nước đun sôi để nguội bên trong. Còn tôi, vẫn bế bé Khoai, nhìn vào màn hình đọc tiếp:

"Bạn cần pha sữa theo công thức in sẵn trên bao bì hộp sữa. Hộp đâu? Hộp đâu?"

Bên cạnh, Chan Chan cầm hộp sữa bột Frisolac lên xem liên hồi. Tôi thấy cậu ta mở nắp hộp rồi lấy muỗng múc sữa bột cho vào bình. Đảo mắt trở lại máy tính, vừa xem tôi vừa bảo:

"Không nên đong quá đầy, cũng không nên vén bột sữa quá chặt trong muỗng."

"Ờ ờ."

"Lẹ lẹ đi!"

"Đằng ấy từ từ, đừng hối. Đằng này làm đổ bột tùm lum rồi nè."

Cỡ vài muỗng thì cậu ta dừng lại, đóng nắp và lắc lắc. Tôi dặn cậu ta lắc đều để sữa tan hết, không bị vón cục. Trong khi Chan Chan vất vả với cái bình sữa thì tôi chịu khổ với thằng nhóc Khoai. Nó cứ rống hoài không chịu im. Tôi đưa nó tới lui thế nào nó cũng chả nín.

"Rồi, sữa đã pha xong. Cho nó uống đi!"

"Khoan, phải kiểm tra nhiệt độ sữa. Ở đây chỉ, đổ một lượng sữa nhỏ lên cổ tay hoặc mu bàn tay, cảm giác thấy sữa ấm là được. Cậu làm mau."

Chan Chan làm theo cách tôi nói, nhỏ một ít giọt sữa lên mu bàn tay. Cậu ta bảo ấm ấm, cho thằng bé bú là ok. Mau chóng, tôi đón lấy bình và nhẹ nhàng đút núm vú cao su vô cái miệng khóc la khí thế của bé Khoai. Ban đầu nó bày đặt làm "giá", không chịu mút. Bực mình, tôi nói: "Ông ẹo là tao cho mày nhịn đói luôn." Hình như biết sợ nên cuối cùng nó cũng ngậm núm vú, bắt đầu uống sữa. Tên Chan Chan dán chặt mắt vào màn hình laptop:

"Đằng ấy phải cầm bình sữa thật chặt để thằng Khoai có kéo bình ra vô cũng không bị rớt bình. Phải làm nghiêng bình sữa để núm vú cao su luôn đầy sữa. Nếu núm vú cao su xẹp xuống, bạn nên xoay bình cho không khí lọt vào."

"Rồi rồi, nói từng cái một thôi. Nghe không muốn kịp đây."

Tôi hơi gắt đồng thời cố gắng làm theo chỉ dẫn trên mạng. Tay cầm chặt bình sữa. Hơi nghiêng để sữa chảy xuống đều. May là thằng nhóc này cũng dễ chịu uống.

Được một lúc, thấy bé Khoai sắp uống hết sữa thì tôi quay qua hỏi: "Ờ đó còn nói gì nữa?"

"Khi bé bú hết sữa, bạn hãy kéo bình ra khỏi miệng bé một cách dứt khoát. Nếu bé vẫn muốn bú, hãy đưa ngón út của bạn vào miệng bé. Bé vẫn mút mạnh thì có thể bé chưa bú đủ và muốn bú thêm. Đàng ấy kéo núm vú cao su nhẹ thôi."

Tôi chậm rãi kéo bình ra. Thằng Khoai này khá biết điều, miệng tự động nhả núm vú cao su. Uống no rồi và giờ thì mắt nó lim dim sắp ngủ. Tôi và Chan Chan thở phào. Kết thúc được màn khóc kinh thiên động địa của nó. Để bé Khoai ngủ trên ghế sofa, hai chúng tôi đi nhanh vào nhà bếp coi món mì ra nông nổi gì. Mở nắp ra thì eo ôi, mì nở tè lè, nước cạn gần hết. Dù đói rã ruột nhưng tôi đành đun lại nước sôi, làm hai tô mì mới. Lần này vừa mới nhắc ấm nước sôi xuống là...

"Oa oa oa oa oa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Khỉ gió! Thằng kia làm gì cứ khóc hoài? Vừa nãy uống hết sữa là đã ngủ mà sao giờ lại rống lên rồi. Đừng nói là nó đói nữa nha, chưa đến nửa tiếng mà trời. Tức thì, tôi cùng Chan Chan phóng lên phòng khách. Bé Khoai đang quấy khóc ồm tỏi. Nhanh chóng, Chan Chan vỗ vỗ vào người thằng bé còn miệng không ngừng nói: "Nín đi! Nín đi nào!" Nhưng tình hình không mấy sáng sủa. Nó còn khóc to hơn. Tức mình, tôi đến kéo cậu ta ra.

"Mau mau lên Google search tìm cách ru ngủ cho em bé!"

Tôi vừa ra lệnh cho Chan Chan vừa bế bé Khoai lên. Thằng này đúng là thích hành xác người khác. Sau khi gõ lách cách liên hồi, Chan Chan liền lên tiếng nói rõ to:

"Có vài cách đây: massage chân bằng tinh dầu hạnh nhân, đung đưa qua lại, tắm trong bồn, âm nhạc nhẹ nhàng, đu con, xe đẩy hoặc đổi chiến thuật nhưng chả chỉ là chiến thuật gì."

"Không có tinh dầu hạnh nhân làm sao massage, thử cách đung đưa xem sao, cái này dễ."

Tôi bế bé Khoai bằng hai tay khá vất vả bởi từ trước đến giờ chưa từng bế em bé nhỏ như vậy. Nghe nói, ẵm trẻ sơ sinh cũng phải biết cách. Tôi đưa thằng bé qua lại nhẹ nhàng như đưa võng. Chốc chốc tôi còn ca lên khe khẽ để ru ngủ nó. Tôi đung đưa gần rệu cả tay mà kết quả không mấy tốt đẹp. Bé Khoai có lúc lim dim mắt chuẩn bị chìm vào giấc ngủ nhưng rồi lại tỉnh và khóc. Tai tôi muốn ong hết cả. Điên đến mức tôi muốn "ném" nó xuống ghế cho xong mà không thể vì sẽ mang tội giết trẻ em. Tôi đành chuyển qua phương án hai.

"Hay mở nhạc nhè nhẹ cho nó ngủ."

Chan Chan quỳnh quáng bấm đại một bài trong laptop. Nhạc cất lên. Chúa ơi! Nhạc rock. Âm thanh hét vang chúa chát, nghe tung tung, xuyên thủng màng nhĩ. Khởi nói, bé Khoai khóc thét do giật mình. Chan Chan hoảng hồn chuyển bài. Kỳ này thì... Tờn tờn ò í e e. Mẹ cha ơi! Nhạc đám ma. Tên cool boy này khùng điên ba trợn quá, bộ định trù tôi hay thằng bé chết hả? Cái chất nhạc não nề nghe kinh dị mỹ ấy "góp phần" giúp tiếng khóc của bé Khoai to thêm. Điên tiết, tôi gắt Chan Chan tắt nhạc đi. Tai tôi không thể chịu nổi cùng lúc hai

cuộc "chấn động" âm thanh đâu. Lùng bùng rồi. Nhạc tắt, thằng nhỏ vẫn cứ khóc ngon ơ.

"Trời ơi!" – Chan Chan vò đầu la lên rồi bước lại gần chỗ tôi đang bế bé Khoai – "Im! Mà im chưa thằng quý! Khóc gì muốn lòi rốn! Im mau!"

"Doạ, nó càng khóc to cho xem."

"Đằng ấy đưa đây! Để đằng này ru nó ngủ."

Chan Chan luồn tay qua mau chóng đỡ lấy bé Khoai. Tôi nhăn mặt lắc đầu khi thằng bé khóc thảm. Chan Chan áp sát mặt lại gần mặt nó, mắt mở trừng trừng kiểu hù dọa:

"Im! Im! Im! Cắt cu giờ nha!"

Tôi định quát cho tên Chan Chan một trận vì cái câu thô bỉ đó thì chợt bé Khoai đưa tay lên túm lấy vài sợi tóc mái của cậu ta, giật giật. Chan Chan hình như đau lắm nên kêu lên:

"Ối đau! Thằng quý này nắm tóc đằng này rồi! Đằng ấy lại phụ gở ra mau!"

"Từ từ bình tĩnh, cậu đừng lắc đầu mạnh quá, nó kéo nữa cho xem."

"Ừ nhưng... Đau!!!"

Chan Chan vừa la xong thì đột nhiên cả hai nghe tiếng cười của bé Khoai. Tôi nhìn qua thấy cái miệng chúm chím của thằng bé đang cười, lộ hai nướu răng. Giờ mới để ý, từ lúc kéo tóc Chan Chan thì nó ngừng khóc rồi. Vậy chắc bé cu này muốn chơi khăm cậu ta. Tinh ranh gớm. Bàn tay nhỏ xíu bỏ dần mấy sợi tóc của Chan Chan ra, bé

Khoai ngáp dài và nhắm mắt lại ngủ ngon lành. Chà, trông mặt nó ngủ là thấy thương lại liền. Bao nhiêu tức tối nãy giờ biến mất. Đặc biệt là tên Chan Chan. Ban nãy còn đòi cắt cu con người ta mà nay lại khen:

"Nhìn vậy thấy nó đáng yêu đăng ấy nhỉ?"

Chấm dứt tiếng khóc la ầm ĩ của bé Khoai, tôi và Chan Chan trở lại vô bếp. Bụng sôi ùng ục.

Đổ nước sôi, bỏ thêm trứng ốp la vào, hai chúng tôi nhìn thèm thường hai tô mì nóng hổi. Lật đặt ngồi xuống ghế, vừa cầm đũa lên là Chan Chan bảo ngay:

"Giờ mà đũa nào chen ngang bữa trưa là đăng này quyết không tha, cho dù là con hà bá."

Tôi cầm đũa gấp lấy mì, thổi thổi cho đỡ nóng xong đưa lên miệng. Nhưng tôi chưa kịp bỏ mì vô họng là thành linh tiếng bé Khoai bên ngoài lại ré lên. Tiên sư cha mày! Khóc nữa rồi! Đối diện, Chan Chan tức điên liền đặt mạnh chiếc đũa xuống bàn và hầm hầm bước vội lên nhà trên. Tôi cũng chạy theo vì sợ tên này phát khùng bất chợt rồi ra tay bậy bạ với đứa bé.

Mau chóng ẵm lấy bé Khoai, Chan Chan tiếp tục chiêu trừng mắt hếch mũi, giọng dọa nạt:

"Mắc cái chứng gì khóc mãi vậy thằng ôn giặc? Bộ mày muốn bị cắt cu thiệt hả?"

Tôi ngạc nhiên khi bé Khoai khóc nhỏ dần rồi thưa thớt và cuối cùng là tắt hẳn. Tôi với Chan Chan tái mét mặt mày vì sợ nó bị cái gì đó nguy hiểm. Ấy vậy, chỉ sau mấy giây là cả hai nghe tiếng "bẹt" vang

lên vừa đủ. Cùng lúc, một cái mùi thúi hoắc bốc lên. Đưa tay bịt mũi, tôi nhìn Chan Chan chậm rãi rút ra bàn tay đang đỡ lấy mông thẳng bé. Thứ vàng vàng dẻo dẻo quen thuộc. Bé Khoai vừa ị một phát thì nín khóc, ngủ tiếp. Chan Chan nhăn nhó.

Chờ Chan Chan vào nhà vệ sinh rửa tay xong đi ra, tôi cầm miếng tã giấy lên bảo:

"Phải thay tã cho nó."

"Oải ghê luôn! Giờ phải lên Google search tìm cách thay tã cho em bé."

"Tìm rồi đây, chúng ta sẽ cùng làm."

Theo chỉ dẫn trên web yeutretho tôi cùng Chan Chan chuẩn bị một miếng tã sạch Pamper, cái bịch nilon đựng tã bẩn, khăn sạch và xô nước ấm. Bắt đầu công cuộc thay tã cho bé Khoai. Tôi mở tã bẩn ra, muốn nôn vì mùi hôi kinh dị. Nhúng khăn sạch vào xô nước ấm, tôi nín thở và lau nhẹ nhàng ngay vùng sinh dục của nó. Tiếp, Chan Chan phải cố nhẹ nhàng khi nâng mông thẳng bé lên để tôi lau phía trước. May là con trai chứ con gái còn phải lau cẩn thận nữa. Gấp đôi tã bẩn lại, tôi bảo Chan Chan bây giờ nâng cả chân bé Khoai. Tôi đưa khăn ước lượng xuống dưới lau mông cho nó. Việc lau chùi đã xong. Sau đó, rút tã bẩn ra tôi thay tã mới vào. Web hướng dẫn là kéo miếng dán sẵn ở hai bên tã rồi dính lại cho vừa ôm người bé, không quá chặt hay quá lỏng, nhét vừa một ngón tay. Tôi làm theo. Hoàn tất. Vì mới làm lần đầu nên tôi dán cái tã hơi méo. Nhưng mặc kệ, cứ xong là ô-kê. Cho cái tã bẩn vào bịch, tôi và Chan Chan đi rửa tay. Còn thẳng bé thì vô tư mà ngủ ngon ơ.

Mệt mỏi lết vào phòng bếp, cả hai ngồi phịch xuống ghế, nhìn hai tô mì nở lần nữa. Nhưng vì quá đói và uể oải nên chúng tôi quyết định

ăn luôn. Ổn trời kỳ này thằng quý nhỏ kia chịu để yên cho tôi và Chan Chan dùng xong bữa trưa. Hơn hai giờ rưỡi tôi mới rửa chén. Một phút sau, hai đứa lò dò đi lên phòng khách. Bé Khoai vẫn còn ngủ. May phước. Tôi đến bên cái ghế sofa đối diện ngã người xuống. Còn Chan Chan, nằm vật dưới sàn nhà ngủ luôn. Mắt lim dim được vài giây thì tôi giật mình vì lại nghe âm thanh quen thuộc. Tiếng khóc ré. Nhấn mặt, tôi liền nằm nghiêng sang bên và bịt tai lại. Thua. Chả nhằm nhò gì. Tức mình, tôi vùng dậy bò lại xem bé Khoai bị gì. Đúng lúc Chan Chan bật người lên, gào:

"Thằng kia!!! Mày giỡn mặt với ông hả? Ôn dịch!"

"Khẽ mồm thôi, nó khóc có lý do."

"Lại cái gì nữa???"

"Nó tè dầm."

"Ôi trời ơi, phát điên mất!"

Thế là tôi và cả Chan Chan phải còng lưng ra lau mông cho bé Khoai. Xem như từ trưa đến gần bốn giờ hai chúng tôi chẳng ngủ ngê nghỉ ngơi gì được vì mấy trò quấy khóc của nó. Mãi tận chiều, mọi người trong nhà mới về. Nhìn thấy tôi và Chan Chan mặt mũi phờ phạc thì ai cũng ngạc nhiên. Nhìn qua bên cạnh, bé Khoai đang yên giấc. Nó "phá" hai chúng tôi đã đời rồi thì giờ ngủ ngon vậy đó. Sau khi nghe kể lại thì chị Hoà Trâm, chị Hồng Anh, anh Dũng Văn trở mắt về những thành tích chăm sóc baby suốt cả buổi của hai đứa. Không lâu sau thì chị Trang hối hả sang bên nhà xem bé Khoai thế nào.

"Hai đứa giỏi ghê chứ, thằng nhỏ ngủ say thiệt."

Nghe chị Trang khen mà tôi và Chan Chan nhìn nhau chỉ biết cười gượng chứ không nói được gì. Chán nản. Chẳng ngờ trông em bé lại mệt như vậy. Giờ thì sao nhỉ... Trẻ con thì đáng yêu đó nhưng để có thể chăm sóc tốt cho nó thì khó khăn gian nan vô cùng. Kiểu này tôi phải suy nghĩ lại cái việc mình muốn thử làm mẹ. Tên Chan Chan thì vẻ như chán đến tận háng rồi. Cậu ta cứ chốc chốc lại thở dài vì tưởng tượng cảnh chín tháng sau khi tôi sinh em bé là bản thân phải trở thành cha. Chăm nom baby có một buổi mà khổ lên khổ xuống huống chi sau này là chăm... ít nhất mười năm. Vậy mới hiểu trách nhiệm làm cha mẹ lớn lao nặng nề biết mấy. Đó không phải chỉ một sớm một chiều. Tự dưng thấy phục cha mẹ mình dễ sợ. Đúng là các đấng sinh thành đáng nể quá!

Chương 27: "Tình địch" đến thăm nhà

Ngày 3 tháng 3

Chủ nhật này gần như là chủ nhật tồi tệ nhất với tôi. Khi người mà tôi không hề muốn gặp lại thỉnh thoảng xuất hiện ngay trong sân vườn nhà gia đình chồng mình... Như mọi khi, tôi và Chan Chan đang quét lá khô thì bất chợt một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên:

"Ngày nghỉ mà dậy sớm thế Chan Chan?"

Đối diện, tôi bất động. Còn Chan Chan thì quay qua và tròn xoe mắt: "Chị Trân Châu?"

Đúng vậy! Người con gái đứng trước mặt chúng tôi ngay lúc này, cô chị Trân Châu. Vẫn gương mặt xinh xắn. Đôi mắt sáng ngời. Vẻ như thời trang ưa thích của chị gái này là váy.

"Ừ, bất ngờ chưa nè? Hôm nay chủ nhật nên chị định đến nhà em chơi."

"Sao chị không báo trước để em chuẩn bị?"

"Muốn dành sự ngạc nhiên cho em. Nhưng... cô bé Min Min cũng ở đây à?"

Chị Trân Châu vừa hỏi vừa chuyển ánh mắt về phía tôi kiểu như không hiểu lý do vì sao tôi lại đang ở ngay trong vườn nhà Chan Chan. Điều đó có nghĩa, chị ta chưa hề biết gì về mối quan hệ giữa

hai chúng tôi? Chan Chan vẫn chưa nói với chị ta sao? Chẳng lẽ...

"Ừm, em định lúc nào thuận tiện sẽ nói cho chị nghe về chuyện của em với Min Min. Nào ngờ hôm nay chị lại đột ngột đến nhà như vậy. Lát nữa em sẽ kể rõ với chị."

"Cũng được. Giờ chị muốn vào trong chào hỏi mọi người."

"Đằng ấy cứ để lá ở đấy." – Chan Chan xoay sang tôi – "Ba đưa mình cùng vào nhà đi."

Tôi nhìn Chan Chan rồi khẽ hướng mắt sang bên cạnh cậu ta thấy chị Trân Châu mỉm cười. Dù cố gắng tỏ ra bình thường thế nhưng nụ cười trên môi tôi vẫn rất gượng gạo... Vừa bước vào trong thì ba chúng tôi gặp ngay chị Hồng Anh đang làm lau chùi bàn ghế.

"Chị dâu, xem ai đến thăm nhà này."

Chị Hồng Anh mau chóng quay qua khi nghe giọng Chan Chan cất lên đầy hứng khởi. Chị ấy khá ngạc nhiên khi nhìn thấy chị Trân Châu. Tức thì, chị Hồng Anh bước lại gần cười.

"Trân Châu? Là em sao? Lâu quá rồi mới gặp đó."

"Vâng, một thời gian rồi em mới gặp chị Hồng Anh. Chị vẫn khoẻ chứ ạ?"

"Khỏe. Em về nước từ khi nào vậy? Bất ngờ ghê." – Chị Hồng Anh liền gọi to – "Cả nhà ơi, có khách quý đến thăm nè. Một em vô cùng xinh."

Chan Chan và chị Trân Châu nhìn nhau cười cười. Tôi đứng bên cạnh không nói gì ngoài việc lặng thinh. Không chỉ với Chan Chan

mà chị Trân Châu còn có mối quan hệ vô cùng tốt với gia đình chồng tôi. Chẳng những thế, xem ra họ còn rất quý mến chị ta. Sau tiếng gọi lớn của chị Hồng Anh thì mấy phút sau, tất cả mọi người đã có mặt đông đủ ở phòng khách. Đúng như tôi nghĩ, cha mẹ, chị Hoà Trâm và cả anh Dũng Văn đều ngạc nhiên lẫn vui mừng trước sự có mặt của chị Trân Châu. Trông họ cứ như là được gặp lại một người quan trọng.

Đầu tiên là cha chồng tôi.

"Trân Châu, cháu đấy à? Về nước khi nào thế? Sao cháu không gọi điện nói sẽ đến nhà?"

Tiếp theo đến mẹ chồng tôi.

"Lâu quá rồi cô mới gặp cháu. Lớn ghê chứ! Lại xinh đẹp nữa, nhìn không muốn ra."

Rồi cả chị Hoà Trâm cũng...

"Qua bên ấy học chắc vui lắm hay sao mà trông có da có thịt đầy đặn hơn trước nhiều."

Cuối cùng là anh Dũng Văn, vốn là người khó tính vậy mà lúc này cũng cười tươi.

"Hoan nghênh người đẹp đến nhà. Đi du học hai năm vậy có nhớ anh trai này không?"

Trông cảnh mọi người xúm quanh chị Trân Châu hỏi han ân cần thì tôi chùng mí mắt. Lòng tự dưng thấy khó chịu sao ấy. Có lẽ vì tôi bắt đầu ganh tỵ trước việc cô chị đó được gia đình Chan Chan yêu mến đến thế. Tuy không ghét bỏ gì nhưng rõ ràng mối quan hệ giữa tôi

với mọi người trong nhà chưa bao giờ tốt được như vậy, ngoài chị Hồng Anh với chị Hoà Trâm.

Tôi hơi giật mình khi nghe chị Hồng Anh gọi khẽ. Đưa mắt nhìn thì tôi thấy chị vẩy vẩy tay gọi mình xuống bếp. Lầm lũi đi vào, chị Hồng Anh bảo tôi:

"Chị em mình làm rau câu với bánh flan để mọi người dùng. Lâu rồi nhà mới có khách."

Tôi gật đầu. Trong lúc quan sát chị Hồng Anh lấy mấy khuôn nhôm ra thì tôi chậm rãi hỏi:

"Bộ cả nhà biết chị Trân Châu ạ?"

"Không chỉ biết mà còn thân nữa là khác. Hồi trước, con bé hay qua nhà chơi lắm. Dễ thương, khéo tay, lễ phép nên ai cũng quý. Ngay cả ông Dũng Văn nhà chị cũng thích."

"Thảo nào thấy mọi người mừng rỡ khi thấy chị Trân Châu về."

"Một thời gian rồi mới gặp còn gì. Mà, em thấy không thoải mái hả? Trông em có vẻ buồn."

"Đâu có."

Tôi cười cười để chị Hồng Anh thấy. Rồi khi chị quay lưng đi là tôi buồn ngay. Khẽ thở dài. Ừ, rõ ràng là tôi không hề thoải mái... Lát sau, tôi mang đĩa rau câu và bánh flan lên phòng khách. Vừa bước vào thì tôi đã nghe mẹ chồng cất tiếng hỏi chị Trân Châu:

"Năm nay cháu là sinh viên rồi phải không? Theo ngành gì thế? Khi nào thì trở lại Anh?"

"Dạ, cháu học ngành marketing. Lần này về Việt Nam, cháu ở luôn không qua Anh nữa."

Tôi không nhớ khi ấy mình đã đứng bất động trong bao lâu mãi đến khi nghe tiếng anh Dũng Văn gọi thì mới chợt tỉnh. Tôi lúng túng mang hai cái đĩa đi lại chỗ mọi người đang ngồi.

"Em sao vậy Min Min? Không khoẻ ở đâu à?" – Chị Hoà Trâm hỏi.

"Dạ không. Để em đi lấy nước chanh cho mọi người uống."

Tôi mau chóng quay lưng. Lúc sắp rời khỏi phòng khách, tôi chợt nghe giọng chị Trân Châu.

"Em Min Min tại sao lại ở trong nhà thế ạ? Lúc vào đây cháu đã thấy làm lạ."

"Chuyện nói ra thì dài dòng. Chỉ vì sự cố đáng tiếc nên thành ra thế này."

Sau tiếng thở dài của mẹ chồng tôi là đến âm thanh tặc lưỡi rõ to của anh Dũng Văn.

"Con bé Min Min hậu đậu lắm, đụng đâu hỏng đó."

Giận và buồn dã man! Giận vì cả nhà hùa nhau nói xấu tôi. Còn buồn là bởi tôi thấy mình chả giỏi giang khéo léo như ai kia. Nghĩ là thấy ảm ức bức bối kinh khủng. Mang cái gương mặt khó coi xuống bếp, tôi liền bị chị Hồng Anh "chặn đường" hỏi:

"Em sao vậy? Hay trên đó vừa xảy ra chuyện gì?"

Phải! Chuyện lớn là đằng khác! Nhủ thầm xong tôi lắc đầu không đáp mà bỏ đi đến bên bồn rửa bát. Lần đầu tiên tôi đã bỏ mặc và không trả lời chị Hồng Anh. Nhưng biết làm sao được. Giờ lòng tôi ngổn ngang hết trăm mối tơ vò. Hiển nhiên là cái vụ chị Trân Châu bảo lần này về Việt Nam ở luôn chứ không đi nữa. Với tôi, tin này thật kinh khủng! Cảm giác lo lắng lại bắt đầu trỗi dậy... Loay hoay rửa rau trong tâm trạng khó chịu được nửa tiếng thì tôi tiếp tục "đứng hình" vì nghe giọng chị Trân Châu vang vang ngay cửa phòng bếp:

"Chị Hồng Anh, để em phụ chị chuẩn bị bữa trưa nhé."

Gì nữa vậy trời? Sao hồng ngồi trong phòng khách đi mà còn vác mặt vào tận đây? Tôi đảo mắt căn môi vì bức mình. Nếu cô chị này mà ở đây thì tôi đi đâu? Hiện tại, tôi không muốn chạm mặt với người đó. Tôi cầu mong chị Hồng Anh sẽ từ chối vì dù sao cũng là khách. Thế nhưng mọi chuyện đã không theo đúng ý tôi khi chị Hồng Anh mỉm cười đồng ý. Mau chóng, chị Trân Châu lấy dao để làm cá. Chị ta vừa làm vừa nói cười vui vẻ với chị Hồng Anh giống như không hề thấy sự hiện diện của tôi. Tức thật! Trông cảnh chị ta làm cá thành thạo là tôi chịu không nổi. Bộ định xuống đây phô trương tài bếp núc à? Chẳng có Chan Chan hay ai nhìn đâu, uống công thôi cô chị mặc váy.

"Rửa rau mà Min Min cũng không biết sao?"

Tôi giật mình vì chị Trân Châu thành linh đứng ngay bên cạnh. Nói thật là tôi không thích nụ cười của chị ta. Trông thì có vẻ thân thiện nhưng cảm giác không thật.

"Rau giờ người ta xịt thuốc nhiều lắm, em phải rửa cẩn thận để cả nhà ăn."

Dứt lời, chị Trân Châu liền cầm lấy bó rau trên tay tôi đồng thời vặn

vòi nước. Tôi nhìn trân trối chị ta. Cái chị này sao tự nhiên lại giành công việc của người khác một cách tỉnh bơ vậy? Hết nói nổi! Tôi phải tự nhủ bản thân cần bình tĩnh. Dẫu vậy khi nhìn cái kiểu bình thản không một chút quan tâm đến đối phương của chị ta là máu nóng tôi dồn lên. Nhưng vì không muốn gây thêm chuyện nên tôi đành để yên như thế. Rồi bữa trưa mau chóng được dọn lên, mọi người lần lượt ngồi vào bàn. Bình thường tôi vẫn ngồi cạnh Chan Chan nhưng hôm nay chị Trân Châu lại vô giữa hai đứa. Tôi nhìn chăm chăm. Còn chị ta tiếp tục hành động vờ như không để ý sự khó chịu từ tôi.

"Chú và cô dùng thử món cá điêu hồng chiên của cháu đi ạ."

Chị Trân Châu mời mọc cha mẹ chồng tôi dùng món chị ta vừa làm ban nãy. Chướng mắt! Thề, từ giờ không ăn cá điêu hồng nữa. Điều đáng tức hơn là cha mẹ chồng lại ăn thử. Mặt họ thích thú lắm. Chắc là ngon dữ dội đây. Mốt, chắc chắn tôi còn làm tuyệt hơn cho xem.

"Ồ, ngon quá! Khéo y như mẹ nó vậy. Giá con Min Min cũng đảm đang thế thì hay rồi."

Cha chồng tôi bộ hết câu khen rồi hay sao mà lại lòi tôi vô so sánh vậy chứ? Điên người thật! Ai không so lại trúng ngay người tôi chả ưa. Chính vì vậy mà thấy nhục nhục.

"Cha à, Min Min cũng có cái hay của em ấy, đâu thể so sánh thế được."

Tôi yêu chị Hoà Trâm dã man. Chị đúng là thượng đế của tôi. Nói câu nào mát ruột câu đó.

"Cháu cũng nghĩ mỗi người mỗi vẻ. Dở hay giỏi gì cũng vậy."

Tôi nhận ra rõ chị Trân Châu ấy cố tình nhấn mạnh từ dở như muốn

chọc quê tôi. Ước gì chị ta là con cá diêu hồng để tôi xử đẹp. Đang hăm hực gấp thức ăn thì ai đó nắm tay áo tôi giật giật. Quay qua, tôi thấy tên Chan Chan nhe răng cười với mình. Bộ cậu ta bị đờn ươi nhập hay sao mà làm cái kiểu đó? Đã bực mình rồi mà còn gặp thằng phát bệnh điên. Lờm Chan Chan một cái dài thật dài, tôi quay phắt đi. Bữa trưa nay tẻ kinh dị. Nuốt chẳng trôi nổi.

Lúc mang bát đĩa xuống phòng bếp, Chan Chan nhìn tới nhìn lui xong hỏi nhỏ tôi:

"Đằng ấy có chuyện gì hả? Nãy giờ thấy mặt khó chịu quá."

Không nổi điên là may rồi chứ đừng nói đến khó chịu! Lầm rầm trong miệng rồi tôi đáp:

"Chả có chuyện gì hết."

"Hay đằng ấy tự ái vì bị cha mang ra so sánh với chị Trân Châu?"

"Rõ vớ vẩn, thèm quan tâm à."

"Gắt to thế là để ý rồi. Thôi, đừng buồn. Đằng ấy luôn là số một trong lòng đằng này."

"Đồ hâm. Nói điên khùng."

"Sao cũng được. Giờ đằng này phải đưa chị Trân Châu lên phòng chơi vì mẹ kêu. Đằng ấy rửa bát xong có gì qua phòng đằng này luôn nhé."

Chan Chan bỏ đi. Còn lại một mình, tôi tức đến mức muốn ném cái đĩa đang cầm trên tay vô đầu ai đó dễ sợ. Nếu mẹ chồng tôi yêu quý cái chị Trân Châu đó như thế thì mời dì làm dâu luôn cho rồi. Ai lại

đi bảo con trai dẫn cô gái khác vào phòng chơi khi có vợ nó chứ? Bức bối, tôi rửa chén như bay. Lau sơ sơ rồi cất bát đĩa một cách thô bạo. Nhanh chóng đi lên lầu, tôi bước khẽ khàng lại gần phòng Chan Chan. Không gõ cửa vội, tôi áp tai nghe thử cả hai đang nói chuyện gì bên trong. Nhưng xui là chẳng nghe được gì ngoài âm thanh xì xầm rất nhỏ và cả tiếng cười vui vẻ. Giận như chí rận! Hai người vui vẻ gớm! Tên Chan Chan bảo tôi vào phòng cậu ta là để chọc tức tôi chứ gì. Biết tổng rồi cần quách gì vào. Tức tối, tôi quay về phòng mình, đóng cửa cái rầm. Ngủ một giấc cho nó khoẻ. Toàn chuyện bực bội...

Xế chiều, còn đang chìm trong giấc ngủ thì tôi tỉnh dậy vì có tiếng gọi cửa vừa đủ nghe. Chất giọng giống chị Hồng Anh. Lừ đừ xuống giường, tôi đến mở cửa phòng. Đúng chị.

"Min Min, mẹ nói chị làm bánh cho Trân Châu ăn. Lần trước, em bảo muốn chị chỉ cách làm bánh, giờ tiện sẵn việc chị em mình tranh thủ."

Học làm bánh thì thích đấy nhưng mấy cái bánh đó làm xong thì phải cho người tôi không ưa ăn ngon à? Còn khuya. Bắt Min Min này bỏ thời gian ra phục vụ kẻ thù thì đừng mơ.

"Dạ, em buồn ngủ quá nên chắc để khi khác chị nhé."

Đóng cửa phòng lại, tôi chun mũi. Cái chị Trân Châu đó khách quý lắm sao? Đến có một ngày chủ nhật mà bắt người khác làm này làm kia để hầu. Đúng là càng lúc càng không thích. Ngã vật xuống giường, tôi chong mắt nhìn lên trần. Nghe rõ dòng chảy chán chường của cuộc sống. Nằm hồi tôi ngồi dậy, nghĩ nên làm bài tập cho qua thời gian. Tụng tới tụng lui cũng gần hai tiếng, tôi gấp tập sách lại. Tự nhủ chẳng biết giờ mọi người đang làm gì ở dưới nhà. Đảo mắt khoảng mấy giây rồi tôi tò mò rời phòng, đi chầm chậm xuống dưới. Từ cầu thang, tôi rướn người đưa mắt nhìn ra phòng khách. Thấy

cha chồng đọc báo, mẹ chồng thì xem tạp chí thời trang, chị Hoà Trâm và anh Dũng Văn coi phim Hàn Quốc mới ghê. Chẳng thấy cô chị Trâm Châu và cả tên Chan Chan đâu hết. Lại dắt nhau lên phòng à.

"Ừa Min Min, em dậy rồi hả?" – Chị Hồng Anh từ phòng bếp bước ra.

"Dạ. Mà Chan Chan đâu chị?"

"Chan Chan đang đi dạo ngoài vườn với Trâm Châu. Em ra đó chơi luôn đi. Ăn bánh chứ?"

Tôi cười lắc đầu rồi phóng như bay ra ngoài vườn. Hết lên phòng giờ chuyển qua dạo vườn hoa. Định bắt chước phim Hàn hả? Nói trước, đời không như phim đâu. Vừa lủi lủi, tôi vừa đảo quanh một vòng để tìm hai người kia. May, lát cũng thấy. Hoá ra tên cool boy "hẹn hò" với cô chị Trâm Châu ở dưới đèn thần. Dám làm trò bày bạ coi chừng thần cho sét đánh giờ. Tôi nhẹ nhàng tiến lại gần và thấy chị Trâm Châu đó đưa cho Chan Chan một con gấu bông.

"Tặng em đây. Quà mua từ Anh."

"Cám ơn chị. Nhưng hôm nay đâu phải sinh nhật em."

"Cần sinh nhật mới tặng à? Món quà kỷ niệm thôi mà..."

Vừa cười cô chị Trâm Châu vừa xoa đầu Chan Chan kiểu ân cần. Đúng là nhức mắt thật chứ.

"Min Min!"

Chan Chan thấy tôi và cất giọng gọi to. Dù không muốn nhưng tôi cũng phải đến chỗ họ.

"Đằng ấy có mặt đúng lúc ghê, chị Trân Châu sắp về."

Ồ, về ẹ đi! Tôi mừng thầm nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra bình thường và nói: "Thế à?"

"Đằng ấy nói chuyện với chị Trân Châu, để đằng này lấy martin chở chị ấy ra bến xe buýt."

"Chị với Min Min cũng không có gì nói với nhau nhiều. Để chị đi cùng em vào nhà chào mọi người trước khi về."

Ừ, vậy là đúng đó! Tôi đây cũng chả thích nói chuyện với người chuyên mặc váy như chị. Lúc Chan Chan xoay lưng đi lên trước thì chị Trân Châu tự nhiên nhìn qua tôi, mỉm cười:

"Chị đã nghe Chan Chan kể về chuyện giữa em với cậu ấy. Đúng là một sự cố không hay."

Tôi im lặng không đáp. Chị ta muốn gì khi nói về điều đó với chất giọng mỉa mai như vậy?

"Nhưng mà, liệu thế này có nên không?"

"Ý chị là gì?" – Tôi cau mày.

Chị Trân Châu cười một cách kỳ lạ rồi rời đi, bỏ mặc câu hỏi của tôi. Thái độ thản nhiên không quan tâm đến biểu hiện của người khác từ chị ta lần nữa khiến tôi nóng máu. Mấy đứa "hót" girl hay xem thường những ai xung quanh chúng à? Xinh đẹp mà óc bần... Sau đó thì cô chị Trân Châu được Chan Chan chở ra tận bến xe buýt. Còn tôi, kết thúc ngày nghỉ tồi tệ.

Chương 28: Ích kỷ

Ngày 4 tháng 3

Đã bực mình vụ cái cô Trần Châu hôm qua đến nhà chơi rồi mà sáng nay mới đầu tuần con Thuý Nga lại bô bô ba ba gọi tên tôi ầm ĩ từ cuối chân cầu thang lên tận trên lầu phòng học.

"Min Min! Min Min! Min Min!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Lý nào tôi phải cho đứa bạn thân duy nhất của mình đi trồng răng giả chỉ vì không kiềm được cơn nóng giận mà lỡ tát nó méo hàm? Tôi dừng lại. Phía xa, Thuý Nga chạy rầm rầm trên những bậc cầu thang rồi lao đến đứng thờ hốt hển trước mặt tôi. Mồ hôi ra ướt áo.

"Sao... sao tớ gọi mà bồ hồng chịu ngừng bước chờ vậy?"

"Lòng đang bực bội, tớ không muốn nghe cậu xả linh tinh. Có chuyện gì nói lẹ."

"Chuyện này không có linh tinh đâu. Bồ còn nhớ Tường Vi, con thầy Tuấn? Sáng nay vô trường tớ nghe mấy đứa nữ sinh khối 10 bàn tán rằng cô bé ấy có thai!"

"Bình thường, có vậy thôi cũng ầm ĩ."

Tôi toan quay lưng bỏ đi thì hình như lúc đó não mới "thông" nên liền xoay lại hét lên:

"Cái gì??? Tường Vi, con thầy Tuấn, mang thai? Cái cô bé y như búp

bê ấy hả?"

"Ừ, chứ còn ai vô đây. Cái này không phải tin vịt đâu vì chúng nó còn chuyền tay nhau giấy kết quả kiểm tra mang thai photo của con bé Tường Vi nữa. Thai hơn ba tháng đó!"

Tôi đảo mắt. Mới 16 tuổi mà mang thai hơn ba tháng rồi ư? Tin này đúng là rất động trời.

"Vậy giờ cô bé Tường Vi đó thế nào? Còn đến trường chứ? Ông Tuấn có nói gì không?"

"Cô bé Tường Vi vẫn đến trường, hình như sáng nay mới rộ lên tin này mà. Chẳng biết vì sao lại để bị lộ tờ kết quả. Còn ông Tuấn nói gì hay không có trời mới biết."

Suy nghĩ hồi lâu tôi đề nghị với Thuý Nga qua dãy phòng học khối 10 xem cô bé Tường Vi kia giờ đang ra sao. Nó tán đồng ngay. Gì chứ, mấy vụ giật gân kiểu này ai mà không tò mò. Vẫn đứng ở vị trí cũ, tôi và Thuý Nga rướn người lên cao để nhìn qua đám lớp 10C6 đang xếp hàng trước cửa phòng học. Không quá khó để tìm thấy Tường Vi vì cô bé đứng một mình ở cuối hàng, cách khá xa những bạn nữ sinh khác. Trông nó tội tội vì dáng vẻ khép nép, đầu cúi thấp không dám ngẩng lên như sợ bắt gặp ánh mắt dòm ngó từ bạn bè. Quan sát một hồi, con Thuý Nga liền lắc đầu tặc lưỡi:

"Tội nghiệp ghê! Mấy đứa bạn cứ chỉ trỏ về phía Tường Vi xì xầm bàn tán."

"Ừ. Chẳng biết nhà trường sẽ giải quyết chuyện này ra sao. Còn ông thấy Tuấn nữa."

"Theo tớ nghĩ chắc Tường Vi phải nghỉ học thôi. Chuyện mang thai

bị lộ rồi thì khó lắm. Bạn bè thầy cô nhòm ngó, dị nghị, bàn ra bàn vô chịu sao nổi. Chưa kể, ông thầy Tuấn sẽ diện nữa. Ông không để con gái mang thai đi học đâu. Mà, chẳng rõ cha đứa bé là ai."

Nghe Thuý Nga buột miệng nói vậy thì tôi chợt nhớ đến cái lần tình cờ thấy Chí Hùng và Tường Vi cùng vào nhà nghỉ. Đừng bảo rằng, tên chí khùng đó là chủ nhân cái thai nha trời... Việc Tường Vi mang thai hơn ba tháng cứ lớn vồn trong đầu tôi suốt buổi học. Chính vì vậy khi chuông báo giờ giải lao vừa vang lên là tôi liền rời khỏi lớp chạy đi tìm Chí Hùng. Từ xa thoáng thấy Chí Hùng đi với vẻ suy tư thì nhanh chóng tôi bước lại gần rồi kéo cậu ta vào một góc hành lang vắng vẻ. Lần này vừa trông rõ mặt tôi, tên Chí Hùng đã nhăn nhó.

"Lại gì nữa đây? Mình đã nói hết về chuyện của Chan Chan cho cậu nghe rồi mà."

"Không phải chuyện đó đâu. Tôi có điều này muốn hỏi. Sáng nay vào trường, cậu nghe tin động trời gì chưa? Bên khối 10, chính xác là lớp 10C6."

"Tin động trời nào?"

"Tường Vi, con thầy Tuấn, bị bạn bè phát hiện tờ giấy kết quả kiểm tra mang thai. Cô bé có thai hơn ba tháng rồi. Cậu biết chuyện này chứ?"

Tôi dễ dàng nhận ra nét mặt Chí Hùng mau chóng thay đổi. Hình như là lo lắng lẫn bối rối.

"Vậy thì liên quan gì đến mình?"

"Này, nói thật đi! Chủ nhân cái thai trong bụng Tường Vi chính là cậu

phải không?"

"Cậu đừng ăn nói lung tung! Nếu để người khác nghe được sẽ hiểu lầm mình đó!"

"Lần trước, chính mắt tôi trông rõ hai người cùng đi vào nhà nghỉ. Điều ấy chứng tỏ, mối quan hệ giữa cậu và Tường Vi không bình thường. Vì vậy tôi có quyền nghi ngờ về cậu."

"Đúng là mình và Tường Vi có vào nhà nghỉ nhưng chưa chắc cô bé mang thai với mình. Mà chuyện này thì liên quan gì đến cậu? Tốt nhất cậu đừng lo chuyện bao đồng."

Chí Hùng quay lưng một cách vội vã giống như muốn chạy trốn. Vậy nghĩa là, sự suy đoán của tôi không hề sai. Cha đứa bé trong bụng Tường Vi nhất định 100% là tên này rồi.

"Nếu cậu thật sự là chủ nhân cái thai Tường Vi đang mang thì cậu thật ích kỷ khi không dám thừa nhận. Bây giờ, cô bé đang bị bạn bè dị nghị. Cậu có thể đứng yên nhìn à?"

Nghe tôi lên tiếng nói rõ to thì Chí Hùng dừng bước. Tiếp theo, cậu ta từ từ xoay lưng lại.

"Gì nào? Ích kỷ? Con người ai chẳng ích kỷ? Cả cậu cũng vậy thôi Min Min."

"Thế nghĩa là sao?"

"Việc chị Trân Châu đột ngột trở về, cậu dám nói là không mang cảm giác ích kỷ, muốn Chan Chan là của riêng mình?"

"Chuyện của tôi và cậu chẳng giống nhau gì cả."

"Đúng là hai sự việc không giống nhưng mình và cậu thì lại rất giống. Đó là đều có những suy nghĩ ích kỷ và hèn nhát khi đối diện với sự thật!"

"Tôi không hèn nhát. Chỉ có cậu mới hèn nhát khi không thừa nhận việc làm của mình."

"Nếu trong hoàn cảnh của mình thì bất kỳ thằng nam sinh 17 tuổi nào cũng làm như thế thôi. Kể cả Chan Chan. Giả sử như chuyện cậu mang thai bị cả trường biết xem, liệu Chan Chan có đủ dũng cảm đứng ra nhận trách nhiệm không? Bây giờ mọi chuyện vẫn chưa bại lộ nên hai cậu có thể vui vẻ đến trường nói cười với bạn bè. Phải gặp chuyện thì mới biết rõ."

Chí Hùng bỏ đi. Còn tôi đứng bất động. Những điều cậu ta nói ban nãy không ngừng xoay vần trong đầu tôi. Lòng bắt đầu cảm thấy sợ. Tôi nghĩ về việc mình đang mang thai. Về Chan Chan. Về trách nhiệm. Về những lời bàn tán dị nghị của bạn bè thầy cô trong trường.

... Tôi giật mình khi nghe tiếng Chan Chan gọi lúc cả hai ngồi trên chiếc martin về nhà.

"Hả? Có chuyện gì?"

"Đằng ấy làm gì như người mất hồn thế? Đằng này gọi mãi không nghe."

"Tại đang suy nghĩ thôi."

"Nghĩ gì mà thất thần dữ. Sáng nay đằng ấy có nghe tin con thầy Tuấn mang thai không?"

"Có. Chuyện um sùm thế ai mà không biết. Sao nào?"

"Có sao đâu, chỉ là thấy vụ đó giống giống vụ hai đứa mình. Đỡ là chuyện đăng ấy mang thai chưa bị bạn bè phát hiện và lan truyền khắp trường thôi."

Tự dưng tôi nhớ lại những lời nói của Chí Hùng. Đắn đo hồi, tôi chậm rãi cất giọng hỏi:

"Chan Chan, lỡ như chuyện tở mang thai bị lộ thì cậu có đứng ra nhận trách nhiệm?"

"Là sao?"

"Nghĩa là cậu dám tự nhận mình là chủ nhân của cái thai tở đang mang trước bạn bè?"

"Đăng ấy lại nghĩ đi đâu thế? Sẽ không có chuyện ấy xảy ra đâu. Chúng ta cố gắng giấu kỹ thì làm gì bị lộ. Còn Thuý Nga với Chí Hùng cũng sẽ không nói."

Tôi lặng thinh. Chan Chan đã không trả lời câu hỏi của tôi. Cậu ta khéo léo chuyển nó đi sang một hướng khác. Và giờ thì sự lo lắng và sợ hãi trong tôi lại ngày càng rõ rệt hơn. Tôi thật sự không muốn tưởng tượng cái cảnh Chan Chan hoàn toàn im lặng nếu một ngày việc của hai đứa vô tình để cả trường biết. Tôi không muốn cậu ta sẽ hành động y như Chí Hùng, để mặc một mình tôi chịu đựng lời lẽ bàn tán dèm pha.

Chiếc martin dừng lại ngay trước cổng nhà. Tôi xuống xe. Chan Chan mau chóng bảo:

"Đăng ấy ăn tối xong rồi ngủ trước, khỏi chờ đăng này."

"Cậu đi đâu à?"

"Đăng này phải đến lớp luyện võ. Hôm nay thi nên chắc về trễ."

Reng! Reng! Chuông điện thoại reo liên hồi. Chan Chan liền bắt máy, lên tiếng nói:

"Alo! Chị Trân Châu, em sắp đến. Chị chờ em một lát."

Chờ Chan Chan cúp máy là hiển nhiên tôi lập tức hỏi ngay: "Có chị Trân Châu nữa sao?"

"Đăng này chưa nói đăng ấy biết chị Trân Châu cũng tập karate à?"

Quái gì thế? Giờ cô chị Trân Châu với Chan Chan còn gặp nhau ở lớp luyện võ ư? À hình như lần trước Chí Hùng có nói về điều này nhưng tôi quên bém mắt.

"Đăng ấy đừng nghĩ nhiều, cả hai chỉ tập võ cùng nhau thôi mà. Cuộc thi sắp bắt đầu rồi, đăng này phải đi. Đăng ấy vào nhà nhé. Ngủ ngon. Bye! Sáng mai gặp."

Dõi theo bóng dáng đạp xe của Chan Chan xa dần trong màn đêm sắp buông, tôi đứng bất động khá lâu rồi lăm lăm bước vào nhà. Chào chị Hồng Anh một tiếng xong tôi đi nhanh lên lầu. Lúc đi ngang qua phòng Chan Chan, tôi đột nhiên dừng lại. Tần ngần hồi lâu và chẳng hiểu sao tôi lại tiến đến gần đồng thời đưa tay đẩy nhẹ cửa phòng không khoá, bước vào trong. Đây là lần đầu tiên tôi ở phòng cậu ta. Nhẹ nhàng, tôi đưa tay sờ lên bức tường xanh nhạt mịn rồi lướt dài lại chỗ bàn học xong đến chiếc tủ cao, cả ô cửa sổ và cuối cùng là cái giường. Tôi đã khựng lại khi thấy trên đầu nằm là con gấu bông mà hôm qua chị Trân Châu tặng cho Chan Chan. Không chần chừ,

tôi leo lên giường, bò đến với tay cầm lấy nó. Chú gấu bông dễ thương khá to màu nâu cộng với vàng, hai tay cầm trái tim màu đỏ ngay trước ngực. Trên đó thêu ba từ I love You. Tôi lại bắt đầu khó chịu. Cảm giác này luôn luôn hiện diện mỗi khi tôi nghĩ về việc Chan Chan gặp gỡ cô chị Trân Châu ấy. Kể cả ngay bây giờ, tôi cũng đang mừng tượng cái cảnh hai người nói chuyện vui vẻ ở lớp luyện võ. Tôi không thể có mặt ở đó. Tại sao cô chị Trân Châu có quá nhiều điểm chung với Chan Chan mà tôi thì chẳng có gì? Quá khứ. Tình cảm suốt bốn năm. Cả sở thích tập võ nữa chứ.

Lần này về Việt Nam, cháu ở luôn không qua Anh nữa.

Tôi không hiểu sao lại thấy ghét và giận lắm. Để rồi, tôi đã làm một hành động mà ngay cả bản thân cũng chẳng tin nổi. Đó là, tôi đã thẳng tay ném con gấu bông xuống đất. Tôi còn dùng chân đá nó. Rồi tôi đứng nhìn món quà "tình bạn" ấy không chớp mắt.

"Đã đi thì vì sao không đi luôn mà còn quay về làm gì?"

Tôi đã tự nói với mình như vậy. Đây có phải là cảm giác ích kỷ không? Tôi ghét nó. Rất ghét! Chị Hùng hoàn toàn đúng khi bảo rằng, con người ai cũng ích kỷ. Không ngờ có lúc, bản thân lại mang những xúc cảm tồi tệ cùng các ý nghĩ xấu xa đến thế. Ngay cả hành động ném con gấu bông với cái kiểu ganh tỵ như vậy, tôi cũng chẳng tin nổi mình lại làm điều đó. Rốt cuộc, tình cảm tôi dành cho Chan Chan là thế nào?

Giờ thì hiểu, con người vẫn luôn tồn tại những mảng không tốt đẹp trong chính mình.

Chương 29: Cách ghen của cool boy

Ngày 6 tháng 3

Sáng vừa vô trường là tôi chạy lên dãy hành lang khối 11 để nhìn qua bên lớp học 10C6. Không biết sao giờ tôi có thêm thói quen âm thầm quan sát Tường Vi từ xa. Sau việc cô bé "búp bê" bị cả trường phát hiện đang mang thai hơn ba tháng thì tôi thấy tội tội nó quá. Có lẽ do đồng cảnh ngộ. Nhìn qua những song sắt cửa sổ, cảnh Tường Vi ngồi một mình ở bàn cuối lớp và cúi đầu xem sách Toán hiện diện trong mắt tôi. Thấy vài đứa bạn xung quanh vẫn tiếp tục chỉ trỏ bàn tán. Coi bộ cái màn dị nghị này sẽ kéo dài đây. Chẳng rõ nhà trường giải quyết ra sao mà chưa thấy có "động tĩnh" gì hết. Hôm trước, thầy Tuấn vẫn vào lớp tôi dạy như bình thường. Mặt ông hay nghiêm, ít biểu hiện cảm xúc nên đồ thằng nào con nào đoán được ông nghĩ cái quái gì về việc con gái bụng mang dạ chửa như vậy.

Có ai đập nhẹ lên vai. Tôi liền quay qua thì thấy con Thuý Nga nheo mắt kiểu dò xét.

"Làm gì thập thò thế bồ?"

"Đi xem Tường Vi chút. Tại tội nghiệp cô bé."

"Mình là người ngoài, không giúp được gì đâu. Cũng nghe phong phanh, trường sẽ cho Tường Vi nghỉ học. Còn mỗi cách đó thôi. Chẳng biết thằng nào ác ôn, làm con nhỏ mang chửa rồi rứt đầu trốn không chịu đứng ra nhận trách nhiệm."

Tôi giấu tiếng thở dài vì bản thân biết rõ tên "hung thủ" là ai. Nhưng sao Tường Vi lại im lặng không "khai" ra thẳng Chí Hùng nhỉ? Điều này thì chỉ hai người họ mới biết... Thuý Nga tự dưng hỏi về cô chị Trân Châu khi tôi và nó cùng đi xuống dưới sân trường:

"Ủa mà dạo này chuyện giữa bồ, Chan Chan với chị Trân Châu gì đó sao rồi? Theo tớ thấy, hai người kia có mối quan hệ không bình thường. Đúng chứ?"

"Ừm. Cái chị Trân Châu ấy từng là người Chan Chan thích đơn phương."

"Cái gì??? Bồ nói thiệt hả?" – Thuý Nga mở to mắt kinh ngạc.

"Nói láo chi. Chị ta và tên Chan Chan hồi đó học cùng trường. Nghe như phim."

"Trời! Thảo nào thấy kỳ kỳ. Vậy bồ tính sao? Coi chừng tình cũ không rủ cũng tới nha. Mà giờ chị ta về nước bộ tính xáp qua Chan Chan à?"

"Không biết."

"Còn Chan Chan? Cậu ta phản ứng thế nào?"

"Chẳng rõ suy nghĩ của cái tên khùng điên đó sao nữa. Cậu ta cứ luôn miệng bảo tớ đừng suy nghĩ lung tung về mối quan hệ với cô chị Trân Châu. Ai biết lòng cậu ta nghĩ gì."

"Điều quan trọng ở đây không phải là bà chị kia muốn cái gì mà là tình cảm Chan Chan dành cho bồ ra sao? Nếu cậu ta thích bồ thì chẳng cần phải quá lo lắng."

"Tớ mà biết cậu ta thích mình hay không thì chết liền."

"Ồi dào, cái đó có gì khó. Tìm cơ hội dò xét tình cảm của Chan Chan. Chẳng hạn như bồ vờ thân mật với một thằng nào đó rồi xem cậu ta có ghen không."

Tôi liếc mắt tới lui. Con Thuý Nga nói chí lý. Biểu hiện rõ nhất ở tình cảm, ngoài quan tâm lo lắng ra còn có cả... ghen nữa. Tôi thấy Chan Chan cũng hay quan tâm mình nhưng như thế vẫn chưa rõ ràng. Lần trước, cậu ta chủ động hôn tôi. Vậy là đã thích chưa nhỉ? Có lẽ nên dùng thử chiêu của Thuý Nga để kiểm chứng. Chợt, Thuý Nga kéo tôi lại rồi nói nhỏ:

"Nè, tớ có kế hoạch này bồ xem được không nhá."

Sau khi nghe xong, tôi gật gù: "Ờ, cũng được. Nhưng phải tìm đối tượng cùng thực hiện."

"Khó gì. Hấn đó!"

Tôi nhìn theo hướng ánh mắt của Thuý Nga thì bắt gặp ngay tên Chí Hùng. Sao tôi lại không nghĩ ra ta? Thế là tôi và Thuý Nga liền bước đến để chặn đường cậu ta. Mặt Chí Hùng nhăn như khi ăn ớt khi thấy hai cô nữ sinh đứng "trấn cửa" ngay phía trước. Mà thiết nghĩ, tên này nhăn là vì gặp mặt tôi. Qua mấy lần trước nói chuyện, Chí Hùng đã tỏ ra "hãi" tôi lắm rồi.

"Gì đây?"

Thuý Nga bịt miệng cười trước câu hỏi đầy lo lắng của Chí Hùng. Bên cạnh, tôi nói ngay:

"Bọn này có chuyện muốn nhờ cậu giúp."

"Giúp gì?"

"Ở đây nói không tiện, ba chúng ta ra sân sau trường đi."

... Xế tan trường, bốn chúng tôi họp lại. Theo như kế hoạch đã bàn thì Thuý Nga vờ đề nghị:

"Hôm nay tan học sớm, hay bọn mình đi chơi ở khu giải trí Đầm Sen nhé."

"Ý kiến hay đó." – Tôi lập tức tán thành.

"Đầm Sen hơi xa. Sao không đến Galaxy xem phim cho gần?"

Nghe Chan Chan bảo vậy là tôi liền nhìn sang Chí Hùng nháy mắt. Cậu ta chán nản, nói:

"Mình cũng nghĩ đến khu giải trí hay hơn. Phim thì khi nào coi chẳng được."

"Đúng đấy. Bọn mình bắt xe buýt lên Đầm Sen chơi, khoảng gần tối về trường lấy xe đạp."

Câu đề vô của con Thuý Nga vẽ rất thuyết phục nên Chan Chan ban đầu còn lưỡng lự nhưng rồi cũng đồng ý. Thế là bốn đứa cùng nhau ra trạm xe buýt, bắt xe đến Bến Thành. Sau đó, đón chuyển xe buýt số 11. Máy tiếng sau, chúng tôi đã có mặt ở khu giải trí nổi tiếng của Sài Gòn – Đầm Sen. Thuý Nga lên tiếng: "Giờ thì bắt đầu từ đâu?"

"Theo tớ thì chúng ta nên xem thử có trò chơi gì ở Đầm Sen. Sau đó lên lịch trình chơi bởi và ăn uống luôn cho tiện." – Tôi nhún vai.

Xem bảng giới thiệu về Đêm Sen xong, cuối cùng cả bọn cũng nhất trí kế hoạch vui chơi tại đây trong chiều nay như sau: đầu tiên là cưỡi voi, tiếp theo chơi đu quay đứng, sau đó sẽ thăm đảo khi, công viên khủng long. Cuối cùng là ăn kem. Vì tôi đang mang thai nên không thể chơi những trò cảm giác mạnh.

"Ô-kê, như vậy đi. Giờ lên đường nào!"

Thuý Nga vừa dứt lời thì mau chóng nhìn qua tôi. Tôi gật đầu hiểu ý. Kế bên, Chí Hùng thở dài lần nữa và bắt đầu trò diễn kịch như đã bàn. Cậu ta mỉm cười nói với tôi:

"Trán mình đổ mồ hôi nhiều quá, cậu lấy khăn giấy lau giúp mình được không?"

"Ờ, tất nhiên. Trán cậu ướt nhem hết rồi." – Tôi rút khăn giấy ra hơi lóng ngóng.

Cố tỏ ra thật tự nhiên, tôi dùng miếng khăn giấy chấm mồ hôi cho Chí Hùng. Vừa làm, tôi vừa kín đáo nhìn sang Chan Chan để xem biểu hiện cậu ta thế nào. Nhưng tên cool boy vẫn đứng "bình chân như vại", chẳng hề có nét xúc cảm nào trên mặt hết.

"Cậu lau nhẹ quá, mạnh hơn tí được không?" – Chí Hùng yêu cầu.

Tôi hiểu Chí Hùng muốn đẩy vở diễn lên thêm chút nên hòa theo: "Mạnh hơn đâu."

"Giờ thì mạnh quá, nhẹ nhẹ lại tí."

"Ờm, nhẹ vậy được chưa?"

"Qua trái nữa, à... qua phải xiu."

Nếu không vì đang diễn kịch thì tôi đã vả sừng mặt tên chí khùng chí mén này rồi. Hắn ta thừa cơ hội sai vặt tôi đây mà. Nhưng cái điều đáng nói ở đây, tôi lau mồ hôi cho Chí Hùng muốn rã cả tay mà Chan Chan chẳng phản ứng gì, đứng đực ra đó nhìn chăm chăm thôi.

"Chà, Min Min với Chí Hùng thân mật ghê ta!" – Thuý Nga đế vô một câu.

"Bạn bè thân nhau thì tốt thôi." – Chan Chan thản nhiên đáp – "Đằng này đi mua vé nhé."

Tôi và Thuý Nga ngơ ngác như con tê giác dõ theo bóng dáng Chan Chan chạy đến chỗ mua vé. Tức ghê ta ơi! Thấy vợ chưa cưới ân cần lau mồ hôi cho thằng khác mà cậu ta có thể xem như không có gì, đi mua vé à? Tôi cắn môi nhủ thầm, người nóng lên rồi.

"Coi bộ không được thành công lắm." – Chí Hùng tặc lưỡi rồi nói – "Min Min, còn giọt mồ hôi ở trên trán mình nè, lau nốt luôn đi."

Liếc qua tên dờ dờ ươn ươn ấy, tôi ném miếng khăn giấy nhăn nhúm vô mặt cậu ta, gắt:

"Mơ đi! Tự lấy mà lau! Đây chả hầu!"

Thuý Nga khều vai tôi: "Giờ sao đây?"

"Còn trắng sao gì, phải tiếp tục thôi. Chờ xem thế nào rồi mới diễn tiếp được."

Nghe tiếng thở dài rõ to của Chí Hùng, tôi liền quất mắt qua. Thấy tôi nhìn bằng ánh mắt hình viên đạn thì cậu ta giả vờ ngó nơi khác, tay cầm khăn giấy lau mồ hôi.

... Đưa mắt nhìn mấy con voi, tôi nuốt nước bọt. To lớn quá. Đà này leo lên lưng voi ngồi không biết nó có phát điên quật cho một phát chết tươi không.

"Đằng ấy ngồi chung với đằng này nha."

Toan hồ hởi đáp ok thì tôi chợt nhớ đến kế hoạch "Làm Chan Chan ghen". Chính vì thế tôi liền kéo tên Chí Hùng lại gần và cười bảo: "Thôi, đổi đi. Tớ sẽ ngồi với Chí Hùng."

Tôi, Thuý Nga và Chí Hùng cùng chờ đợi xem phản ứng của Chan Chan thế nào. Tôi hy vọng cậu ta sẽ quát ầm lên và nhất quyết không cho hai đứa tôi ngồi chung. Thế nhưng...

"Ừ, nếu đằng ấy muốn ngồi chung với Chí Hùng thì ngồi. Đằng này ngồi cùng Thuý Nga."

Tôi không tin nổi khi nghe tên Chan Chan nói câu hết sức tự nhiên như thế. Nhìn cậu ta hứng chí leo lên lưng voi là dây thần kinh trên trán tôi giật giật rồi. Xem như kế hoạch thất bại lần thứ hai. Liếc sang bên, thấy con voi cũng đang nhìn mình, tôi trừng mắt dọa nó. Nhìn quái gì? Muốn trêu bà à? Vậy là, tôi và Chí Hùng ngồi chung trên con voi thứ nhất. Còn Chan Chan và Thuý Nga cưỡi trên con thứ hai. Mặc dù đây là lần đầu tiên cưỡi voi ấy thế tôi chả khoái chút nào. Bực thẳng Chan Chan dã man! Không thêm phản ứng gì hết. Đã vậy, bên cạnh tên chí khùng chí mèn không ngừng xuýt xoa khi nhìn khu giải trí Đầm Sen. Kết thúc một vòng đi dạo, chúng tôi lần lượt leo xuống. Chí Hùng xuống trước. Đến lượt tôi thì tự dưng chân bị vướng tấm yên trên lưng voi thế là tôi mất thăng bằng ngã nhào. Cứ ngỡ lỗ mũi ăn trầu rồi, ai dè may Chí Hùng kịp đỡ lấy tôi. Cái cảnh khi đó giống hết phim Hàn.

"Không sao chứ, người đẹp?" – Chí Hùng hỏi giễu.

"Thanh-kiu. Giờ cho tôi xuống."

Lúc tôi vừa đặt chân lên mặt đất thì Chan Chan và Thuý Nga chạy đến. Thuý Nga liền hỏi:

"Bồ có sao không Min Min?"

"Không sao. Có Chí Hùng đỡ tở. Cậu ấy ôm tở chặt lắm."

Vừa nói tôi vừa lia ánh nhìn sang Chan Chan. Tôi đã cố tình nhấn mạnh bốn từ "ôm tở chặt lắm". Hẳn chỉ ít cậu ta cũng phải có chút biểu hiện khác lạ trên gương mặt chứ nhỉ. Vợ chưa cưới của mình được chàng trai khác ôm cơ mà. Nhưng, Chan Chan tiếp tục tỉnh bơ.

"May là Chí Hùng kịp đỡ đằng ấy, nếu không là ảnh hưởng đến baby trong bụng rồi."

Chí Hùng cười. Thuý Nga cũng cười, vẻ hơi gượng. Còn tôi, miệng méo sẹo và chẳng cười nổi. Tôi điên tiết lên thật đó! Tên ôn dịch này rốt cuộc bị đờ dây thần kinh ghen à???

... Cả bọn tiếp tục chơi trò đu quay đứng cao 60m. Có bốn mươi cabin, mỗi cái chứa được bốn người cùng lúc. Đáng lý bốn chúng tôi chung một carbin nhưng xui xẻo thay chỉ còn duy nhất hai ghế trống. Thế là cả bọn phải tách ra mà đi. Tất nhiên vẫn theo chiến dịch đã đặt ra trước đó, tôi và Chí Hùng chơi trước. Cả hai vào trong cabin thứ ba mươi sáu, chung với hai ông bà già. Còn Chan Chan và Thuý Nga phải ở lại chờ lượt sau. Lúc đề nghị chia cặp, tôi không thấy Chan Chan phản đối nên tức quá, hằm hằm chui vô carbin luôn. Bắt đầu vòng quay, các carbin lần lượt được đưa lên cao. Tôi chống cằm, hướng mắt nhìn ra ngoài.

"Sao, nản rồi hả?" – Chí Hùng ngồi bên cạnh hỏi.

"Có thể xem là vậy."

"Ban đầu mình đã bảo dùng cách này không được rồi."

Tôi thở hắt. Chán đến mức gián cũng chả buồn đập. Tại sao Chan Chan không phản ứng gì trước việc tôi thân mật với Chí Hùng? Hay hành động vẫn chưa cao trào? Chà, hẳn thế rồi. Tôi cố nghĩ ra một kế hoạch khác táo bạo hơn để buộc Chan Chan phải bộc lộ. Khi vòng quay sắp kết thúc, carbin chuẩn bị xuống thì gió thổi mạnh. Bụi bay vô mắt tôi. Cay đã man.

"Nè, bụi vào mắt tôi rồi, cậu thổi giùm đi."

"Đâu? Bỏ hai tay cậu ra khỏi mắt thì mình mới thổi được chứ."

Tôi hạ tay xuống. Chí Hùng đứng dậy, xoay lưng về phía cửa carbin và đối diện với mặt tôi. Cậu ta nhẹ nhàng bành hai mí mắt tôi ra rồi bắt đầu thổi nhẹ nhẹ. Khoảng mấy phút thì cả hai nghe tiếng kịch đồng thời carbin dừng hẳn. Chí Hùng bỏ tay ra, còn tôi dụi dụi mắt. Khi đã đỡ đau thì tôi liền thấy cửa carbin mở toang tự lúc nào. Đối diện bên ngoài, Chan Chan với Thuý Nga đứng nhìn tôi và Chí Hùng. Chả rõ sao mặt Thuý Nga có vẻ thất kinh. Mới vừa bước xuống carbin là con bạn thân liền kéo tôi lại gần hỏi với giọng lắp bắp:

"Bồ... bồ... Chí Hùng hôn bồ hả???"

"Hôn cái đầu cậu! Nghĩ sao vậy? Bụi vào mắt tở nên Chí Hùng thổi ra giùm."

"À ra thế. Hú hồn! Cứ tưởng. Cơ mà, cảnh vừa rồi giống hệt như hai

người hôn nhau ấy."

Tôi đảo mắt khi nghe Thuý Nga nói vậy. Bấy giờ tôi mới nhớ lại tư thế của Chí Hùng và mình ban nãy. Nếu đứng theo góc nhìn của Chan Chan và Thuý Nga thì đúng là trông như hai chúng tôi đang hôn nhau. Liệu, Chan Chan có thấy giống thế chẳng? Tôi kín đáo nhìn qua Chan Chan. Cậu ta vẫn cười nói với Chí Hùng như kiểu chẳng hề hiểu lắm gì về cảnh vừa diễn ra giữa tôi với cậu bạn thân. Trông cái dáng vô tư lự của Chan Chan đáng ghét là tôi buồn đứt ruột. Mí mắt chùng xuống. Tôi thở dài một cái thật là dài. Đờn đáng chán.

Tiếp theo đến tham quan đảo khỉ. Tôi cũng đã cố tình đi song song nói cười đùa giỡn với Chí Hùng. Cậu ta cũng rất hưởng ứng làm theo. Ấy vậy, tên Chan Chan đi phía sau cứ mãi ngấm cái lỗ khi dít đồ dít xanh kia mà chẳng thêm quan tâm chút gì đến cuộc vui vẻ của chúng tôi. Bộ mấy con khỉ đó quan trọng hơn tôi à? Nếu thích thì vô chuồng ở với chúng luôn đi! Hay mang dìu nhà một con khỉ cái cho nó làm vợ ấy! Ưc quá nên tôi rửa xả nhăng cuội trong lòng. Rồi cuối cùng là tham quan công viên khủng long. Nói thật, mấy cái mô hình kiểu này chỉ dọa được lũ con nít thôi chứ như bọn tôi thì sợ quái gì. Thế mà vì thực hiện kế hoạch, tôi phải giả vờ sợ hãi đám khủng long giả kia để có thể dựa vào người Chí Hùng suốt cả buổi tham quan. Còn cậu ta thừa cơ hội lợi dụng, cứ siết chặt lấy vai tôi không buông. Nóng nực. Đổ mồ hôi liên tục. Tôi muốn đá tên Chí Hùng văng ra xa 100m để sợ. Nhưng đó chưa phải điều tệ hại nhất. Cái điều dã man thiên địa là tên Chan Chan tiếp tục bỏ mặc cảnh "thân mật" của vợ sắp cưới mà hú hét với mấy mô hình khủng long. Tôi phát điên đến mức ước giá gì một trong chúng là khủng long thật, ngoạm cổ cậu ta luôn cho rồi...

Khoảng gần sáu giờ chiều, bốn chúng tôi đã ra ngoài cổng Đầm Sen. Trên tay mỗi đứa còn cầm một ly kem. Đã đến lúc phải về. Tức thì,

Chan Chan vươn vai nói đầy hứng chí:

"Chiều nay chơi vui thật. Các cậu thấy đúng không?"

Ba đứa tôi miễn cưỡng gật đầu. Đơn giản, kế hoạch xem như hoàn toàn thất bại. Suốt buổi đi chơi, Chan Chan không hề để tâm đến chuyện tôi và Chí Hùng vui vẻ thân mật thế nào.

"Giờ bắt xe buýt về trường lấy xe đạp. Chắc cha mẹ đang trông chúng ta."

Chan Chan dứt lời thì chuông điện thoại reo. Tôi cứ ngỡ là chị Hồng Anh hay chị Hoà Trâm gọi điện giục về nhà thế nhưng không phải... Đầu dây bên kia là cái người mà tôi không ưa.

"Chị Trân Châu, có chuyện gì không? Hôm nay lớp karate nghỉ một buổi, thầy nói rồi."

Quan sát Chan Chan nói điện thoại mà tôi khó chịu dễ sợ. Thế đấy! Tôi thân mật với Chí Hùng cả buổi trời vậy mà Chan Chan không chút biểu hiện gì trong khi chỉ mỗi việc cậu ta nói chuyện điện thoại với cô chị Trân Châu ấy là tôi đã vô cùng bức bối. Sao lại bất công vậy chứ? Lý nào, chỉ mình tôi có tình cảm với Chan Chan còn cậu ta thì không ư?

"Nào, giờ chúng ta về kéo trẻ." – Chan Chan cắt điện thoại, ăn nốt miếng kem cuối cùng.

"Cổng ra hơi đông người, có lẽ bọn mình nên nắm tay nhau đi để khỏi lạc."

Gợi ý xong là Chí Hùng đột ngột nắm lấy tay tôi kéo đi nhanh, để mặc Chan Chan và Thuý Nga ở phía sau. Chen vào đám đông đang đi ra

cổng, Chí Hùng liền cất giọng khá rõ:

"Mặt cậu lúc nãy khó coi lắm đó, biết không? Hiện rõ chữ ghen tị đấy."

"Tôi không quan tâm." – Tôi đáp hời hợt.

"Sao nào? Bỏ cuộc hả? Không muốn tiếp tục kế hoạch làm Chan Chan ghen ư?"

"Giờ thì còn nghĩa lý gì nữa chứ."

Chí Hùng không nói gì nữa. Rất nhanh, tôi nghe cậu ta cười khế. Có lẽ lúc này trông tôi buồn cười lắm. Định làm người ta ghen cuối cùng bản thân mới là kẻ đang ghen. Rõ hâm.

Bốn chúng tôi về đến trường thì trời bắt đầu nhá nhem tối. Chan Chan và Chí Hùng ra phía sân sau lấy xe đạp. Chờ lúc hai thằng con trai đi thì Thuý Nga mới hỏi tôi: "Thấy sao?"

"Thất bại ê chề chứ gì nữa. Chắc là, Chan Chan không thích tớ."

Thuý Nga xụ mặt, thở dài chán nản. Còn tôi, dù bề ngoài cố tỏ ra bình thường khi nói câu đó nhưng rõ ràng lòng nặng nề kinh khủng. Sự thật rành rành trước mắt, tôi biết làm gì.

"Bồ đứng đây, tớ đi vệ sinh tí nhé."

Tôi gật đầu. Thuý Nga mau chóng đi về phía phòng vệ sinh nhưng chưa đầy một phút là đã quay trở lại với dáng vẻ hối hả. Chạy như bay đến chỗ tôi, con bạn này thở hổn hển và nói:

"Có... có chuyện... thú vị... Chan... Chí... cãi..."

Tôi chả hiểu câu nói đứt quãng không đầu không đuôi của Thuý Nga. Tức thì, nó nắm tay tôi kéo nhanh ra sau sân trường. Vừa đến nơi thì tôi đã thấy phía xa, Chan Chan và Chí Hùng đứng đối diện nhau. Cả hai tranh luận gì đó vẻ hơi căng thẳng. Tôi liền đi lại gần nghe thử.

Tiếng Chí Hùng vang lên đều đều: "Mình đã nói, mình với Min Min chỉ là bạn."

"Bạn? Làm gì có chuyện đó chứ?" – Chan Chan cau mày – "Cái cách cậu làm với Min Min ở Đầm Sen như thế mà gọi là bạn sao? Đừng tưởng tớ im lặng là tớ không thấy."

"Ý cậu là gì nào?"

"Cậu thích Min Min hả?"

"Trời đất! Cậu nghĩ sao mà nói mình thích Min Min?"

"Hành động quá trớn của cậu khiến tớ phải nghĩ như vậy. Đầu tiên ở cổng Đầm Sen, lý do gì cậu lại bảo Min Min lau mồ hôi giùm? Lúc Min Min suýt ngã từ trên lưng voi xuống, cậu chỉ cần đỡ một cách bình thường thôi nhưng có sao phải ôm chặt cậu ấy? Rồi khi trên carbin của đu quay, chính mắt tớ thấy cậu định hôn Min Min. Cả việc đi tham quan đảo khỉ, công viên khủng long nữa. Cậu luôn đi bên cạnh Min Min, nói cười vui vẻ thậm chí siết vai cậu ấy. Cuối cùng, cậu còn nắm tay Min Min kéo đi ra cổng mà chẳng quan tâm tớ đang nghĩ gì."

Tôi tròn xoe mắt kinh ngạc. Tôi vừa nghe Chan Chan nói gì vậy? Hoá ra, tất cả những hành động cố tình thân mật của tôi với Chí Hùng ở Đầm Sen Chan Chan đều quan sát để ý hết cả. Nhưng nếu vậy thì vì sao cậu ta không hề phản ứng gì mà còn chơi rất vui vẻ. Thật khó hiểu!

"Mình nghĩ cậu hiểu lầm thôi. Có lẽ mình đã quá tự nhiên nên mới thế." – Chí Hùng tiếp.

"Thật không? Thật là cậu không thích Min Min?"

Chí Hùng gật đầu liên tục. Bấy giờ Chan Chan mới thở ra một cái thật mạnh rồi bảo:

"Tớ hy vọng, điều cậu nói là thật. Tóm lại, từ giờ cậu đừng làm vậy với Min Min nữa."

"Tại sao?"

"Vì tớ không thích! Tớ thật sự không thích chút nào! Tớ bức lắm."

"Đừng nói là cậu ghen nhé?"

"Cứ cho là thế đi! Min Min là vợ chưa cưới của tớ, cậu đừng quên điều đó và tớ cũng không hề muốn mối quan hệ của hai chúng ta trở nên bất hoà."

"Ok, mình hứa sẽ không như vậy với Min Min. Chuyện hôm nay, mình xin lỗi."

"Được rồi, tớ về đây."

Gạt chóng xe, Chan Chan dẫn chiếc martin đi xa dần. Chỉ chờ có thế, Chí Hùng đã gọi:

"Cậu còn đứng núp ở đấy hả? Ra nói chuyện nào."

Tôi và Thuý Nga rời khỏi bức tường, đi ra ngoài. Thấy tôi, Chí Hùng

khoanh tay hỏi:

"Sao? Vừa lòng cậu chưa? Cuối cùng Chan Chan ghen rồi đó. Cả hai cãi nhau chỉ vì cậu."

"Xin lỗi... Tôi không ngờ Chan Chan lại giận đến vậy."

"Haizzz! Thôi bỏ đi. Chan Chan cũng không phải là người hay hờn trách bạn bè. Có lẽ hai ba ngày sau mọi chuyện lại đâu vào đấy."

"Tôi sẽ giải thích rõ với Chan Chan về chúng ta."

Kế bên, Thuý Nga nói nhanh:

"Có thể cả hai hơi hiểu lầm xiu nhưng bù lại, kế hoạch làm Chan Chan ghen đã thành công."

"Ừm, coi như mình chấp nhận chịu thiệt để giúp đỡ hai cậu. Giờ vui chứ Min Min?"

Nghe Chí Hùng hỏi, tôi đảo mắt vì tự dưng thấy bối rối. Tất nhiên, lòng cũng vui vui.

"Đúng là kỳ lạ! Chan Chan ghen như vậy mà cả buổi chẳng phản ứng gì." – Thuý Nga bảo.

"Cách ghen của con trai và con gái khác nhau. Con gái thì hay ghen rõ ra mặt. Còn con trai thường ngược lại, giấu trong lòng rồi tìm cách nói chuyện riêng với kẻ ấy để thẳng thắn giải quyết. Nói gì thì nói, cũng tùy tính cách mỗi người. Chan Chan lại không phải dạng dễ bộc lộ suy nghĩ và cảm xúc nên mới khó đoán."

Nhờ "chuyên gia" Chí Hùng giải thích mà giờ tôi đã hiểu sơ sơ. Vậy

là, kiểu ghen của con trai khác hoàn toàn với con gái. Nó không "phong ba dữ dội" mà thường âm thầm như "cơn sóng thần". Đến một cách không ngờ mà khi đã trào dâng thì rất khốc liệt...

Ngồi ở yên sau chiếc martin, tôi cứ nhìn tấm lưng Chan Chan mãi. Vì chẳng hiểu sao cậu ta im lặng từ lúc rời khỏi trường cho đến bây giờ. Thở dài. Khi nãy thấy Chan Chan ghen với Chí Hùng đúng là tôi có vui thật nhưng giờ thấy cậu ta không nói, mặt trầm tư thì tôi vui hết nổi. Tôi nhận ra mình đã ngốc nghếch khi nghe theo kế hoạch của Thuý Nga. Ghen với không ghen, cuối cùng chả nghĩa lý gì chỉ khiến mọi chuyện thêm tồi tệ.

"Nè đảng ấy." – Chan Chan bất chợt gọi.

"Hả? Ủ, tở đây."

"Đảng ấy ôm đảng này được không? Giống mọi lần đó."

Lóng ngóng, tôi liền vòng hai tay qua ôm chặt lấy người Chan Chan. Đầu óc trống rỗng. Tôi làm theo yêu cầu từ cậu ta mà não chẳng suy nghĩ gì cả.

"Chiều nay ở Đầm Sen, đảng ấy lạ lắm."

"Lạ thế nào?"

"Đảng ấy không đi chung với đảng này mà toàn đi với Chí Hùng. Còn cười nói vui vẻ, đôi khi quàng vai bá cổ. Lúc trong carbin là sao vậy? Trông cứ như hai người hôn nhau."

"Không phải, hiểu lầm thôi. Khi đó, bụi vô mắt tở nên Chí Hùng mới thổi giùm."

"Thật chứ?"

"Thề đấy. Tớ chẳng bao giờ hôn Chí Hùng đâu. Tớ không có thích cậu ta thì sao hôn."

Nói xong, tôi nghe tiếng Chan Chan cười rất nhỏ. Đừng bảo tên này đang trêu tôi đó nha.

"Lần sau, đừng ấy đừng đi chung với Chí Hùng như vậy nữa. Đừng này không thích thế."

"Rồi hứa."

"Còn chuyện này nữa..."

"Sao?"

Tự dưng Chan Chan luồng những ngón tay vào tay tôi. Siết chặt. Cảm giác hơi ấm từ lòng bàn tay tên cool boy lan toả khiến tôi thoáng giật mình.

"Đừng ấy đừng nắm tay ai ngoài đừng này. Được không?"

"Hứa luôn."

Chan Chan không nói gì nữa nhưng tôi đoán cậu ta đang mỉm cười. Hoá ra, cool boy có cách ghen theo kiểu "cool boy". Bề ngoài thì "lạnh" đó ấy vậy bên trong lại rất "nóng". Dù thế, tôi thích cách ghen này. Nhất định rồi.

Chương 30: Trả đũa bà hàng xóm

Ngày 10 tháng 3

Từ lúc dọn qua nhà tên Chan Chan là hình như không có cái ngày chủ nhật nào của tôi ra hồn ra phách gì ráo. Như hôm nay, mới sáng sớm bước ra khỏi cổng để đổ rác thì Bẹp! âm thanh này quen ghê. Nhìn xuống, phát khóc. Dưới đôi dép lười của tôi là thứ gì vàng vàng mềm mềm, thúì banh lố mũi. Má ơi, hên dữ vậy trời! Cút chó. Tiên sư cha nó, con chó thẳng nào mất dạy ỉa trước cổng nhà để bà đi đập thế này! Bộ lũ bốn chân hay sữa ầm ỉ đó không biết là muốn đi vệ sinh phải chọn nơi kín đáo mà đi à? Chả được giáo dục gì quách! Thế nhưng vài giây sau, tôi phát hiện mình đã lầm. Cút thì vẫn là cút chó đấy. Và cái bãi kinh dị dã man ấy không ở trước cổng nhà tôi mà là trước nhà bà dì Mập. Hiện tại, tôi đang chứng kiến một cảnh tượng kinh-tởm-thô-bỉ chả khác nào vụ cạo lông chân của thằng Hoàng: bà dì Mập đang dùng chổi lùa lùa đám phân chó sang bên nhà tôi. Cái bà già lựu đạn này quá đáng thật! Giữa thanh thiên bạch nhật, trời sáng bảnh mắt mà bà dám "hồn nhiên" làm tội ác tày đình đó ư??? Chó ỉa bậy là tội ác! Mà hất cút chó qua nhà người ta là tội nhân thiên cổ!

"Dì ơi, sao dì không lấy giấy hốt cút chó mà lại lùa qua bên nhà cháu?"

May phước cho bà dì Mập là tôi vẫn bình tĩnh nói năng lễ phép. Ấy vậy bà già này không biết điều còn đứng chống hông, phô cái mông bự hơn cột nhà ra phía sau, trừng mắt bảo:

"Cô ăn nói cho đàng hoàng! Ai bảo là chó ỉa trước nhà tôi? Sáng bước ra, tôi thấy đồng cút nằm chình ình bên mép nhà cô. Tôi sợ hãi nó bị đá văng qua đây nên mới lấy chổi lùa tí."

Tôi muốn hất nguyên bịch rác vô bản mặt chanh chua đánh đá của bà để sợ. Bà nghĩ gì mà dám "hùng hồn" bảo chó ỉa trước nhà tôi? Đồng cút vàng khè đó nằm hẳn phía bên nhà bà. Cái này thì thẳng mù cũng nhìn ra chứ đừng nói đứa sáng mắt như tôi. Máu nóng dồn lên não. Tôi sẵn chân đá luôn vài cục cút chó bị lùa qua bay sang bên nhà bà.

"Cô này hư đốn ghê ta! Cút bên nhà mình mà đá qua nhà người ta!"

Bà dì Mập giọng quang quác như gà mắc đẻ. Bà dùng chiêu vừa ăn cướp vừa la làng đây mà. Bà ta muốn cho cả khu này biết "tội ác" Min Min tôi vừa gây ra. Thiệt, không tát lệch mặt bà già vô đạo đức này thì không hả giận được. Tôi tức điên dã man.

"Này thì đá nè! Cho đá nè!"

Bà dì Mập vừa chì chiết vừa dùng chổi quất một cái vèo, cả đồng cút chó khô bay sang hết lại bên nhà tôi. Cút nát bét. Giờ thì trông như "hoa" rải giữa đường. "Đẹp" và "thơm" đến nứt lòng. Tôi đứng nhìn trân trối. Còn bà già kia thì hất mặt bước trở vô nhà.

Nóng! Nóng! Nóng! Chưa bao giờ tôi điên tiết đến vậy. Lần trước, bà dì Mập đó tạt nước lau nhà vào người tôi rồi mắng chửi đủ thứ. Giờ thêm vụ cút chó nữa là hết nhịn nổi. Bà nghĩ tôi không dám làm gì bà à??? Dám tuyên chiến với Min Min này thì bà tới số rồi! Nhất định hôm nay tôi phải dạy cho bà ta một bài học nhớ đời. Hãy đợi đấy, bà già lựu đạn!

Tôi đi ra phía sau vườn bắt đầu tìm thứ mà mình sẽ dùng để trả đũa

bà dì Mập. Ban nãy, chị Hồng Anh vừa cho tôi biết một tin cực kỳ thú vị: lát bà già khó ưa ấy sẽ sang nhà tôi chơi vì mẹ chồng tôi mời (chả hiểu sao mẹ chồng tôi có thể qua lại với hạng người xấu xa như thế). Cái thứ tôi cần tìm chính là cây mắt mèo. Đêm ngủ ở đền thần, tôi phát hiện có cây này ở sân sau nhà. Hà, giờ cho chết nhá bà hàng xóm khó ưa. Dính mắt mèo là gãi như điên. Tôi hí hửng vừa hái mấy trái mắt mèo vừa tưởng tượng cảnh bà dì Mập đó nhảy dựng lên bàn, gãi liên hồi như bị ma nhập. Mấy phút sau, tôi len lén đi vào phòng khách. Đưa mắt ngó dáo dác hết như ăn trộm. Hoàn toàn vắng vẻ, không có ai. Thế là tôi nhanh tay dùng trái mắt mèo trét khốc liệt lên một cái ghế mà lát nữa bằng mọi giá tôi phải khiến bà già đáng ghét đó ngồi vào. Tôi vừa làm xong thì đúng lúc, bên ngoài giọng mẹ chồng tôi vang lên:

"Con dâu tôi làm bánh đậu xanh nên mời chị qua dùng chung cho vui."

Đối tượng cuối cùng cũng đã đến. Tôi chạy vào vô nhà bếp nói cho chị Hồng Anh biết. Chị liền đưa cho tôi hai đĩa bánh đậu xanh với hai ly nước mía bảo mang lên phòng khách cho hai người nọ. Tôi bay cái vù trở lại phòng khách, thấy mẹ chồng và bà dì Mập đang đứng nói chuyện. Tức thì, tôi ngừng lại và bước chầm chậm về phía họ. Phải tỏ ra tự nhiên bình thường nếu không sẽ bị nghi ngờ. Đặt bánh và nước lên bàn, tôi cất tiếng:

"Mẹ ơi, chị Hồng Anh làm xong bánh đậu xanh rồi."

"Ừ, con để đó cho mẹ." – Mẹ chồng tôi nhìn qua bà dì Mập – "Con dâu út tôi đấy. Cháu nó còn nhỏ chưa biết gì nhiều. Nhưng được cái cũng lanh lợi."

Trời! Lần đầu tiên tôi nghe mẹ chồng khen. Chắc hôm nay miền Nam lũ lụt. Dù vậy, được nghe khen cũng vui vui. Nhưng bà dì Mập hình

như không hạ bệ tôi là ăn cơm không ngon.

"Thanh niên giờ phải dạy dỗ nghiêm khắc, nhất là mấy đứa con dâu nhỏ tuổi. Nhiều khi nó làm mấy cái chuyện hư thân lắm. Chẳng hạn như, lừa cắt chó qua nhà người ta."

Bà già chết bầm đó liếc xéo qua tôi. Nóng mặt thiệt chứ! Bà dám vu khống tôi cái vụ hồi sáng. Đã vậy còn lòi ra nói xiên nói xỏ trước mẹ chồng tôi. May cho bà là tôi cố kiềm, chứ nếu không là hai cái đĩa bánh đây vô mặt bà rồi. Lát nữa, cho bà gãi sứt quần luôn.

"Mẹ và dì Mập ngồi đi ạ."

Tôi liền vô vai con dâu đảm bằng cách kéo ghế cho mẹ chồng ngồi. Rồi lại vô vai cô cháu hàng xóm thân thiện mời bà dì Mập ngồi lên cái ghế "mắt mèo" được chuẩn bị chu đáo. Lúc bà già lựu đạn ấy sắp đặt cái mông béo phát sợ lên thì trời xui đất khiến thế nào mà mẹ chồng tôi đột nhiên ngăn lại. Tôi ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

"Ghế đó sao dơ quá vậy Min Min? Thôi, để dì Mập ngồi ghế này, còn mẹ ngồi qua đây."

"Ơ... nhưng... mẹ ơi..."

Tôi lắp bắp nói chưa dứt câu thì mèn đét ời, mẹ chồng tôi đã ngồi xuống cái ghế "mắt mèo". Mặt tôi tái mét. Vậy là xong! Tiêu rồi! Tôi cắn môi khi trông mẹ chồng vừa ngồi vừa lấy bánh đậu xanh ăn. Giờ thì tôi chuyển qua thất kinh khi tưởng tượng cảnh bà ấy sẽ nháy dưng lên, gãi như điên như đại trước mặt khách. Ôi trời ơi! Sao mọi chuyện lại đi theo hướng khác vậy nè. Tự dưng mẹ chồng tôi "nổi hứng" tốt bụng chỉ để cho khổ thế này. Ghế dơ có tí xiu, bà dì Mập ngồi cũng có chết ai đâu. Trong trường hợp này của mẹ chồng tôi thì có thể nói: lòng tốt đôi khi làm hại chính mình. Còn tôi, xem như kể

hoạch trả đũa thất bại.

"Min Min, ngồi ăn bánh luôn đi con."

Tôi cười gượng gạo ngồi xuống bên cạnh. Bốc bánh nhai mà mắt cứ nhìn mẹ chồng. Thường, tôi khoái bánh chị Hồng Anh làm nhất xứ ấy vậy giờ tôi nhai bánh như nhai giấy. Chả có mùi vị gì. À không. Có một cái vị đang vướng trong cổ họng tôi. Lo sợ. Tôi lo mẹ chồng sắp trình diễn màn "khỉ gãi lông" có một không hai. Còn sợ là, bà sẽ tìm ra thủ phạm trét mắt mèo lên ghế và tôi là đứa đầu tiên nằm trong danh sách bị tình nghi. Nhà có mỗi chị Hồng Anh, tôi và mẹ chồng. Vậy còn ai trồng khoai đất này? Suốt cả buổi, tôi cầu trời khẩn phật cho trái mắt mèo ấy bị "lép", không hiệu nghiệm để mẹ chồng qua "kiếp nạn" này. Nếu bà không bị ngứa thì tôi mới mong được bình yên. Lần đầu tiên ăn bánh mà tôi vã nhiều mồ hôi như thế. Mắt tôi hầu như không rời khỏi mẹ chồng... Mà vè như lời nguyện cầu của tôi ứng nghiệm. Ngồi nói chuyện gần một tiếng mà bà ấy vẫn bình thường. Chẳng hề có biểu hiện kỳ lạ, cũng không có dấu hiệu ngứa ngáy. Tôi mừng lắm và vái cho tất cả diễn ra suông sẻ. Hai tiếng đồng hồ trôi qua như cực hình, tôi thở phào nhẹ nhõm khi cuộc trò chuyện nhạt thếch của hai người kết thúc. Lúc mẹ chồng đứng dậy thì vô tình tà áo dài của bà bị gió thổi bay tạt vào người tôi. Để rồi mấy phút sau, khi mẹ chồng tiễn bà dì Mập ra cổng thì bất giờ tôi mới bắt đầu thấy ngứa. Thế là tôi gãi liên hồi hai cánh tay với cổ. Đừng nói là, mắt mèo dính trong tà áo dài và "dính" ngược trở lại vào tôi nha trời! Má ơi! Gậy ông đập lưng ông. Chưa dừng ở đó, rất nhanh tôi thấy mẹ chồng bước vào. Bà cũng gãi khắp người và nói: "Sao ngứa quá vậy?" Đối diện, tôi mếu. Vậy đó! Định chơi bà hàng xóm một vố cho hả dạ cuối cùng hai mẹ con bị dính mới khổ chớ. Trả báo đây mà. Hậu quả, nguyên cả buổi tôi và mẹ chồng gãi muốn sút quần. Giờ mới hiểu câu, ngứa như điên là thế nào. May, chị Hồng Anh biết mẹo trị ngứa mắt mèo: đi tắm và thoa ít rượu cồn lên. Quần áo của hai mẹ con phải mang đi giặt. Cách này hên là đỡ ngứa.

Thêm một cái hên nữa là mẹ chồng tôi không có ý định tìm cái đĩa ba trợn dờ hơi trét mắt mèo lên ghế. Tôi chả biết lý do vì sao nhưng thôi vậy là tạ ơn trời đất lắm luôn rồi. Thề, sau này chả bao giờ đụng đến trái mắt mèo nữa. Tôi sẽ nghĩ cách trả đĩa khác dành cho bà hàng xóm. Hãy đợi đấy!

... Lúc gần chiều, tự dưng có một chiếc xe hơi đậu trước cổng nhà tôi. Chủ nhân của nó là một anh ngoài ba mươi, trông khá bảnh. lát sau, tôi kinh ngạc khi chị Hồng Anh tiết lộ đó là người mà mẹ chồng tôi chọn để coi mắt chị Hoà Trâm. Tức cái, lúc tôi hí hửng định xem thử chị Hoà Trâm với anh đó nói chuyện gì với nhau thì tôi phải đi mua vài thứ cho chị Hồng Anh chuẩn bị bữa tối đãi khách. Vừa rời khỏi nhà, tôi vừa lăm râm ầm ức. Tôi phóng như bay ra siêu thị gần nhà, mua lẹ lẹ rồi phóng về. Khi về đến thì tôi chợt thấy bà dì Mập cãi lộn chí chóe với anh Thông, chồng chị Trang. Hai mẹ con đúng là y như nhau, chửi đối phương không tiếc lời. Người nào người nấy gân cổ quát sùi bọt mép. Rồi tiếp theo, anh con trai vung tay tát bà dì Mập một phát làm bà muốn treo mặt. Tôi tặc lưỡi nhìn mặt trước hành động vũ phu đối với mẹ ruột của tên mất dạy ấy. Đánh xong, thằng đó hậm hực bỏ đi. Còn bà dì Mập vừa tru tréo vừa khóc rấm rức. lát sau, bà thấy tôi thì liền quay vô nhà đóng mạnh cái cửa rào sắt. Tự dưng không hiểu sao, tôi hết muốn trả đĩa bà già khó ưa đó. Hẳn vì tôi thấy nước mắt lăn dài trên mặt bà ta. Và tôi chợt hiểu, nhiều lúc ông trời sẽ có cách trừng phạt những người xấu. Hiển nhiên, nó sẽ tàn nhẫn hơn so với mấy trò trét mắt mèo linh tinh của tôi. Đúng lúc cổng nhà tôi mở, anh chàng bảnh bao khi nãy đi nhanh ra rồi hăm hăm bước đến chiếc xe hơi. Phía sau, mẹ chồng tôi và chị Hồng Anh không ngừng gọi tên anh ta nhưng chẳng kịp. Tiếp, mẹ chồng tôi quay lại vào nhà với vẻ mặt không hài lòng. Tức thì, tôi chạy vô trong hỏi chị Hồng Anh chuyện gì đã xảy ra.

"Chị Hoà Trâm suốt một tiếng đồng hồ không nói năng gì cả khiến anh ta bức bối liền đứng dậy ra về luôn. Mẹ khuyên thế nào cũng

mặc. Còn chị Hoà Trâm thì bỏ đi lên phòng."

"Bộ chị Hoà Trâm không thích anh đó hả?"

"Chính xác là chị ấy sẽ không thích bất kỳ người đàn ông nào đâu. Và cũng sẽ không coi mắt, không kết hôn lập gia đình gì cả."

"Sao lạ thế ạ?"

Chị Hồng Anh mỉm cười không nói. Dõi theo bóng dáng chị bước vào nhà, tôi khó hiểu vô cùng. Đến giờ, nghi vấn xung quanh chị Hoà Trâm với tôi vẫn chưa được giải đáp. Tên Chan Chan và lần này là chị Hồng Anh đều không cho tôi biết. Rốt cuộc, đã có chuyện gì xảy ra?

Chương 31: Nghỉ học

Ngày 13 tháng 3

Chẳng tin nổi trong trường lại có mấy cái trò hiếp đáp trắng trợn như vậy. Sáng vào trường tình cờ đi ngang qua phòng dụng cụ thể dục thì tôi thấy một nhóm nữ sinh lớp mười đang ức hiếp ai đó. Đáng lý, tôi chẳng muốn can thiệp làm gì nhưng vì chợt nhận ra nạn nhân của trò đánh hội đồng này là Tường Vi. Không làm ngơ được. Tôi không thể nhào vô đánh trả cái đám kia bởi chúng quá đông. Thế là tôi bèn nghĩ ra một cách. Nép sát vào bức tường gần đó, tôi hít sâu một hơi để lấy giọng nói cho thật to thật rõ:

"Dạ, em chào thầy giám thị."

Chiều này hữu hiệu. Đám nữ sinh bắt nạt nọ vừa nghe vậy thôi là nháo nhào bỏ chạy. Đúng là chỉ giỏi hiếp đáp những người thế cô. Hèn. Mau chóng, tôi bước vào phòng. Tường Vi ngồi bệch dưới đất, sách vở bị xé rách văng mỗi thứ một nơi. Cô bé vừa lau nước mắt vừa lồm cồm ngồi dậy. Tôi trông mà tội. Tức thì, tôi tiến lại gần. Tường Vi thấy có người liền giật mình lùi ra sau, co ro. Tôi nhẹ nhàng cúi xuống nhìn cô bé lớp mười rồi cười bảo:

"Em ổn chứ? Ban nãy chị nói láo là có thầy giám thị để đuổi bọn chúng đi."

Bấy giờ Tường Vi mới ngược lên. Mặt bị trầy xước. Mắt đỏ hoe ướt nhoè.

"Em... cảm ơn chị."

"Có gì đâu. Nào, chị đỡ em dậy."

Tường Vi vịn vào tay tôi, từ từ đứng lên. Tôi thu dọn tập sách xong đưa cho em và hỏi: "Sao chúng bắt nạt em dữ vậy?"

"Dạ, mấy bạn đó nói em chữa hoang nên đánh cho bỏ ghét."

Hoá ra, Tường Vi bị đánh là về vụ mang thai. Đúng là quá đáng hết sức.

"Chị hiểu rồi. Đừng lo, mọi thứ sẽ ổn."

Tôi siết chặt đôi vai mỏng manh của Tường Vi. Em nấc khế đồng thời nhìn tôi gật đầu cười.

"Em phải về lớp. Thật sự rất cảm ơn chị ạ."

"Ừm, cẩn thận. Nếu chúng còn ức hiếp thì em cứ mạnh dạn báo cho thầy giám thị biết."

"Vâng... nhưng em nghĩ không cần nữa. Mai mốt, em cũng nghỉ học rồi."

Nói xong, Tường Vi cúi đầu chào và rời khỏi phòng. Còn tôi, đứng bất động lặng im. Vậy là nhà trường sẽ cho cô bé nghỉ học. Cũng phải. Dẫu sao cũng đâu còn cách nào khác. Dị nghị, bàn tán và bị bắt nạt kiểu đó ai chịu nổi. Và lại, nhà trường làm vậy để mọi chuyện êm xuôi. Càng nghĩ tôi càng giận tên Chí Hùng dã man. Cậu ta cứ để mặt Tường Vi chịu đựng một mình như vậy mà chẳng làm gì cả. Con trai gì mà hèn nhát thế. Đúng là học sinh. Nói thì dễ nhưng hành động lại chẳng tới đâu. Cái tuổi này chưa đủ chín chắn để hiểu ra nhiều điều. Bất giác tôi chợt nghĩ, nếu chuyện mình mang thai cũng

bị lộ như Tường Vi thì không biết sẽ thế nào? Liệu, tôi có bị bắt nạt và dị nghị dữ dội giống như cô bé "búp bê" tội nghiệp đó?

... Giờ ra chơi, tôi và Thuý Nga đến căn tin mua đồ thì chợt thấy Tường Vi cùng thầy giám thị khối mười đi về phía phòng ban giám hiệu. Mau chóng, Thuý Nga nói ngay:

"Hồi sáng nghe thiên hạ đồn, hết ngày hôm nay Tường Vi sẽ nghỉ học. Tội!"

"Có lẽ vậy hay hơn. Chứ tiếp tục thế này, cô bé chịu không nổi đâu."

"Ừ, đợi sinh con xong học tiếp. Năm sau lên gặp bạn bè mới cũng đỡ hơn."

Tôi gật đầu vì lời Thuý Nga nói đúng. Cách tốt nhất dập tắt lời dị nghị là Tường Vi phải rời khỏi trường thôi. Chợt, tôi nghe hai thằng nam sinh lớp mười đứng gần đấy nói với nhau.

"Con nhỏ Tường Vi kia, có chữa hoang ba tháng. Ghê dễ sợ!"

"Lúc trước, nó dễ thương nhất khối. Cứ tưởng cao giá, ai dè mất trinh rồi."

"Chẳng biết bị thằng nào chơi rồi bỏ. Thằng đó hên, vớ được em ngon lành."

Tôi ứa gan dễ sợ. Ngay lập tức, tôi bước nhanh đến từ phía sau đồng thời đưa tay đánh mạnh vô đầu hai tên nam sinh mất nết. Cả hai la làng rồi liền quay phắt lại, thấy tôi thì gắt: "Bị điên hả nhỏ kia?"

"Nhỏ cái đầu mày! Chị đây trên một lớp đó. Cấm tụi bây nói xấu Tường Vi nữa nghe chưa."

"Lớn hơn một tuổi thì sao? Làm như đây sợ quá!"

Tôi chưa kịp quát chúng thêm một trận thì con Thuý Nga tiến lên, trừng mắt:

"Có ngon thì chiều nay tan học hẹn ở cổng sau. Chị đây kêu thêm vài đứa nữa đến chơi."

Chắc do gương mặt đằng đẵng sát khí cộng thêm cái môi chề "vô đối" của con Thuý Nga nên hai tên nam sinh kia liếc rồi bỏ đi. Tôi hướng mắt qua Thuý Nga đang hậm hực, bảo:

"Bồ dữ nha. Dám hẹn chiều tan học đánh lộn luôn. Lỡ mấy nó mà nhận lời là bồ chết."

"Sợ quái gì. Bắt quá kêu Chan Chan với Chí Hùng theo. Nhưng tớ nhìn là biết chúng yếu bóng vía, mạnh mẽ mạnh miệng vậy thôi chứ đánh ai."

Tôi cười cười, thầm phục con bạn quý quái. Đột ngột, tôi trông thấy Chí Hùng ở phía xa. Cậu ta đang đi lên dãy phòng học khối mười. Nhanh chóng, tôi nói Thuý Nga về lớp trước rồi chạy về phía đó. Tôi muốn gặp Chí Hùng nói cho ra lẽ vụ Tường Vi. Lần này, tôi quyết không để cho cậu ta tìm cách tránh né nữa. Con trai chân chính thì phải thẳng thắn đối diện với những việc làm của mình chứ. Tôi đuổi theo Chí Hùng một bờ hơi tai. Tên này đi như lướt, lẹ thiệt luôn. Còn tôi không dám chạy mạnh vì sợ ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng. Lúc chạy đến cua queo của dãy hành lang thì bất ngờ tôi trông cảnh Chí Hùng và Tường Vi đang ôm nhau. Cả hai đứng sát vào góc tường để có ai đi ngang qua cũng khó phát hiện. Tôi ngừng lại và đứng nép vào bức tường đối diện lắng tai nghe cả hai nói gì. Lát sau, giọng Tường Vi vang lên khá nhỏ, kèm theo tiếng nấc liên hồi: "Em..."

mai em nghỉ học rồi."

Tiếp, giọng Chí Hùng thật trầm: "Chuyện ra nông nổi này thế nào trường cũng bắt em nghỉ."

"Em không muốn xa anh đâu. Nghỉ học thì làm sao mình gặp nhau?"

"Khờ quá, gọi điện cũng được vậy. Có cơ hội thích hợp thì mình hẹn gặp."

"Ừm, chủ nhật em vờ xin mẹ cho đi siêu thị Big C lần trước ấy. Anh nhớ đến nha, em chờ."

"Được rồi, mình sẽ tính cái này sau. Cha mẹ em có nói gì không?"

"Từ lúc biết em mang thai mẹ khóc hoài, than khổ. Còn cha thì mắng em quá trời và liên tục gặng hỏi cha đứa bé là ai. Nhưng em không bao giờ nói ra."

"Anh xin lỗi vì đã để em chịu đựng như vậy."

"Không sao. Một đứa chưa bị phát hiện thì đỡ một đứa. Em bị dị nghị đủ rồi, em không muốn anh cũng giống thế. Nếu hai đứa đều nghỉ học thì tệ lắm."

"Yên tâm, anh sẽ nói với cha mẹ về chuyện tụi mình rồi xin họ chấp nhận."

"Anh hứa nhé. Em và đứa con trong bụng sẽ chờ."

Lắng nghe toàn bộ cuộc đối thoại, tôi đứng bất động. Một phút sau, tôi lặng lẽ quay lưng rời khỏi đó. Bước chân tôi nặng trĩu trên từng bậc thang. Không hiểu sao lòng buồn kinh khủng.

... Chiều tan học, Chan Chan đạp xe chở tôi về. Vì chuyện của Chí Hùng với Tường Vi mà tôi không nói gì với tên cool boy suốt dọc đường. Mà cũng hay, hình như hôm nay cậu ta cũng chả hứng thú chuyện trò gì nên im lặng nốt. Nhiều lúc, mỗi người có một khoảng lặng riêng trong tâm hồn. Khi chiếc martin sắp quẹo qua ngã tư thì tôi liền bảo Chan Chan chở mình đến nhà cha mẹ ruột... Xe thắng lại kêu cái két thật lớn. Tôi xuống xe.

"Đăng ấy vào thăm gia đình vui nhé, tối đăng này về ghé đón."

"Ừ, biết rồi. Mà giờ cậu đến lớp karate hả?"

Chan Chan gật đầu. Tôi hơi bực bội nhưng không tỏ rõ ra bên ngoài. Vì sao ư? Tất nhiên là vì nghĩ đến cảnh cậu ta sắp gặp mặt cái cô chị Trân Châu. Cười tạm biệt xong, Chan Chan đạp xe đi mất dạng. Thở ra một phát thật mạnh, tôi đẩy cánh cổng sắt hăm hăm đi vào trong. Mới bước vô sân là tôi thấy ngay cảnh chướng mắt: thằng Hoàng lại ngồi nhổ lông nách trước hiên nhà. Lòng đang tức tối nên tôi liền đi lại và giơ chân đạp vào chân ghế. Thằng Hoàng lúi chúi, ngã oạch xuống đất. Nó toan chửi thề thì chợt thấy tôi đứng lù lù đấy.

"A, chị Min Min! Cha mẹ ơi, chị Min Min về này!"

Thằng Hoàng vừa gọi lớn vừa kéo tôi đi nhanh vào trong nhà. Thấy tôi, mẹ từ dưới bếp chạy lên mừng rỡ và ôm tôi, hỏi han đủ điều. Hiển nhiên, lúc nào bà cũng có màn "xúc động dâng trào" như mọi khi. Đúng lúc, thằng Vinh từ trên lầu phóng như bay xuống. Nghi thằng này vừa móc cúrt mũi xong lắm luôn. Móng tay đen xì, dơ dáy phát khiếp.

"Cha, chị Min Min dì!" – Thằng Vinh hú hét lên trên lầu.

Rất nhanh, tôi nghe có tiếng bước chân trên bậc cầu thang. Rồi cha xuất hiện trước mặt tôi. Vãn gương mặt hiền lành cùng nụ cười yêu thương. Ông nhìn tôi hồi lâu và hỏi: "Về thăm nhà sao? Sống ở bên tốt không con?"

Tôi gật đầu đồng thời bước đến ôm chầm lấy cha. Ông cũng siết chặt tôi trong vòng tay. Dù có thế nào thì gia đình vẫn luôn sẵn sàng chào đón con quay về, đúng không ạ?

Chương 32: Chỉ là trách nhiệm?

Ngày 16 tháng 3

Hôm nay có môn Sinh học. Bình thường thì nó chẳng to tát gì cả. Nhưng vì có hai điều khiến tiết học này trở nên "khủng bố" với tôi. Thứ nhất, tôi đang mang thai. Nghe thì vẻ như chả liên quan gì với nhau nhưng chính vì điều thứ hai mà khiến cái việc bầu bì phải gặp "khổ sở" với môn Sinh. Lớp tôi thực hành mổ ếch. Tôi không ghét ếch, thậm chí còn mua gần năm chiếc quần quần đùi bông và ba chai xịt gián để ủng hộ cho chương trình bảo vệ ếch đồng. Tuy thế nhưng thật tình là tôi không muốn-chạm-vào-con-ếch chút nào. Đã vậy còn là mổ-xẻ nó ra. Í ẹ! Dã man hơn con ngan. Vừa nhìn thấy xác ếch trên khay rồi ngửi trúng cái mùi tanh tanh thì tôi đã suýt nôn mửa. Người ta bảo phụ nữ mang thai rất nhạy cảm với mùi. Đúng quá đi mất. Giờ thì tôi muốn chết rồi bởi càng lúc càng chịu không nổi. Tôi đoán giờ mặt mình xanh giống hệt đít con ếch đang nằm đằng đấy. Tôi sẽ nôn. Tệ rồi đây!

"Dạ thưa thầy..." – Tôi đang cố ngăn cơn dợn lằng lằng ở cổ họng nói với thầy Tuấn – "Em thấy bụng không được khoẻ nên thầy cho phép em xuống phòng y tế nằm nghỉ ạ."

Thầy Tuấn nhìn tôi chăm chăm. Cha mẹ ời, mặt ổng còn hơn đao phủ. Tự nhiên ổng nhìn tôi kỳ cục vậy trời. Tôi chỉ bảo bụng không được khoẻ chứ có báo tin mình đang mang thai đâu. Ông thầy này hay dọa học sinh bằng gương mặt lạnh như tiền. Thiết nghĩ, ổng đừng chọn làm nghề giáo mà nên vô làm ở nhà xác. Giờ nhiều người thường đi sai đường.

"Được rồi, thầy sẽ ghi vào sổ đầu bài em vắng mặt tiết này."

Chúa ơi! Chỉ chờ mỗi hai từ được rồi của thầy Tuấn mà tôi đứng chờ rụng cả chân. Mặt càng lúc càng xanh vì mùi tanh gần như lan toả khắp phòng thí nghiệm nhỏ xíu xiu này. Cúi đầu chào thầy cho phải phép xong tôi mau chóng chạy vèo ra ngoài. Tôi không đến phòng y tế mà là nhà vệ sinh. Còn làm gì nữa? Nôn... Oẹ! Oẹ! Ọc! Ọc! Âm thanh ỏi mưa và tiếng xả nước vang lên gần mười lăm phút. Tôi ỏi toàn nước bọt. Bụng đau khó chịu ghê gớm. Lần sau, nhất định tôi không ủng hộ chương trình bảo vệ ếch nữa. Giờ thì bắt đầu ghét ếch rồi. Lê tẩm thân tàn tạ ra khỏi nhà vệ sinh, tôi ngồi xuống băng ghế nghỉ tạm. Hơi thở gấp gáp từ từ đều trở lại. Hồng ngò khi mang thai sinh lý cơ thể lại thay đổi nhiều như vậy. Hồi trước tôi khoẻ hơn trâu mà giờ trông giống một con bé mười bảy yếu ớt mắc cả tá bệnh. Oải oải lắm.

"Em không vào phòng y tế sao?"

Tôi hết hồn đứng dậy. Quay ra sau thấy thầy Tuấn chinh ình. Ông ra đây chi vậy trời? Đã thế còn suýt dọa người ta đứng tim. Đúng là "giết người" không cần súng đạn mà.

"Dạ, em ỏi nên vào phòng vệ sinh."

"Em ổn không? Thầy thấy mặt em nhợt nhạt lắm."

Tôi gật đầu. Ông hỏi tiếp: "Em... có phải đang mang thai?"

Tôi muốn đứng tim khi nghe thầy Tuấn hỏi câu đó. Sao ông lại biết chứ? Bộ tôi đã vô tình để lộ gì ư? Hay vì ông dạy môn Sinh nên ít nhiều cũng hiểu về cơ thể con người và những biểu hiện "lâm sàng" của vài "căn bệnh"? Lần đầu tiên tôi nghe rõ tiếng đập thành thích của

tim mình.

"Không ạ. Chắc hồi sáng em ăn đồ không tiêu nên bụng khó chịu mới ối."

"Vậy à? Tại trông em khá giống con gái thầy. Em cũng biết tin về nó chứ?"

Tôi khẽ gật đầu. Thế ra, kiểu tôi nôn mửa giống với Tường Vi. Nhưng bằng mọi cách không thể để thầy Tuấn biết tôi đang mang thai. Nếu không kết cục của tôi cũng sẽ...

"Không phải mang thai thì tốt rồi. Học sinh bây giờ dễ có chữa hoang do yêu đương quan hệ nhăng nhít. Thật kinh tởm! Chúng chỉ làm xấu mặt gia đình."

Gương mặt ông thầy Tuấn đanh lại đáng sợ. Giọng tuy trầm nhưng đầy giận dữ. Tôi hiểu ông ấy nghĩ đến ai. Chắc chắn là Tường Vi. Với tính cách khó khăn nghiêm nghị đó thì tôi phần nào đoán được ông đã chỉ trích mắng nhiếc con gái ra sao. Tội cô bé "búp bê".

"Nhiều nữ sinh mang thai có thể do sự cố."

"Sự cố hay không thì cũng như nhau. Còn đang ngồi trên ghế nhà trường đã mang thai, danh dự mặt mũi để đi đâu? Lớn chưa bao nhiêu mà bày đặt bắt chước người lớn!"

"Thầy không nghĩ các bạn ấy thích nhau thật lòng? Và một phút nông nổi nên gây sai lầm."

"Thật lòng? Vậy có bao nhiêu thằng đã trốn chạy trách nhiệm rồi? Tuổi nhỏ không đủ sức để hiểu sự nghiêm trọng của vấn đề. Mang thai sinh con đâu có dễ. Đừng dùng đứa bé trong bụng trói buộc lẫn

nhau. Dù những học sinh đó có kết hôn cũng chỉ do trách nhiệm!"

Trước thái độ khinh ghét của thầy Tuấn thì tôi nghĩ tốt nhất bản thân nên im lặng. Và lại, nếu nói nhiều quá thì ông nghi ngờ và bí mật của tôi có nguy cơ bị lộ. Chả dại gì đâu.

"Thầy trở lại lớp, còn em mau đến phòng y tế nghỉ ngơi."

Dõi theo bóng thầy Tuấn đi về phía dãy lớp học, tôi liền nhớ lại lời nói ban nãy: Đừng dùng đứa bé trong bụng trói buộc lẫn nhau. Dù những học sinh đó có kết hôn cũng chỉ do trách nhiệm! Tự dưng tôi nghĩ đến hoàn cảnh của mình và Chan Chan. Liệu, cả hai có đang bị ràng buộc bởi đứa trẻ trong bụng tôi? Có lẽ nào Chan Chan đối với tôi chỉ là trách nhiệm?

... Chiều tan học, tôi ngồi ở băng ghế phía sau trường chờ Chan Chan. Lúc ra chơi, cậu ta bảo có thêm tiết ngoại khoá nên sẽ tan lớp hơi muộn. Đâu còn cách nào khác tôi đành phải đợi. Tôi vẫn còn nghĩ về những lời nói của thầy Tuấn sáng nay. Lòng rối bời kỳ lạ.

"Em chờ Chan Chan hả?"

Tôi nhận ra chất giọng quen thuộc này. Chưa kể, hình như đó còn là người tôi không ưa. Xoay qua, tôi nhìn chằm chằm cô gái đứng trước mặt. Chị Trân Châu. Chị ta vẫn mỉm cười và vẫn cứ mặc váy. Chả hiểu sao giờ tôi thấy ghét kẻ đã tạo ra trang phục váy dã man. Mà xui thiệt, sao tôi lại gặp ngay cô chị Trân Châu ở đây chứ. Tôi không thích một chút nào.

"Chị ngồi cạnh em được chứ?"

Không! Tôi không muốn đâu! Đi đi! "Quần" và "váy" không hợp nhau được. Tôi nhủ thầm trong bụng như vậy. Và tôi cũng không đáp lời

cho câu hỏi đó bởi dù chấp nhận hay từ chối thì cô chị này cũng "hồn nhiên như con điên" ngồi xuống cạnh tôi thôi. Hiện tại, chị ta đang đặt mông lên cái ghế mà tôi đang ngồi đấy đấy. Ghét mấy người hay tỏ vẻ khách sáo.

"Chiều nay Chan Chan tan học muộn nhỉ?"

Đã biết thì hỏi chi? Đây không rảnh trả lời. Tôi tự nhủ và tiếp tục cái màn lặng thinh vốn có.

"Chị có chuyện đi ngang qua trường các em nên tiện vào đây luôn. Lát chị với Chan Chan cùng đến lớp tập karate. Em biết chứ?"

Biết rồi, biết rồi! Khổ lắm nói mãi! Bộ định khoe là chị thân với Chan Chan đến mức nào à? Ngồi đây nói linh tinh muốn trêu gan tôi sao??? Lòng bắt đầu bức bối, tôi không đáp lời nào.

"Chị rất bất ngờ khi biết Chan Chan có vợ sắp cưới. Đã thế, cô bé ấy còn đang mang thai con cậu ấy. Giờ thai gần hai tháng luôn."

Cái bà chị này toàn nói những chuyện "đã biết rõ rồi". Có thể nói cái gì khác mới mẻ hơn không ạ? Đúng là óc bùn, khó ưa. Tôi thiệt chán nản, tự nói thầm với bản thân.

"Nhưng... liệu như thế có nên hay không?"

Đúng rồi! Cái câu kỳ quặc này chủ nhật lần trước đến nhà chơi, cô chị Trân Châu ấy cũng nói hết như vậy. Suýt tôi đã quên mất điều đó. Giờ thì không thể giả vờ làm lơ được nữa.

"Đã một lần chị nói vậy." – Tôi quay qua đối diện chị ta – "Nó nghĩa là gì?"

Cô chị Trân Châu đưa tay bịt miệng cười cười. Tôi cực kỳ ghét cách cười mang phần châm chọc ấy dễ sợ. Cảm giác như trong mắt chị ta tôi là một đứa dễ mất bình tĩnh, hay làm quá.

"Ở đây chỉ có hai chị em nên chị sẽ nói rõ một điều. Như em biết đấy, Chan Chan luôn được các bạn nữ sinh yêu mến. Lý do là gì chắc em cũng biết rõ. Từ hồi cấp II, cậu ấy đã nổi tiếng. Vì vậy, ai được trở thành bạn gái hay thậm chí chỉ làm bạn bình thường với Chan Chan thôi cũng khiến vài nữ sinh trong khối ghen tỵ rồi. Huống chi đây lại là vợ chưa cưới."

"Ý chị là những nữ sinh kia ghen tỵ với em?"

"Không hoàn toàn là thế. Tức là, đôi khi để đạt được mục đích người ta sẽ dùng thủ đoạn."

Tôi bắt đầu nóng máu khi hiểu cô chị thích-mặc-váy này muốn ám chỉ điều gì rồi. Tức ghê.

"Chan Chan không nói chị biết chuyện của hai đứa chỉ là sự cố ư? Là vì..."

"Chị biết. Chan Chan có kể rất rõ ràng mà."

Thật, muốn tát chị ta quá đi mất! Điên dã man ghê chứ! Nếu đã nghe Chan Chan nói rõ như vậy thì vì sao còn bày đặt xen xỏ có ý muốn bảo tôi dùng thủ đoạn với tên Chan Chan nữa?

"Đúng là sự cố thì chẳng ai muốn nhưng vội vã trở thành vợ chồng sắp cưới thì không nên."

"Chứ theo chị, chuyện đã ra nông nổi này thì hai đứa phải làm gì?"

"Tuy vẫn chưa tìm ra cách ổn thoả nhưng chị nghĩ nhất định sẽ có cách giải quyết tốt hơn chuyện để cả hai lấy nhau. Các em vẫn còn nhỏ."

"Tất cả là vì đứa bé. Lý nào lại để nó mồ côi cha hay mẹ à?"

"Đó chính là lý do chị nói câu: Liệu như thế có nên hay không?"

Giờ thì tôi hoàn toàn mù mờ trước mấy câu nói úp mở của cô chị Trân Châu rồi. Có gì thì cứ huých toẹt ra cho xong. Nhanh gọn lẹ, cứ vòng vo mãi khiến người ta phát bực cả lên.

"Dùng đứa bé để ràng buộc nhau. Không hay chút nào. Em hiểu ý chị?"

Tôi mở to mắt nhìn cô chị Trân Châu không chớp. Sao chị ta nói giống hệt thầy Tuấn sáng nay quá vậy?

"Chị muốn nói em đang ràng buộc Chan Chan?"

"Không phải như thế ư? Em cứ ngỡ mình đang làm tất cả vì đứa con trong bụng nhưng thật chất thì chẳng hề đúng vậy đâu. Em muốn níu kéo Chan Chan? Và cái thai là cách tốt nhất."

"Cái gì?..."

"Em làm thế chỉ bản thân em khổ thôi. Bởi, dù sang năm Chan Chan có đồng ý kết hôn với em thì đó cũng là do trách nhiệm! Hôn nhân có thể duy trì không khi chỉ một bên có tình cảm?"

"Không đúng! Em không bao giờ có ý nghĩ trói buộc Chan Chan bằng đứa bé! Và... Chan Chan cũng sẽ tuyệt đối không kết hôn với em chỉ vì trách nhiệm thôi!"

"Đó là em nghĩ! Đã bao giờ em hỏi Chan Chan có thích đứa bé này chưa?"

Tôi bất động như hoá đá. Tôi nhận ra bản thân hoàn toàn đuối lý trước cô chị hai mươi tuổi này.

"Nếu đúng như những gì chị nói nãy giờ thì đứa bé thật tội nghiệp. Người mẹ thì dùng nó để ràng buộc người cha. Còn người cha lại chưa hẳn mong muốn nó chào đời!"

Câu nói của cô chị Trân Châu khiến tôi thất thần kinh khủng. Dù chiều vẫn còn nắng ấỵ vậy tôi lại nghe sét đánh bên tai. Tôi cảm nhận rõ sự trống rỗng trong mình. Nghĩ là... bộ não không hề tồn tại bất kỳ suy nghĩ nào nữa. Đúng lúc, tôi nghe tiếng Chan Chan vang lên: "Min Min! Chị Trân Châu!" Chậm rãi, tôi quay qua thấy cậu ta đang chạy hối hả về phía này. Đến nơi, Chan Chan chào cô chị Trân Châu xong thì nhìn qua tôi hỏi:

"Đằng ấy chờ lâu không? Hồng ngờ đằng ấy lại đang nói chuyện vui vẻ với chị Trân Châu."

Vui cái nỗi gì! Lòng nặng nề và buồn kinh khủng đây này! Tên Chan Chan vô tâm kia, nói tới biết rồi cuộc thì cậu có dành tình cảm nào cho tớ không? Cậu có mong đứa bé này chào đời? Hay đúng như cái chị Trân Châu nói là cậu đồng ý kết hôn chỉ vì hai từ trách nhiệm? Tôi nhận ra mình đang xúc động. Không muốn phải khóc trước mặt hai người đó nên tôi lập tức quay lưng chạy ra khỏi trường mặc phía sau Chan Chan gọi theo...

Chương 33: Phá thai

Ngày 17 tháng 3

Ai đó đã từng nói: Nhiều lúc, con người sẽ phải đứng trước những lựa chọn quan trọng trong đời. Và giờ thì tôi đang lâm vào tình cảnh ấy. Chủ nhật hôm nay là một ngày cực kỳ trọng đại của cuộc đời Min Min. Tôi sắp phá thai. Suốt đêm qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều và quyết định đi đến lựa chọn này. Tất nhiên, tôi không nói gì với Chan Chan và mọi người trong gia đình chồng, cả Thuý Nga hay cha mẹ ruột. Tất cả đều không hề biết chuyện tôi sắp phá thai. Câu nói của cô chị Trân Châu ám ảnh tôi không ngừng. Mười bảy tuổi mang thai vì một sự cố, tôi đã buồn bã đến mức nào. Tôi đâu muốn như thế. Tôi càng không muốn dùng đứa bé trong bụng trói buộc Chan Chan. Nếu như sự thật, cậu ta cảm thấy baby này là gánh nặng thì tôi thà không để đứa con ra đời còn tốt hơn nhiều. Nó không được chào đón...

Tôi đang đứng ở bệnh viện Phụ sản trung ương. Dù biết phá thai có thể sẽ rất nguy hiểm nhưng lòng vẫn kiên quyết chọn nó. Tôi đã xem kỹ trên mạng là chỉ khi mang thai qua tuần hai mươi hai thì mới khó phá và có mối đe dọa lớn đến người mẹ. Bởi, lúc đó thai to hơn, các bộ phận cơ thể em bé đã cấu thành tương đối hoàn chỉnh, phá đi thì rất thất đức. Chưa kể, đứa trẻ được lấy ra khỏi bụng mẹ sẽ trong tình trạng sống dở chết dở, cực kỳ thương tâm. Xem xong, tôi hơi xanh mặt nhưng thai tôi chỉ mới gần hai tháng, cũng sẽ không có gì đâu.

Tôi đi vào bên trong bệnh viện. Nhìn đâu cũng thấy toàn người là người. Đứng ngồi và nằm trên ghế chật kín. Chắc hẳn phần lớn toàn là bà bầu. Lớn có, nhỏ có. Đủ mọi gương mặt, đủ mọi tầng lớp. Cả

biểu hiện trên mặt họ đều rất khác nhau. Vui. Buồn. Hứng khởi. Hồi hộp. Đau khổ. Thậm chí, tôi còn thấy những y tá nam nữ đẩy vội các xe đẩy bệnh nhân. Trên đó là những người phụ nữ chuyển dạ. Hoặc có khi là các em mới ở tuổi vị thành niên. Tôi hơi run một chút nhưng sau đó cũng đứng xếp hàng mua sổ khám bệnh và nộp lệ phí phá thai. Đứng chung với tôi có khoảng vài chục người, trông mặt họ trẻ măng bung ra sữa. Tiếp, tôi đến hàng ghế ngồi chờ. Lòng hồi hộp, tôi đưa mắt nhìn xung quanh. Bên trái tôi là một đôi nam nữ đang thì thầm to nhỏ gì đấy. Qua phải thì tôi thấy hai cô chị tuổi sinh viên vừa nói vừa thút thít với nhau. Cuối cùng, phía đối diện, tôi hơi bất ngờ vì trông một em cỡ cấp II đang ngồi co ro bên mẹ. Đừng nói là bé còn nhỏ vậy mà đã mang thai nha trời. Trông nó thấp thỏm, thỉnh thoảng rù rì với mẹ vẻ lo lắng mà tôi thấy tội ghê. Chẳng rõ vì sao lại dễ bị dính bầu. Vài phút sau, một trong hai cô chị sinh viên bên phải tôi đứng dậy, theo cô ý tá vào trong thay đồ. Chị còn lại nhìn qua tôi rồi hỏi: "Mới đi lần đầu hả em?"

Tôi gật đầu. Chị tiếp: "Đừng sợ, phá nhanh lắm. Gây tê mà, không đau đâu. Con bạn chị phá lần thứ hai rồi đó. Nó bị bồ đá nên quyết định bỏ con."

Tôi cười gượng gạo. Chẳng hiểu sao lại thấy buồn buồn. Chợt, đối diện tôi nghe cô bé cấp II hỏi mẹ:

"Mẹ ơi, con phá thai vậy con con nó có trách không?"

"Vớ vẩn, mới hơn ba tháng mà nó biết trách móc gì. Con đừng nghĩ lung tung nữa."

"Nhưng mỗi ngày con cảm nhận được nó đang sống. Và lại, phá thai đau lắm. Con sợ."

Người mẹ chưa kịp đáp lại thì một cô y đi ra gọi cô bé vào. Nó đứng

dậy, chân bước run rẩy. Tôi thấy cô bé méo máo như muốn khóc. Lát sau, bé đỏ và chị sinh viên ban nãy mặc đồ xong liền nằm lên xe đẩy để y tá đưa vào phòng khác. Cỡ mười lăm phút sau, tôi với mọi người chợt nghe tiếng cô bé cấp II la lớn: "Đau quá mẹ ơi! Con đau lắm, mẹ ơi cứu con!" Tức thì người mẹ xanh mặt đứng bật dậy bước vội đến cửa phòng. Từ bên trong, cô y tá đi ra, sắc mặt khá tệ. Tôi đoán đã có chuyện gì xảy ra với cô bé ấy rồi. Còn chưa kịp xem họ làm gì thì tôi giật mình khi nghe tên mình được gọi. Không hiểu vì sao lúc ấy dù lòng đầy lo sợ nhưng tôi vẫn vào phòng thay đồ. Lúc nhận quần áo bệnh nhân thì tôi chợt thấy những dụng cụ y tế lạnh tanh nằm trên bàn. Mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi thật khó chịu. Tôi siết chặt miếng vải áo trong tay, người cứ đứng đờ ra như khúc gỗ. Tôi nghe giọng nói ồn ào bên ngoài... Tôi nghe cả tiếng la vẫn còn của cô bé cấp II... Tôi còn nhớ lại lời em ấy hỏi mẹ: Phá thai vậy con con nó có trách không? Mỗi ngày con cảm nhận được nó đang sống... Và bất chợt tôi nghe âm thanh kỳ lạ bên tai mình. Là âm thanh từ một thứ rất quan trọng với tôi đang hình thành. Nhịp đập của đứa con trong bụng. Sự sống nhỏ nhoi vẫn tồn tại qua từng hơi thở. Cô y tá giục tôi thay đồ nhanh. Tôi nhìn cô rồi lắc đầu và thả rơi bộ quần áo xuống đất, chạy vụt ra khỏi phòng. Tôi biết mình đang đứng trước sự lựa chọn khó khăn của cuộc đời. Nhiều lúc, bản thân thật sự không hiểu vì sao lại làm vậy. Và đôi khi vì một phút nông nổi sẽ khiến mọi thứ trở nên quá muộn. Cuối cùng thì lúc đầu óc đã tỉnh táo trở lại thì tôi chợt nhận ra mình đang ở trên xe buýt về nhà. Trong bụng tôi, đứa bé vẫn còn. Nhẹ nhõm.

Tôi bước vào sân thì gặp ngay Chan Chan. Cậu ta chạy đến hỏi vẻ lo lắng:

"Sáng sớm đăng ấy mất biệt ở đâu thế? Làm đăng này với cả nhà lo lắm."

"Tớ đến bệnh viện phụ sản trung ương."

"Đằng ấy đến đó làm gì? Khám thai à? Baby còn nhỏ xíu, khám chi sớm."

"Không phải khám mà là... phá thai!"

"Cái gì????????????????????????????????"

Chan Chan thét lên làm tôi muốn thủng màng nhĩ. Rồi khi nhận ra những người làm vườn bắt đầu chú ý thì cậu ta liền kéo tôi ra phía sau vườn, đến ngay đền thần mà "chất vấn":

"Đằng ấy nói đùa hay nói thiệt vậy???"

"Láo chi."

"Trời đất! Đằng ấy điên hả? Khi không tự nhiên phá thai! Thôi rồi, baby ời!"

Chan Chan kêu thảm thiết đồng thời đưa tay rờ rờ cái bụng xẹp lép của tôi. Đồ cái tên cool boy này mà biết tôi đã phá hay chưa đấy. Làm như thương đứa bé lắm ế. Xạo ke! Thấy ghét!

"Đằng ấy nghĩ gì mà lại làm thế? Một sinh linh đó! Giờ ăn nói sao với cha mẹ hai bên đây?"

"Có gì đâu mà không biết ăn nói sao."

"Đằng ấy tự nhiên phá bỏ đứa bé, thử hỏi làm sao ăn nói với cha mẹ cả hai? Điên mất thôi!"

"Hơi, có phá đâu. Đứa bé còn sống sờ sờ trong bụng tớ này."

Chan Chan ngừng than trách, cau mày vẻ khó hiểu: "Nghĩa là sao?"

"Tức là tớ chưa phá bỏ baby. Nó vẫn sống đấy."

"Vậy nãy giờ đăng ấy đùa?"

"Không, nói thiệt hết. Tớ có đến bệnh viện định phá thai nhưng sau đó nghĩ lại, không phá."

"Thật không? Baby vẫn còn hả?"

Thấy tôi gật đầu thì tên Chan Chan mừng quýnh mau chóng cúi người xuống thấp, vòng hai tay ôm hông tôi và áp mặt vào bụng tôi thì thầm khe khẽ:

"Ôi này, baby chưa tiêu."

"Xê ra! Làm cái quái gì thế?"

Tôi đẩy Chan Chan ra. Cậu ta cười nhe răng rồi đột ngột làm mặt nghiêm, tiếp tục hỏi lại:

"Nhưng sao đăng ấy lại định phá thai? Đăng ấy có biết là điên rồ không?"

"Tại hổng ai muốn nó chào đời thì giữ chi."

"Ai bảo không ai mong baby chào đời? Gia đình chúng ta đều chờ nó đấy."

"Thế còn cậu, cool boy? Quan trọng là cậu có thích baby này ra đời không?"

Chan Chan gật đầu liên tục. Tôi hỏi lần nữa: "Thiệt hông?"

"Thiệt. Nói láo làm con đăng ấy. Sao đăng ấy lại đi nghi ngờ đăng này chứ?"

Trông sự kiên quyết của Chan Chan thì tôi hơi thù người. Cậu ta nói là mong đứa bé sinh ra.

"Ừm... chỉ vì một chút hiểu lầm nên tớ mới nghĩ không thông suốt."

"Ôi trời, có gì thì đăng ấy nói rõ với đăng này. Phải mặt đối mặt, đâu ra đó rõ ràng chứ."

"Biết rồi, từ giờ sẽ không thế nữa. Dù gì, baby vẫn còn trong bụng."

"May mà biết nghĩ lại. Nhưng sao đăng ấy quyết định không phá đứa bé?"

"Tại không nỡ và vì con bé vô trước la kinh thiên quá nên tớ xanh cả mặt."

Chan Chan lắc đầu tặc lưỡi thật to. Còn tôi, cảm thấy bản thân có chút may mắn. Giờ thì tôi chẳng rõ cô bé cấp II đó ra sao nữa. Thai của cô bé còn lớn hơn tôi, mà lại nhỏ tuổi mới khổ.

"Ban nãy nghe đăng ấy báo tin đến bệnh viện phá thai, đăng này sợ muốn chết. Vừa thương baby vừa lo cho đăng ấy sau này không biết sẽ ra sao."

Chan Chan nói nghe nghiêm túc dễ sợ. Cứ như cậu ta hơn tôi đến chục tuổi.

"Thai còn nhỏ xíu, phá bỏ cũng không đến nỗi nào đâu."

"Đằng ấy không hiểu."

"Hiểu cái gì?"

"Đằng này không muốn đằng ấy giống chị Hoà Trâm!"

Tôi tròn xoe mắt khi Chan Chan buột miệng nói thế. Không muốn như chị Hoà Trâm? Chan Chan biết tôi sắp hỏi gì nên nhìn trước nhìn sau rồi nói:

"Hồi trước, chị Hoà Trâm cũng mang thai sớm và sau đó thì phá thai."

"Thiệt hả? Chị Hoà Trâm mang thai lúc mấy tuổi?"

"Năm mười ba, nhỏ hơn đằng ấy tận bốn tuổi."

"Trời đất! Mới mười ba tuổi mà dính bầu???"

Chan Chan đưa tay lên môi ra dấu bảo tôi khe khẽ cái mồm. Tôi liền bịt miệng, gật gật đầu.

"Đằng này nghe anh Dũng Văn kể là lúc chị Hoà Trâm mười ba tuổi thì lỡ dính bầu với một anh lớp trên. Vì anh ta dạy kèm chị ấy nên mới nảy sinh tình cảm rồi "gạo nấu thành cơm". Lúc cha mẹ đằng này phát hiện thì chị Hoà Trâm đã mang thai hơn năm tháng."

"Thật không ngờ được. Vậy chị Hoà Trâm quyết định phá bỏ đứa bé à?"

"Không, chị Hoà Trâm nhất quyết muốn sinh con dù khi đó chỉ mới học lớp bảy. Nhưng cha mẹ phản đối vì chị ấy còn quá nhỏ lại đang

đi học. Rồi mẹ đăng này lên đưa chị Hoà Trâm đến bệnh viện phụ sản, sau đó chẳng rõ làm thế nào mà đưa được chị ấy vào phòng nạo phá thai. Anh Dũng Văn nói, ở ngoài nghe tiếng chị ấy la mà tội. Cha mẹ đứng ngay cửa khóc."

"Tội nghiệp chị Hoà Trâm. Thế phá thai xong, chị ấy sao?"

"Chị Hoà Trâm giận cha mẹ một thời gian dài. Có thời kỳ chị ấy nhốt mình trong phòng, không tiếp xúc với ai. Chị ấy bị sốc tâm lý mấy tháng trời. Rồi một năm sau, chị Hoà Trâm bắt đầu cuộc sống bình thường trở lại. Vẫn đi học, vẫn nói chuyện lại với cha mẹ nhưng dường như tính tình chị ấy đã dần thay đổi. Đến tận bây giờ, vết thương lòng quá khứ vẫn không thôi ám ảnh chị Hoà Trâm. Từ lúc lên đại học cho đến nay, chị ấy chẳng bao giờ dẫn bạn trai về nhà, hỏi ra mới biết là vì chị ấy không còn tha thiết để yêu ai nữa."

"Thảo nào, chị Hoà Trâm luôn tránh né những cuộc coi mắt."

"Lúc nghe đăng này kể việc đăng ấy mang thai thì chị Hoà Trâm nhất quyết bảo cha mẹ đón đăng ấy về nhà để tiện chăm sóc. Hẳn vì hai người đồng cảnh ngộ. Tóm lại, có những người khi phá thai xong thì bị ám ảnh mãi không dứt. Đăng này không muốn đăng ấy rơi vào tình cảnh đó. Hãy hứa là đăng ấy sẽ không nghĩ đến việc phá thai nữa."

Tôi nhìn Chan Chan gật đầu đồng ý. Cậu ta mỉm cười nhưng trông thật buồn. Vì nhớ về chuyện chị Hoà Trâm. Giờ thì tôi đã biết toàn bộ bí mật của người chị chồng đáng kính ấy rồi. Nhưng tại sao, đó lại là một quá khứ đáng buồn như vậy?

Chương 34: Cảm nắng

Ngày 21 tháng 3

Nguyên buổi sáng hôm nay đi học chả có gì đáng nói để mà viết nhật ký. Thế nhưng đến chiều thì tự dưng lại xuất hiện một chuyện. Đầu tiên là do lúc tan học, tôi bảo Chan Chan chở đến nhà thầy Tuấn. Tất nhiên không phải tôi dự định thăm ổng rồi. Cái chính là vì tôi muốn thăm Tường Vi. Cũng đã một tuần kể từ ngày cô bé nghỉ học. Tôi không ngờ nhà thầy Tuấn to đến vậy. Làm nghề giáo mà giàu dữ. Nhà ổng cũng có sân vườn giống Chan Chan và cổng gỗ màu đen, dây leo quấn quanh thành giàn trông đẹp phết. Ganh tỵ ghê. May, đúng lúc cả hai vừa đến thì tình cờ thấy ngay Tường Vi đứng trong vườn, tưới cây. Trông gương mặt cô bé hơi buồn. Lần trước tôi có nghe, gia đình không thích cái thai em đang mang. Hẳn bản thân cũng chịu áp lực. Nhưng so vậy cũng đỡ hơn ở trường.

"Sao đăng ấy quan tâm cô bé Tường Vi đó quá thế?"

"Không biết nữa. Ngoài việc đồng cảnh ngộ ra thì hình như tớ còn mang một cảm tình với Tường Vi. Tóm lại là rất khó nói."

"Hiểu rồi. Khó nói thì đừng nói. Vậy giờ về được chưa?"

Tôi gật đầu. Chan Chan quay đầu chiếc martin. Còn tôi, vẫn ngoái lại nhìn Tường Vi đứng trong sân vườn cho đến lúc bóng dáng ấy nhỏ dần và khuất hẳn. Chuyện đi thăm cô bé "búp bê" chẳng có gì đặc biệt. Cái chính là lúc trên đường về nhà tôi vô tình "chớp" được một cảnh cực kỳ quan trọng lẫn đáng kinh ngạc. Lại đúng ngay chỗ đèn đỏ ở cua quẹo gần nhà lần trước, tôi tròn xoe mắt khi trông thấy anh

Dũng Văn cùng một cô gái lạ mặt đi vào nhà nghỉ mà Chí Hùng với Tường Vi từng đến. Vì quá ngỡ ngàng nên tôi chẳng kịp nói cho Chan Chan biết ngay lúc đó. Nhưng tôi đã lấy điện thoại ra chụp ngay, để làm bằng chứng. Chuyện gì vậy nhỉ? Sao anh Dũng Văn lại vô nhà nghỉ với người khác? Theo tôi được biết thì ngoài làm chuyện đó ra thì không ai làm việc khác khi đến cái nơi nhạy cảm như thế. Nếu nói vậy thì chả lẽ anh Dũng Văn... Thế chẳng khác nào là ngoại tình! Khi cả hai vào trong sân thì tôi liền kéo Chan Chan ra một góc, ngó trước ngó sau rồi nói:

"Nè, ban nãy chính mắt tớ trông thấy anh Dũng Văn cùng cô nào lạ hoắc cùng vào nhà nghỉ đấy."

Mau chóng, Chan Chan quay qua nhìn tôi chăm chăm như kiểu tôi đặt điều quá đáng vậy.

"Đằng ấy đùa hả? Thế không hay đâu."

"Đùa cái đầu cậu. Có chứng cứ rành rành đây. Nhìn cho rõ, anh trai cậu đó."

Chan Chan liền cầm lấy điện thoại tôi đưa cho. Cậu ta dán chặt mắt vô màn hình khoảng mấy phút rồi từ từ ngược lên nhìn về phía tôi lần nữa. Giờ thì mặt cậu ta đầy ngạc nhiên.

"Đúng là anh Dũng Văn. Tuy mặt nhìn không rõ nhưng dáng thì đúng ảnh. Sao anh ba lại vào nhà nghỉ với cô gái khác?"

"Cái đó có trời mới biết. Nhưng kiểu này thì chắc hơn 95% ảnh chán cơm thềm phở rồi."

"Lý nào ảnh giấu cả nhà và chị Hồng Anh đi ngoại tình?"

"Nghỉ lắm luôn. Hồng ngờ ông tẹ bạc vậy, mèo mỡ sau lưng chị Hồng Anh."

"Đằng ấy đừng kết luận vội. Lỡ, ảnh đến tìm người hay vì chuyện khác."

Định "giáo huấn" tên Chan Chan một trận thì đột nhiên tôi bất động khi chị Hồng Anh xuất hiện lúc nào chẳng hay. Chị chậm rãi đi đến từ phía sau lưng Chan Chan. Trông gương mặt phản phát nỗi buồn từ chị thì tôi có thể đoán ra rằng chị đã nghe toàn bộ cuộc nói chuyện. Thấy tôi tự dưng lặng thinh nên Chan Chan liền quay ra sau. Cậu ta kêu lên bất ngờ:

"Chị dâu! Chị... chị ở đây từ khi nào vậy ạ?"

"Chị đang quét sân thì nghe giọng hai em bàn chuyện gì khá căng thẳng nên lại xem thử. Hai đứa nói vừa thấy anh Dũng Văn vào nhà nghỉ phải không?"

Tôi và cả Chan Chan đều nhìn nhau vẻ lúng túng. Chúng tôi đã vô tình nói lớn để chị Hồng Anh biết chuyện không hay này. Tức thì, Chan Chan lắc đầu tìm cách chối ngay:

"Không phải. Chỉ là một người trùng tên anh Dũng Văn thôi chị dâu."

Thật là, câu chữa lời của tên này ngớ ngẩn làm sao. Chỉ trẻ lên ba mới tin.

"Em không cần giấu." – Chị Hồng Anh bảo – "Cho chị xem điện thoại."

Chan Chan lập tức giấu điện thoại ra phía sau. Tôi nhắm mắt, chán nản. Hành động mờ ám ấy chả khác nào tự tố giác ban nãy mình nói

đối. Tên này tôi nói óc heo quả chẳng sai.

"Nếu không phải anh Dũng Văn thì vì sao em giấu điện thoại?"

Hiểu rõ tình hình đã không còn cứu vãn được nữa, tôi nói với Chan Chan:

"Đưa điện thoại cho chị Hồng Anh đi. Đến nước này thì còn giấu làm chi."

Thở dài náo nùng. Chan Chan trao điện thoại vào tay chị Hồng Anh chậm thật chậm. Rồi tôi và cậu ta cùng hồi hộp quan sát biểu hiện trên mặt chị ấy. Lạ lùng là, sau khi xem xong chị Hồng Anh chỉ mỉm cười đồng thời trả vật lại cho chủ. Chị ấy không hề tức giận nhưng buồn.

"Đó đúng là anh Dũng Văn."

"Chị không giận dữ ư?" – Chan Chan ngạc nhiên hỏi.

"Việc gì phải giận chứ?"

"Sao ạ? Chồng mình vào nhà nghỉ với người khác mà chị bình thản vậy ư?"

Chị Hồng Anh nhìn tôi đang mở to mắt nhẹ nhàng đáp:

"Đây đâu phải lần đầu."

"Dạ???" – Tôi và Chan Chan cùng đồng thanh.

"Lúc trước, thỉnh thoảng anh Dũng Văn cũng thế này. Nhưng đàn ông mà, đôi khi cũng thường đi tìm cô này cô kia. Chị quen rồi. Miễn

ảnh vẫn trở về nhà với chị là được."

"Trời đất, sao chị hiền vậy? Thế anh Dũng Văn có biết chuyện này không?"

"Không. Chị làm lơ vì nếu để anh ấy biết chị phát hiện thì anh sẽ khó xử."

"Lý nào lại thế? Ảnh ngoại tình là sai mà chị còn sợ ảnh khó xử?"

"Đây không hẳn là ngoại tình. Người ta cũng thường hay cảm nắng với một ai đó. Tóm lại, hai đứa đừng lo về chuyện anh Dũng Văn đến nhà nghỉ và cũng đừng để ảnh biết mình bị phát hiện. Dù gì lỗi cũng là chị."

Tôi và Chan Chan tiếp tục nhìn nhau. Giờ thì hai đứa hoàn toàn không hiểu trời trăng gì. Dám cá thiên tài giỏi nhất thế kỷ cũng chưa tìm ra được ẩn số đằng sau câu nói kỳ lạ của chị Hồng Anh. Nhưng có điều chắc chắn, giữa vợ chồng chị có uẩn khúc gì đó. Xem ra, không phải mỗi chị Hoà Trâm mà giờ còn thêm chị Hồng Anh đang mang một bí mật...

Tối, làm vệ sinh xong tôi bước lên lầu. Lúc đi ngang qua phòng cha mẹ tôi tình cờ nghe.

"Ông này, chiều nay tôi vô tình nghe Min Min và Chan Chan kể với Hồng Anh thằng Dũng Văn đến nhà nghỉ với một cô gái nào xa lạ. Thấy mà buồn."

Câu nói của mẹ chồng khiến tôi kinh ngạc. Bà đã nghe rõ cuộc nói chuyện của ba chúng tôi.

"Cái thằng mất dạy, có vợ tốt như Hồng Anh mà cứ tìm cô này cô nọ."

Hôm nào tôi phải nói chuyện phải trái với nó." – Giọng cha chồng tôi tức giận.

"Ông mà làm vậy, thằng Dũng Văn biết con Hồng Anh phát hiện nó ra ngoài mèo mỡ. Thế thì khiến vợ chồng nó khó xử với nhau cho xem. Thằng Dũng Văn cũng thương con Hồng Anh nhưng ngật nổi lại xảy ra chuyện như thế nên nó mới vậy."

Tôi cau mày khó hiểu. Xảy ra chuyện như thế là chuyện gì? Tôi lắng nghe cha chồng tiếp.

"Hơi, gia đình mình từ đó giờ có làm gì thất đức đâu mà gặp toàn chuyện không may. Trước, con Hoà Trâm mang thai khi mới mười ba tuổi. Phá thai xong, nó như trở thành người khác, thậm chí đến giờ không chịu quen ai. Nay, thêm việc Hồng Anh không thể mang thai mà thằng Dũng Văn lại muốn có con nên phải tìm cô nào ở ngoài mà làm."

Tôi đứng bất động. Vậy ra, chị Hồng Anh không thể sinh con cho anh Dũng Văn ư? Thật bất ngờ. Thảo nào chiều nay chị ấy có thái độ kỳ lạ và cả câu nói: Dù gì lỗi cũng là chị... Rất nhanh, tôi lại nghe tiếng mẹ chồng vang lên đều đều, kèm theo âm thanh thở dài nặng nề.

"Chuyện của con Hoà Trâm, tôi vẫn còn ân hận. Nếu tôi không dẫn nó đến bệnh viện phá thai thì mọi chuyện đã không như hiện tại. Tôi nhớ mãi một lần tôi hỏi Hoà Trâm: Con định sống một mình đến suốt đời à? Nó trả lời lạnh tanh: Một người mẹ đang tâm giết đi đứa con đã đủ hình hài, trái tim đã biết đập thì có xứng đáng làm mẹ lần nữa? Tôi ứa nước mắt ông ạ."

"Bà đừng vậy. Đứng ở khía cạnh nào đó thì phá thai là cách tốt nhất cho Hoà Trâm. Con bé mới mười ba tuổi, làm sao trở thành mẹ? Rồi việc học hành, tương lai nữa. Bà đừng cứ tự trách."

"Tôi chỉ hy vọng, Hoà Trâm sớm quên đi quá khứ, thật sự bắt đầu cuộc sống mới. Mà chuyện đời đúng là, người muốn có con thì không thể sinh, người sinh được thì phải đi phá. Ôi, ông trời thật biết cách trừng phạt."

Sau câu nói đau lòng đó của mẹ chồng tôi thì không còn âm thanh nào phát ra từ trong phòng nữa. Tôi cũng lẳng lặng trở về phòng. Đóng cửa lại, tôi ngồi xuống giường. Đầu óc cứ nghĩ mãi về cuộc trò chuyện khi nãy của hai đấng sinh thành. Sao chị Hoà Trâm và chị Hồng Anh lại ngược nhau đến trớ trêu. Suốt đêm đó, tôi thao thức không ngủ được vì gần như ám ảnh câu nói của mẹ chồng: Người muốn có con thì không thể sinh, người sinh được thì phải đi phá. Có lẽ một phần cũng do tôi nghĩ về chuyện của chính mình.

Chương 35: Lớp học tiền sản tư nhân

Ngày 24 tháng 3

Sáng chủ nhật, mẹ chồng bắt tôi và Chan Chan dậy sớm. Không phải để làm mấy cái việc dã man thiên địa hay thực hiện gia huy gì mà bà bắt cả hai đến một lớp học nghe tên lạ hoắc.

"Dạ, lớp học tiền sản là gì ạ?" – Chan Chan gái đầu hỏi.

"Thằng mất dạy này, tai mày bị lòi hủ? Tiền sản chứ tiền sản là cái gì?" – Cha chồng tôi gắt.

Mẹ chồng ngăn ông lại, vẫn giữ "khí chất" điềm đạm nhìn hai đứa tôi:

"Lớp học tiền sản có nghĩa là một khóa học có tổ chức theo dạng lớp học mà hướng dẫn về các vấn đề cơ bản để chuẩn bị tốt cho việc sinh nở. Nói thì nói vậy nhưng thật chất đối tượng của nó rộng hơn rất nhiều. Lớp học tiền sản được chia ra thành một số lớp như: Lớp học dành cho người chuẩn bị có thai, lớp học dành cho người mang thai nhưng còn nhỏ và lớp học dành cho người chuẩn bị sinh. Những lớp học tiền sản thường kết hợp phương pháp như giảng, trao đổi giữa học viên với các chuyên gia giảng dạy, thực hành những kỹ năng cần thiết... Các con hiểu chưa?"

Hiểu chết liền! Tôi chán nản nhủ thầm. Mẹ chồng nói một hơi một hồi dài như thế đổ thẳng nào nghe theo kịp. Tôi thì lại dở nhất môn lắng-nghe-và-hiểu. Tóm lại là tôi mong bà có thể nói ngắn gọn hơn một chút được không. Một hai câu giải thích thôi nhưng rõ ràng tí.

"Con chưa hiểu." – Tên Chan Chan gan to, dám thừa nhận thẳng thừng.

"Óc mày là óc heo à thằng đàn? Giờ muốn một phát dép lao bay vô mặt để thông não hả?"

Cha chồng tôi bình thường thấy hiền hiền vậy mà sao lâu lâu tánh ổng hay nổi cơn bạo lực. Khổ cái là ổng cứ khoái thử chiêu "dép lao bay" với thằng con trai út bảnh bao. Lỡ có gì bất trắc xảy ra với nó thì tiếc lắm cái bản mặt cool boy cùng hai lúm đồng tiền không chứ.

"Mày mà cũng là học sinh hỏi thì tao nghi lắm." – Công nhận, cha chồng tôi nói câu này nghe hay dã man – "Lớp học tiền sản nói ngắn gọn là lớp dành cho những cặp vợ chồng chuẩn bị làm cha mẹ. Chấm hết. Mày hiểu chưa?"

Cha chồng tôi vừa hỏi vừa thử sẵn đôi dép lao trên tay hết kiểu chỉ cần Chan Chan lắc đầu đáp không hiểu lần nữa là ổng nhất quyết chơi một cú dứt khoát luôn, cho xe cứu thương đến chở thằng con vô bệnh viện chỉnh hình. Hiển nhiên, Chan Chan biết khôn nên gật đầu lia lịa. Mà cách giải thích của cha chồng quả dễ hiểu. Tôi thấm được sơ sơ về lớp học lạ lùng ấy rồi.

"Hai đứa còn nhỏ, chưa hiểu rõ về việc làm cha mẹ, cũng như sinh con thế nào, chăm sóc con ra sao vì vậy từ bây giờ cả hai hãy bắt đầu đến lớp tiền sản học để biết thêm. Vì không muốn Min Min ngại ngùng khó xử nên mẹ đã chọn một lớp tiền sản tư nhân. Giáo viên hướng dẫn ở đó là một người quen cũ của mẹ, cô Bích. Cô ấy muốn giúp đỡ những bà mẹ nhỏ tuổi. Đây là địa chỉ nhà cô Bích. Học thử một buổi xem thế nào, nếu được thì chủ nhật hàng tuần hai đứa cứ đi học, chờ đến lúc sinh em bé."

Mẹ chồng đưa tôi tờ giấy ghi địa chỉ nhà cô Bích gì đấy. Ở đâu tốt quận ba. Kiểu này Chan Chan đạp xe hơi bị "phê". Tuy vậy hai chúng tôi cũng muốn đến đó thử cho biết. Dẫu sao thì cái này khá cần thiết vì nói thật ra là tôi chưa rõ lắm việc chuẩn bị làm mẹ. Xem trên mạng đôi khi không bằng người giảng bên ngoài được... Dừng bữa sáng xong, tôi và Chan Chan lên đường. Tên cool boy thấy vậy mà cũng khoẻ gớm. Đạp xe gần tiếng đồng hồ mà chả thấy than thở gì, chỉ đổ vài giọt mồ hôi. Mà trông cậu ta hứng chí phết dù người mang thai là tôi. Chắc do lần đầu đến lớp học "lạ đời" vậy.

"Đằng ấy xem lại trong tờ giấy phải địa chỉ này không?"

Chan Chan hỏi khi dừng xe cái kè trước một ngôi nhà ba tầng khang trang. Tôi rút giấy ra xem rồi gật đầu bảo: "Ô kê, nó đó." Chan Chan thở phào. Gì chứ mà tìm địa chỉ ở Sài Gòn đông đúc này thì còn gì rùng rợn bằng. Mau chóng, tôi xuống xe và bước đến trước cổng nhà đưa tay lên bấm chuông. Không quá lâu sau cửa mở, một cô đeo kính ngoài ba mươi xuất hiện mỉm cười thân thiện. Tôi khẽ cúi đầu chào và liền hỏi: "Cô là cô Bích?"

"Ừm, đúng là cô. Em là..."

"Dạ, bọn em nghe nói cô mở lớp học tiền sản dành cho những người mẹ nhỏ tuổi nên đến đây."

"Ai nói cho các em nghe?"

"Mẹ chồng em, cô giáo Trúc Hà dạy ở trường trung học phổ thông T."

"À à, cô Trúc Hà. Vậy ra, em là Min Min? Còn cậu kia chắc là Chan Chan, con của cô?"

"Cô biết hai đứa em?"

"Hôm qua cô Trúc Hà có gọi điện cho cô mà. Nào, hai em vào nhà mau."

Tôi đi vào trước. Chan Chan ở phía sau dắt chiếc martin vô trong sân, khoá lại. Rồi chúng tôi theo cô Bích đi lên lầu. Bước chậm rãi trên những bậc thang, cô từ tốn nói:

"Hiện nay có rất nhiều lớp tiền sản được mở nhưng chủ yếu là dành cho những cặp vợ chồng thật sự và chưa có lớp cho các người mẹ nhỏ tuổi như thanh thiếu niên, sinh viên đại học. Vì vậy cô mở khoá học này một phần để giúp những em đó có đủ kiến thức về việc mang thai sinh con. Đa phần những em nhỏ tuổi thì thường là mang thai ngoài ý muốn vì thế các em hay xấu hổ không dám đến lớp tiền sản chính quy bởi sợ bị dòm ngó bàn tán. Chỗ của cô không phổ biến gì. Mà cô cũng không thích dư luận để ý quá nhiều. Đa phần học viên theo lớp này đều do bạn bè cô giới thiệu là chính. Thấy người lạ đến, cô hơi e dè một chút."

Tôi nhìn sang Chan Chan. Nghe cứ như ngôi nhà "lớp tiền sản" này là một căn cứ bí mật. Khoảng vài phút sau, cô Bích dẫn hai đứa tôi đến căn phòng có cửa khép hờ.

"Cả hai vào đó trước, có vài bạn đến rồi. Cô chuẩn bị vài thứ sẽ vào ngay."

Cô Bích rời đi. Tôi và Chan Chan cùng đẩy nhẹ cửa phòng và bước vào trong. Nơi đây khá rộng, không có đồ đạc gì nhiều ngoài cái bàn cao hình vuông, trên đó có chiếc laptop. Và trên bức tường phía sau là màn hình máy chiếu. Hẳn đây là nơi cô Bích sẽ đứng giảng bài. Tôi đưa mắt nhìn xuống thì thấy những chiếc ghế dựa bằng sắt xếp thành năm sáu hàng ngang dành cho học viên. Ngay lúc này cũng đã có kha khá người đang ngồi. Trông mặt họ còn rất trẻ. Tất nhiên chủ

yếu là nữ, nam thì lác đác vài bạn ngồi ở gần cuối phòng. Tất cả đều đồng loạt nhìn về phía tôi với Chan Chan. Nhanh chóng tìm được chỗ thích hợp, cả hai liền ngồi xuống. Rất nhanh, căn phòng lại bắt đầu vang lên âm thanh nói chuyện khe khẽ. Họ đã chịu rời ánh mắt khỏi chúng tôi mà quay về công việc dở dang ban nãy. Nhìn hồi lâu, Chan Chan nói nhỏ vào tai tôi: "Ở đây nữ nhiều quá, trông đằng này lác loài thật."

"Lớp học tiền sản hay dành cho những người mẹ mà. Đâu phải chỉ mỗi cậu là con trai, dưới kia cũng có vài thằng kia. Buồn thì xuống đó nhập tiệc."

"Thôi, muốn ngồi với đằng ấy. Với lại, đằng này đến đây để học chứ bộ."

Tôi cười khì. Tên Chan Chan này cứ học cho chăm vào rồi sau này thành "bà mẹ" đảm đang chăm con. Còn buồn cười với ý nghĩ đó thì chợt tôi thấy có cây viết chì lăn đến dưới chân.

"Chị ơi, lấy hộ em được không ạ?"

Tôi quay qua thấy một em dễ thương, mặt non chet đang cười với mình. Trông nó còn nhỏ quá, cỡ tuổi hai thằng em tôi. Đừng nói là, cô bé này cũng chuẩn bị làm mẹ nha trời.

"Cám ơn chị." – Cô bé đón lấy viết chì từ tay tôi rồi hỏi – "Chị tên gì thế? Em là Thu Cúc. Chị đang mang thai phải không? Bé được mấy tháng rồi ạ?"

"Em cứ gọi chị là Min Min. Chị mười bảy tuổi. Bé trong bụng chị gần hai tháng. Còn em?"

"Em mang thai qua tháng thứ tư rồi. Em mười bốn tuổi."

"Trời đất! Mới mười bốn mà em có bầu sao?"

Thu Cúc gật đầu. Tôi trông cô bé có vẻ ngây ngô, không ngại ngùng gì. Tôi định hỏi lý do vì sao em mang thai sớm như vậy thì đúng lúc cửa phòng mở, cô Bích đi vào. "Cả lớp" liền im lặng. Sắp xếp vài giấy tờ xong, cô Bích nhìn mọi người đồng thời mỉm cười nói:

"Chào mừng các em đến với lớp học tiền sản tư nhân này. Mục đích cũng như các khoá học, thời gian, học phí và chương trình học cô đều ghi rất rõ trong tờ giấy giới thiệu chung vừa phát cho các em. Em nào chưa có thì lên đây lấy nhé. Cô biết những khó khăn mà các em phải đối mặt khi mang thai ở độ tuổi còn quá nhỏ. Các em chưa đủ kiến thức cũng như hiểu biết về việc chuẩn bị làm cha mẹ. Vì vậy cô sẽ giúp. Ở đây, các em không cần lo lắng ngại ngùng hay xấu hổ vì tất cả đều giống nhau. Thậm chí có vài em chỉ mới mười ba, mười bốn tuổi. Cô hy vọng, các em thẳng thắn thoải mái chia sẻ những suy nghĩ, mối bận tâm của bản thân để cô và những bạn khác tư vấn giúp đỡ. Nào, bây giờ để cho việc dạy và học dễ dàng hơn cô muốn các em giới thiệu một chút về bản thân. Tên, tuổi, đang còn học hay đi làm, hoàn cảnh gia đình. Và nếu được, các em có thể nói cho mọi người biết vì sao lại mang thai. Điều này không bắt buộc, nếu em nào ngại thì thôi. Bắt đầu nhé."

Cô Bích mời bạn ngồi hàng đầu ngoài cùng. Bạn này lúng túng vài giây rồi chậm rãi giới thiệu về mình. Tôi ngồi, vừa quan sát mọi người vừa lắng nghe. Đúng là tất cả đều nhỏ tuổi, chủ yếu toàn cấp II, cấp III. Sinh viên rất ít. Thế mới nói, thời buổi hiện nay nhiều bạn nữ mang thai sớm. Qua hết sáu bảy người rồi tiếp đến là Thu Cúc. Cô bé nói khá rõ to:

"Em tên Thu Cúc, mười bốn tuổi, học lớp bảy. Em hiện đang tạm nghỉ học vì mang thai gần bốn tháng. Gia đình em có cha mẹ với ba

chị. Cuối năm rồi, bạn trai rủ em qua nhà chơi rồi làm em dính bầu luôn. Tháng rồi mẹ đưa đi khám em mới biết mình có thai. Cha em giận dữ lắm. Bạn trai em thì trốn đi mất biệt. Giờ em phải chờ sinh con."

Lời kể có phần hồn nhiên của Thu Cúc khiến ai ai cũng hướng mắt nhìn về phía em. Có lẽ vì em còn quá nhỏ. Chà, tội nghiệp quá. Tên bạn trai mất dạy, vô liêm sỉ hại đời con nhỏ vậy đó.

"Ừm, cảm ơn sự chia sẻ của em, Cúc. Đừng lo, cô và các chị sẽ giúp đỡ em."

Cô Bích cười nhẹ nhàng với Thu Cúc xong liền nhìn sang tôi. Tôi sửa giọng, bắt đầu nói:

"Mọi người hay gọi em bằng tên Min Min. Em mười bảy tuổi, hiện học ở trường trung học phổ thông Q. Em xin thầy hiệu trưởng cho hoàn thành xong lớp mười một sẽ nghỉ. Bạn bè thầy cô trong trường chưa biết em mang thai. Nhà em có cha mẹ, hai em trai sinh đôi. Bây giờ em đang ở nhà gia đình chồng. Còn lý do em lỡ mang thai là vì... bạn em lấy nhầm rượu nho."

Tôi vừa dứt lời thì tự dưng có tiếng xì xầm từ mọi người. Chắc họ hiểu lắm, nghĩ tôi mang thai với chai rượu nho. Khổ ghê. Tức thì, tôi mau chóng tiếp để nói rõ ràng hơn:

"Con bạn em lấy nhầm chai rượu nho khiến em và Chan Chan uống phải, sau đó do quá say nên hai chúng em lỡ quan hệ với nhau. Một tháng sau em biết tin mình có thai."

Bỗng, một giọng nữ ở bên dưới hỏi vọng lên chỗ tôi:

"Này bạn, có phải Chan Chan là cậu ngồi kế bên bạn không? Mặt

cool quá."

Tôi quay xuống bảo:

"Mặt cool vậy đấy nhưng tiếc là cậu ta bị té giếng từ lúc lên ba."

Tất cả lập tức bật cười. Tên Chan Chan quê, dùng khuỷ tay thúc nhẹ vào hông tôi, hăm hực: "Đằng ấy vừa phải thôi, sao nói đằng này bị té giếng?"

"Thế hồng đúng hả? Hay cậu té... giường?"

"Chả té cái quái gì hết. Đằng này hoàn toàn bình thường, không có chấn thương nào đâu."

Hình như không muốn lớp học ồn ào bằng những tiếng cười nên cô Bích mau chóng bảo:

"Cám ơn lời trình bày hóm hỉnh của em, Min Min. Không khí lớp có vẻ tốt hơn rồi. Cô mong các em cứ thoải mái như vậy. Giờ thì mời bạn tiếp theo."

Trong khi người phía sau nói liên hồi thì tôi vờ nhìn sang Chan Chan. Cậu ta cũng nhìn tôi đầy bức bối. Dạo này trời nóng bức, người ta dễ cáu. Tôi cố nhin cười, lòng hả hê khi chơi tên cool boy chảnh choẹ đó một vố. Chắc chắn cậu ta sẽ ghi hận cho xem. Vô tư đi. Đây ứ thêm xin lỗi. Cho chừa cái vụ mấy hôm nay cứ nhắc đến cô chị Trân Châu khó ưa kia hoài.

"Dạ, em tên Hiền Lan, sinh viên năm II ngành kế toán. Em còn đi học. Nhà có hai mẹ con. Em và bạn trai lỡ quan hệ mà quên phòng tránh nên dính bầu. Thai em qua tháng thứ năm."

Đó là lời giới thiệu của chị tên Hiền Lan, người cuối cùng. Dường như ngại hay sao mà chị ấy nói nhỏ xíu. Tôi hơi chú ý cô chị này vì trong lớp có mỗi chỉ là sinh viên. Và quan trọng, tôi có cảm tình với chị Hiền Lan. Chẳng hiểu sao nữa. À, thêm một người tôi cũng mang cảm giác đặc biệt: cô bé Thu Cúc. Có lẽ vì tôi thấy thương thương tội tội.

"Cô rất cảm ơn những chia sẻ của các em về bản thân. Những thông tin vừa rồi sẽ giúp chúng ta dễ dàng trao đổi, giúp đỡ lẫn nhau. Trước khi bắt đầu vào bài học đầu tiên, cô sẽ nói lại vài điều. Tất cả các em ngồi ở đây, vào giờ này là đang học khoá dành cho những người mẹ mang thai nhưng còn nhỏ, tức là thai từ tháng thứ nhất đến tháng thứ sáu. Đây có thể xem là quá trình ở giữa của lớp học tiền sản. Các em sẽ được dạy về kiến thức lúc mang thai: những thay đổi của cơ thể lẫn tâm lý, chế độ dinh dưỡng chăm sóc hợp lý để không phải rơi vào các trường hợp đáng tiếc khi mang thai. Bên cạnh đó, nếu được cô muốn các em bảo cha của đứa bé đến lớp này học. Vì, trách nhiệm không chỉ phụ thuộc vào người mẹ thôi mà còn ở người cha nữa. Để đứa trẻ có thể phát triển tốt và ra đời an toàn thì cần sự phối hợp của cả cha lẫn mẹ. Các em hiểu chứ? Có ai thắc mắc gì không nào?"

Thấy mọi người lắng đầu, cô Bích gật khế rồi bắt đầu vào bài giảng đầu tiên của khoá học tiền sản. Đó là bài Những biểu hiện thay đổi cơ thể khi mang thai ba tháng đầu. Cô nhắc chúng tôi hãy ghi chép lại tỉ mỉ cụ thể để thực hiện cho đúng. Tôi ngồi nghe khá chăm chú. Kế bên, tên Chan Chan hí hoáy ghi chép liên tục. Coi bộ, cậu ta cũng coi trọng baby dữ. Thỉnh thoảng, tôi đưa mắt nhìn ra cửa sổ giấu tiếng thở dài. Chán. Thế đó, mười bảy tuổi mà tôi phải ngồi trong một lớp để học về mang thai bầu bì trong khi những đứa bạn khác như Thuý Nga chẳng hạn thì chủ nhật lại được đi chơi, lướt web hay nằm nướng ở nhà xem tivi. Buồn như con chuồn chuồn! Nhưng mà đành chịu thôi. Chuyện đã vậy thì giờ tôi phải cùng Chan Chan chuẩn bị

thật tốt những điều có thể để chào đón baby-chỉ-vì-rượu-nho.

Gần 11h30 trưa, lớp tiền sản mới tan. Chan Chan tiếp tục đèo tôi về nhà trên chiếc martin.

"Đằng ấy thấy học sao? Có định tiếp tục học nữa không?"

"Trước mắt thì không tệ. Dù muốn hay không cũng cần học để biết chứ."

"Ừm, đằng này cũng nghĩ thế. Học để còn chăm sóc baby."

Nghe vậy tự dung lòng tôi vui vui. Phải thừa nhận, tên này có trách nhiệm gớm. Tôi cảm thấy bản thân khá may mắn, hơn hẳn nhiều cô gái bị bạn trai bỏ rơi chỉ vì không chịu "làm cha sớm". Tôi lại vòng tay qua ôm người Chan Chan và nghe rõ nhịp thở mệt nhọc của cậu ta khi đang đạp xe. Vòng bánh xe quay đều đều dưới cái nắng hè gay gắt.

Chương 36: Người thay thế

Ngày 27 tháng 3

Tên thật: có trời mới biết...

Biệt danh: Chan Chan

Sinh ngày: 27/03/1996 Nhóm máu: AB "té giếng"

Giới tính: trai cool

Chòm sao: Bạch Dương

Chiều cao: 1m63

Học ở: trường nội trú Q lớp 11B1, lớp của những-kẻ-thích-mang-sắc-đẹp-đi-làm-tội-ác.

Sở thích: làm anh hùng

Ghét nhất: phải ghen

Sở trường: dùng má lúm đồng tiền hớp hồn phái nữ.

Sở đoản: đoán tâm tư con gái

Quan niệm tình yêu: thà chịu khổ chứ không chịu lỗi.

Mong muốn: cao thêm 15cm (rõ hâm)

Bí mật: tên Chan Chan chỉ kể có vài điều, hơi ức chế

1. Phát hiện thuốc trị trĩ của thầy chủ nhiệm
2. Lớp bốn, vô tình thấy anh Dũng Văn mặc quần nhỏ màu hồng
3. Bỏ gián vô gấu quần cha
4. Chứng kiến hai ông xe ôm đầu ngổ "hun" nhau ----> miễn bình luận

Theo tôi thì thêm một điều nữa là: năm nay cậu ta sắp làm cha.

^ _____ ^

Tự dưng tốn mất một trang để viết tự bạch cho tên Chan Chan. Chỉ vì hôm nay là ngày khá đặc biệt của cậu ta. 27/03, ngày "đại thọ" lần thứ mười bảy của Chan Chan. Tất nhiên phải tổ chức ăn mừng. Mấy nữ sinh cả khối mười một đua nhau mua quà tặng cho cool boy. Tôi trông cảnh đó mà ganh tỵ dễ sợ. Chỉ vì cái mã đẹp trai mà tên ấy được ưu ái thấy ớn. Gần như cả ngày hôm nay, khối mười một huyên náo cả lên. Chủ yếu là các cô cứ thích làm quá. Không khéo kiểu này tên Chan Chan đi học về phải cẩn thận vì coi chừng bị mấy tên nam sinh khác trong khối chặn đường đánh hội đồng do cái tội phô-bày-mặt-cool-boy giữa bàn dân thiên hạ.

Chiều tan trường ở bãi giữ xe tôi, Chan Chan, Thuý Nga và cả Chí Hùng cùng bàn sẽ đi đâu ăn mừng sinh nhật Chan Chan. Sau một hồi bàn qua bàn lại, cả bọn quyết định đi ăn chè rồi đến Galaxy xem phim. Đáng lý mọi chuyện đã có thể diễn ra tốt đẹp nếu không thành linh xuất hiện cái-người-đáng-ra-không-nên-đến: cô chị thích mặc váy Trân Châu. Chẳng rõ cố tình hay không mà đúng hôm nay sinh nhật Chan Chan chị ta mặc chiếc váy rực rỡ đến loá cả mắt. À ừ thì

hiển nhiên Chan Chan vui vẻ đồng ý để chị Trân Châu ấy đi ăn chè cùng. Riêng tôi thì miễn bàn, muốn hất cẳng chị ta đi chỗ khác lắm luôn... Vào quán chè, chưa kịp đặt đít ngồi xuống là cô chị Trân Châu đã bảo với Chan Chan:

"Em rót cho chị ly nước đá. Nó ở xa quá nên chị đưa tay không tới."

Chướng mắt dễ sợ! Từ đây đến đó mà không tới là sao? Nếu thế thì đứng dậy mà lết lại tự rót nước uống đi. Có chân để làm gì, chừng cảnh thôi à? Tôi bức bối nhìn Chan Chan đưa ly nước đá cho chị ta. Không chịu thua, tôi liền mau chóng lên tiếng nói với tên cool boy: "Tớ cũng khát nước."

Chan Chan không rót nước đá mà quay qua lấy trong cặp ra chai nước lọc.

"Vậy là sao? Tớ muốn uống nước đá mà."

"Không được. Cậu đang mang thai, hạn chế uống lạnh. Nước lọc cũng đã khát lắm đấy."

Nghe Chan Chan nói tôi mới chợt nhớ. Hôm bữa trong bài giảng của cô Bích có dòng: phụ nữ mang thai không nên uống nước lạnh. Chà, hổng ngờ cậu ta còn nhớ trong khi tôi thì suýt quên. Đón lấy ly nước lọc từ tay Chan Chan, tôi cười tủm tỉm còn mắt thì lén nhìn cô chị Trân Châu. Sao? Thấy Chan Chan quan tâm ai hơn nào cô nàng mặc váy?

"Chan Chan, trán em đổ mồ hôi kìa, để chị lau cho."

Tôi bóp méo chiếc ly nhựa vì cái chị Trân Châu kia mặt dày đến mức cứ "hồn nhiên" lấy khăn giấy chùi mồ hôi cho Chan Chan. Chịu hết xiết mà.

"Cậu rót nước cho mọi người nãy giờ rồi thì cũng nên uống một chút đi."

"Thanh kiu đăng ấy."

Nhìn Chan Chan uống ừng ực ly nước đá, tôi thấy tự hào quá. Bà chị Trân Châu kia trông cho rõ vào, không phải mỗi chị quan tâm Chan Chan đâu, tôi cũng có cách riêng của mình.

"Chan Chan còn nhớ chị thích ăn chè gì không?"

"Tất nhiên có, là chè khoai môn."

Hừ, khoai môn khoai mỡ gì! Chan Chan cũng biết tôi thích ăn chè nào nhất đó. Tôi vờ hỏi: "Thế còn tớ, cậu biết tớ thích chè gì chứ?"

"Đâu dám quên, đăng ấy thích chè chuối. Ban nãy đăng này bảo lấy chè chuối nhiều nhiều."

Mũi tôi phồng lên vì sung sướng. Nghe cho rõ vô nhé cô chị Trân Châu. Chuối tốt hơn khoai nhiều đấy bà chị ạ. Giờ thì để xem em giờ chiêu gì, tôi hầu chiêu đó. Thích là chiêu! Nhưng hình như đang bí nên chị ta im re, không làm gì nữa. Tưởng em chịu thua ấy vậy tôi làm. Lúc chè được mang lên cho năm người thì cô chị Trân Châu tiếp tục màn khiêu khích.

"Chan Chan khoái ăn gỏi khô bò nên chị nhường cho nè."

"Gỏi cay nên cậu uống thêm ly sữa đậu nành. Uống sữa sẽ đỡ cay."

Hai phút sau.

"Cá viên chiên này ngon quá, Chan Chan em ăn thử đi."

"Trời hằm, ăn món chiên chỉ nóng thêm. Cậu ăn bánh flan ấy, ngon đã man."

Cô chị Trân Châu vẫn không bỏ cuộc.

"Nước mía uống ngọt lịm đó, Chan Chan."

"Rau má không đường uống nhất xứ. Cậu uống vô là mát tận ruột."

Màn chơi qua chơi lại vẫn tiếp diễn cho đến khi Chan Chan tự dừng giờ tay lên và nói ngay:

"Được rồi, được rồi. Min Min và chị Trân Châu không cần phải như vậy. Hai người cứ ăn uống thoải mái đừng chỉ lo một mình Chan Chan này. Ok?"

Cô chị Trân Châu cười gật đầu. Tôi thì cũng im thôi. Trông cảnh Chan Chan vừa thờ ra vừa uống rau má là tôi bức tận canh thiên địa. Chính bà chị thích mặc váy gây chuyện trước chứ bộ. Liếc qua thấy chị ta vẫn thản nhiên ăn bánh dừa là tôi nóng máu. Kiểu như chị ta tỏ ra mình là người vô tội, chẳng liên quan gì đến cái vụ ăn miếng trả miếng ban nãy. Tôi hậm hực toan cúi xuống ăn chè chuối thì chợt nghe ngay bên cạnh Chí Hùng với Thuý Nga cười khúc khích. Đúng là đám bạn tồi. Chắc nãy giờ cả hai ngồi xem đã mắt "màn kịch" do tôi và cô chị Trân Châu diễn vai chính. Nhục. Khi không tự biến mình thành trò hề. Đột ngột, chuông điện thoại của chị ta reo khiến mấy dòng suy nghĩ của tôi biến mất. Chả biết đầu dây bên kia là ai mà ẻm phải rời bàn, đến góc phòng nói chuyện riêng. Cỡ mười phút sau quay lại, tôi ngạc nhiên vì mắt cô chị Trân Châu đỏ hoe ươn ướt.

"Ừm, tâm trạng không được vui nên chắc chị về trước Chan Chan

nhé."

"Có chuyện gì vậy?"

Chẳng biết ai mà có thể khiến cô nàng đáng gờm này mang bộ dạng khó coi như thế. Rất nhanh, tôi kinh ngạc khi Chan Chan đứng dậy rồi nhìn ba đứa bạn còn lại bảo:

"Tớ đưa chị Trân Châu về nhà. Ba cậu cứ ăn hết chỗ này, đừng chờa cho tớ."

"Vậy là sao chứ? Còn đi Galaxy xem phim nữa đấy" – Tôi nói.

"Cái đó để dờ lại sau cũng được. Nếu thích, đằng ấy cứ đi xem phim với Chí Hùng, Thuý Nga. Chiều nhớ về sớm kéo cả nhà lo. Tối đằng này về."

Tôi đã không nói thêm lời nào khi Chan Chan và cô chị Trân Châu rời khỏi quán chè. Gì nữa đây? Bây giờ chị ta muốn Chan Chan kiêm luôn cái việc đưa về tận nhà à? Tôi khó chịu và bức bối đến mức bỏ chiếc nĩa rút mạnh xuống đĩa chè chuối. Lòng ngực tôi cứ tung tức.

"Chan Chan quá đáng thật! Sao có thể bỏ mặc vợ chưa cưới mà đưa cô gái khác về?" – Thuý Nga hình như ấm ức thay tôi.

Tức thì, Chí Hùng liền bảo: "Không phải như hai người nghĩ đâu. Tại chị Trân Châu có chuyện buồn đấy mà."

"Chuyện buồn gì mà bắt Chan Chan cũng phải quản?" – Tôi tức.

"Thế cậu không biết lý do chị Trân Châu trở về nước ư? Chị ấy vừa chia tay bạn trai cũ đó."

Tôi tròn xoe mắt khi nghe Chí Hùng tiết lộ điều quan trọng này. Thuý Nga thì chưng hửng:

"Thiệt không? Chị Trân Châu ấy vì chia tay bạn trai nên về nước? Nếu thế thì chả lẽ chị ta muốn kéo Chan Chan về bên mình? Giống như để khoá lắp."

"Mình không rõ chị Trân Châu nghĩ gì. Nhưng nói thật là nếu chị Trân Châu có ý định muốn Chan Chan trở thành người thay thế bạn trai cũ thì mình không thích chút nào."

Mặc cuộc nói chuyện rôm rả của Thuý Nga và Chí Hùng, tôi chỉ biết ngồi yên lặng. Đúng hơn là đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, không suy nghĩ được gì nữa. Lý nào, cô chị Trân Châu trở về nước là muốn níu kéo Chan Chan quay lại? Điều đó chẳng khác nào thay thế...

Sau khi ăn chè xong, Thuý Nga đạp xe chở tôi về nhà Chan Chan. Kế hoạch xem phim coi như đổ bể. Lúc bóng con bạn thân khuất xa, tôi chậm rãi ngồi xuống trên bậc thềm trước cổng. Không hiểu sao tôi muốn đợi Chan Chan. Suốt thời gian chờ đó, tôi chẳng còn nhớ mình đã nghĩ hay về cái gì. Mãi đến khi màn đêm dần buông xuống lúc nào không hay.

"Đằng ấy làm gì ngồi thu lu đây vậy?"

Tôi sực tỉnh vì nghe giọng Chan Chan vang lên. Ngược mặt nhìn, tôi thấy cậu ta đang ngồi trên chiếc martin và hướng mắt về phía mình chằm chằm. Đứng dậy, tôi đáp nhanh: "Chờ cậu về chứ gì. Đi lâu ghê luôn."

"Sao không vào nhà? Bộ hông đi xem phim với Thuý Nga và Chí Hùng hả?"

"Người muốn đi cùng lại không có vậy đi làm chi."

Tôi nhận ra mình thật trẻ con khi thể hiện rõ thái độ hờn trách. Nhưng tôi không thể che giấu việc bản thân đang giận. Lát sau, Chan Chan cười bảo:

"Đằng ấy vào nói chị Hồng Anh biết hai đứa mình ra ngoài ăn tối rồi cùng đi xem phim. Lần này chỉ có hai chúng ta, không ai chen vô nữa. Chịu chưa?"

Tôi bất động trong chốc lát rồi gật đầu liên tục. Nhất định rồi! Tôi muốn cùng Chan Chan làm một cái gì đó trước khi ngày đặc biệt này bước qua. Hiển nhiên là chỉ hai đứa thôi.

Chương 37: Cái chết của "hoa" Tường Vi

Ngày 29 tháng 3

Hai tiết đầu tiên của lớp tôi là Sinh học. Dĩ nhiên, "chủ tọa" không ai khác ngoài thầy Tuấn. Ông vẫn làm cái màn kinh dị rùng rợn như mọi lần, mà thú thật đối với hơn 97% học sinh trên khắp thế giới đều phải hãi hùng với màn này: trả bài. Lớp tôi bình thường nghịch hơn giặc nhưng đến tiết Sinh là im phăng phắc. Và hể thầy Tuấn mở sổ điểm ra trả bài thì sự im lặng đó càng trở nên dữ dội hơn. Tôi nghe rõ được nhịp thở đều đều của đám học trò "nhất quỷ nhì ma", thậm chí cả tiếng rì rào khe khẽ của lũ ruồi muỗi bay trong không trung. Vài đứa lần lượt được gọi tên lên, chúng xui xẻo khi trở thành "chiến sĩ tiên phong". Tôi thì chả lo lắng gì nhiều vì hai cột kiểm tra miệng đã đủ điểm. Còn Thuý Nga cũng thế nhưng con này bản tính hay sợ nên mặt nó vẫn xanh như ớt nhái trước màn trả bài của thầy Tuấn. Ngồi bên này mà tôi nghe mồn một tiếng Thuý Nga "tụng" bài khe khẽ liên hồi giống niệm chú. Vốn dĩ, hai tiết Sinh này chả có gì để nói nếu như đến giữa tiết thứ hai không thành linh xảy ra chuyện. Chẳng rõ thầy giám thị nói gì mà sau khi nghe xong, thầy Tuấn liền hốt hoảng quay vào lớp thu dọn sách vở rồi lao như bay ra ngoài, chưa kịp để lớp tôi đứng dậy chào. Rất nhanh, thầy giám thị bước vô lớp và nói qua loa rằng:

"Thầy Tuấn có chuyện nhà đột xuất nên nghỉ dạy giữa tiết. Các em trật tự im lặng, chờ đến tiết thứ ba cô Mai dạy Văn sẽ lên lớp."

Lúc thầy giám thị vừa rời khỏi là bốn mươi mấy cái miệng đồng loạt mở. Không phải hò hét mà là xì xầm bàn tán. Chúng đang đoán xem

chuyện nhà của thầy Tuấn là gì. Cả lớp không dám lớn tiếng nhưng cái âm thanh rừ rì cứ bao trùm cả phòng. Tôi và Thuý Nga đưa mắt nhìn nhau vẻ khó hiểu. Tuy chưa rõ đó là việc gì nhưng trước hành động hoảng hốt vội vã của thầy Tuấn thì hai đứa tôi lờ mờ đoán ra tính nghiêm trọng của nó. Tiết thứ ba kết thúc cũng là lúc đến giờ ra chơi. Đang lúi húi dọn tập vở thì đột nhiên tôi nghe một bạn nam sinh lớp 11B1, lớp Chan Chan học, chạy vô la lớn:

"Ê thần dân 11B10! Qua lớp tao nhanh lên, có màn vui! Thầy Tuấn dạy Sinh lớp tụi bây đang đánh thằng Chí Hùng quá trời! Nó chảy máu răng luôn!"

Tôi kinh ngạc. Đúng lúc, con bạn lớp trưởng lớp tôi cất giọng hỏi:

"Tại sao vậy?"

"Cũng không rõ. Nhưng hình như liên quan đến Tường Vi, con gái thầy. Vụ mang thai đó!"

... Khi tôi cùng những đứa bạn chung lớp chạy đến lớp 11B1 thì thấy rất nhiều học sinh bu đông nghẹt. Âm thanh chửi mắng la lối khoáy động cả dãy hành lang. Tôi với Thuý Nga cố gắng chen vào đám đông huyền náo kia. Mắt mở to ngạc nhiên khi trước mặt tôi là cảnh thầy Tuấn vừa nắm áo Chí Hùng vừa đánh cậu ta một cách thô bạo. Mặt mày Chí Hùng có vài vết bầm, trầy xước và ngay khoé miệng có vết máu đỏ. Cậu ta không hề phản kháng gì dù bị đánh tơi bời. Trong khi đó, Chan Chan và một số thầy giám thị kể cả bảo vệ thì không ngừng can ngăn cuộc chiến có một không hai này. Thầy Tuấn không ngừng gào lên giọng uất hận hết như cậu nam sinh trước mặt đó đã khiến ông gặp phải chuyện kinh khủng:

"Mày... Thằng khốn nạn! Chính mày làm Tường Vi có thai rồi sau đó nhặn tâm bảo con bé phá thai! Mày có phải con người không??? Trả

Tường Vi cho tao! Trả con tao lại đây!"

Khỏi nói, tôi kinh ngạc đến mức nào. Thầy Tuấn đã biết Chí Hùng là cha đứa bé trong bụng Tường Vi? Thế nhưng... còn cái câu "nhấn tâm bảo con bé phá thai" nghĩa là sao?

"Thầy Tuấn... Thầy Tuấn! Xin thầy hãy bình tĩnh!" – Thầy giám thị khối mười một lên tiếng ngăn.

Nhưng thầy Tuấn vẫn mặc, nắm cổ áo Chí Hùng giật mạnh đồng thời quát sùi bọt mép:

"Vì mày... mà Tường Vi uống thuốc ngủ tự tử! Giờ con bé chỉ còn là cái xác lạnh lẽo! Nó chỉ mới mười sáu tuổi! Mày... mày chết đi! Tao không tha cho mày đâu! Trả lại con gái cho tao!"

Tất cả những học sinh có mặt tại đây đều đồng loạt kêu lên bất ngờ. Giờ, ngoài tiếng chửi mắng quát tháo ra còn vang lên hàng loạt giọng rì rầm bàn tán sôi nổi. Còn tôi đứng bất động vì nghe thầy Tuấn bảo Tường Vi uống thuốc ngủ tự tử. Bên cạnh, Thuý Nga khều vai tôi liên tục và giọng không ngừng xuýt xoa bởi hết sức kinh ngạc:

"Ô-mai-gót! Hoá ra, người làm Tường Vi mang thai lại là... Chí Hùng ư???"

Tôi không đáp lời, mắt cứ nhìn trần trời khung cảnh hỗn loạn đang diễn ra. Thầy Tuấn cứ dấm cứ đánh Chí Hùng, còn cậu ta nhất quyết không phản kháng. Đến nỗi, lúc bị đánh ngã mạnh xuống đất, Chí Hùng vẫn chỉ lặng thinh. Mau chóng, Chan Chan đứng vào giữa dùng hai tay đặt lên ngực thầy Tuấn cản lại và nói đầy gấp gáp:

"Thầy... Thầy ơi! Ngừng lại đi! Thầy mà đánh nữa, cậu ấy sẽ chết!"

"Phải đó, thầy Tuấn! Đủ rồi! Ban giám hiệu đang đến! Nhà trường sẽ có cách giải quyết!"

"Không có cách nào để giải quyết cả!" – Thầy Tuấn hét, gân cổ nổi cuồn cuộn – "Con gái tôi chết rồi! Chính thằng khốn nạn này là thủ phạm!!!"

Thầy Tuấn toan lao đến chỗ Chí Hùng thì Chan Chan và hai chú bảo vệ dùng sức ngăn.

"Chí Hùng! Mau đi đi! Rời khỏi đây nhanh lên!" – Chan Chan quay qua cậu bạn thân, nói lớn.

Nhưng kỳ lạ là, Chí Hùng cứ ngồi bệch dưới đất. Lặng im. Cậu ta hoàn toàn không phản ứng gì, chỉ đưa tay lau vết máu ngay khoé miệng. Mái đầu cậu ta cúi thấp. Tôi nhìn Chí Hùng. Có lẽ nào chính người con trai đó đã bảo Tường Vi phá thai? Có lẽ nào... cô bé mười sáu tuổi đó thật sự rời khỏi thế gian này? Chẳng hiểu sao, lòng tôi tự dưng đau. Một chút thôi nhưng khó chịu lắm. Bỗng, một người phụ nữ chen vào đám đông học sinh rồi hét to:

"Ông làm gì vậy? Tường Vi chết rồi! Ông có đánh cậu ta cũng vô ích thôi!"

Thấy cảnh bà ta hối hả lao đến giữ chặt tay Thầy Tuấn thì tôi đoán hẳn đây là mẹ Tường Vi.

"Bà buông tôi ra! Tôi phải đánh chết thằng đó để nó đi theo Tường Vi!"

"Đến giờ ông vẫn không hiểu sao? Cái chết của Tường Vi một phần cũng là lỗi do ông! Ông luôn mắng nhiếc, trách cứ con bé! Thậm chí, ông còn bảo nó phá bỏ cái thai! Ngoài cậu ta ra thì ông là kẻ thứ hai

dồn Tường Vi vào bước đường cùng! Nó tự tử cũng do lỗi của ông!"

Mẹ Tường Vi vừa khóc vừa gào to. Bà liên tục đánh vào lưng chồng và trách móc. Còn thầy Tuấn, khi nghe vợ nói rõ như vậy thì dường như bắt đầu hiểu ra mọi chuyện. Thầy đứng đó với gương mặt thất thần, hai tay buông xuôi. Tôi thấy thầy thật tội. Vài giây sau, mặt thầy Tuấn liền nhăn nhúm như tờ giấy bị ai vò. Ngay khoé mắt thầy lệ trào ra chảy dài. Thầy khụy chân và ôm đầu, miệng không ngừng nói trong tức tưởi: "Tường Vi, con ơi!..."

Đám đông học sinh im lặng. Vài người nói khe khẽ với nhau điều gì. Thuý Nga đứng bên cạnh tôi tự nhiên thút thít. Đối diện, Chan Chan thở mệt nhọc và cái nhìn bất chợt đứng yên. Các thầy giám thị lẫn bảo vệ thì lắc đầu buồn bã. Vợ chồng thầy Tuấn vẫn khóc. Rồi tiếp theo, tôi thấy Chí Hùng từ từ dựng người lên. Cậu ta quỳ gối đồng thời cúi đầu.

"Em xin lỗi! Ngàn lần xin lỗi! Em có lỗi với Tường Vi! Em không nên bảo em ấy phá thai!"

Tôi nghe rõ chất giọng lạc dần phát ra từ Chí Hùng. Nghẹn ngào. Qua làn tóc đen đang cúi của cậu ta, tôi thấy những giọt nước mắt rơi đều xuống nền đất. Tất cả đã muộn. Khi ấy, Thuý Nga bèn nói một câu mà tôi không bao giờ quên, cho đến tận sau này.

"Tình yêu lầm lỡ của tuổi thơ ngay đôi khi giết chết hạnh phúc tương lai của một người."

Tôi tròn xoe mắt khi nhìn thấy sự nghiêm túc toát lên trên gương mặt trầm tư của đứa bạn thân. Lát sau, tôi hướng ánh mắt trở lại Chí Hùng và nói khẽ với chính mình: "Không phải của một người mà ở đây là hai người."

Chuyện diễn ra giữa thầy Tuấn và Chí Hùng nhanh chóng lan khắp trường chỉ sau một buổi sáng. Bây giờ, mọi người cũng đã biết chủ nhân cái thai ba tháng Tường Vi mang. Tất cả học sinh vẫn không biết ban giám hiệu trường sẽ giải quyết thế nào về việc này... Chiều tan trường, tôi, Chan Chan với Thuý Nga cùng đến nhà Tường Vi. Tôi nghĩ, có lẽ gia đình đang tổ chức tang lễ cho em. Dừng xe ở một khoảng khá xa ngôi nhà có giàn dây leo xinh xắn, ba chúng tôi nhìn thấy hai lẵng hoa tang thật to đặt ngay trước cổng. Có vài người ra vào cúng viếng. Quan sát hồi lâu, Chan Chan quay qua hỏi:

"Bọn mình có nên vào?"

"Tớ nghĩ là không." – Tôi lắc đầu – "Giờ mà trông thấy tớ hay Thuý Nga thì sẽ khiến họ nhớ đến Tường Vi. Chưa kể, thầy Tuấn biết cậu là bạn thân của Chí Hùng. Chả hay chút nào."

"Tớ tán đồng điều Min Min vừa nói. Cậu mà vô đó coi chừng thầy Tuấn điên quá hoá rồ nhào đến đánh cậu đấy, Chan Chan. Cơ mà sao Chí Hùng không đi với tụi mình?"

"Sau khi lên phòng ban giám hiệu xong thì Chí Hùng vào lớp dọn dẹp cặp sách rồi đi. Nghe thấy giám thị bảo, gia đình đến đón cậu ấy về nhà luôn."

"Khổ thật! Có ai ngờ chuyện tình của Chí Hùng với Tường Vi lại như vậy."

Sau tiếng thở dài của Thuý Nga thì ba đứa đều lặng im không nói gì. Đứng nhìn ngôi nhà "tường vi" thêm vài phút, chúng tôi lẳng lặng đạp xe đi. Lúc Chan Chan chạy ngang qua một bụi hoa tường vi gần đó thì tôi bất chợt trông thấy ai đứng xa xa khá giống Chí Hùng đang ở trong bụi hoa âm thầm hướng mắt về phía tang lễ. Tôi chưa kịp nhìn rõ thì tự dưng gió thổi mạnh, tóc bay xoà che mất tầm nhìn. Khi vén

tóc qua một bên xong thì tôi đã không còn thấy bóng dáng người đó nữa. Tôi tự hỏi, có phải là Chí Hùng? Nhưng giờ đây điều ấy có còn quan trọng khi mà "hoa" tường vi đã bay về trời? Ngồi sau lưng Chan Chan, tôi cứ ngoái đầu lại nhìn khung cảnh chiều tà buồn man mác. Có lẽ sẽ không thể quên...

Buổi tối, Chan Chan nhận được một cuộc gọi. Khi cúp máy, cậu ta lo lắng nói với tôi:

"Mẹ Chí Hùng gọi điện hỏi đằng này có biết giờ cậu ấy ở đâu không."

"Là sao?"

"Dì ấy bảo, chiều này Chí Hùng đã bỏ nhà đi! Quần áo của cậu ấy không còn trong tủ nữa."

Tôi đã không ngờ rằng, sáng nay là lần cuối mình còn thấy Chí Hùng...

Chương 38: Thịt bò và... Răng giả

Ngày 31 tháng 4

Chủ nhật tuần này, cô Bích có công việc đột xuất nên tôi không phải đến lớp học tiền sản. Cứ ngỡ đó là may mắn, ai dè đâu lại là điềm xui. Thật tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà. Như thường lệ, tôi và Chan Chan cùng quét lá trong vườn. Nói thật là chưa thấy người làm vườn nào sướng bằng nhà này. Họ chả làm gì nhiều mà toàn con chủ làm thôi. Chủ yếu là do cha mẹ chồng tôi bảo thế. Hai đấng sinh thành vĩ đại nói rằng: Sức khỏe là vàng. Vì vậy phải biết lao động. Tuy đúng đó nhưng chủ nhật nào cũng quét lá dã man giống thế này thì vàng đâu chả thấy chỉ thấy thêm mệt. À mà quay lại vấn đề chính hôm nay. Sau khi gom lá lại thành một đống thì tôi ngừng lại, hỏi Chan Chan: "Vẫn chưa có tin gì của Chí Hùng à?"

"Chưa." – Chan Chan lắc đầu – "Cha mẹ cậu ấy rất lo, đăng tin tìm người thân ì xèo trên tivi. Còn nhờ cả mấy chú công an giúp nữa. Ấy vậy, hai ngày rồi mà chưa có tin tức gì."

"Chí Hùng bộ định bỏ nhà đi bụi vì chuyện của Tường Vi hay sao vậy trời? Nói thật, chỉ sợ cậu ta nghĩ quẩn rồi tự tử đi theo người yêu luôn thì khổ."

"Đăng ấy đừng nói gở thế. Có thể Chí Hùng buồn vì cái chết của Tường Vi nên bỏ đi mấy ngày. Khi nào tinh thần bình thương lại thì cậu ấy sẽ về nhà."

"Nói gở gì chứ. Cậu ta đã muốn tự tử thì ai mà cản được."

Tôi vừa dứt lời đột ngột một giọng nói quen thuộc vang lên:

"Ai muốn tự tử vậy?"

Hai đứa tôi đồng loạt quay qua và ngạc nhiên khi thấy cha mẹ tôi cùng với thằng Hoàng và thằng Vinh xuất hiện ở trong sân nhà tự lúc nào. Lập tức, tôi reo lên rồi chạy lại chỗ họ.

"Sao mọi người lại đến đây hết thế?"

"Đến thăm con gái chứ làm gì. Thịnh thoảng cũng nên qua nhà sui gia chơi." – Mẹ tôi nói.

"Chính em là người đề xuất chuyện này chứ ai."

Tôi lờm thằng Vinh khi nghe nó huênh hoang khoe khoang về "thành tích" của bản thân. Chan Chan bước đến, cúi đầu chào lễ phép:

"Con chào cha mẹ vợ. Cha mẹ vẫn khoẻ chứ ạ?"

"Thằng này đúng là, gọi cha mẹ vợ nghe ngọt xót." – Mẹ tôi cười cười, bảo.

"Dạ, con mời cha mẹ vào nhà."

Sau lời mời mọc thân thiện của Chan Chan thì thằng Hoàng lên tiếng về e dè: "Anh ơi, có cần phải chào đền thần và uống nước mưa không?"

Quan sát tình hình tới lui xong, Chan Chan liền nói khẽ:

"Tạm thời lần này được miễn."

Mẹ với hai thằng em tôi nhìn nhau cười khúc khích. Tôi thấy cha đứng ở phía sau lưng mẹ một chút. Ông theo dõi cuộc trò chuyện vui vẻ kia nhưng không tham gia vào. Tôi cảm giác dường như ông vẫn còn điều gì đó chưa thể hoà hợp với Chan Chan. Lúc bốn người nọ lần lượt vào nhà thì tôi đến bên cha, cười tinh nghịch: "Đến thăm con gái mà cha buồn xo vậy?"

"Buồn gì đâu. Tại mặt cha đó giờ vẫn thế. Thôi, cha con mình vào trong đi."

Rất nhanh, tôi và cha cùng bước vô nhà. Đúng lúc cha mẹ chồng tôi từ trên lầu đi xuống. Cha chồng tôi niềm nở:

"Anh chị sui gia, quý hoá quá! Mừng anh chị ghé nhà chơi."

"Dạ, chào anh Tài chị Hà. Tại có việc đi ngang đây nên sẵn tiện ghé thăm Min Min với cả nhà. Không biết có làm phiền anh chị?" – Mẹ tôi đáp lại bằng thái độ thân thiện.

"Phiền gì. Vợ chồng tôi mong anh chị hoài. Anh chị với hai cháu ngồi đi."

Mẹ chồng cười tươi mời gia đình tôi ngồi. Bình thường, bà ấy mà đối với tôi được phân nửa như vậy cũng mừng lắm. Đúng là người lớn luôn có những cách hành xử rất khác nhau. Vừa ngồi ngay ngắn trên ghế là cha tôi đã chậm rãi cất giọng hỏi: "Anh chị sui vẫn khoẻ chứ?"

"Tôi với bà nhà mạnh như voi. Chỉ là tháng rồi suýt gãy lưng nằm một chỗ."

Nghe cha chồng thỉnh linh nhắc lại "tội cũ" khiến tôi lập tức giật mình

chột dạ. Đừng nói là cha mẹ chồng định "hạch" tội con dâu trước mặt cha mẹ đẻ của nó nha trời. Tàn bạo quá!

"Sao anh chị lại suýt gãy lưng thế?"

Trời ơi mẹ! Đừng có hỏi nữa! Tôi khóc thầm vì thấy mẹ khi không thắc mắc cái này làm chi. Rồi tôi nghe mẹ chồng thở dài:

"À cũng không có gì. Chỉ tại con cá..."

Nhận ra mẹ tôi có dấu hiệu "đào sâu" hơn nên tức thì tôi cắt ngang bằng câu nói nhỏ nhẹ: "Để con đi làm rau câu với bánh flan cho mọi người ăn nhé."

"Ồ, con biết làm rau câu bánh flan luôn à? Giỏi thế?" – Mẹ tôi bất ngờ.

Tôi gật đầu lia lịa và khoái trá khi nghĩ: Con gái Min Min của mẹ giờ khác xưa rồi. Chờ xem con trở tài đây! Lúc quay lưng sắp rời khỏi phòng khách, tôi nghe mang máng mẹ bảo:

"Min Min về làm dâu đúng là giỏi ra. Chắc nhờ anh chị dạy dỗ chu đáo."

"Chị sui quá lời, tôi với ông nhà có làm gì đâu. Chủ yếu là con Hồng Anh chỉ Min Min đó."

Tôi thở phào. Giờ thì họ không còn bàn về "sự tích" con cá hôm bữa nữa mà chuyển sang đề tài khen ngợi tôi. Vậy mới phải chứ. Chuyện cũ thì nên cho qua nhắc lại làm chi. Dù gì, tôi cũng không thể tưởng tượng cha mẹ mình sẽ phản ứng ra sao khi được nghe "thành tích" vẻ vang đó của tôi. Bước vội xuống bếp, tôi mở tủ lạnh xem thử có đủ nguyên liệu để mình trở tài không. May là chiều qua chị Hồng Anh

có ghé siêu thị mua đủ những vật liệu cần thiết vì chị cũng định làm rau câu với bánh flan cho cả nhà ăn một bữa. Sáng nay chị Hoà Trâm, chị Hồng Anh và anh Dũng Văn ra ngoài sớm nên giờ chỉ mỗi tôi làm thôi. Nhưng không sao, mấy lần trước được chị Hồng Anh chỉ cặn kẽ nên tôi tin mình sẽ hoàn thành tốt. Bắt đầu phần rau câu trước... Tôi lay hoay hơn ba tiếng đồng hồ cuối cùng cũng cho ra lò mấy cái rau câu dừa, nhãn nhục, mít. Sắp xếp chúng lên đĩa một cách có nghệ thuật xong, tôi hồ hởi mang lên phòng khách cho mọi người. Cha mẹ, hai thằng em trai đều trố mắt sửng sốt khi thấy mấy cái rau câu bắt mắt do chính tay tôi làm. Ngay cả cha mẹ chồng cũng thế. Còn tên Chan Chan thì nhìn tôi vẻ khâm phục lắm lắm. Tôi hếch mũi, ra vẻ chảnh phết.

"Hồng ngờ nha, chị Min Min khéo tay ghê." – Thằng Hoàng cầm rau câu dừa lên, xuýt xoa.

"Trông ngon quá." – Thằng Vinh thèm thuồng nuốt nước bọt.

Tôi lấy nĩa cắm rau câu rồi lần lượt đưa cho bốn đấng sinh thành, mỗi người một cái. Tất cả hứng khởi toan ăn thử thì đúng lúc tiếng anh Dũng Văn từ bên ngoài vọng vào: "Có gì mà mọi người vui vậy? Nhà có khách à?"

Bóng dáng anh Dũng Văn xuất hiện ngay trước cửa phòng khách, theo sau có chị Hoà Trâm với chị Hồng Anh nữa. Cả ba mau chóng nhận ra sự hiện diện của cha mẹ tôi.

"Chào cô chú. Lâu lắm rồi cháu mới thấy cô chú." – Chị Hồng Anh lễ phép.

"Cô chú đến chơi mà không báo. Biết thế tội cháu đã không ra ngoài sớm."

Cha nhìn chị Hoà Trâm đang ngồi xuống cạnh mẹ tôi rồi từ tốn nói:

"Có chuyện đi qua đây nên tiện ghé vào luôn. Cháu với hai em vẫn khoẻ?"

Chị Hoà Trâm đáp vâng. Tự dưng thấy rau câu trên bàn, anh Dũng Văn hỏi:

"Cô chú sang chơi còn mua rau câu chi tốn tiền. Vợ cháu là chuyên gia làm rau câu đấy ạ."

"Không phải mua đâu, là con Min Min làm đó."

Mẹ chồng dứt lời thì chị Hoà Trâm, chị Hồng Anh đồng loạt kêu lên kiểu như chẳng ngờ: "Thật ạ? Min Min làm?"

"Chà, cô nương này mà làm rau câu thì chuyện lạ. Phải ăn thử mới được."

Nói xong là anh Dũng Văn mau chóng chồm người qua ghế sofa, cầm lấy miếng rau câu mít và bỏ vô mồm. Tôi với mọi người còn chưa kịp xem biểu hiện trên mặt anh Dũng Văn thì anh lập tức nhả rau câu trong họng ra đồng thời lè lưỡi nhăn nhó: "Mặn quíu lưỡi luôn!"

"Kỳ vậy? Rau câu thì ngọt hoặc lạt chứ sao mặn?" – Cha chồng tôi cau mày.

Nhanh chóng, chị Hồng Anh cầm miếng khác lên cắn thử. Tôi thấy chị hơi nhăn mặt, hỏi:

"Min Min, chắc em cho lộn muối rồi đó. Em lấy cái hủ ngoài cùng trên kệ phải không? Lần trước chị nói đó là hủ muối mà em không nhớ

à?"

Tôi nghếch mặt. Ban nãy vì quá hứng chí muốn "khoa trương tài nghệ" mà tôi đã không nhìn kỹ. Theo công thức thì thường bỏ ba đến bốn muỗng đường nhưng giờ thì tôi lại bỏ nhầm ba muỗng rượu muối. Hỏi sao không mặn quíu lười cho được. Xấu hổ chết đi được! Tôi vừa sáng chế ra món lạ có một không hai: rau câu muối. Trong khi tôi không biết giấu mặt đi đâu thì hai thằng em mất nết của tôi lại bịt miệng cười rũ rượi. Giận dã man.

"Thôi lỡ rồi, rau câu này đem đổ. Để con vào làm bánh flan cho mọi người."

Nhìn theo bóng chị Hồng Anh đi xuống bếp mà tôi buồn ơ là buồn. Cha chồng tôi liền bảo:

"Lần này rút kinh nghiệm, mai mốt con chú ý một chút là được. Còn nhiều dịp để làm mà."

Tôi đáp dạ nhỏ xiu. Thấy cha mẹ nhìn mình vẻ an ủi là tôi thêm buồn. Muốn cha mẹ nở mày nở mặt với sui gia ấy vậy lại hỏng hết. Đang chán nản thì tôi bị Chan Chan kéo nhanh đến góc phòng. Thấy mọi người không để ý, cậu ta bèn nói: "Hay giờ đăng ấy chuẩn bị bữa trưa đi, xem như lấy công chuộc tội món rau câu khi nãy. Đăng này sẽ phụ một tay cho."

Công nhận tên này lâu lâu sáng dạ ghê. Tôi đồng ý ngay. Chờ lúc chị Hồng Anh mang bánh flan lên thì tôi liền đứng ra giữa phòng cất tiếng đồng dạ:

"Trưa nay, con sẽ làm bữa trưa cho cả nhà."

"Con làm bữa trưa?" – Mẹ tôi thảng thốt như vừa nghe chuyện lạ đó

đây.

Thấy tôi gặt đầu liên tục thì chị Hồng Anh lo lắng hỏi:

"Em làm được không? Trưa nay có món thịt bò xào đậu que, canh khoai mỡ, tôm lăn bột chiên thì phải."

"Dạ đúng rồi nhưng chị yên tâm, em làm được. Xào chiên đơn giản, canh khoai mỡ cũng không khó. Chưa kể, Chan Chan còn phụ em mà."

"Ok, được đấy. Chị giao bữa trưa cho hai đứa." – Chị Hoà Trâm ủng hộ liền.

Tôi và Chan Chan mau chóng xuống bếp. Sau khi lôi mấy nguyên liệu cần thiết ra đặt trên bếp, hai đứa bắt đầu phân chia công việc. Tôi muốn chiên tôm nhưng Chan Chan cứ bắt tôi xào thịt bò. Cậu ta vờ bảo chiên sẽ dễ văng dầu bỏng tay. Tôi chả tin tên này tốt thế đâu. Tức thì tôi phản đối. Chan Chan vẫn nhấn nại khuyên nhủ. Tiếp, cả hai bắt đầu hơi lớn tiếng tranh cãi. Bất chợt, chúng tôi nghe giọng chị Hoà Trâm vang lên vừa đủ nghe:

"Hai đứa lại cãi nhau à?"

Tôi và Chan Chan nhìn nhau và lập tức hiểu ra ẩn ý đằng sau câu hỏi đó. Mau lẹ, tôi cười: "Dạ đâu có cãi, bọn em đang phân chia công việc."

"Thế hả? Vậy chia xong chưa?"

Tên Chan Chan liền nhảy vô họng tôi mà đáp:

"Rồi ạ, em chiên tôm, Min Min xào thịt bò."

Thằng này khôn như quỷ! Cậu ta nói đã vậy thì lý nào tôi lại gân cổ cãi để chị Hoà Trâm thấy? Chưa kể, chị ấy cứ đứng mãi ở cửa phòng bếp hết kiểu đang giám sát cả hai. Không còn cách nào khác, tôi "dui dẻ" cùng Chan Chan bắt tay vào làm việc. Tôi cắt rửa đậu que mà lòng bức mình dễ sợ. Tôi có biết xào thịt bò đâu. Xào không khéo hồi ăn dai nhách cho xem. Được, thế thì bà đây làm cho mày khỏi nhai luôn. Tôi rửa xả Chan Chan khí thế.

"Còn món canh khoai mỡ phải không, hai đứa nhanh tay đừng để mọi người chờ. Nhớ, có cha mẹ hai bên nhà ở ngoài. Chị mà nghe tiếng cãi là biết tay!"

Tôi với tên Chan Chan cười méo miệng khi nghe câu sặc mùi đe dọa từ chị Hoà Trâm. Lúc chị ấy khuất bóng, tôi liền liếc sang Chan Chan. Cậu ta cười nhe răng như chọc tức... Xoay tới xoay lui hồi cũng đến giờ cơm trưa. Hai đứa tôi nấu nướng muốn sút quần tới nơi. Làm xong, tôi nhanh chóng dọn thức ăn lên bàn rồi mời mọi người vào phòng bếp dùng bữa. Sau khi nói vài câu khách khí nhạt nhẽo xong, cha chồng mời cha mẹ tôi cầm đũa trước. Mẹ tôi múc canh vào chén, hồ hởi ăn thử. Chắc bà đang hồi hộp không biết Min Min của bà nấu nướng ra sao. Hồi trước, dù mẹ có lòi vào tận bếp tôi cũng chả đụng đến một cái chảo.

"Ừm cũng vừa miệng lắm, Min Min của mẹ giỏi quá."

Tôi phồng mũi. Mà hình như nghe có người dùng trước khen nên những người còn lại mới "đủ dững cảm" bắt đầu ăn. Anh Dũng Văn còn hãi vụng rau câu muối ban nãy nên lúc gắp miếng đậu que xào bỏ vào miệng hơi e dè. Nhưng khi ăn xong thì anh gật gù bảo:

"Nêm nếm khá vừa miệng, cũng không đến nổi tệ."

Cha tôi gấp một con tôm lăn bột do Chan Chan chiên lên cắn thử một miếng rồi khen: "Cái này chiên cũng rất vừa."

Chan Chan hếch cái bản mặt cool boy khó ưa lên hơi cao trước mắt tôi. Chảnh. Còn chị Hoà Trâm ăn thịt bò tôi xào xong thì nói:

"Thịt hơi dai tí nhưng ăn không sao."

"Chắc em xào lâu đó. Lần sau xào nhanh tay chút." – Chị Hồng Anh góp ý.

Thằng Hoàng với thằng Vinh làm như chết đói, ăn liên hồi mà chẳng nhận xét được gì. Thấy kết quả diễn ra tốt đẹp, tôi sướng rơn. Quyết định thưởng cho bản thân con tôm lăn bột chiên. Để xem tên Chan Chan này làm ăn ra sao. Lúc tôi sắp cầm lấy một đuôi tôm thì Chan Chan liền ngăn lại:

"Đằng ấy không nên ăn cái này. Ăn thịt bò xào đậu que đi."

Tức cái mình, tôi toan gắt lên thì liền nhớ đến chị Hoà Trâm nên đành nói nhỏ nhẹ: "Nhưng tớ thích ăn tôm mà."

"Thích cũng phải nhịn. Đằng ấy đang mang thai, đừng ăn đồ chiên. Ăn thịt bò có lợi hơn vì thịt bò chứa nhiều sắt, protein, vitamin B6, B12, kẽm, colin, rất tốt cho baby trong bụng."

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Chan Chan. Còn tôi thì ngó ra. Đây là lần thứ hai Chan Chan nhắc nhở tôi về việc ăn uống. Cậu ta gấp thịt bò vô chén tôi, cười cười:

"Đằng ấy nghe lời đằng này, thịt bò vừa bồi bổ cơ thể vừa tốt cho đứa bé."

"Ừm, biết rồi."

Tự dưng tôi đáp lời Chan Chan bằng vẻ ngượng nghịu. Có lẽ vì thấy cả nhà vừa ăn vừa cười khúc khích với nhau. Nhưng hơi lạ là tôi thấy cha lặng im như đang suy nghĩ điều gì. Vì không tiện hỏi nên tôi không lên tiếng. Sau đó mọi người tiếp tục dùng cơm. Đáng lý, bữa trưa đã có thể kết thúc tốt đẹp ấy vậy y như rằng lại xảy ra chuyện. Số tôi đen đui sao đó. Chả là không rõ sao cha chồng tôi ăn trúng miếng thịt bò dai nhách. Nhai mãi không đứt. Tức quá nên ông liền dùng tay kéo mạnh miếng thịt đang nhét trong kẽ răng. Không quá lâu sau, nó văng ra rơi ngay vào tô canh khoai mỡ gần cạnh. Vốn dĩ, đây chưa phải điều tồi tệ nhất bởi còn thứ khác đã man hơn nhiều. Trôi lênh bênh trên mặt nước sệt sệt màu tím ngoài miếng thịt bò ra còn có... cái răng giả! Tất cả đang ngỡ ngàng thì thằng Hoàng thốt lên câu "dô diên" chưa từng thấy ngay thời điểm cực kỳ quan trọng: "Ớ, răng giả của chú Tài."

Thiệt, tôi muốn tát lẹch mồm thằng em đầu to mà óc như trái nho này ghê chứ. Ai nhìn chả biết đó là răng giả của cha chồng tôi. Nhưng biết điều thì im mồm đi, sao lại thằng thừng chỉ "đích danh" chủ nhân cái răng giả giữa bàn dân thiên hạ nữa? Thằng Hoàng chắc chả biết quê là gì nên mới thế nhưng cha chồng tôi thì khác. Mặt mày ông biến dạng lắm rồi. Lại đỏ bừng. Đó là sự kết hợp của nỗi nhục nhã với cục quê. Một cách từ tốn, cha chồng tôi đứng dậy và mau chóng lấy cái răng giả ra khỏi tô canh. Ông nhìn sang cha mẹ tôi, cố gắng nói:

"Tôi thấy không khoẻ nên về phòng. Anh chị sui cứ tiếp tục dùng bữa."

Đứt câu là cha chồng tôi cầm đầu phi như bay về phía phòng vệ sinh. Những người còn lại nhìn nhau hơi bối rối, phần vì không biết nói gì trước sự cố độc nhất vô nhị, hai là ai cũng thấy rùng rợn khi nhìn tô

canh khoai mỡ có miếng thịt bò trôi lều bều. Đố thằng nào con nào dám ăn canh tiếp? Hiển nhiên, tội tà trời này là do kẻ nào gây ra? Tôi chứ ai. Vì cái tội xào thịt bò dai nhách. Vui dã man. Giờ, ngoài "sự tích" về con cá ra tôi có thêm "thành tích" mới: làm món thịt bò xào đậu que khiến cha chồng ăn sút răng giả. Nói đi nói lại cũng tại tên Chan Chan mà ra. Nếu cậu ta chịu xào thịt bò thì đâu đến nông nổi. Tôi ức lắm. Nhất định ghi sổ vụ này, thề không bỏ qua.

Chương 39: Dầm mưa

Ngày 3 tháng 4

Sáng, Chan Chan đang đạp xe thì tự dừng hứng chí gợi ý với tôi một chuyện:

"Nè, chiều nay về có gì đăng này với đăng ấy cùng đi coi phim nha."

"Hôm bữa mới coi mà."

"Thì giờ muốn xem nữa. Cái quan trọng là chỉ có hai chúng ta thôi. Đăng ấy chớ rủ thêm Thuý Nga. Mỗi lần đi chung, cậu ấy nói liên hồi không dứt."

"Nói đại là muốn đi chung với tớ cho xong, bày đặt viện cớ này nọ."

"Nếu đăng ấy không thích thì thôi. Miễn vậy."

"Có người bao thì đại gì không đi."

Tôi nghe tên Chan Chan lầm rầm cái gì đó trong miệng. Chắc là nói xấu hoặc trù ếm tôi nữa đây. Nhưng tạm thời tôi bỏ qua vì đang khoái cái vụ chiều nay được đi coi phim một mình với tên cool boy. Xem ra cậu ta cũng rất khoái mấy cái khoảng riêng tư này quá xá.

Vừa đi vô trường là tôi gặp ngay con Thuý Nga. Mới sáng mà nó đã vầu cái mọi chề "danh giá" lên ngay trước mặt tôi hỏi: "Có tin về Chí Hùng chưa?"

"Chưa."

"Vậy hả? Cậu ta mất tích cũng gần một tuần rồi còn gì. Chẳng biết có xảy ra chuyện bất trắc."

"Có trời mới biết. Thế là từ giờ chúng ta mất đi một người bạn. Hy vọng cậu ta vẫn ổn."

Thuý Nga gật đầu đồng tình vẻ hơi buồn nhưng lát sau nó hồ hởi rủ rê tôi:

"Ê, chiều nay tan học hai tụi mình ghé siêu thị mua đồ. Đang thời điểm đại hạ giá."

"Không được, tớ có hẹn rồi."

Thuý Nga dò xét: "Hẹn ai mà quan trọng hơn việc mua đồ hạ giá? Chắc Chan Chan chứ gì?"

"Cậu hỏi làm chi, tớ không nói đâu."

Tôi bước nhanh về phía dãy phòng học. Con Thuý Nga tức tốc chạy theo, đeo bám để "gặng" hỏi về cuộc hẹn chiều nay của tôi. Tất nhiên, chả ngu dại gì mà nói. Nó sẽ phá hỏng cuộc đi chơi của tôi thôi... Đúng ba giờ chiều, chuông tan học vừa reng lên là tôi phóng như bay ra khỏi lớp. Không phải vì ham hố cuộc hẹn đi coi phim với cool boy mà chính xác là tôi không muốn bị con Thuý Nga tiếp tục bám đuôi rồi "nhai đi nhai lại" mỗi câu: Rốt cuộc là bồ hẹn hò với Chan Chan phải không? Bệnh nhức đầu của tôi sẽ càng nặng hơn cho xem. Thấy tôi đứng thập thò nhìn trước ngó sau, tên Chan Chan liền hỏi: "Đằng ấy bộ đang thiếu nợ ai hay sao mà mày mặt lấm lét thế?"

Tôi mau chóng leo lên xe ngồi rồi hối cậu ta: "Lẹ lẹ! Thuý Nga đang

tìm tụi mình đó."

Nghe nhắc đến Thuý Nga là Chan Chan hã hùng rồi vì vậy lập tức co giò đạp bán sống bán chết rời khỏi trường. Nhờ có "động lực" mang tên Trần Thuý Nga mà chưa đầy nửa tiếng hai đứa tôi đã có mặt ở rạp chiếu phim. Lò dò đi vô trong, tôi và Chan Chan đưa mắt nhìn mấy cái poster phim sẽ trình chiếu chiều nay. Ban đầu tôi đề nghị coi phim ma nhưng tên Chan Chan yếu bóng vía quá lắc đầu liên hồi. Tiếp, cậu ta chuyển qua phim hoạt hình mọi cà răng cẳng tai gì gì đó. Vớ vẩn. Trẻ con chết được. Cuối cùng, hai đứa quyết định chọn phim thuộc thể loại tâm lý hành động. Tôi thì khoái tâm lý kinh dị, tên Chan Chan lại mê "action" thế nên kết hợp cả hai là quá hay. Đang chuẩn bị xếp hàng mua vé thì bất chợt chuông điện thoại Chan Chan reo liên hồi. Cậu ta liền bắt máy và thốt ra ba từ: "Chị Trân Châu."

Lòng tự dưng bực bực. Chả hiểu sao tôi linh cảm có chuyện không ổn sẽ xảy ra. Sáng nay mắt phải tôi giật dữ lắm. Con mắt này hay báo điềm gở. Chan Chan nói chuyện điện thoại nhỏ xiu, tôi chẳng nghe được cái gì. Nhưng quan sát nét mặt trầm tư của cậu ta thì tôi đoán hơn 99% cuộc đi coi phim này đổ bể. Cái bà chị Trân Châu lại muốn cái gì nữa đây trời???

"Min Min à, ừm... chị Trân Châu bị ngắt xui hiện đang ở trong bệnh viện. Cha mẹ chị ấy bận đi công tác, phải một tiếng sau mới về được. Giờ chị ấy có một mình, không ai làm thủ tục đóng viện phí nên mới gọi cho đảng này." – Chan Chan kể rõ sự việc.

"Nghĩa là giờ cậu phải đến giúp chị ấy chứ gì?"

"Đảng này sẽ đi thiệt nhanh, khoảng một tiếng thôi. Khi cha mẹ chị ấy đến bệnh viện thì đảng này lập tức về đây coi phim với đảng ấy. Được không?"

Tôi giấu tiếng thở dài, cố để gương mặt đừng biểu hiện rõ sự chán chường lẫn khó chịu. Giờ còn có lựa chọn khác ư? Cô chị Trân Châu kia ngất xỉu đang nằm trong bệnh viện, lý nào tôi không cho Chan Chan đến đó. Tôi chả muốn vì chị ta mà tự biến mình thành kẻ ích kỷ.

"Được rồi. Hứa một tiếng sau phải về lại đây đó. Không là tớ coi phim một mình ráng chịu."

"Ô kê, đằng ấy yên chí. Có gì đằng này sẽ gọi điện, đừng lo."

Không lo sao được! Đáng lý đây là cuộc đi chơi giữa hai đứa vậy mà lại thành linh có kẻ thứ ba chen vào. Mà đúng ngay bà chị Trân Châu mới ác chứ. Tôi nhìn theo bóng chạy gấp gáp của Chan Chan, nhủ thầm. Tuy chỉ chờ một tiếng nhưng thú thật tôi lại có cảm giác không yên tâm chút nào. Ừ thì chỉ là cảm giác. Tôi chẳng muốn suy nghĩ nhiều nên mau chóng tiến về chỗ bán vé. Có lẽ nên mua hai suất lúc năm giờ. Vậy là phải đổi qua phim hoạt hình mọi cà răng cẳng tai của tên Chan Chan rồi. Chán. Nghĩ nên làm gì đó cho đỡ buồn trong lúc chờ cậu ta nên mua vé xong tôi đi dạo quanh rạp chiếu phim. Nó khá rộng, đi muốn mòn chân vậy mà chỉ mới hơn mười lăm phút. Tôi chuyển qua xem lại các poster phim đến mười lần, thậm chí còn chơi cả trò "tìm những chi tiết vô lý" trong hình nữa. Kết thúc cái màn hoa mắt này cũng mới mười lăm phút. Còn đến tận nửa tiếng. Má ơi lâu quá! Mệt. Tôi lết lại mấy cái ghế đệm, ngồi phịch xuống. Đưa mắt nhìn người đi qua đi lại trong rạp, tôi biết mình phải ngồi chết dí ở đây hết nửa tiếng. Tôi làm đủ thứ trò linh tinh như lấy điện thoại chơi game, lướt mạng, ngồi đếm ngón chân cả thấy ba mươi sáu lần, tự ngồi đoán thử nội dung phim hoạt hình sắp chiếu vân vân và vân vân. Lát sau nhìn lên đồng hồ, mừng muốn hét lên khi cây kim nhảy đến số mười một. Còn năm phút nữa là năm giờ. Chan Chan sắp về lại rồi. Những người xem suất phim trước cũng túa ra từ phòng chiếu. Chợt, tôi nghe có tiếng mưa rơi. Nhìn ra bên ngoài qua tấm kính lớn, tôi nhăn mặt khi thấy một trận mưa lớn đổ

xuống. Kiểu này thì khổ cho Chan Chan đây, mong là cậu ta có mang theo áo mưa. Đến khi đồng hồ chỉ đúng sáu giờ, tên cool boy vẫn chưa đến.

Mọi người đang lần lượt vào phòng xem phim. Tôi nghĩ có lẽ Chan Chan mắc mưa nên sẽ về chậm một chút. Không sao, lỡ mất vài phút đầu cũng chả nhằm nhò gì. Tôi vẫn đứng đợi với tâm trạng thấp thỏm. Mười phút sau, tôi đưa mắt nhìn về phía cửa thang máy. Thêm năm phút. Mười phút. Mười lăm phút. Đã qua nửa tiếng rồi mà tôi chẳng thấy mặt mũi tên đáng ghét đó đâu. Lý nào không những mắc mưa còn kẹt xe? Tôi tự nhủ mình hãy nhẫn nại chờ. Và tiếp theo thêm ba mươi phút trôi qua. Tôi bắt đầu cảm thấy bất an. Trễ đến hơn một tiếng thì chắc chắn có vấn đề. Đã bảy giờ. Không thể như vậy nữa, tôi lấy điện thoại ra bấm số gọi cho Chan Chan.

« Số máy quý khách gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui... »

Tôi dập máy khi chưa nghe xong câu dở hơi từ tổng đài. Tên Chan Chan này điện thoại hết pin hay khoá máy đây. Lúc cần thiết thì lại không gọi được. Vậy mà ban nãy cứ nói rằng, có gì sẽ gọi nên hãy yên tâm. Yên tâm cái đầu cậu! Tôi hậm hực ngồi phịch xuống ghế. Mưa bên ngoài vẫn nặng hạt. Bên trong, tôi ngồi chờ với chiếc đồng hồ đều đặn kêu tích tắc, kéo thời gian trôi đi dài vô tận. Tự dưng tôi cảm thấy mệt mỏi và buồn kinh khủng.

Thêm mười lăm phút. Rồi bốn mươi phút nữa qua đi. Tôi gác điện thoại. Tôi đã gọi cho Chan Chan gần chục lần nhưng lúc nào cũng chỉ nghe câu nói không liên lạc được của tổng đài. Giờ thì tôi sao nhỉ? Chỉ ngồi lặng thinh. Mắt nhìn chăm chăm chiếc đồng hồ. Tay còn giữ hai vé xem phim đã quá giờ. Vậy là tên Chan Chan đó không trở lại rạp chiếu. Tôi không rõ cậu ta gặp sự cố hay... vì mãi ở bên cạnh cô chị Trân Châu mà quên mất tôi. Ngồi chờ đợi hơn ba tiếng

đồng hồ thì bản thân mới phát hiện mình hoàn toàn bị bỏ rơi rồi. Rạp bắt đầu thừa thớt người. Bà lao công đang cầm cùi quét dọn rác trên sàn. Tôi tiếp tục ngồi yên và nhìn cửa thang máy không chớp mắt. Tôi vẫn hy vọng Chan Chan sẽ đến dù đã trễ. Giống như cái lần tôi chờ cậu ta ở quán trà sữa.

"Con đứng lên cho dì quét chỗ này một chút."

Tôi sực tỉnh và thấy bà lao công đứng trước mặt. Tôi không hiểu vì sao mình lại cố gắng nở nụ cười gượng gạo với bà ấy rồi chậm rãi đứng dậy. Xé hai tấm vé phim vứt vào sọt rác, tôi xuống tầng trệt của rạp phim bằng lối cầu thang thoát hiểm. Lúc tôi đứng ở ngay cửa rạp thì đúng bảy giờ. Trời cứ mưa như trút nước. Tôi không chờ Chan Chan mà sẽ về nhà bằng xe buýt. Tôi dầm mưa để đi đến trạm. Bước hối hả trên đường, tôi để mặc màn mưa lạnh buốt tuôn xối xả xuống người. Lòng tôi đang rất giận và buồn vô cùng. Tôi nghĩ đến Chan Chan. Cả cô chị Trân Châu đó. Và nghĩ về mình. Tôi thấy bản thân chẳng khác nào con ngốc. Tự dưng mắt cay xè muốn khóc. Nhưng tôi không kiềm mà để nước mắt chảy ra. Trời đang mưa nên sẽ không ai biết có nước mắt trên gương mặt ướt đẫm của tôi. Dù cơ thể lạnh run ấy vậy tôi thích cảm giác đó. Tưởng chừng như được gột rửa. Ừ, mưa cứ cuốn trôi hết đi những ảm ức, những nỗi buồn chiếm ngự trái tim, những sự giận dữ và tất cả cảm xúc tồi tệ trong tôi.

Tôi bước lên xe buýt với bộ dạng ướt sũng thảm thương chẳng thua gì con chuột lột. Lác đác vài người trên xe nhìn tôi với vẻ hiếu kỳ tò mò. Tôi mặc kệ. Giờ chả còn lòng dạ nào quan tâm đến thiên hạ. Muốn nói muốn bàn muốn cười hay gì cũng được tùy các người. May hàng ghế sau cùng còn trống. Tôi đi vội xuống rồi ngồi mạnh lên chiếc đệm bị rách vài chỗ, bung cả lò xo. Tôi đưa tay lau mặt cho trôi hết nước mưa. Đây có lẽ là chuyến xe buýt cuối cùng của ngày. Ngồi khoảng vài phút, tôi lấy điện thoại ra xem. Màn hình vẫn đen thui.

Không hề có bất kỳ cuộc gọi nào của Chan Chan. Nhắm mắt. Tôi thở ra thật mạnh rồi cất nhanh điện thoại. Đến nước này thì chẳng còn gì để hy vọng. Đừng mãi ngốc nghếch nữa... Trạm xe buýt cách nhà Chan Chan một đoạn. Tôi tiếp tục dầm mưa đợt hai. Lúc về đến nhà thì trông tôi còn thảm hơn chuột lột khi cả người lẫn cặp sách ướt nhem. Chị Hoà Trâm và chị Hồng Anh ngồi ở phòng khách, thấy tôi về một mình lại với bộ dạng tệ hại như thế thì cả hai vừa kinh ngạc vừa hốt hoảng. Chị Hồng Anh hấp tấp đi lấy khăn, còn chị Hoà Trâm thì không ngừng hỏi: "Sao em lại dầm mưa? Chan Chan đâu? Nó bỏ em một mình thế à?" Tôi không nhớ mình đã đáp những gì nhưng hình như một cơn choáng váng kéo đến rồi tiếp theo đầu óc tôi chẳng hề đọng lại chút hình ảnh hay lời nói nào nữa.

... Tôi cựa mình tỉnh giấc vì nghe bên tai có âm thanh nói chuyện hơi ồn ào. Tôi đang nằm trên chiếc giường quen thuộc. Không gian xung quanh tối om, chỉ có ánh sáng mờ ảo của cái đèn ngủ. Tôi đoán đây là phòng mình. Tôi lờ mờ nhớ lại những sự việc xảy ra cách đây vài tiếng. Tôi giận tên Chan Chan nên đón xe buýt về. Hẳn vì dầm mưa nên đầu choáng váng và tôi ngất đi thì phải. Đây là lần đầu tiên tôi xỉu. Khi đó đầu óc xoay vần khiến tôi say sẩm mặt mày rồi chả biết trời trăng gì ráo. Giọng tranh cãi của hai người nào đấy ở bên ngoài bấy giờ khiến tôi để ý. Là một nam một nữ. Phải mấy phút sau tôi mới biết là chị Hoà Trâm với Chan Chan. Vậy ra, cậu ta đã về. Sao không ở trong bệnh viện luôn cho rồi, về chi.

"Em nghĩ sao mà lại để Min Min về nhà một mình đêm khuya? Đã thế trời còn mưa lớn."

Đây là giọng chị Hoà Trâm. Chị ấy đang chất vấn tên Chan Chan về cái tội bỏ mặc tôi.

"Em thật sự không ngờ Min Min về trễ và dầm mưa. Em cứ tưởng cậu ấy rời khỏi rạp chiếu sớm hơn khi không thấy em quay lại. Em

muốn gọi cho cậu ấy nhưng điện thoại hết pin."

Hoá ra điện thoại của Chan Chan hết pin. Thảo nào gọi bao nhiêu lần cũng chẳng được. Nhưng dù thế không có nghĩa là tôi bỏ qua. Hiện tại, tôi vẫn còn rất rất giận cậu ta đấy.

"Đáng lý em nên tranh thủ việc của Trân Châu và về rạp chiếu phim đón Min Min."

"Chuyện trong bệnh viện là ngoài ý muốn. Vì trời đột nhiên mưa to nên cha mẹ chị Trân Châu không kịp trở về. Chị ấy lại nửa tỉnh nửa mê và chỉ có một mình nên em đành ở lại bên cạnh. Mãi gần 8h30 cha mẹ chị ấy mới đến. Em thấy trời tối với lại mưa to nên nghĩ Min Min cũng đã về nhà vì vậy em không quay lại rạp chiếu phim."

Tiếng chị Hoà Trâm thở dài rồi tiếp, giọng nhẹ nhàng hơn khi nãy:

"Sáng mai, em lựa lời giải thích cho Min Min hiểu. Chắc nó giận em nên mới dầm mưa."

"Vâng, em biết rồi."

Âm thanh nói chuyện tắt hẳn, chỉ còn tiếng bước chân vang khẽ. Rất nhanh, không gian trở nên yên ắng. Tôi nằm nghiêng người sang trái, mắt nhìn đăm đăm vào màn đen bao phủ khắp phòng. Nguyên nhân của việc Chan Chan không đến rạp chiếu phim là vì cha mẹ của cô chị Trân Châu đó không về kịp nên cậu ta quyết định ở lại bệnh viện bên cạnh "người yêu cũ". Chan Chan lo chị ta ở bệnh viện một mình vậy còn tôi? Tôi cũng chỉ một mình chờ đợi tên cool boy đáng ghét đó thôi. Rốt cuộc thì giờ tôi đã hiểu ai mới thật sự là người quan trọng trong lòng Chan Chan. Đáng buồn thay, người ấy không phải Min Min tôi.

Chương 40: Một người tốt

Ngày 4 tháng 4

Sáng rời khỏi phòng, tôi nghe rõ tên Chan Chan gọi mình ở phía sau nhưng vẫn giả vờ làm lơ. Tôi bước nhanh xuống dưới nhà để còn làm cái màn "chào cờ" thường niên. Lúc cùng mọi người vào phòng bếp chuẩn bị dùng bữa, tôi cố tình ngồi cạnh chị Hoà Trâm trong khi bình thường tôi ngồi kế Chan Chan. Cũng may cha mẹ chồng và anh Dũng Văn không mấy để ý việc này. Riêng chị Hoà Trâm và chị Hồng Anh thì hiểu. Bởi đêm qua hai chị ấy đã thấy tôi về nhà với bộ dạng thảm hại cỡ nào. Còn tên Chan Chan tuy không nói gì nhưng thỉnh thoảng cậu ta đưa mắt nhìn sang tôi. Hiển nhiên tôi tiếp tục trò giả ngây, vờ như không thấy không biết. Không phải tôi cố tình làm giả hay đùa giỡn với tên cool boy mà sự thật tôi vẫn còn đang giận. Và thiết nghĩ, cơn giận này sẽ kéo dài so với mấy lần trước. Bữa sáng kết thúc. Khi cha mẹ chồng, anh Dũng Văn rời bàn thì tôi liền lập tức đứng dậy:

"Em đi học đây ạ."

"Em không chờ Chan Chan chờ đến trường à?" – Chị Hồng Anh hỏi.

"Dạ, hôm nay em muốn đón xe buýt."

Tôi rời phòng bếp nhanh chóng và còn nghe giọng chị Hoà Trâm giục tên Chan Chan đuổi theo. Không muốn thấy mặt hay nói chuyện với cậu ta nên tôi mang giày vào thật cấp tốc rồi ra khỏi nhà mau lẹ. Ấy vậy tên Chan Chan vẫn chạy theo kịp, còn dắt cả chiếc martin.

"Đằng ấy chờ một chút."

Chan Chan nắm tay tôi kéo lại. Bực mình, tôi giật nhẹ tay ra và xoay lại bảo:

"Hôm nay tớ tự đón xe buýt đến trường, khỏi cần cậu cool boy chở."

"Đằng ấy giận đằng này chuyện hôm qua phải không? Nghe đằng này giải thích vài câu..."

"Chẳng có gì phải giải thích cả. Cậu bỏ tớ lại một mình. Là thế đó."

"Không phải đằng này muốn bỏ đằng ấy. Điện thoại đằng này hết pin, chị Trân Châu lại ở một mình tại bệnh viện trong tình trạng mê man. Đằng này tưởng đằng ấy về nhà sớm rồi. Mà sao đằng này lại dầm mưa vậy? Lỡ ngã bệnh thì sao? Để xem có sốt không."

Chan Chan đặt tay lên trán tôi đo thử nhiệt độ. Tôi thấy khó chịu trước thái độ ân cần ấy. Đơn giản vì giờ đối với tôi những hành động quan tâm từ cậu ta giống giả tạo. Một cách hăm hực, tôi gạt tay Chan Chan ra đồng thời xoay lưng bước nhanh. Phía sau, cậu ta không ngừng gọi lớn và lại chạy theo... Tôi mừng khi vừa ra trạm xe buýt ngoài đầu đường là đúng lúc có chuyến xe đến trường vừa đỗ ịch lại. Gần kiểu phóng như bay, tôi nhanh chóng lên xe. Lúc xe buýt lăn bánh chạy đi tôi thoáng nghe giọng Chan Chan gọi thật to. Ngồi ở hàng ghế cuối cùng, tôi chậm rãi quay ra sau. Qua tấm kính hình chữ nhật, tôi thấy Chan Chan đạp chiếc martin đuổi hối hả theo sau đuôi xe buýt. Nhưng chỉ được một đoạn thì cậu ta bị bỏ lại phía sau khá xa. Không còn thấy bóng tên cool boy nữa, tôi khẽ quay người trở lại. Gần nửa tiếng sau, xe buýt dừng trước cổng trường Q. Tôi lập tức bước xuống rồi đi mau về phía dãy phòng học. Tôi biết Chan Chan nhất định đến lớp 11B10 để tìm gặp mình nên từ đây cho đến lúc chuông báo vào học vang lên thì tôi sẽ ở yên tại nơi bí mật của bản

thân. Đó chẳng phải chỗ thâm sơn cùng cốc gì mà là hành lang phía sau dãy phòng học khối mười ở tầng ba. Sáng khối mười nghỉ nên khá vắng vẻ, ít học sinh qua lại. Giờ thì tôi muốn yên tĩnh. Ấy vậy chưa đầy hai mươi phút, tôi nghe giọng Thuý Nga vang lên: "Biết ngay bồ ở đây."

Tôi quay qua thấy con bạn thân đang đi lại gần. Nó ngồi xuống bên cạnh.

"Bồ có chuyện buồn hả? Ban nãy Chan Chan qua lớp tìm bồ mà không có."

"Gần như thế. Hiện tại, tớ không muốn gặp mặt hay nói gì với tên cool boy đáng ghét ấy."

"Giữa hai người lại xảy ra chuyện gì vậy? Giận hờn vu vơ sao?"

"Tớ không thích nói đâu."

"Ok, thế thì tớ sẽ đi gặp Chan Chan và báo cậu ấy biết bồ đang ở đây trốn."

Công nhận, con Thuý Nga ngày càng cao tay. Dám giờ cả chiêu đe dọa với tôi. Nhưng mà tôi bị nó dọa trúng "chỗ nhức" rồi nên không chịu thua cũng không được. Nản dã man.

"Rồi, tớ sẽ kể nhưng hứa không được gặp tên Chan Chan nha chưa?"

Thuý Nga gật đầu lia lịa với bản mặt vừa đắc ý vừa hứng chí. Sau vụ này tôi rút ra kinh nghiệm: không nên cho đứa bạn thân nhất biết nơi bí mật của mình. Thề nhất định vậy. Thở dài thiệt dài, tôi bắt đầu kể hết mọi việc xảy ra chiều hôm qua. Nghe xong, Thuý Nga dừng

người lên chưng hửng, mắt mở trừng trừng kiểu như tôi vừa cướp bồ nó xong:

"Trời đất! Chan Chan dám đối xử thế với bồ hả? Thiệt quá đáng! Cậu ta ỷ mình là cool boy thì có thể bỏ mặt người khác ư? Tưởng mình có giá sao!"

"Khế cái mồm thôi, bà già! Định báo động cho tên Chan Chan biết đấy à?"

"Biết rồi nhưng không nhịn được. Tớ thấy ấm ức thay cho bồ đấy! Không thể để hai người kia đến với nhau dễ dàng. Đúng là tình cũ không rủ cũng tới. Chí Hùng nói chả sai, bà chị Trân Châu về nước là muốn tìm Chan Chan làm người thay thế. Còn Chan Chan nữa, đâu ra đó cho đàn ông chứ, gì mà bắt cá hai tay kiểu này."

Nghe Thuý Nga trách mắng Chan Chan và cô chị Trân Châu khốc liệt, tôi chán nản. Nó còn bức bình hơn cả tôi – kẻ trong cuộc. Lát sau, con bạn thân hạ giọng hỏi: "Giờ bồ tính sao?"

"Chả tính với toán, sao với trăng gì ráo. Giờ tớ chỉ muốn yên tĩnh. Nếu được tớ mong tránh mặt Chan Chan một thời gian. Lòng tớ khó chịu và giận lắm."

"Giận là đúng. Bồ thế còn hiền, gặp tớ là nhất định cho Chan Chan phải khóc hận."

Trông cái môi chề vầu lên của Thuý Nga mà tôi dù đang buồn cũng không nhin cười được. Đúng lúc, chuông báo vào học vang lên. Tôi và Thuý Nga phải về lớp. Trên đường đi hai đứa chẳng nói với nhau lời nào. Chỉ có những tiếng thở dài khe khẽ.

Ra chơi, tôi vẫn tiếp tục màn trốn tên Chan Chan. Thuý Nga cũng đi

với tôi. Nó bảo, giờ bắt đầu thấy "không ưa" tên cool boy rồi. Đến chiều tan trường, tôi tranh thủ lúc cô Tiên vừa rời lớp là lập tức phi ra ngoài cổng trường mau lẹ mà chả kịp nói với Thuý Nga câu nào luôn. Tôi không thể chần chừ ở lại tán gẫu với nó vì có thể sẽ gặp Chan Chan. Giống buổi sáng, tôi đón xe buýt nhưng không phải về nhà mà là đến lớp tiền sản của cô Bích. Chiều qua trong lúc đợi tên đáng ghét kia thì tôi nhận được cuộc gọi của cô chiều nay sẽ học bù cho hôm chủ nhật tuần trước. Tôi chả nói gì với Chan Chan về việc này. Cũng tốt, một mình tôi đến lớp học là đủ. Đưa tiền cho anh kiểm vé xong, tôi nghe chuông điện thoại reo. Cầm lên xem, đoán ngay tên Chan Chan gọi. Tức nên tắt cái rụp. Sợ cậu ta chai mặt gọi lần nữa, tôi bấm nút tắt nguồn. Khoẻ. Khỏi bị làm phiền. Tôi muốn Chan Chan biết, tôi đang giận thật sự chứ không phải đùa đâu. Xe buýt đỗ ịch ngay trạm. Tôi bước xuống đúng lúc tình cờ thấy chị Hiền Lan hôm bữa trong lớp tiền sản. Chị ấy đang gặp khó khăn với mấy cái túi lằng nhằng. Tôi liền đi lại và mau chóng cất tiếng: "Để em giúp chị."

Chị Hiền Lan ngược lên nhìn tôi hồi lâu rồi đột nhiên reo lên:

"A, em là Min Min! Cái cô bé uống nhầm rượu nho rồi bị dính bầu với cậu cool boy."

Tôi cười gật đầu đồng thời nghĩ: Coi bộ, "scandal" uống nhầm rượu nho của mình đã trở nên "nổi tiếng" rồi đây. Mà chị ấy muốn mọi người xung quanh để ý tôi hay sao mà la to thế nhỉ.

"Mấy túi này nặng, em lại nhỏ con và đang mang thai thế xách nổi không?"

"Em thấy cũng nhẹ, được mà. Coi vậy chứ em mạnh lắm."

Lưỡng lự hồi lâu chị Hiền Lan cũng đồng ý để tôi giúp. Tôi xách hai túi lên thử. Ôi dào, nhẹ hều. Chị Hiền Lan trông có vẻ thoải mái hơn

khi chỉ còn cầm có ba túi. Tiếp, hai chị em cùng rảo bước đến nhà cô Bích. Trên đường đi, để bớt buồn tẻ tôi liền gởi chuyện hỏi:

"Bạn trai chị đâu mà sao không đi cùng chị cầm phụ mấy túi đồ này?"

"Anh ấy đòi nào phụ chứ." – Chị Hiền Lan thở dài – "Chị gọi điện cả chục lần mà anh không thèm bắt máy nữa là. Từ ngày chị có thai, anh viện cớ tránh mặt. Chán lắm em ạ."

"Sao vô trách nhiệm thế?"

"Chị với anh ấy đều còn là sinh viên. Quen nhau hồi năm I sau đó cả hai dọn về ở chung. Lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy. Để rồi kết quả cho việc sống chung là cái thai năm tháng trong bụng chị hiện giờ. Dù đã phòng ngừa mà vẫn dính. Lúc nghe chị báo đã có bầu, anh im re chả nói gì nhưng nhìn mặt là chị biết anh không thích đứa con này."

"Đúng là vô lương tâm. Chị còn cần hạng con trai đó chi nữa?"

"Chị biết giờ anh xem chị như gánh nặng. Thấy anh cứ viện cớ tránh mặt, ngày nghỉ cũng ít khi gặp nhau, chị buồn và nhiều lúc muốn cắt đứt quan hệ cho rồi. Nhưng làm không được, chị không nỡ buông tay anh em ơi. Là vì còn thương nên mới níu kéo vô vọng. Đôi khi chị nghĩ, liệu mình có đang dùng cái thai này ràng buộc anh chẳng. Chị xấu xa quá."

Tôi bất động khi nghe chị Hiền Lan nói vậy. Tự dưng lời của cô chị Trân Châu trước đây lại xuất hiện trong đầu tôi, về việc tôi có dùng đứa bé để ràng buộc Chan Chan. Liệu, đây là sự níu kéo vô vọng? Vốn dĩ, Chan Chan không dành tình cảm cho tôi. Thế phải chăng tôi đang giữ cậu ta cho riêng mình một cách ích kỷ? Chan Chan có thấy tôi là gánh nặng? Chợt, tiếng chị Hiền Lan vang lên:

"Mang thai mà đi học thì cực. Nhiều lúc thầy đang giảng bài, chị xin đi vệ sinh hoài. Bạn bè dòm ngó, xì xầm. Nhiều lúc ngại quá chẳng dám nhìn ai. Gần như cả giảng đường biết chị có thai. Ban đầu chị xấu hổ lắm nhưng về sau thì quen dần. Dẫu sao đại học cũng không đến nỗi. Còn em đang học mười một hả? Vậy mà can đảm mang bụng bầu đến trường?"

"Tại bạn bè thầy cô chưa biết em mang thai. Em hy vọng sẽ không ai phát hiện ra điều này cho đến tháng năm, sau khi thi xong. Em muốn hoàn thành hết năm mười một rồi nghỉ."

"Ừm, chị hiểu rồi. Vậy lỡ như nếu em bị phát hiện thì sao?"

"Nếu phải đến nước đó thì có lẽ em buộc phải nghỉ học. Bạn bè sẽ đồn ầm ĩ, dị nghị đủ thứ. Ban giám hiệu không cho phép điều này xảy ra đâu."

"Khổ, mấy em còn đang đi học mà dính bầu. Việc học dở dang, tương lai chẳng biết ra sao."

Lời than thở của chị Hiền Lan khiến tôi thêm chán nản. Giờ chỉ còn cách chờ xem chuyện đến đâu hay đến đó. Vài phút sau, hai chúng tôi đến nhà cô Bích. Rất nhanh, cả hai đi lên lầu bước vào lớp. Vừa thấy tôi là Thu Cúc đã mỉm cười bảo ngay: "Tưởng chị nghỉ."

"Chị tan học hơi trễ nên đến gần sát giờ luôn." – Tôi ngồi vào bàn.

"Mà hôm nay anh cool boy bữa trước hồng đi cùng với chị ạ?"

Tôi cười cười, gạt đầu cho qua rồi bất chợt thấy trên hai cánh tay Thu Cúc có vài vết bầm tím. Ngạc nhiên, tôi liền chỉ vào những vết tích kỳ lạ ấy và hỏi: "Em bị đánh hả?"

"Dạ, cha em đánh."

"Trời, cha em dã man vậy? Ông biết em mang thai mà tàn bạo thế sao?"

"Từ lúc em mang thai, cha đánh em hoài. Cha mắng em làm xấu mặt gia đình. Có lần cha còn muốn đưa em đến bệnh viện phá thai may mẹ em cản. Cha em không thích đứa bé này."

Nhìn gương mặt hồn nhiên phản phát nỗi buồn của Thu Cúc khiến tôi nhớ về Tường Vi. Cha cô bé, thầy Tuấn, cũng không thích cái thai em mang. Thầy ấy cũng trách mắng em. Chẳng hiểu sao lòng tôi dấy lên nỗi lo lắng mơ hồ. Tôi sợ... Thu Cúc sẽ có kết cục thương tâm giống Tường Vi. Nghĩ ngợi một hồi tôi liền nói với cô bé mười bốn tuổi:

"Thu Cúc nè, hay là chị em mình trao đổi số điện thoại nhé. Có gì muốn tâm sự thì gọi điện cho nhau. Em thấy được chứ?"

"Dạ, tất nhiên. Thế thì còn gì bằng."

Tôi và Thu Cúc cùng lấy điện thoại ra, lưu số của nhau. Sau khi bấm nút Save xong, tôi không quên nhắc lại câu này với cô bé:

"Nhớ nhé, nếu có xảy ra chuyện gì hoặc cha em định làm gì em thì nhất định phải gọi điện cho chị. Chị sẽ giúp em. Ok?"

Dù khó hiểu trước dáng vẻ nghiêm túc của tôi nhưng Thu Cúc vẫn gật đầu liên tục... Gần bảy giờ tối, lớp tiền sản mới tan. Tôi bước nhanh ra trạm xe buýt vì sợ lỡ mất chuyến cuối. Đang ngồi chờ với vẻ sốt ruột thì tôi giật mình khi tiếng Thuý Nga sang sàng: "Ủa, Min Min?"

Quay qua, tôi thấy Thuý Nga chạy lại gần. Phía sau còn có một anh lạ mặt đang dắt chiếc xe máy hiệu Yamaha. Đứng trước mặt tôi chưa bao nhiêu là con bạn này đã hỏi:

"Trể vậy mà sao bồ còn ở đây? Qua tuốt quận ba làm chi vậy?"

"Tớ đến lớp tiền sản học, vừa mới tan."

"Lớp tiền sản là gì?"

"Tức là dành cho những cặp vợ chồng chuẩn bị làm cha mẹ. Có nói cậu cũng chả hiểu đâu. Mà cậu đi đâu giờ này? Lại đi với anh nào lạ hoắc thế?"

Tôi thấy Thuý Nga thoáng nghĩ ngợi rồi quay ra sau nói nhỏ vào tai anh chàng nọ. Cả hai tranh luận thì thầm quái gì chẳng rõ nữa. Lát sau, Thuý Nga xoay lại nhìn tôi bảo:

"Đây là anh họ tớ, tên Quang. Thôi thì giờ để anh đưa bồ về nhà nha. Bảy giờ hơn rồi, xe buýt nghỉ mất bóng, bồ có chờ cũng thế thôi."

"Nhưng được không? Sao tự dưng lại bảo anh họ cậu chở tớ về. Còn cậu?"

"Nhà Chan Chan với nhà tớ ngược hướng nên để anh Quang chở bồ về trước rồi anh sẽ quay lại đón tớ sau. Ok, quyết định thế đi! Anh Quang không phiền đâu."

Hình như để khẳng định thêm điều Thuý Nga nói hay sao mà anh Quang đó liền bảo: "Em cứ lên đi, anh chở về nhà cho. Đi xe máy thì dễ mà."

Mau chóng, Thuý Nga ra phía sau đặt tay lên lưng tôi và đẩy tôi đến chỗ anh Quang nọ. Trước cảnh bị ép bởi hai cái miệng, không còn cách nào khác tôi đành leo lên xe. Anh Quang rồ máy còn Thuý Nga vẫy vẫy tay tạm biệt tôi. Khi chiếc Yamaha lao ra đường thì tôi ngoảnh đầu lại nhìn và thấy con bạn thân đang lấy điện thoại ra gọi cho ai đấy. Tóm lại tôi cảm giác cái chuyện này không ổn chút nào... Nghe tôi nói địa chỉ nhà Chan Chan xong thì anh Quang hỏi:

"Vậy ra em là Min Min? Thuý Nga hay nói về em cho anh nghe."

"Dạ... Chắc là nói xấu em chứ gì."

"Không, Thuý Nga khen em nhiều lắm. Hai đứa thân nhau năm năm mà."

Chất giọng nhẹ nhàng của anh Quang này tự dưng khiến tôi cảm nhận một sự gần gũi. Kiểu như đây là người mình sẽ nói chuyện thoải mái được. Lần đầu tiên tôi có cảm giác yên tâm đối với một người lạ mặt mình chỉ vừa mới quen cách đây vài phút. Chỉ nửa tiếng sau là anh Quang đã chở tôi về đến nhà Chan Chan. Xuống xe và tháo nón bảo hiểm ra, tôi cười:

"Cám ơn anh nhiều lắm."

"Không có gì, cô bé. Vào nhà ăn tối rồi ngủ sớm, sáng mai tỉnh dậy mọi chuyện sẽ ổn."

Tôi tròn xoe mắt nhìn anh Quang. Anh nháy mắt mỉm cười tinh quái với tôi. Rất nhanh, anh phóng chiếc Yamaha chạy đi khuất dần vào màn đêm đen kịt. Chẳng hiểu sao tôi lại cười một mình. Chậm rãi quay qua, tôi bất ngờ lẫn ngạc nhiên khi thấy Chan Chan đứng ở ngay cổng tự lúc nào. Cậu ta khoanh tay và nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quặc. Vẻ như cuộc trò chuyện ban nãy giữa tôi với anh Quang, Chan Chan

đều chứng kiến hết. Lấy lại dáng vẻ bình thường, tôi bước nhanh đến gần cổng rồi đi ngang qua. Nhưng Chan Chan đột ngột nắm tay tôi giữ lại.

"Đằng ấy đi đâu mà giờ này mới về? Điện thoại cũng khoá máy."

Giống buổi sáng nay, tôi giật nhẹ tay ra đồng thời nhìn tên cool boy đáp cho có lệ: "Tớ đến lớp tiền sản học, không được à?"

"Thế sao đằng ấy không nói cho đằng này biết?"

"Xin lỗi, tớ quên. Mà tớ thích đến đó một mình. Chả lẽ lúc nào chúng ta cũng phải đi cùng?"

"Được rồi, xem như chuyện này tạm gác sang bên. Vừa rồi, ai chờ đằng ấy về vậy?"

Tôi bắt đầu thấy khó chịu trước cách gặng hỏi của tên Chan Chan nên bảo:

"Một người quen."

"Người quen? Đằng ấy quen con trai lớn tuổi hơn từ khi nào? Anh ta tên gì, ở đâu?"

"Này Chan Chan, tớ nghĩ mình không nhất thiết phải trả lời những điều vớ vẩn đó của cậu."

Dứt lời, tôi lập tức bỏ đi nhanh vào trong nhà. Mấy giây sau, tôi nghe tiếng rầm rầm ngoài cổng. Tên Chan Chan bộ phát khùng hay sao mà đi đá cửa? Mặc xác cậu ta. Rõ hâm.

SHOW PHÒNG VẤN NHANH - KHÁCH MỜI "ĐẶC BIỆT" TRẦN

THUÝ NGA.

(Nhật ký mang thai tuổi 17)

Hôm nay Phóng Viên (PV) sẽ làm một bài phỏng vấn Trần Thuý Nga – bạn thân Min Min. Mục đích là để... ừm, giúp các độc giả hiểu hơn về những chương cuối của tác phẩm Nhật ký mang thai khi 17, "con cưng" của VAT.

PV: Xin chào, bạn có phải tên Trần Thuý Nga?

– Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Mà này, Thuý Nga (TN) chứ không phải Thuý Kiều nhé. Tôi còn xinh hơn "Thuý" Kiều và Hằng "Nga" đó. *vuốt tóc*

PV: (cười) Vâng. Thuý Nga có thể nói sơ sơ về mối quan hệ của bạn với Min Min? Trong tác phẩm, hai người rất thân.

TN: Sai. Nói đúng hơn, tôi với Min Min là tỷ muội sống chết cùng nhau. Chỉ câu đó thôi tôi nghĩ mình không cần nói nhiều về mối quan hệ của hai đứa.

PV: Thật ngưỡng mộ. Vậy bạn có cảm giác ra sao khi hay tin Min Min mang thai và về nhà Chan Chan làm dâu?

TN: Vừa chấn động vừa không phục.

PV: Tại sao?

TN: 17 tuổi mà mang thai không chấn động sao được. Còn không phục là vì cậu ấy lại mang thai với cool boy khối 11.

PV: Thuý Nga nghĩ gì về Chan Chan – người được xem là "biểu

tượng" khối 11 trường Q đồng thời là chồng chưa cưới của Min Min?

TN: Tôi nhớ Min Min từng miêu tả về Chan Chan thế này: là hot boy trong trường. Khá bảnh. Đào hoa. Có má lúm đồng tiền. Thích bẻ trộm cành mai nhà người khác. Mê chè. Dễ dụ. Học karate đai đen tứ đẳng. Đi học bằng martin. Khoái chơi nổi. Vờ ra vẻ tử tế. Thường làm trò anh hùng. Ngu mà hay tỏ ra nguy hiểm... Tôi đồng tình với tất cả những điều đó. Và giờ tôi thêm cho cậu ta một điều nữa: bắt cá hai tay.

PV: Sao bạn lại bảo Chan Chan bắt cá hai tay?

TN: Không đúng ư. Hiện tại, không chỉ có Min Min mà Chan Chan còn "lãng nhăng" với tình cũ là bà chị TRÂN CHÂU.

PV: Lỡ mối quan hệ của hai người chỉ đơn giản là chị em cùng trường?

TN: Sự việc rành rành trước mắt thì chả ma nào tin đó chỉ là quan hệ chị em bình thường. Chan Chan vì bà chị Trân Châu mà bỏ mặc Min Min dầm mưa về nhà. Chưa kể, cứ hễ chị ta phone là Chan Chan bỏ mặc tất cả để đến đó.

PV: Ừm, cũng đúng. Lần này Min Min giận Chan Chan thật sự?

TN: Bất cứ cô gái nào lâm vào tình cảnh như thế cũng sẽ giận.

PV: Thế thì Chan Chan nên làm gì để chuộc lỗi với Min Min nhỉ?

TN: Cái đó tôi không biết. Quan trọng, cậu ta phải để Min Min thấy sự chân thành của mình. Vết thương chỉ có thể chữa lành bằng yêu thương thật sự.

PV: Trong chương 39, có phải Min Min quen một anh chàng tên Quang? Nghe nói, đấy là anh họ của Thuý Nga?

TN (hồ hởi): Chính xác. Anh Quang cao lớn, cũng bánh bao, lại chạy Yamaha chứ không martin như Chan Chan.

PV: Tại sao lúc ở xe bus, Thuý Nga không nói anh Quang chở hai người luôn?

TN: Nếu có tôi về chung thì "kế hoạch" sẽ bị phá hỏng.

PV (tò mò): Kế hoạch gì vậy?

TN (ngheh mặt): Bí mật. Khúc cuối sẽ bật mí.

PV: Tò mò quá. Tôi thấy kịch tính nhất là buổi chiều hôm sau, anh Quang và Chan Chan "giành" nhau việc đưa Min Min về nhà. Kết quả Min Min theo ai?

TN: Đến đó sẽ biết.

PV: Hình như chị Trân Chân đột nhiên xuất hiện ngay lúc đó?

TN: Đúng! Min Min rất tức giận. Tôi cũng vậy.

PV: Sau sự hiểu lầm lần này, về như gần cuối Min Min và Chan Chan đã "đụng" phải một vấn đề rất nghiêm trọng.

TN: Phải. Chính điều đó khiến cả hai chia tay thật sự.

PV: Thế họ có quay lại với nhau?

TN: Tôi mà nói thì tác giả sẽ giết tôi mất.

PV: Mọi người đang thắc mắc, Nhật ký mang thai khi 17 sẽ kết thúc HE hay SE? Thuý Nga có thể bật mí một tí.

TN: Chờ đợi là hạnh phúc. Hãy tin điều ấy. (tất nhiên chỉ là chờ trong một khoảng thời gian vừa phải và nhất định).

PV: Cảm ơn Thuý Nga đã cung cấp thông tin này. Câu hỏi cuối cùng trước khi kết thúc bài phỏng vấn: Thuý Nga có thể chia sẻ với mọi người bạn thích chương nào nhất trong 54 chương của NKMTK17?

TN (suy nghĩ): Ừm, hẳn là chương 53: Cùng về nhà nhé vợ. Chương đó khá cảm động. Tôi thích Chan Chan của lúc đó.

PV: Cảm ơn Thuý Nga đã bỏ thời gian ra tham gia cuộc phỏng vấn. Tôi chúc bạn sức khỏe, may mắn, thành công.

TN (dùng dằng): Sao hồng chúc người ta ngày càng xinh đẹp và sớm có boyfriend???

PV (cười cười): Vâng, tôi xin thêm hai điều chúc đó vào nữa. Tạm biệt.

Chương 41: Cắt tóc

Ngày 5 tháng 4

Hôm nay lại bắt đầu một ngày mới. Và tôi vẫn tiếp tục lặp lại những chuỗi hành động này: ra khỏi phòng giả vờ không nghe tên Chan Chan gọi. Tiếp tục ngồi kế chị Hoà Trâm khi cùng cả nhà vô bàn dùng bữa sáng. Phi như bay ra khỏi nhà để lao đến trạm xe buýt. Cuối cùng khi đến trường là tìm nơi bí mật riêng để yên tĩnh. Lần này, tôi chọn chốn "thanh tịnh" của mình là phía sau trường. Hiển nhiên, tất cả những điều này là vì không-muốn-chạm-mặt-Chan Chan. Chỉ mới có hai ngày làm theo "quy trình" trên mà tôi cảm tưởng như một tuần rồi. Kiểu này, nếu cứ tiếp tục như thế thì chán ngán đến dường nào. Đang thờ dài liên hồi, tôi chợt nghe tiếng Thuý Nga nữa. Phải công nhận con này ghê gớm. Tôi trốn ở đâu là nó tìm ra được hết. Hay nó lén cài thiết bị theo dõi trên người tôi mà tôi không biết.

"Ê, đêm qua anh Quang chở bồ về nhà có gặp Chan Chan không?"

"Có. Mà chi?"

"Ồ, vậy cậu ta phản ứng sao?"

"Tên Chan Chan đứng ngay cổng nhìn tởm chằm chằm ấy. Đã thế còn gặng hỏi tùm lum về anh Quang. Bực quá tở vào nhà luôn. Rồi thì nghe cậu ta đá cửa rầm rầm ở bên ngoài. Điên."

Nghe tôi nói xong, đôi mắt Thuý Nga chợt mở to đồng thời con ngươi đảo qua đảo lại:

"VẬY Ừ? Ừm... Tuy chưa bằng cảnh tượng tởng của tở nhưng cũng không đến nỗi tệ."

"Là gì?"

"No! Đâu có gì."

"Nè, cậu lạ lắm nha. Từ đêm qua lúc bảo anh Quang chở tở về, cậu đã khan khác rồi. Rốt cuộc thì đang giấu tở chuyện gì hả?"

"Đâu có. Bờ nghĩ nhiều thôi."

Tuy con Thuý Nga nói vậy nhưng tôi vẫn nghi lắm. Nhìn mặt nó gian thấy mồ. Mà thôi, nó không muốn nói thì tôi cũng chả ép được. Con bạn này muốn làm gì làm miễn nó đừng lôi tôi vào mấy cái vụ điên khùng là được.

Chiều tan học, tôi phi như bay ra cổng để về nhà sớm sớm tránh gặp mặt tên Chan Chan. Vừa mới ló mặt khỏi cái cổng sắt màu xanh dương đậm là thành linh tôi nghe ai đó gọi tên. Giọng con trai và nghe hơi quen. Mau chóng quay qua, tôi tròn xoe mắt khi thấy anh Quang, người chở mình về tận nhà đêm qua bằng chiếc Yamaha. Hôm nay anh này đổi gu, chạy martin màu trắng đen. Thấy tôi nhìn, anh cười tươi như hoa mới nở rồi đạp tà tà lại gần.

"Ta lại gặp nhau. Duyên ha?"

"Sao anh lại ở đây?"

"Anh mới tan học, tiện đi ngang qua đây chờ Thuý Nga cùng về luôn."

"VẬY anh ở lại chờ, Thuý Nga sắp ra đấy. Em phải về trước đây..."

"Làm gì gấp thế? Không chờ ba người về chung luôn."

Tôi chưa kịp trả lời thì đã nghe từ xa giọng hét cấp mური của con Thuý Nga: "Min Min!" Thuý Nga dắt xe đạp chạy ù đến chỗ tôi, thở hổn hển rồi hỏi liên hồi như điều tra:

"Sao bồ ra khỏi lớp lẹ vậy? Làm tớ chạy theo sút dép luôn."

"Còn hỏi nữa, tớ phải tranh thủ về sớm để tránh mặt Chan Chan chứ làm gì."

Tôi vừa gắt xong là lại đúng lúc có tiếng thắng xe cái kệt ngay sau lưng. Cảm giác có chuyện chẳng lành rồi. Và tiếp theo y như rằng tôi đoán không sai, sao quả tạ chiếu trúng mình.

"Min Min!"

Ôi cha mẹ ời, tiếng tên Chan Chan. Thế đó, vì tôi không chịu "biến" sớm khỏi trường để giờ gặp cậu ta. Tôi không muốn gặp mặt cậu ta một chút nào.

"Đằng ấy chuẩn bị về hả? Lên xe đi, đằng này chờ về cho."

Nghe câu đề nghị của Chan Chan xong, tôi chậm rãi xoay lưng lại với nét mặt thản nhiên: "Không cần. Tớ tự về được."

"Lại đón xe buýt? Làm chi cho mất công lại tốn tiền không cần thiết. Hai đứa mình cùng về."

Lần thứ hai tôi bị người khác nhảy vô chen ngang nói. Lần này là con Thuý Nga tranh đáp:

"Ai bảo cậu Min Min đón xe buýt? Cậu ấy có người chở về đó nha. Anh Quang nè!"

"Hả?" – Tôi ngạc nhiên.

"Chan Chan nói đúng, bồ đón xe buýt chi mất công. Ở đây có người sẵn sàng chở bồ về tận nhà. Nhưng không phải cool boy trường Q mà là anh Quang. Thế là tốt nhất rồi."

Tôi thấy Chan Chan nhanh chóng gạt chóng xe và đi lại gần chỗ chúng tôi, hỏi anh Quang: "Đây là anh hôm qua chở Min Min về bằng xe máy?"

"Chào cậu, tôi tên Quang. Rất vui được làm quen." – Anh Quang mỉm cười.

"Tôi hỏi thế thôi, chứ không có ý muốn làm quen đâu." – Chan Chan nhìn qua tôi – "Đăng ấy đừng làm phiền người ta, cứ để đăng này chở về."

Tự dưng con Thuý Nga chen vô giữa tôi với Chan Chan rồi đứng chống hông, cong môi: "Tớ đã nói Min Min sẽ được anh Quang chở về."

"Không được, đăng này sẽ chở Min Min về nhà. Anh ta lạ hoắc, chẳng biết lai lịch thế nào."

"Lạ??? Người quen của tớ đó bồ tèo."

"Thì sao? Đăng này và Min Min ở chung một nhà, cùng nhau về là hợp lẽ."

"Cái gì mà lẽ với chẵn ở đây. Khác nhà thì không đưa nhau về được

hả?"

"Min Min về cùng ai đằng ấy đâu cần quản. Đằng ấy tránh ra một bên đi."

"Còn khuya! Tớ là bạn thân nhất của Min Min nên hiển nhiên phải lo cho cậu ấy chứ. Cậu mới là người phải tránh ra."

Tôi và anh Quang nhìn nhau trước trận tranh cãi khá quyết liệt giữa Thuý Nga với Chan Chan. Chỉ mỗi việc tôi về với ai, đi bằng gì cũng trở thành đề tài bàn tán sôi nổi vậy ư?

"Bạn thân mà lại áp đặt Min Min thế à? Bắt cậu ấy phải về với người này."

"Anh Quang làm sao? Ảnh cũng còn tốt hơn cậu đấy, cool boy. Đồ bắt cá hai tay! Được, vậy giờ cậu hỏi Min Min xem cậu ấy muốn về với ai."

Sau câu thách thức của Thuý Nga thì Chan Chan nghiêng đầu qua một chút, liền hỏi tôi:

"Đằng ấy về với đằng này nhé? Cùng về với nhau như mọi khi đó."

"Tớ không về với cậu đâu nhưng cũng sẽ không về với anh Quang. Tự tớ đón xe buýt."

Bên cạnh, anh Quang lên tiếng: "Hay để anh chở Min Min về hôm nay vậy."

Tôi toan từ chối thì tên Chan Chan tài lanh bảo ngay, hết như cậu ta được ảnh mời chở về: "Khỏi cần, tôi sẽ đưa Min Min về. Cứ quyết định như vậy."

Dứt lời rồi kiên quyết Chan Chan liền nắm tay tôi kéo đi về phía chiếc martin. Lập tức, Thuý Nga gất: "Khoan..."

"Chan Chan!"

Bất chợt, người nào đó vừa gọi tên Chan Chan. Âm thanh quen thuộc đến nỗi khiến tôi gần như đứng bất động. Tuy chưa nhìn nhưng tôi có thể đoán ra đấy là ai. Tôi nghe Thuý Nga reo ca, giống kiểu cổ tỏ ra bất ngờ:

"Ồ, xem chị Trân Châu đến kìa."

"Chào em, Thuý Nga." – Cô chị Trân Châu không quên nhìn tôi – "Cả Min Min nữa."

Tôi không đáp. Lý do gì mà tôi với cái cô "váy xoè" này cứ đụng mặt nhau hoài. Đã thế lần này đúng ngay lúc lòng tôi đang bức mình. Chuyện cũ hôm trước tôi còn chưa nguôi đâu. Bữa nghe nói ngất xỉu nằm mê man trong viện mà sao hôm nay thấy phơi phới thế kia? Hay ẻm xỉu giả đó. Ông bà hay nói, hoa đẹp là hoa có gai. Đúng ghê gớm.

"Sao chị lại đến đây ạ?"

Tên Chan Chan hỏi một câu khiến tôi chán nản. Thì người ta đến thăm cậu chứ còn gì.

"Chị có chuyện đi ngang qua đây nên tiện ghé vào xem em tan trường chưa."

Cái chất giọng dẻo dẻo ngọt hơn mía lùi của cô chị này làm tôi chướng tai quá nên liền nói: "Chị đến đúng lúc lắm, Chan Chan cũng

mới tan trường. Vậy cả hai cùng về nhé, chào."

Tôi định rút tay ra thì tên Chan Chan mắc cái chứng gì cứ nắm chặt không buông. Điên ghê. Cậu ta vẫn nhìn tôi: "Đằng ấy muốn đi đâu?"

"Đi về chứ đâu. Cậu làm ơn bỏ tay ra đi, nín nín kéo kéo trước mặt người ta thế chả hay gì."

"Đằng ấy lại nói lung tung gì vậy. Lên xe martin này nè, đằng này chờ về."

"Không thích. Tôi về với người khác. Buông tay ra."

Tên Chan Chan cứng đầu cứng cổ chẳng chịu nghe, đã thế càng lúc càng siết chặt tay hơn. Cổ tay tôi hơi đau rồi. Bực thẳng cool boy này ghê. Ngay cả Thuý Nga cũng bực bội: "Cậu buông tay Min Min ra! Làm gì giữ rịt vậy?"

"Cậu như thế không hay chút nào. Min Min bảo bỏ tay rồi mà." – Anh Quang thêm lời.

Tôi nhìn Chan Chan chăm chăm kiểu như ngụ ý nhắc lại lần nữa yêu cầu: "Buông tay ra." Còn cậu ta vẫn hướng mắt vào tôi bảo:

"Đằng ấy lên xe đằng này đi."

"Đã nói không! Còn có người đang chờ cậu chờ về đấy."

Tôi lập tức dùng hết sức rút tay ra thật mạnh. Chan Chan hơi bất ngờ trước hành động quyết liệt ấy nên cậu ta đứng bất động. Tôi nhận ra chút bần thần trong đôi mắt tên cool boy. Nhưng chẳng còn lòng dạ để bận tâm điều đó, tôi quay lưng và leo lên xe anh Quang không chút đắn đo. Tôi muốn chạy trốn khỏi nơi này. Có lẽ hiểu tôi nghĩ gì

hay sao mà anh Quang đạp xe đi nhanh chóng. Thuý Nga cũng đã ngồi trên chiếc xe của nó và chạy theo chúng tôi. Được một đoạn, tự dừng tôi ngoái đầu lại nhìn. Chan Chan vẫn đứng lặng im và bên cạnh cô chị Trân Châu nói gì đó. Tôi liền quay mặt trở lên như cũ.

"Nếu không thích thì đừng nhìn làm gì. Đã muốn đi thì chớ quay đầu lại."

Anh Quang tự dừng ngâm bài thơ chẳng biết của ai. Tôi cười cười. Còn Thuý Nga thì bảo: "Đúng đấy, bồ còn tiếc chi kẻ bắt cá hai tay đó nữa."

"Tiếc với không tiếc gì, chỉ là..."

"Là sao?"

Tôi im lặng. Ngay cả bản thân cũng chẳng rõ thế nào nữa. Đúng là kỳ lạ.

"Em đừng nói vậy với bạn chứ." – Anh Quang nhìn sang Thuý Nga – "Tình cảm mà, nhiều lúc khó nói lắm. Lý trí và con tim không giống nhau đâu."

Lời anh Quang chí lý ghê. Chắc anh cũng đã từng trải qua cảm giác này. Thật tình, đôi khi lý trí bắt ta làm như vậy nhưng con tim thì lại nghĩ theo hướng khác. Đó là sự tranh đấu khó khăn nhất diễn ra ngay bên trong con người mình. Tình cảm – thứ khó đoán vô cùng. Tôi không phủ nhận việc bản thân vẫn lưu luyến Chan Chan nhưng cảm giác ấy khó chịu làm sao. Tôi chợt giật mình khi thành lình anh Quang gọi vọng ra sau:

"Min Min, em đừng nghĩ ngợi nhiều quá khổ thân. Cứ làm theo những gì em muốn và cho là đúng. Hãy luôn là chính mình. Quan

trọng là đừng mãi trông mong vào một ai đó quá nhiều. Ỡ lại trong tình cảm không hay chút nào. Tự bản thân vượt qua mọi thứ sẽ hay hơn."

Tôi ngồi bất động trên yên xe đạp khi nghe rõ những lời anh Quang nói. Hình như bây giờ tôi mới nhận ra, mình có lẽ đã từng quá trông chờ vào Chan Chan. Thậm chí cả việc Ỡ lại trong tình cảm cậu ta dành cho mình. Tôi quen để Chan Chan chở trên chiếc martin, quen nhìn tấm lưng rộng lớn ấy, quen cả việc luôn ôm tên cool boy đó. Nhiều lúc tôi quá hời hợt trước việc chăm sóc bản thân dù đang mang thai vì cứ nghĩ rằng đã có Chan Chan quan tâm mình. Bởi quá Ỡ lại và trông mong nhiều nên tôi là người đau khổ một khi Chan Chan rời xa... Đến một ngã tư, anh Quang với Thuý Nga liền ngừng xe do đèn đỏ. Đưa mắt nhìn quanh chợt tôi thấy một cửa tiệm cắt tóc phụ nữ ở phía bên kia đường. Chẳng hiểu sao khi ấy trong đầu xuất hiện dòng suy nghĩ lạ lùng. Chỉ duy nhất hai từ: thay đổi. Khi đèn đỏ sắp nhảy qua số thứ mười thì tôi mau chóng bảo với anh Quang:

"Anh ời, em muốn cắt tóc."

Hai anh em Thuý Nga cùng nhìn về phía tiệm cắt tóc theo hướng chỉ tay của tôi. Lát sau, cả ba đã đứng trước tấm cửa kính lớn. Tôi nói anh Quang và Thuý Nga đứng ở ngoài chờ rồi đẩy cửa bước vào. Trong tiệm vắng vẻ, chẳng có mống khách nào. Vì vậy vừa trông thấy tôi thì chị chủ niềm nở đón tiếp bằng nụ cười tươi và hỏi: "Cắt kiểu nào em gái?"

Ngồi vào ghế, nhìn mái tóc dài qua lưng của mình trong gương, tôi thở dài thiết dài rồi đáp: "Em muốn cắt tóc tém. Sát lên tới ót ạ."

Chị chủ tiệm buông câu tiếc rẻ mái tóc dài của tôi xong thì bắt đầu xịt nước rồi cầm kéo lên. Tôi nhắm lại khi hai lưỡi kéo cặp vào nhau tạo ra âm thanh xoẹt. Tóc tôi đứt ra, rơi xuống.

... Chiều tối khi bước vào nhà thì tôi gặp ngay chị Hồng Anh. Chị hành động giống hệt Thuý Nga lúc tôi từ trong tiệm cắt tóc bước ra: mở mắt to ngạc nhiên nhìn tôi với mái tóc tём sát ốt. Giờ trông tôi chả khác nào một thằng con trai. Chị liền đến gần tôi, hỏi ngay:

"Trời đất Min Min, em cắt tóc hả? Sao cắt ngắn dữ vậy?"

"Dạ tại trời nóng quá, em muốn cắt ngắn cho mát."

Tôi bịa đại một lý do để chị Hồng Anh không biết tôi cắt tóc vì buồn tình. Chị chợt tắc lưỡi:

"Nóng thì cột hoặc búi lên cho gọn. Tóc em dài và mượt, cắt uổng quá. Chị Hoà Trâm nhất định không thích đâu. Nhưng giờ lỡ rồi biết làm sao."

Tôi cười, không đáp. Có lẽ chị Hồng Anh đâu biết đây không hẳn chỉ là cắt tóc mà vì tôi muốn thay đổi. Kể từ giờ, tôi sẽ khác đi. Về suy nghĩ và kể cả trong tình cảm. Đúng lúc từ bên ngoài tên Chan Chan đi vào đồng thời cất tiếng khá to: "Chị dâu ơi, cho em mượn cái khăn lau mồ hôi chút ạ."

Chan Chan nhanh chóng khựng lại khi thấy tôi đứng kế bên chị Hồng Anh. Cậu ta nhìn tôi không chớp mắt, kiểu như bất ngờ bởi một chuyện gì đó. Tôi nghĩ, hẳn tên cool boy ngạc nhiên về mái tóc mới cá tính này. Lòng mảy cau lại, Chan Chan liền hỏi nhanh:

"Cái quái gì vậy? Đẳng ấy cắt tóc hả? Y như con trai."

"Ừ, có gì không?"

"Sao đẳng ấy lại cắt tóc? Mái tóc dài lúc trước đẹp như thế mà nữ cắt

đi à? Thật là..."

"Thật là cái gì? Tóc tó, tó thích cắt thì cắt, liên quan gì đến cậu."

Chan Chan lại nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ giống hết đêm qua. Tuy không né tránh nhưng kỳ thật đôi mắt ấy khiến tôi bất giác khó chịu. Cậu ta làm như tôi vừa hành động gì rất sai trái không bằng. Tức thì, chị Hồng Anh bảo:

"Thôi, để chị vào lấy khăn cho em."

"Không cần nữa đâu. Em lên phòng."

Buông câu hậm hực và pha chút tức giận, Chan Chan lập tức bỏ đi lên lầu. Tôi vẫn đứng im lặng vì biết rõ cậu ta ghét cái việc tôi cắt tóc...

Chương 42: Đổi mặt

Ngày 7 tháng 4

Sáng chủ nhật, trong lúc dùng bữa sáng tôi để ý cả nhà đều nhìn mình không rời. Có lẽ hẳn vì mái tóc tém giống con trai của tôi. Một sự thay đổi bề ngoài bất ngờ. Tôi biết ngay mà.

"Sao tự nhiên em cắt tóc quá ngắn thế?" – Chị Hoà Trâm lên tiếng hỏi trước.

"Trời nóng ạ. Với lại thỉnh thoảng em muốn thay đổi một tí."

"Mái tóc dài qua lưng cắt đến sát ót mà bảo thay đổi một tí à? Hay thất tình vậy cô nương?"

Tôi hơi khựng người tí. Ông anh chồng mắc bệnh kỹ quá mức này hay nói đùa nhưng phải công nhận câu đùa nào của ông cũng trúng "tim đen" người khác. Tôi kín đáo nhìn qua tên Chan Chan. Cậu ta vẫn ăn bình thường nhưng dường như đang suy nghĩ gì đó vì gương mặt khá trầm tư, nhịp độ ăn cũng chậm lại. Chả rõ tên này nghĩ gì khi nghe anh Dũng Văn nói tôi thất tình nên cắt tóc. Mà rõ ràng một phần cũng liên quan đến cậu ta còn gì.

"Anh nói gì kỳ thế?" – Chị Hồng Anh đẩy nhẹ tay chồng.

"Đùa chút thôi. Nhưng đúng là phụ nữ đột ngột thay đổi vẻ bề ngoài thì chủ yếu có hai nguyên nhân: đang yêu hoặc thất tình. Anh thấy Min Min với Chan Chan dính nhau như keo nên có lẽ sẽ rơi vào trường hợp một."

Anh Dũng Văn nháy mắt với tôi. Không muốn hưởng ứng với mấy câu nhảm nhí kia nên tôi hơi lờ mờ ảnh. Trường hợp một cái quái gì. Đang thất tình đấy bố. Ngồi đó nhăng cuội bảo người ta yêu đương khiến lòng thốn thốn như mọc gai. Chợt, mẹ chồng tôi bảo:

"Lát nữa, hai đứa lại đến lớp tiền sản phải không? Đi học đều vậy thì tốt. Cái đó giúp ích lắm, đặc biệt là với Min Min."

Tôi và Chan Chan không hẹn mà cùng gật đầu đáp lại. Kỳ thật, tôi vẫn có ý định đến lớp tiền sản một mình. Từ bây giờ, tự tôi sẽ lo cho bản thân, không muốn trông chờ vào ai hết. Đặc biệt là không dính đến tên cool boy. Lát dùng bữa sáng xong tôi phải tìm cách trốn cậu ta để ra khỏi nhà. Từ đây đến nhà cô Bích cần đón xe buýt hai chuyến, hơi cực tí nhưng sẽ cố gắng vì dù sao như vậy cũng còn đỡ hơn là phải ngồi cùng Chan Chan trên chiếc martin suốt một tiếng đồng hồ. Tôi rất ghét sự không thoải mái... Kế hoạch chuồn đi của tôi diễn ra khá êm xuôi. Tôi lợi dụng lúc Chan Chan vào phòng vệ sinh thì phóng như bay ra khỏi nhà.

Vừa bước vào phòng học thì tôi thấy Thu Cúc đang ngồi nói chuyện gì đó với chị Hiền Lan. Trông con bé bô bô ba ba cái miệng không ngừng, còn chị Hiền Lan thì mặt mày buồn xo vẻ như vừa xảy ra việc gì. Mau chóng đi lại gần ngồi vào ghế, tôi liền hỏi:

"Có chuyện gì mà hai người bàn tán sôi nổi thế?"

"Chị Min Min đến rồi ạ." – Thu Cúc quay qua bảo – "Chị Hiền Lan đang buồn rầu vì mấy hôm nay anh người yêu hồng gọi điện cho chị."

"Sao chị không gọi cho anh?" – Tôi nhìn sang cô chị hai mươi tuổi.

"Chị gọi chục lần mà máy báo bận suốt. Chán quá em ơi! Ảnh né tránh chị thiệt rồi. Ảnh không còn cần chị với cái thai nữa. Chị buồn kinh khủng."

Nghe tiếng than thở náo nức cùng gương mặt sầm xuống của chị Hiền Lan là tôi cũng chán chường theo. Hoàn cảnh của tôi và chị cũng tựa tựa nhau, đều đang buồn khổ vì con trai. Nói thật, sao dám con trai ác thế? "Hành" con gái đủ điều. Kê thì bắt cá hai tay, kê thì trốn tránh trách nhiệm. Có biết làm con gái đã là khổ lắm rồi không mà chúng còn đối xử tệ bạc vậy.

"Em nói rồi, nếu đau khổ thì chị với ảnh chia tay đi." – Thu Cúc dứt khoát.

"Tình cảm mà em, đâu thể nói bỏ là bỏ được."

Thu Cúc nhìn tôi cười cười:

"Như em nè, từ khi bị thằng bạn trai làm cho dính bầu rồi bỏ đi biệt xứ, em chả còn nhớ hấn nữa. Hạng người vậy bỏ là vừa."

"Còn tùy tính cách mỗi người em ơi. Em may mắn được trời cho tính cái mạnh mẽ thì đỡ. Còn chị đây vốn từ đó giờ là người tình cảm nhiều hơn lý trí, cái gì hành xử cũng theo con tim chứ ít khi nghe theo cái đầu. Mà chắc do nợ. Nhiều khi chị nghĩ dứt khoát chia tay cho xong vậy mà vẫn không làm được. Có lẽ chỉ còn cần một bờ vai để nương tựa."

Tôi và Thu Cúc nhìn nhau rồi cùng lúc lắc đầu thở dài thườn thượt. Thấy số chị Hiền Lan lận đận. Những người lụy tình thường khổ. Người xưa hay bảo, duyên thì đẹp chứ chuyển qua thành nợ rồi thì thảm. Yêu nhiều tức là "nợ" nhiều. Tôi ngồi suy nghĩ chưa được bao nhiêu thì cô Bích đi vào. Sau đó, lớp bắt đầu bài học hôm nay. Mở

cuốn tập ra và cầm cây viết lên để ghi chép, tự dưng tôi nhớ đến cảnh Chan Chan vẫn thường ngồi bên cạnh chép bài cho mình. Nghĩ lại mới thấy, bản thân đã quá ỷ lại vào người ta. Đó là lý do, cậu ta luôn biết tôi phải ăn gì làm gì khi đang mang thai. Còn tôi thì...

Trưa, tôi về nhà dưới cái nắng gay gắt. Trạm xe buýt cách nhà Chan Chan một đoạn nên tôi phải cuốc bộ. Vừa bước qua cổng với bộ dạng ướt đẫm mồ hôi là tôi thành linh gặp ngay Chan Chan. Cậu ta đang đứng dưới gốc cây mận, tán cây xanh um toả bóng mát một vùng sân. Dường như cố ý chờ tôi hay sao mà vừa thấy mặt thôi là tên cool boy đã lập tức đi đến đồng thời nắm tay tôi kéo xềnh xệch ra sau vườn. Trời nắng quá nên Chan Chan chọn điểm dừng là chỗ đền thần. Cũng có thể cậu ta muốn thần linh chứng giám cái gì đấy. Vẫn còn giữ chặt tay tôi, Chan Chan bắt đầu cất giọng hơi trầm:

"Giờ chỉ còn hai đứa, chúng ta hãy nói rõ mọi chuyện với nhau xem nào."

"Nói cái gì?" – Tôi nhún vai, thờ ơ.

"Còn gì nữa. Là về thái độ tránh né quá đáng của đảng ấy với đảng này. Sáng nay đã bảo cả hai sẽ cùng đến lớp cô Bích vậy mà cuối cùng đảng ấy vẫn trốn đi một mình. Rốt cuộc, đảng ấy nghĩ cái gì vậy? Bộ còn giận đảng này chuyện hôm bữa với chị Trân Châu à?"

Vẻ trách móc khó ưa từ Chan Chan khiến tôi bực bội. Đây đã cố nhin mà đó cứ chọc hoài.

"Ừ đấy, thì sao nào? Cậu phải là người hiểu rõ lý do tở tránh mặt cậu chứ."

"Đảng này đã giải thích rõ chuyện hôm trước không phải là cố ý. Từ đó đến nay cũng hơn bốn ngày rồi mà đảng ấy vẫn còn để trong lòng

hả?"

"Này cool boy, tức giận bao lâu là chuyện của tớ. Cậu cần gì phải lo."

"Nhưng ở chung một nhà mà cứ liên tục tránh mặt nhau thì rất khó chịu."

"Thế tớ không khó chịu ư? Lòng giận và bức bối thì biết làm gì? Cười hả?"

Chan Chan đột ngột gắt lên:

"Đằng ấy đừng trẻ con như thế! Chỉ vậy cũng giận mãi!"

Tôi nhìn cậu ta, cổ họng uất ức đang sắp phun trào trong lồng ngực, đáp rõ:

"Phải, tớ trẻ con đó. Tớ cũng là người hay giận. Nhưng thế là sai hả? Cậu thử hỏi các cô gái khác xem, nếu chàng trai của họ chỉ quan tâm đến người khác thì họ có giận không?"

"Đằng ấy đặt nặng mối quan hệ giữa đằng này với chị Trân Châu thôi. Cả hai chẳng có gì ngoài tình chị em cùng trường."

Tôi cười nhạt nhẽo trước câu nói dối trắng trợn từ tên Chan Chan:

"Cậu còn định giấu tớ đến bao giờ nữa? Hay là đến suốt cuộc đời luôn?"

"Ý đằng ấy là sao?"

"Tình cảm chị em? Sự thật đâu phải vậy. Đừng tưởng tớ không biết. Cô chị Trân Châu đó vốn dĩ là mối tình đầu của cậu. Cậu đã thích

thầm chị ấy suốt bốn năm. Đúng chứ?"

Đối diện, gương mặt Chan Chan đầy ngạc nhiên. Cậu ta thoáng bất động, còn mắt thì nhìn tôi không chớp. Sao nào? Bị nói trúng bí mật rồi hả? Thế mà ban nãy hùng hồn tuyên bố cả hai chẳng có gì hết. Xạo cũng vừa vừa thôi, coi chừng thần thánh quật cho một phát bây giờ.

"Ai... ai nói cho đằng ấy biết? Chí Hùng phải không?" – Giọng Chan Chan có chút biến đổi.

"Điều đó không quan trọng. Cái chính ở đây là mối quan hệ không bình thường giữa cậu với chị Trân Châu. Và cậu đã luôn nói dối tớ. Về tất cả."

"Không phải như đằng ấy nghĩ đâu."

"Thế tớ nên nghĩ sao nào? Cậu không thể phủ nhận việc cậu từng thích chị Trân Châu."

Chan Chan im lặng vài giây rồi chậm rãi trả lời: "Đúng vậy. Đằng này từng rất thích chị Trân Châu. Suốt thời cấp II và đến khi chị ấy sang Anh du học."

Tôi biết rất rõ lòng mình khó chịu vô vàn. Có một chút nhói nhói ở tim khi nghe chính miệng Chan Chan thừa nhận tình cảm dành cho cô chị Trân Châu ấy. Còn gì tệ hơn nữa không nào?

"Nhưng đó đã là quá khứ, đằng ấy phải hiểu như thế. Giờ chị Trân Châu trở về nước, đằng này có hơi bất ngờ dù vậy tình cảm đã chẳng còn như xưa."

"Không đúng. Rõ ràng cậu vẫn còn tình cảm với chị Trân Châu. Bốn

năm không hề ít. Chưa hết cậu còn giữ hình chị ấy trong bóp tiền, phía sau có ghi dòng chữ mãi mãi không quên."

Chan Chan lại tiếp tục lặng thinh và ánh mắt vẫn chưa rời khỏi tôi. Có lẽ là do không ngờ tôi lại biết nhiều hơn những gì cậu ta tưởng. Nhưng, Chan Chan không hề chối trước những sự khẳng định của tôi điều đó có nghĩa... Tôi không thể đứng đây nói tiếp được nữa nên đã quay gót. Tức thì, Chan Chan liền giữ tay tôi lại. Mỗi lúc một chặt hơn. Tôi biết cậu ta nghĩ gì.

"Chan Chan, tớ hy vọng cậu hãy tự hỏi lại bản thân rốt cuộc người cậu thật sự có tình cảm là ai. Là Min Min hay chị Trân Châu. Nếu cậu vẫn tiếp tục không rõ ràng như thế này thì chỉ khiến tất cả đau khổ và khó xử thôi. Đôi khi, người ta thường ngộ nhận một cảm giác nào đó chứ không hẳn hoàn toàn là yêu thương... Còn một điều nữa, trong lúc cậu vẫn chưa hiểu rõ tình cảm của chính mình thì xin đừng làm phiền tớ."

Nói xong, tôi rút nhẹ tay ra vì sự nắm giữ từ Chan Chan đã lỏng dần. Tôi vội vã rời khỏi khu vườn đang bị cái nắng trưa oi bức thiêu đốt. Rất nhanh, tôi còn kịp nghe tiếng thở dài lặng lẽ của cậu ta...(còn tiếp)

Chiều tối, trời đột nhiên đổ mưa lớn. Tôi đang ở trong phòng làm bài tập thì chuông điện thoại reo. Nhìn vào màn hình, tôi hơi ngạc nhiên khi thấy tên Thu Cúc hiện lên.

"Alo, Thu Cúc hả? Có gì không em?"

Tôi không nghe đầu dây bên kia đáp lời. Tuy vậy, nó không hoàn toàn chỉ là sự im lặng. Có âm thanh thở ra nặng nề và cả tiếng mưa rơi đều đều. Tôi toan hỏi lần nữa thì chợt nghe:

"Chị Min Min... Em không muốn làm phiền chị nhưng giờ em không biết phải đi đâu nên..."

"Đã xảy ra chuyện gì với em à? Em đang ở đâu?"

"Em ở trước cổng nhà chị. Lần trước chị cho em địa chỉ nên em tìm đến."

"Vậy là em đứng trước cổng ngôi nhà có cái sân rộng phải không? Em dầm mưa sao?" – Khi nghe Thu Cúc đáp vâng thì tôi liền bảo – "Chị ra ngay."

Tôi lập tức rời khỏi phòng. Chẳng kịp để chị Hồng Anh hỏi là tôi đã mau chóng căng dù chạy ra ngoài cổng. Trước mặt tôi, Thu Cúc đứng run rẩy dưới mái ngói có những hạt mưa tuôn mạnh. Toàn thân em nhớt nhem, trông chẳng thua gì một chú cún con mắc mưa thảm hại.

"Thu Cúc!"

Nghe tiếng gọi, Thu Cúc quay qua. Vừa thấy tôi, cô bé mười bốn tuổi đã lao đến ôm chầm lấy tôi khóc thê thảm. Ôm lấy em, tôi vỗ về:

"Nào, mau vào nhà kéo cảm lạnh."

Thấy tôi đưa một cô bé xa lạ ướt sũng mưa vào trong nhà, chị Hồng Anh ngạc nhiên hỏi: "Ai vậy Min Min? Em ấy dầm mưa à?"

"Chị ơi, khoan nói chuyện này. Chị có thể pha nước nóng cho em ấy tắm."

"Ừ được. Nói em ấy mau tắm thay đồ ướt ra để cảm lạnh thì mệt."

Nghe lời tôi, Thu Cúc vào trong nhà tắm để tắm rửa thay quần áo. Đứng bên ngoài chờ, chị Hồng Anh không bỏ qua cơ hội hỏi tôi về cô bé:

"Rốt cuộc thì đó là ai thế em?"

"Dạ, em ấy tên Thu Cúc học cùng lớp tiền sản với em."

"Lớp tiền sản? Tức nghĩa là... em ấy cũng đang mang thai hả?"

"Đúng ạ. Thu Cúc mới mười bốn tuổi, mang thai được bốn tháng rồi. Dính bầu với bạn trai."

"Trời phật ơi, không tin nổi! Vậy sao em ấy lại dầm dĩa đến đây?"

"Cái này em cũng chưa rõ. Để chờ lát Thu Cúc tắm xong ra rồi em hỏi chuyện thử xem."

Đúng lúc, giọng chị Hoà Trâm thành linh cất lên:

"Hai chị em nói gì mà sôi nổi thế?"

Tôi và chị Hồng Anh mau chóng quay qua thấy bóng dáng chị Hoà Trâm xuất hiện trên bậc cầu thang, bên cạnh còn có Chan Chan. Tôi chưa kịp trả lời thì cửa phòng tắm mở, Thu Cúc từ bên trong bước ra mỉm cười bảo:

"Em tắm xong rồi chị Min Min ơi."

Tất nhiên, chị Hoà Trâm và Chan Chan đã thấy sự hiện diện của một cô bé lạ mặt ngay trong nhà. Rất nhanh, tên cool boy kêu lên:

"Em là Thu Cúc, học trong lớp tiền sản?"

"Vâng là em ạ, chào anh Chan Chan." – Thu Cúc vẫy vẫy tay, cười tươi rói.

... Một phút sau, trong phòng khách bắt đầu cuộc nói chuyện của năm người. Tôi, chị Hoà Trâm, chị Hồng Anh, Chan Chan và Thu Cúc. Chị Hồng Anh đã pha một tách trà gừng nóng hổi cho Thu Cúc. Em đón lấy uống ngon lành. Thức uống này giữ ấm rất tốt.

"Giờ thì em nói rõ xem Min Min. Cô bé này là ai?" – Chị Hoà Trâm hỏi.

"Dạ đây là Thu Cúc, học cùng lớp tiền sản với em."

"Ý em là cô bé nhỏ tuổi này đang mang thai?"

"Đúng đó chị hai. Thu Cúc mới mười bốn tuổi, mang thai gần bốn tháng. Thằng bạn trai xấu xa làm em ấy dính bầu rồi bỏ trốn mất tiêu." – Tên Chan Chan tài lanh nhảy vào nói liên hồi.

Tôi mau chóng nhận ra sự biến đổi kỳ lạ trên gương mặt chị Hoà Trâm. Hình như là kinh ngạc lẫn bất ngờ. Tôi có thể hiểu một phần nào đó về điều này. Hẳn, chị đang nhớ lại bản thân mình trong quá khứ. Đúng là xét theo một khía cạnh thì cả hai khá giống nhau.

"Thế vì sao em ấy dám mua đến đây?"

"Em cũng đang định hỏi Thu Cúc về chuyện đó ạ."

Dứt lời, tôi nhìn về phía Thu Cúc đã uống cạn trà gừng. Bốn người còn lại cũng đồng loạt hướng mắt vào em. Cô bé nuốt giọt cuối cùng rồi chùi miệng.

"Trà gừng uống ngon quá. Em cảm ơn và xin lỗi vì làm phiền cả nhà."

"Em đừng bận tâm điều ấy. Giờ nói anh chị nghe lý do em dầm mưa đến đây."

Sau câu hỏi nhẹ nhàng từ chị Hồng Anh thì Thu Cúc lặng thinh chốc lát rồi đáp buồn bã:

"Trưa, em từ lớp tiền sản về nhà thì thấy cha mẹ cãi nhau dữ dội. Em vào ngăn rồi bị cha đánh tới tấp vào người. Ông còn mắng chửi em. Mẹ can cha không được nên bảo em chạy ra khỏi nhà. Em sợ quá nên chạy đi. Từ trưa đến chiều, em lang thang trên đường mà không dám về. Gần tối thì trời mưa lớn. Vừa sợ vừa đói nên em đành tìm đến nhà chị Min Min."

Chị Hồng Anh đưa tay vỗ nhẹ hai đôi vai nhỏ bé đang run của Thu Cúc.

"Trời phật, tội nghiệp em quá. Đáng lý em nên đến đây lúc buổi trưa."

"Em không muốn làm phiền chị Min Min."

Thu Cúc thút thít, lấy tay lau nước mắt sắp rơi. Thoáng nghĩ ngợi, tôi chậm rãi hỏi: "Cha mẹ em cãi nhau chuyện gì?"

"Là về em. Cha cứ nói mẹ đưa em đến bệnh viện phá thai nhưng mẹ không chịu nên cả hai mới cãi nhau. Việc này vẫn xảy ra thường xuyên."

"Cha em muốn em bỏ đứa con trong bụng?" – Chị Hoà Trâm cau mày.

Thu Cúc ngược nhìn chúng tôi với đôi mắt đỏ hoe, gật đầu: "Vâng."

Cha không thích chuyện em mang thai. Ông hay đánh em."

Thu Cúc vén nhẹ tay áo lên để lộ những vết bầm tím và vài vết sẹo mờ hằn trên da thịt. Tất cả đều hết sức sừng sốt. Đến nỗi, chị Hồng Anh còn thốt lên câu: "Tàn nhẫn quá!"

Còn chị Hoà Trâm thì cầm tay Thu Cúc và không ngừng xem những vết tích bị bạo hành trên cơ thể em. Lát sau, tôi nghe giọng chị mau chóng thay đổi. Vẻ như là giận dữ.

"Người cha tồi tệ! Dám đánh đập con gái trong khi nó mang thai. Đã vậy còn muốn nó phá thai nữa. Không thể chịu nổi mà! Chị nhất định không bỏ qua vụ này đâu."

Tôi và Chan Chan lập tức nhìn nhau. Hiểu. Chị Hoà Trâm thật sự đang thấy lại quá khứ đáng buồn của chính mình qua hình ảnh Thu Cúc. Chợt, bên ngoài có tiếng mở cổng và âm thanh chạy vào của chiếc xe hơi. Chị Hồng Anh đứng lên nhìn ra cửa sổ trắng xoá vì mưa bão:

"Cha mẹ và anh Dũng Văn đi dự tiệc cưới về đó."

"Min Min, em mau chóng đưa Thu Cúc lên phòng. Tạm thời để em ấy ngủ tạm ở nhà mình đến sáng mai sẽ tính tiếp. Chuyện này chỉ bốn chị em chúng ta biết thôi. Hiểu chứ?"

Tôi, Chan Chan và chị Hồng Anh gật đầu trước lời dặn dò của chị Hoà Trâm. Tôi đưa Thu Cúc lên phòng mình trước khi ba người nọ bước vào nhà. Đóng cửa phòng lại, tôi thở ra nhẹ nhõm. Đứng sau lưng tôi, Thu Cúc hỏi:

"Em làm phiền mọi người rồi ạ?"

"Không phải đâu. Vì cha mẹ chồng chị hơi khó tính chút nên chị Hoà Trâm mới bảo em trốn lên phòng chị ngủ tạm. Đừng lo, mọi chuyện sẽ ổn thôi."

Tôi lựa lời an ủi đồng thời kéo Thu Cúc đi đến giường ngồi xuống. Em nhún nhún người vẻ thích thú. Một phút sau tôi giật mình khi nghe có tiếng gõ cửa nên liền hỏi: "Ai vậy?"

"Là chị, Hồng Anh."

Mau chóng mở cửa, tôi thấy chị Hồng Anh cầm trên tay tô cháo nóng hổi nghi ngút khói.

"Chị nghĩ nên nấu gì đó cho Thu Cúc ăn. Để bụng đói ngủ không được đâu."

Tôi mỉm cười gật đầu và đón lấy tô cháo. Đóng cửa lại, tôi quay qua thấy Thu Cúc nằm thiếp đi trên giường từ lúc nào. Định gọi cô bé dậy ăn cháo nhưng tôi nghĩ có lẽ nên để em ngủ vì cả buổi trời lang thang ngoài đường hẳn là mệt lắm. Khẽ khàng đặt tô cháo lên bàn, tôi lại nghĩ đến chị Hoà Trâm. Tôi hơi lo lắng vì không biết chị định làm gì. Tôi mong sao chị ấy đừng vì nhớ chuyện của bản thân mà hành xử nóng vội...

Chương 43: Hãy để đứa bé sống

Ngày 8 tháng 4

Sáng cả nhà dùng bữa mà có bốn người mang gương mặt hơi căng thẳng. Khởi nói cũng biết là ai. Vì tôi, chị Hoà Trâm, chị Hồng Anh và Chan Chan đang che giấu một bí mật ở trên lầu. Đợi đến lúc bữa sáng kết thúc, cha mẹ với cả anh Dũng Văn rời khỏi phòng bếp là chị Hoà Trâm đã mau chóng gọi ba người em còn lại đến dặn dò khe khẽ:

"Trước mắt, chị chưa tìm ra cách nào giúp Thu Cúc nên tạm thời vẫn để em ấy ở trong nhà. Giờ Min Min và Chan Chan cứ đến trường như bình thường, chị cũng phải đến công ty. May là cha mẹ với Dũng Văn đi làm suốt ngày. Hồng Anh, em ở nhà nên nhớ để ý chăm sóc Thu Cúc. Rồi chiều về, chị em mình bàn tính tiếp. Ok?"

Tôi nhìn sang Chan Chan. Cậu ta nhìn qua chị Hồng Anh. Xong, cả ba gật đầu đồng ý. Khoảng mấy phút sau, tôi rời khỏi nhà. Đúng lúc, Chan Chan cũng dắt chiếc martin ra ngoài cổng. Bình thường tên cool boy nhất định sẽ bảo tôi lên xe thể nhưng lúc này cậu ta chỉ nói:

"Đằng ấy đón xe buýt cẩn thận. Đằng này đến trường trước."

Tôi ngạc nhiên nhìn cảnh Chan Chan leo lên xe rồi nhanh chóng đạp đi mất hút. Thiết nghĩ hẳn do trưa hôm qua tôi nói câu: "Xin đừng làm phiền tớ." nên giờ cậu ta mới có thái độ xa cách như vậy. Tuy lòng hơi buồn và có đôi chút hụt hẫng nhưng tôi thấy thế tốt hơn nhiều. Chỉ ít, cả hai chúng tôi cũng sẽ thoải mái nếu có vô tình chạm mặt

nhau... Thấy tôi bước vào lớp học một cách bình thường thì con Thuý Nga không khỏi thấy kỳ lạ:

"Hôm nay bồ không đến chỗ bí mật trốn Chan Chan nữa hả?"

"Không cần. Từ giờ, mọi thứ sẽ tốt hơn."

"Ừa, ủa? Nghĩa là sao?"

Trông đôi mắt mở to hơn ốc bươu của đứa bạn thân, tôi mỉm cười không đáp. Chính vì vậy mà nguyên ngày hôm nay Thuý Nga cứ liên tục làm bộ mặt khó hiểu và hỏi tôi không ngừng. Tuy nhiên điều đó chẳng hề khiến tôi cảm thấy phiền phức lắm bởi hiện tại lòng đang nghĩ về việc của Thu Cúc hơn. Không rõ chị Hoà Trâm định giải quyết chuyện em ấy thế nào. Vấn đề này khá rối rắm chứ chả đơn giản đâu. Cuối cùng tám tiếng cũng trôi qua và đến giờ tan học. Tôi với Thuý Nga đang trên đường đi về phía phòng vệ sinh thì đúng lúc chạm mặt Chan Chan. Vừa mới thấy người thôi là Thuý Nga đã chống hông bảo: "Lát, Min Min sẽ được anh Quang chở về nên cậu không..."

Chẳng để Thuý Nga vẫu cái môi chề nói hết câu là Chan Chan đã lên tiếng, mắt nhìn tôi:

"Đằng ấy đừng quên lời dặn của chị Hoà Trâm, nhớ tranh thủ về sớm đấy."

Thấy tôi gật đầu rồi Chan Chan mới đi đến bãi giữ xe trường. Khỏi nói, Thuý Nga kinh ngạc đến mức nào. Nó cứ liên tục lặp bắp mỗi câu: "Sao lại thế nhỉ? Sao lại thế nhỉ?" Chán nản, tôi tiếp tục cái việc đi về phía phòng vệ sinh. Trong lúc rửa mặt, tôi phát ngán khi Thuý Nga vẫn diễn cái màn tra khảo tôi như phạm nhân trước hành động lạ lùng khi nãy từ Chan Chan.

"Thôi đủ rồi. Cậu có thể khép mồm lại cho tớ nhờ được không?"

"Never! Thắc mắc thì phải hỏi chứ. Tớ sẽ hỏi mãi đến lúc bồ chịu giải đáp thì thôi."

"Thật, tớ bó tay với cậu rồi. Có gì đâu mà cậu thắc mắc hoài vậy?"

"Thái độ của cậu ta lạ lắm. Dường như chả bận tâm đến việc bồ về với anh Quang nữa."

"Là do hôm qua chúng tớ đã nói rõ mọi chuyện với nhau. Về mối quan hệ hiện tại giữa hai chúng tớ với cô chị Trân Châu. Tớ cũng bảo cậu ta hãy xem lại tình cảm của bản thân cho rõ ràng. Trong quá trình đó thì tớ yêu cầu cậu ta đừng làm phiền mình. Vậy thôi."

"Cậu ta đồng ý?"

Tôi gật đầu. Bất ngờ Thuý Nga hét to: "Trời ơi! Cậu ta chẳng nề nang việc bồ đang mang thai mà có câu trả lời khác ư? Thật là đáng chán!"

Tôi hoảng hồn bịt cái "loa phóng thanh" của con bạn khủng điên lại ngay lập tức. Điên rồi.

"Suyt! Khế mồm. Bộ cậu định cho cả trường biết chuyện tớ mang thai hả?"

Thuý Nga nhìn tôi, miệng ú ớ vì bị bịt chặt. Lát sau, tôi hạ tay xuống thì nó liền bảo nhanh:

"So-ri! So-ri! Tớ bức quá nên mới thét lên đột ngột vậy. Bồ đừng lo, học sinh trong trường về hết rồi. Và lại, khu vệ sinh phía sau này khá vắng, chả có ma nào nghe được đâu."

Tuy Thuý Nga nói vậy nhưng tôi vẫn không yên tâm. Lỡ ai đó ở gần đây mà nghe thấy chất giọng "banh ta lông" của nó thì có phải chết chưa. Thật bức mình với con bạn này mà...

Vừa về đến nhà là tôi hết sức kinh ngạc khi thấy một trận "hỗn chiến" đang diễn ra kịch liệt ngay trong sân vườn. Chính xác, nó giống cuộc giằng kéo hơn. Người trở thành trung tâm của trò "kéo co" cân sức cân tài này là Thu Cúc. Một bên thì chị Hoà Trâm với chị Hồng Anh cố giữ tay con bé lại. Còn bên kia là một ông nào trung niên mặt lạ hoắc nhưng bặm trợn, cũng đang hết sức kéo em ấy về phía mình. Ông tướng tá ồm nom mà mạnh như voi, một mình chấp hai cô gái trẻ. Gần đó còn có cha mẹ chồng tôi, anh Dũng Văn, tên Chan Chan không ngừng ngăn hai bên lại. Thu Cúc khóc thảm thiết. Thêm người phụ nữ vẻ khắc khổ đang ôm Thu Cúc như muốn giữ em ấy không bị "xé" ra làm hai. Trong mấy giây, tôi chỉ biết đứng đực ra đó chứng kiến cảnh hỗn loạn kia. Âm thanh la hét, khóc lóc vang vọng khắp không gian. Đến độ, vài người đi đường hiếu kỳ cứ nhìn vào sân nhà. Tức thì, tôi chạy đến và nắm lấy tay áo Chan Chan kéo mạnh ra phía ngoài rồi hỏi ngay:

"Cái quái gì đang diễn ra vậy?"

"Đằng ấy mới về hả?" – Chan Chan thở gấp – "Đằng này cũng không rõ, mới vào nhà đã thấy mọi người xúm vào lôi kéo Thu Cúc dữ dội. Lát sau mới biết là cha mẹ Thu Cúc chẳng hiểu sao tìm được đến tận đây và nhất quyết đòi mang em ấy về nhưng chị Hoà Trâm một mực không cho. Xui cái là cha mẹ với anh Dũng Văn cũng có mặt ở nhà."

"Trời hỡi, sao lại ra nông nổi này? Vậy người đàn ông, đàn bà xa lạ ấy là cha mẹ Thu Cúc?"

"Đúng rồi. Dì đó còn đỡ nhưng chú nọ dữ quá. Quát tháo ầm ĩ, sùi cả

bọt mép luôn."

Giờ thì tôi hiểu sơ sơ cái vụ giằng co này rồi. Đưa mắt nhìn thấy tất cả vẫn chưa chịu ngừng tay. Tôi lo lắng khi trông Thu Cúc bắt đầu kiệt sức vì hết bị bên này đến bên kia kéo qua kéo lại. Tôi cần phải nghĩ cách ngăn họ. Không thể dùng lời nói được bởi hiện tại âm thanh huyền não ồn ào kinh khủng. Ngay lập tức, tôi liền bảo Chan Chan vào nhà lấy ra hai cái nồi to cùng hai muỗng múc canh bằng kim loại. Cậu ta hiểu ý nên phóng như bay vào nhà và lát sau trở ra cùng những thứ tôi vừa yêu cầu. Tiếp, tôi với Chan Chan mỗi đứa cầm một cái nồi đồng thời dùng muỗng đánh liên hồi thật mạnh vào *** nồi. Poong! Poong! Poong! vang lên khá lớn. Nó hữu hiệu hơn tôi nghĩ vì vài giây sau, mọi người đã dừng lại. Chỉ chờ có thế là tôi chạy đến nhanh chóng kéo Thu Cúc ra khỏi cuộc "kéo co" bất đắc dĩ này.

"Tất cả làm gì vậy? Thu Cúc đang mang thai, kéo như thế rất nguy hiểm."

Tôi không ngờ giọng mình lại lớn quá chừng. Nhưng chẳng bận tâm nhiều, tôi xoay qua hỏi Thu Cúc vẫn còn khóc rầm rức do hoảng sợ:

"Em có bị gì không? Vẫn ổn chứ?"

"Dạ... chị Min Min ơi, hai tay em đau quá." – Thu Cúc nức lên hồi.

Tôi cầm hai tay em lên xem, hằn đỏ hết cả. Tôi nhẹ nhàng xoa xoa hai cánh tay gầy guộc ấy. Đúng lúc, giọng chị Hoà Trâm cất lên, lo lắng:

"Chị xin lỗi vì đã kéo tay em mạnh như vậy."

Tức thì, cha Thu Cúc la lên khiến tôi giật cả mình:

"Tất cả là lỗi của các người! Tôi đến mang con gái về nhà thì có gì sai nào??? Sao lại cản???"

"Chú mang Thu Cúc về rồi lại đánh mắng và bắt em ấy phá thai." – Chị Hồng Anh nói – "Tại sao chú lại tàn nhẫn thế? Đó là con gái ruột của chú."

"Mặc xác tôi! Đây là chuyện của gia đình tôi! Mấy người không được quyền xen vào! Tôi là cha Thu Cúc thì có quyền quyết định mọi thứ của nó! Thu Cúc, theo tao về mau!"

Dứt lời, cha Thu Cúc lập tức túm lấy tay con gái lôi đi một cách thô bạo. Tôi chưa kịp ngăn lại thì nhanh như cắt chị Hoà Trâm cầm mạnh đôi tay gọng kiềm của ông ta, giữ chặt.

"Dừng ngay cái hành động bạo hành đó đi! Chú muốn giết con mình đấy à?"

"Nãy giờ tôi nhịn cô nhiều rồi nhé! Nếu còn cản tôi đưa con gái về thì tôi cho cô ăn tát đó!"

Tôi lo lắng trước lời đe dọa không nể nang của người đàn ông bạo lực ấy. Riêng chị Hoà Trâm vẫn bình thản ứng đáp mạnh mẽ:

"Nếu chú vẫn cố chấp thì tôi sẽ gọi công an đến đây giải quyết. Họ sẽ không bỏ qua việc chú bạo hành con ruột đâu. Muốn thử không?"

Tôi thật khâm phục chị Hoà Trâm. Trong lúc tình huống khó khăn như thế mà chị vẫn nhanh nhẹn biết tìm cách đối phó với hạng người chỉ thích dùng vũ lực với người khác như ông ta.

"Cô dọa tôi hả?" – Cha Thu Cúc tuy hùng hổ nhưng mặt hơi thay đổi

– "Cô nghĩ mình là ai mà lại chen vào chuyện nhà tôi chứ? Nó là con gái tôi!"

"Cháu đã nói chú đừng bắt ép Thu Cúc đi phá thai!"

"Không phá thì biết phải làm gì? Nó mới mười bốn tuổi đã có chửa. Hàng xóm láng giềng dị nghị xấu mặt gia đình. Để nó sinh con ra ai sẽ nuôi? Tôi không đủ tài chính."

"Vẫn còn có nhiều cách khác! Chẳng hạn cho con nuôi."

"Cô tưởng dễ hả? Chắc gì có người chịu nuôi? Tóm lại, tôi sẽ đưa nó về!"

Cha Thu Cúc gỡ mạnh tay chị Hoà Trâm và kéo xộc con gái đi ra đến cổng.

"Nếu Thu Cúc sinh con thì cháu sẽ nhận nuôi đứa bé đó!"

Tôi và mọi người đều vô cùng kinh ngạc. Kể cả cha mẹ Thu Cúc cũng thế. Nhưng câu nói đó không phải từ chị Hoà Trâm mà là của chị Hồng Anh. Như sợ tất cả chưa nghe rõ nên chị lặp lại một lần nữa:

"Chú hãy để Thu Cúc sinh đứa con và cháu sẽ nhận nuôi nó."

"Hồng Anh, em nói gì vậy?" – Anh Dũng Văn xoay vợ qua đối diện với mình.

"Em muốn nhận nuôi đứa bé trong bụng Thu Cúc."

Chị Hồng Anh vừa khẳng định xong thì cha Thu Cúc nhanh chóng hỏi:

"Cô nói thật hả? Nhận nuôi đứa con hoang này sao? Hay cô muốn dùng chiêu này để lừa bịp tôi?"

"Không, cháu nói thật. Vì... cháu không thể có con!"

Sự tiết lộ bất ngờ của chị Hồng Anh khiến cha Thu Cúc ánh lên cái nhìn đầy ngạc nhiên. Tôi không rõ tiếp theo sự việc sẽ diễn ra theo chiều hướng nào vì cha chồng tôi đột ngột bảo:

"Được rồi, tất cả ngừng lại ở đây! Mọi việc càng lúc càng rối. Hoà Trâm và Hồng Anh không nên nói thêm nữa, các con không có quyền xen vào chuyện của gia đình người khác. Hãy để Thu Cúc trở về nhà cùng với cha mẹ mình."

"Nhưng cha à..."

Cha chồng tôi lập tức giơ tay ngăn chị Hoà Trâm rồi chậm rãi đi lại gần chỗ cha Thu Cúc:

"Nãy giờ, con gái và con dâu tôi có những hành động lẫn lộn nói không phải mong anh chị rộng lượng bỏ qua. Bây giờ, anh chị cứ đưa cháu Thu Cúc về nhà. Thế nhưng mong anh đừng đánh cháu nữa. Còn về việc cái thai, anh chị bình tĩnh không nên nóng vội bắt cháu đi phá bỏ vì hậu quả khôn lường có thể xảy ra. Mọi thứ rồi sẽ tìm được cách giải quyết."

"Phải đó ông ơi." – Mẹ Thu Cúc bấy giờ mới cất tiếng, nghe nhỏ thê.

"Chuyện nhà tôi tự tôi giải quyết! Biết ngay là mấy người làm gì chịu nhận đứa bé này!"

Phỉ nhổ xong, cha Thu Cúc lôi con gái rời khỏi nhà tôi. Chị Hoà Trâm

và chị Hồng Anh toan đuổi theo thì bị cha chồng tôi chặn ngay cửa, lớn tiếng:

"Cả hai đưa vào nhà ngay!"

Chưa bao giờ tôi thấy cha chồng tức giận đến thế. Mặt ông đanh lại khi nhìn con gái với con dâu. Có lẽ vì sự đáng sợ đó mà hai chị của tôi đành nghe theo mệnh lệnh "vững như núi" kia.

... Hình như chưa khi nào tôi thấy không khí nặng nề như vậy bao trùm lên mọi người trong gia đình giống lúc này. Vẫn là phòng khách, cha mẹ chồng tôi vẫn ngồi trên chiếc ghế sofa dài phía bên phải. Trông mặt hai đấng sinh thành nghiêm đã man. Đứng đối diện và chờ bị hỏi tội là bốn người: tôi, Chan Chan, chị Hoà Trâm, chị Hồng Anh vì đã che giấu Thu Cúc ở nhà từ chiều hôm qua. Ít phút trôi qua, cha chồng tôi là người "dạo" khúc đầu trước:

"Mấy đứa giỏi nhỉ? Dám giấu cha mẹ chuyện để Thu Cúc ở trong nhà suốt từ chiều hôm qua. Nếu cha mẹ Thu Cúc không lại đây tìm con thì bốn đứa định che giấu bao lâu nữa?"

"Cha, chuyện này không liên quan đến ba em. Đều là lỗi của con." – Chị Hoà Trâm nhận hết lỗi về mình.

"Đây không phải lúc tranh giành lỗi. Hoà Trâm, con là chị lớn đã không khuyên ngăn các em thì thôi đằng này lại hùa theo cùng làm. Chả ra cái gì!"

"Cha ơi, không phải chị Hoà Trâm cố ý." – Đến lượt chị Hồng Anh – "Tại vì chuyện của em Thu Cúc không thể làm ngơ vì vậy mà bọn con mới..."

"Đó là chuyện nhà người khác, chúng ta không có quyền xen vào."

Hai đứa không hiểu sao?"

Vẻ như không đồng tình với câu nói đó nên chị Hoà Trâm hơi phản ứng:

"Thu Cúc bị cha em ấy bắt ép đi phá thai mà chúng ta không quan tâm ư?"

"Cha mẹ tự có cách giải quyết chuyện của con cái họ, người ngoài chẳng cần bận tâm đến!"

Tự nhiên tôi thấy chị Hoà Trâm đứng bất động sau câu nói rõ ràng từ cha ruột. Đôi mắt chị phản chiếu chút bản thần mơ hồ.

"Nghĩa là... cũng giống như cách cha mẹ đã từng làm với con đúng không?"

Tôi ngạc nhiên. Cùng lúc, mẹ chồng tôi đứng dậy và đánh giọng gọi:

"Hoà Trâm!"

Không chờ nghe hết câu nói đó là chị Hoà Trâm đã lập tức quay lưng rời khỏi phòng khách chạy nhanh lên lầu. Tôi thấy mẹ chồng nhắm mắt và ngồi phịch xuống ghế. Bà đưa đôi tay run run lên xoa xoa thái dương. Bốn người còn lại cũng không nói thêm gì nữa ngoài tiếng thở dài. Về phần mình, tôi cảm thấy chuyện này ngày càng xấu đi rồi.

Chương 44: Bí mật bại lộ

Ngày 9 tháng 4

Chỉ vì sự cố của buổi chiều hôm qua mà sáng nay cả gia đình dùng bữa với tâm trạng khá nặng nề. Bầu không khí vui vẻ thoải mái thường ngày biến mất, thay vào đó là sự im lặng đến ngột ngạt. Chẳng còn tiếng nói cười nữa mà chỉ có âm thanh va chạm của những chiếc đĩa, cái muỗng, cái đũa. Lạnh tanh. Khô khốc. Chốc chốc, tôi nghe rõ tiếng thở dài sâu nảo của ai đó. Cạch! Tôi hơi giật mình vì sự va chạm của chiếc đũa vào cái đĩa. Đúng lúc, chị Hoà Trâm đứng dậy nói: "Con ăn xong rồi. Cả nhà cứ tiếp tục dùng bữa."

Tôi biết chị Hoà Trâm muốn rời khỏi bữa sáng ngột ngạt này mau chóng. Đến ngay cả tôi cũng đang cố ăn thật nhanh để đứng lên. Chợt, cha chồng tôi cất giọng thật trầm:

"Con đừng bận tâm đến chuyện của người khác nữa. Cha nói rõ rồi đó."

"Con làm gì là việc riêng của con..."

Đáp một câu ngắn ngủn xong, chị Hoà Trâm bước thật nhanh, loáng cái đã khuất bóng sau cánh cửa. Khởi nói, cha chồng tôi bực bội đến mức nào. Ông bảo về chán chương vô bờ bến:

"Nó giống ai mà cứng đầu cứng cổ quá vậy trời."

Nuốt miếng thịt xuống bụng, tôi nghĩ hần chị Hoà Trâm giống cha chồng nhất. Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh. Sống ở

đây vài tháng, tôi khá hiểu tính cách mỗi người. Cha chồng tuy hiền hơn mẹ chồng nhưng ông là người cố chấp. Đôi khi suy nghĩ có chiều hướng hơi bảo thủ. Rồi như nhớ ra điều gì, cha chồng tôi nhìn năm người còn lại hỏi:

"Mà có ai để ý cái cánh cổng bên trái nhà mình gần chỗ bản lề hơi bị móp không? Chẳng rõ đứa nào mất dạy đi ngang qua đá vào cổng nữa. Bọn con nít bây giờ hư đốn dễ sợ. Cha mà biết đứa nào đá là nó tới số. Cho mặt nó giống cái bản lề luôn."

Cha chồng vừa nói xong câu đe dọa "kinh thiên" đó thì tôi chợt nghe âm thanh nước bọt ngay kế bên. Nhìn qua, thấy tên Chan Chan mặt mày hơi tái. Trông thế thì biết thủ phạm là ai rồi. Nói mới nhớ, cái đêm anh Quang chở tôi về lần đầu tiên, Chan Chan đứng ngoài cổng chứ đâu. Sau đó, từ trong nhà tôi nghe rõ tiếng đập cửa rầm rầm ở ngoài. Hoá ra là tên cool boy này làm. Giờ thiết nghĩ Chan Chan nên vái trời đất cho cha chồng tôi đừng phát hiện ra thủ phạm là cậu ta. Vì đối với ông, con trai ruột thì cũng xử đẹp thôi. Tôi đang cố tưởng tượng cái bản mặt rất hot của Chan Chan mà bị "biến" thành bản lề thì ra sao. Không khéo được đưa lên báo mục Chuyện lạ có thật chứ chẳng chơi. Và nó sẽ trở thành đề tài bán khắp cả trường...

Tôi vẫn tiếp tục đón xe buýt đến trường như mọi khi. Nhưng hôm nay có điều gì đó hơi khác thường ngày. Cái điều này xảy ra khi tôi bước chân vào lớp. Ánh mắt của tất cả những đứa bạn có mặt ở đây đều đồng loạt hướng về phía tôi. Chẳng những vậy, chúng còn xì xầm bàn tán cái gì nho nhỏ. Ban đầu hơi khó hiểu nhưng rồi tôi mặc kệ, hơi đâu quan tâm. Lâu lâu thiên hạ đột nhiên "giở chứng" nhìn người này người kia để dèm pha đủ thứ chuyện. Tôi ngồi vào bàn rồi lấy tập ra ôn lại bài. Lát sau, tôi bắt đầu thấy bức mình rồi. Âm thanh rì rầm khe khẽ vẫn cứ văng vẳng bên tai không ngừng. Dám cá chúng bạn đang bàn về tôi. Cái đám này rảnh quá hay sao mà mới sáng sớm muốn kiếm chuyện với người ta hả? Nhớ dạo gần đây tôi đâu

có gây sự hay chọc phá đứa nào đâu. Vài phút sau chịu hết xiết cái chất giọng léo nhéo ấy nên tôi đứng dậy và quay ra sau, hếch mặt hỏi cái đám đang túm tụm kia:

"Nè, muốn nói gì về tôi thì cứ nói thẳng đừng bàn ra bàn vô sau lưng coi hổng được nha."

Tôi vừa dứt lời thì đám đó nhìn nhau cười khúc khích. Ứa gan thiệt! Bộ tôi đang làm trò hề cho chúng xem à. Tức rồi nên không bỏ qua đâu. Tôi lại hỏi, lần này tỏ rõ bản thân bức bối: "Rốt cuộc cười cái gì? Nói rõ ràng ra đi nào."

Một thằng khó ưa nhất lớp hiện có mặt trong đám đó, mau chóng lên tiếng về giấu cọt: "Làm gì thì chính bạn biết thôi. Có tật nên giật mình."

"Tôi chẳng biết đã đụng chạm gì đến các bạn. Nếu có gì không vừa lòng thì cứ nói quách ra."

Đứa con gái chuyên gia mang guốc khi đi học nói với kiểu vênh váo:

"Bồ ghê nha, trông vậy mà không phải vậy."

Thật là tôi muốn tát lẹch mặt đám mọi rợ đó dã man. Cứ úp úp mở mở, đã thế còn châm chọc.

"Nè, cái đứa trong bụng là của thằng nào ế? Học trường này hả?"

Câu hỏi từ thằng thứ hai trong đám khiến tôi lập tức sững người. Tại tôi có nghe lầm không? Tên có cái bản mặt còn thua vợ người Bắc Kinh kia vừa mới hỏi tôi đứa bé trong bụng ư???

"Sao im lặng rồi? Thế là trúng phốc! Gớm chưa. Cái thai được mấy

tháng vậy, người đẹp."

Lần này thì tôi nghe rõ mồn một, không nhầm lẫn đi đâu được. Lần đầu tiên, tôi cảm giác mọi thứ xung quanh như xoay vần. Chuyện quái gì vừa xảy ra? Bọn chúng biết tôi mang thai?

Tôi sực tỉnh khi đột ngột nghe Thuý Nga gọi lớn tên mình. Con bạn thân từ bên ngoài chạy cực nhanh vào trong lớp. Vừa thấy tôi là nó lập tức nắm lấy tay và kéo đi mau lẹ. Thuý Nga chọn dãy phòng vệ sinh phía sau trường là nơi "bắt đầu cuộc trao đổi bí mật."

"Chuyện lớn đây bồ ơi!" – Thuý Nga mở đầu bằng giọng gấp gáp – "Ban nãy tớ vừa vào trường thì tình cờ nghe con Hồng nói cười với con Hằng về vụ bồ có thai đó!"

Chưa đầy nửa tiếng của buổi sáng mà tôi đứng sững người đến hai lần. Câu báo cáo động trời từ con bạn thân khiến tôi tự dưng hiểu rõ câu: Sét đánh ngang tai là thế nào. Bởi lúc này âm thanh bên tai tôi không gì khác ngoài tiếng ầm ầm nghe như sấm sét. Tôi cứ đực mặt ra đấy cho đến khi Thuý Nga cầm vai tôi lắc thật mạnh: "Min Min, bồ sao thế? Đừng làm tớ sợ."

Bấy giờ bộ não trống rỗng mới lấy lại ý thức. Tức thì, tôi hỏi về sừng sốt:

"Thật hả? Cậu nghe con Hồng và con Hằng nói về việc tớ mang thai sao?"

"Chắc chắn 100% không sai được. Bọn nó đã biết bí mật của bồ rồi!"

"Sao thế được? Ban nãy vào lớp, đám bạn của thằng Hiếu cũng hỏi tớ đứa bé trong bụng là con ai và cái thai được mấy tháng! Vẻ như cả lớp đã biết hết."

"Unbelievable! Tiêu rồi! Nhưng kỳ lạ là ai đã loan tin này chứ?" – Thuý Nga kêu thảm.

Chính tôi cũng đang tự hỏi mình câu đó. Tôi bắt đầu hoang mang. Tại sao việc tôi có thai lại bị lộ? Bí mật này ngoài tôi và Chan Chan thì chỉ có hai người biết: Thuý Nga và Chí Hùng. Tên Chí Hùng mất tích đã gần một tháng, còn Thuý Nga càng không thể là kẻ đã phao tin. Vậy rốt cuộc, đó là ai? Và nguyên nhân gì mà hắn lại biết chuyện "cơ mật" này của tôi?

"Hey Min Min, chắc không phải bà chị Trần Châu đâu hả?"

Câu hỏi e dè của Thuý Nga lập tức giúp tôi "thông não". Đúng rồi! Sao tôi lại quên mất cô chị Trần Châu nhỉ? Chị ta là người thứ ba biết chuyện tôi mang thai với Chan Chan còn gì. Đừng nói là chị ta muốn chơi tôi nha. Thật là ức quá mà! Sự thật vẫn chưa biết rõ ai là kẻ tung tin. Nếu mà tìm ra thì nó như xương với tôi. Đặc biệt, lỡ như cô chị Trần Châu ấy đúng là thủ phạm thì xem tôi xử chị ta thế nào. Lúc đó dù tên Chan Chan có ngăn cản hay làm gì thì tôi cũng quyết không bỏ qua. Tôi mím môi, nhủ thầm. Đúng lúc, chuông báo giờ vào học vang lên. Thuý Nga nhìn tôi, mặt xanh như lá chuối:

"Giờ sao?"

"Thì cứ vào lớp, chứ chẳng lẽ trốn tiết. Để xem đến đâu tính đến đó vậy."

Tiết học bắt đầu và diễn ra bình thường như mọi khi. Vì có giáo viên nên đám bạn trong lớp cũng không thể làm trò gì được. Dù vậy, chốc chốc tôi vẫn nghe âm thanh xì xầm kỳ quặc phát ra từ những dãy bàn ở sau lưng. Lúc len lén quay xuống nhìn thì tôi thấy vài đứa đang hướng mắt lên phía mình và nói cười gì đó. Tôi cam đoan hẳn cả lớp

đều biết về bí mật này của tôi rồi. Thật là tồi tệ. Hãy tưởng tượng chuyện bạn mang thai vô tình bị lộ ra cho cả thầy bốn mươi tám đứa bạn biết thì kinh khủng cỡ nào. Hẳn bạn sẽ mong, đây chỉ là cơn ác mộng.

... Chiều, chuông báo hết giờ học vang lên. Khi thầy giáo vừa bước ra khỏi lớp là lũ học sinh lập tức ồn ào không ngừng. Tôi mau chóng thu dọn tập vở để cuốn gói về trước. Linh cảm báo rằng nếu tôi còn do dự ở lại đây thì chắc chắn sẽ gặp phải điều không may. Đúng là ông trời chẳng thương rồi. Lúc tôi sắp rời bàn thì một thằng bạn trong lớp đứng trên bục giảng và thành linh nói thật lớn: "Tin tốt đây! Lớp mình có một bạn đang mang thai."

Nghe xong câu nói khủng bố đó thì tôi gần như chết điếng tại chỗ. Hai từ mang thai giống như mũi tên cắm phập vào tim tôi vậy. Dù quạt trần quay vù vù trên đầu ấy thế mồ hôi trên trán tôi tuôn ra dữ dội. Cả người cũng nóng ran hết bị hấp trong lò. Đúng lúc, đứa khác liền hỏi:

"Thiệt không đó? Ai ghê vậy?"

Tôi căm ghét cái đứa hỏi câu này dã man ta ời. Biết để làm gì tên kia? Định chọc điên bà đây hả?

"Ờ, 100% luôn. Còn là ai thì..."

Tôi thấy thằng cà rốn đó lia ánh mắt về phía mình. Chết tiệt! Vậy là nó nói đến tôi rồi. Bộ tên khốn này định chơi tôi hay sao? Trông cảnh nó từ từ đưa ngón tay lên mà tim tôi đập khốc liệt.

"Chính là Min Min đây!"

Tiên sư cha nó! Ngón tay thằng ấy chỉ thẳng vào mặt tôi. Phải, trực

diện luôn chẳng hề lệch đi một chút nào. Quả tim muốn ngừng đập. Tên này nhìn chăm chăm tôi đồng thời cười cười. Khởi nói, bốn mươi mấy cái miệng nhốn nháo hết lên. Nhưng vẫn chưa đến màn hay nhất đâu.

"Xạo ke! Nói khơi khơi vậy ai tin? Chơi trò gì độc địa quá mấy cha ơ!"

Giọng một đứa con gái vang vang, kéo dài. Lập tức vịn vào điều đó, tôi liền lên tiếng bảo: "Nè nói đàng hoàng, tung tin đồn thất thiệt chết tôi nha. Có chứng cứ gì không?"

Kế bên, con Thuý Nga cũng mau lẹ để thêm vô một câu như "chữa lửa":

"Ừ phải đấy. Nói thì ai chẳng nói được. Làm mất danh dự người khác coi hồng đẹp mặt gì cả."

Tôi thấy thằng bạn đó cười với vẻ khoái trá. Lòng hơi lo lắng. Bởi cái cách cười tàn ác ấy hết kiểu hăn đã thủ sẵn chứng cứ chứng minh việc tôi có thai là hoàn toàn đúng. Mặt hơi biến sắc khi tôi nhìn tên bạn lấy trong túi quần ra chiếc điện thoại. Nó khiến tôi lạnh sống lưng.

"Chiều qua, mình cùng vài đứa bạn đứng ở sân sau trường gần nhà vệ sinh nữ thì vô tình nghe được cuộc nói chuyện thú vị của bạn Min Min với bạn Thuý Nga. Bọn này liền quay lại, có thu âm luôn. Xem và nghe cho rõ, có phải hai bạn ở trong clip hot này không."

Dứt lời, cậu ta đưa màn hình điện thoại ra trước lớp rồi bấm nút Open. Vì là điện thoại cảm ứng nên màn hình khá rộng, nhìn rõ nét. Tôi thấy mình và Thuý Nga đang đứng nói chuyện, góc quay là chếch về phía bên phải ngay đúng vị trí cửa sổ phòng vệ sinh. Hàng loạt

những âm thanh trong clip bắt đầu phát ra giống như một cơn ác mộng kinh dị đối với tôi.

« Là do hôm qua chúng tớ đã nói rõ mọi chuyện với nhau. Về mối quan hệ hiện tại giữa hai chúng tớ với cô chị Trân Châu. Tớ cũng bảo cậu ta hãy xem lại tình cảm của bản thân cho rõ ràng. Trong quá trình đó thì tớ yêu cầu cậu ta đừng làm phiền mình. Vậy thôi. »

« Cậu ta đồng ý? Trời ơi! Cậu ta chẳng nề nang việc bồ đang mang thai mà có câu trả lời khác ư?... »

« Suyt! Khế mồm. Bộ cậu định cho cả trường biết chuyện tớ mang thai hả? »

« So-ri! So-ri! Tớ bức quá nên mới thét lên đột ngột vậy. Bồ đừng lo, học sinh trong trường về hết rồi. Và lại, khu vệ sinh phía sau này khá vắng, chả có ma nào nghe được đâu. »

Toàn bộ cuộc đối thoại giữa tôi với Thuý Nga bị "phơi bày" trắng trợn trước bàn dân thiên hạ. Ở đây là toàn bộ cư dân lớp 11B10. Không cần kể cũng biết, một "cơn sóng thần" âm thanh tràn đến nhấn chìm tất cả. Lũ bạn la hét khí thế. Nhìn cảnh tượng đó cứ ngỡ là đại hội thể thao toàn quốc nhưng hoá ra là vì biết được một đứa bạn đang mang thai. Tôi như hoá đá. Còn Thuý Nga thì không ngừng lẩm nhẩm trong hoang mang: "Chết tui mình rồi!"

"Ồ ồ, bạn Min Min có thai! Tin sốt dẻo! Giống Tường Vi con thầy Tuấn đó!"

"Nãy giờ diễn kịch thôi chứ hồi sáng lớp biết rồi! Thai của thằng nào thế?"

"Bọn Min Min bình thường thấy vậy mà hồng phải vậy. Ha ha ha!"

Mặc mọi âm thanh ồn ào huyên náo khoá động khắp phòng, tôi vẫn đứng đó với đầu óc trống rỗng. Mãi đến khi tôi cảm nhận ai đó nắm tay và kéo mình đi thật nhanh ra khỏi lớp học...

"Giờ bọn mình phải làm sao đây, Min Min?"

Chất giọng thảm hại của con Thuý Nga nhanh chóng kéo tôi về với thực tại. Đưa mắt nhìn, tôi thấy bản thân đang ở sân sau trường còn đứa bạn thân thì đang hướng ánh mắt hết sức lo lắng vào mình. Tôi cảm giác dường như sự việc tệ hại ban nãy không hề có thật.

"Tớ... không biết nữa."

"Giờ cả lớp đều phát hiện chuyện bồ mang thai. Thế nào cũng đồn ầm cả trường cho xem."

Điều tôi hoang mang lo lắng hiện giờ chính là điều Thuý Nga vừa nói. Trường học cũng giống ngoài xã hội. Hễ có scandal hay vấn đề gì giật gân thì sẽ "được" mọi người đồn thổi để "góp phần" khiến sự kiện đình đám ấy lan truyền cực nhanh. Chuyện tôi mang thai quả là tin hot. Nhớ lại hoàn cảnh Tường Vi lúc trước, chỉ trong một buổi sáng thôi mà gần như toàn trường đều nhận được tin cô bé có thai ba tháng. Lớp tôi tổng cộng là bốn mươi tám đứa đồng nghĩa bốn mươi tám "loa phát thanh" ở tần suất siêu mạnh. Nếu tôi đoán không lầm thì ngày mai, cả trường nhất định biết thêm một tin chấn động mới: Min Min lớp 11B10 có chửa hoang. Chỉ cần chửa rõ mặt mũi cha đứa bé là thiên hạ sẽ thêm chữ "hoang" vào sau chữ "chửa" như thêm phần kịch tính và khiến cho sự kiện có nhiều thứ để bàn ra bàn vô. Thứ khiến tôi lo sợ tiếp theo là nếu ban giám hiệu trường biết thì không khéo tôi phải nghỉ học giống Tường Vi.

"Ai ngờ đâu bọn mình lại bị quay lén chứ. Mấy thằng này chơi ác

thật! Min Min, tớ xin lỗi vì đã hét lên câu bồ mang thai. Nếu tớ không nói thì mọi việc đã không tệ đến thế này..."

Nhìn dáng vẻ hối hận và nghe tiếng thút thít của Thuý Nga thì tôi chỉ còn biết giấu âm thanh thở dài buồn bã vào lòng. Suy cho cùng, đây là sự cố ngoài ý muốn không phải do nó cố ý.

"Thôi nín đi, chúng ta sẽ cố gắng tìm cách." – Tôi an ủi.

Thuý Nga ngược đôi mắt long lanh nước lên hỏi: "Bồ không giận tớ hả?"

"Chuyện đã ra nông nổi này rồi có trách có giận cũng thế thôi. Việc cần làm bây giờ là phải nghĩ cách đối phó nếu tin đồn bị lan truyền."

Thuý Nga nấc lên liên hồi đồng thời ôm lấy tôi và không ngừng nói xin lỗi. Vừa vỗ về con bạn thân mau nước mắt, tôi vừa nghĩ đến việc làm sao ngày mai đến trường đây?...

Về đến nhà với tâm trạng rối bời, tôi chợt thấy Chan Chan đang đứng nói chuyện với Thu Cúc ngay trước cổng. Nhắc mới nhớ, suýt tôi quên chuyện của cô bé mười bốn tuổi này rồi. Thấy tôi từ xa đi lại, Thu Cúc cười tươi và hớn hờ gọi: "A, chị Min Min về kìa!"

"Sao đăng ấy về trễ vậy? Kẹt xe buýt hả?" – Tên Chan Chan quay qua hỏi.

"Không, bạn ở lại trực lớp." – Tôi nói dối rồi nhìn sang Thu Cúc – "Em đến có chuyện gì sao? Mà cha em thế nào? Qua về ổng có đánh em nữa không?"

Thu Cúc lắc đầu, trông nụ cười vui vẻ ấy thì tôi nghĩ là chuyện không quá tệ.

"Dạ, chiều qua về cha mắng em vài câu rồi bỏ vô buồng ngủ. Sáng em dậy nghe mẹ nói cha có mồi làm ăn mới nên đi với mấy chú hàng xóm từ lúc sớm. Thế là em khoẻ."

"Lỡ hôm nay cha em về rồi đánh mắng em tiếp thì sao?"

"Hổng có đâu ạ. Cha em mà đi mần ăn cũng phải một tuần mới về. Tại mấy hôm trước không kiếm được nhiều tiền nên cha em nóng nảy đánh vợ con thế thôi. Chứ nếu có mồi làm ăn mới và có tiền thì ông bình thường hà."

"Ừm, vậy chị hy vọng kỳ này cha em trúng lớn để ổng cho nhà cửa êm ấm."

"Hi, dạ em cũng mong vậy. Em đến báo anh chị biết tình hình của em để khỏi lo lắng. Chị nhớ nói lại với chị Hoà Trâm và chị Hồng Anh hộ em nhé. Hai chị quan tâm em hết sức."

Tôi gật đầu. Dõi theo bóng dáng nhỏ nhắn của Thu Cúc đi xa dần, lòng tôi nhẹ hẫng. Chí ít, một mối lo cũng đã được tháo gỡ. Hy vọng sắp tới, con bé sẽ ổn. Vấn đề còn lại là chuyện của bản thân tôi. Và đáng tiếc ở chỗ, nó không hề đơn giản chút nào. Giải quyết khó khăn đây.

"Đằng ấy có chuyện gì hay sao mà nãy giờ thần thờ thế?"

Tôi quay qua nhìn Chan Chan. Cậu ta cũng nhìn tôi không chớp mắt. Tôi đang tự hỏi có nên cho tên cool boy biết về việc mấy ngày tới tôi sẽ đối diện với vô số điều kinh khủng không.

"Không có gì, bạn suy nghĩ vài chuyện thôi."

Tôi bỏ đi vào trong. Cuối cùng thì tôi vẫn giấu Chan Chan. Thiết nghĩ, có lẽ khoan cho cậu ta biết tin chấn động kia. Dẫu sao, bớt đi một người lo lắng cũng đỡ hơn nhiều.

Chương 45: Xung đột

Ngày 10 tháng 4

Hầu như suốt đêm tôi thao thức chẳng yên. Mãi hơn một giờ sáng tôi mới chợp mắt. Sáng dậy sớm đi học mà tôi chẳng hề cảm thấy buồn ngủ chút nào. Tâm trạng hồi hộp đến mức căng thẳng khiến tôi không còn bận tâm về việc gì khác. Từ lúc ngồi dùng bữa cho đến khi ra khỏi nhà đón xe buýt, tôi nghĩ đủ thứ chuyện có thể diễn ra khi mình xuất hiện ở trường. Lòng cứ ngổn ngang rối bời đến nỗi tự dung tôi buồn đi vệ sinh. Hễ xe buýt chạy gần đến trường là tim đập liên hồi, đầu óc tôi căng ra. Chưa bao giờ tôi rơi vào tình cảnh khổ sở đến vậy. Dẫu sao thì tôi vẫn phải có mặt ở trường như mọi khi. Trước mắt tôi chưa thể trốn học được... Đưa mắt quan sát tới lui một hồi, tôi chậm chạp đi vào trong sân trường. Một bước. Hai bước. Ba bước. Tôi nhắm tính số bước của đôi chân mình đồng thời nhìn qua hai bên. Những học sinh khác vẫn nói chuyện rôm rả, không ai chú ý gì đến tôi hết. Điều đó khiến tôi hơi bất ngờ lẫn ngạc nhiên. Lý nào chưa có tin đồn về việc tôi mang thai à? Vì nếu tất cả đã biết thì làm gì có chuyện họ dễ dàng bỏ qua cho tôi mà không chạy ào đến chỉ trỏ bàn tán dị nghị. Đã đi hết 2/3 sân trường, tôi vẫn an toàn. Một ánh mắt liếc nhìn hay lời xì xầm khe khẽ cũng không có. Tôi bắt đầu yên tâm hẳn. Tuy chưa rõ vì sao bí mật của mình chưa bị lan truyền nhưng thôi như vậy là tôi mừng lắm lắm rồi. Lúc gần đến hành lang dãy phòng học thì đột ngột tôi đứng tim khi thành linh vang lên giọng một đứa gái đứng gần đó, không lớn nhưng đủ để nghe rõ:

"Ê, nhỏ kia phải tên Min Min không? Nghe nói chữa hoang đấy."

"Ừ đúng rồi, lớp 11B10 đồn ầm ĩ còn gì."

Thiên địa ơi! Tôi không biết cảm giác của mình lúc này như thế nào nữa. Hình như hơi choáng váng. Những lời bàn ra kia có phải do tôi tưởng tượng không? Mau chóng, tôi liền quay qua nhìn. Lập tức, hai đứa con gái khối mười một nọ lảng ánh mắt sang hướng khác vờ như kiểu đối tượng bị mang ra "mổ xẻ" này giờ không phải là tôi. Nhưng cái dáng vẻ lẩn tránh đáng ngờ ấy thì chắc mười mươi 100% chúng vừa nói điều ban nãy. Vậy tức là tôi không nghe nhầm. Và cũng tức là đám bạn cùng lớp đã lan truyền bí mật của tôi cho những đứa khác biết. Chết tiệt! Quỷ tha ma bắt tất cả chúng nó! Tôi lầm rầm trong miệng xong vào cắm đầu đi vội về phía dãy hành lang phòng học. Và bạn tin không? Lại tiếp một điều tệ hại nữa. Hầu như những đứa học sinh khối mười một đứng rải rác quanh đó, con trai lẫn con gái, đều đồng loạt nhìn theo bóng dáng bước hối hả của tôi và không ngừng xì xầm bàn tán khe khẽ. Giờ thì vui thật rồi! Tôi đã mừng quá vội. Có thể tin đồn vẫn chưa lan hết trường thế nhưng một phần nhóm học sinh đã biết về chuyện tôi mang thai. Tôi gần như muốn điên lên với suy nghĩ ấy.

Đặt chiếc cặp một cách hơi mạnh bạo lên mặt bàn, tôi kéo ghế ra ngồi phịch xuống. Tôi không quan tâm, không nhìn mọi thứ đang diễn ra xung quanh vì đơn giản nếu nhìn tôi sẽ lại bắt gặp những ánh mắt dòm ngó cùng nụ cười giễu cợt dờ dời của lũ bạn cùng lớp. Tôi biết chắc như vậy. Vô số âm thanh rù rì rủ rủ không ngừng vang lên bên tai tôi. Quỷ quái thật! Kể từ bây giờ, chuyện tồi tệ mới bắt đầu đây. Xem chừng, tôi sẽ trở thành Tường Vi thứ hai.

"Min Min."

Tôi đưa mắt ra ngoài cửa lớp thấy con Thuý Nga đứng nép bên bức tường và vẫy vẫy tay gọi liên hồi. Trông vẻ mặt nó gấp gáp. Thờ ra thật mạnh, tôi đứng dậy rồi chậm chạp đi ra ngoài.

"Chuyện gì nữa đây? Làm gì lấp ló như ăn trộm vậy?"

"Tớ xin lỗi nhưng tớ lỡ kể hết mọi chuyện hôm qua cho cậu ấy nghe rồi."

"Chuyện hôm qua? Kể cho ai?"

Sau câu hỏi của tôi thì từ sau lưng Thuý Nga, Chan Chan xuất hiện. Mắt tôi mở to thao láo. Đừng nói là Thuý Nga đã cho cậu ta biết hết chuyện tôi bị cả lớp phát hiện vụ mang thai nha trời. Con bạn thân này khùng điên ghê chứ. Tôi đã không muốn để tên cool boy biết để tránh phiền phức vậy mà... Tôi ném cái nhìn hậm hực trở lại Thuý Nga đồng thời nói:

"Cậu thật là, tự dưng lại kể cho tên này biết làm gì?"

"Tớ xin lỗi, thật tình là không cố ý mà. Vì bị ép quá nên tớ nhắm mắt nói ra."

Không để tôi bảo thêm là Chan Chan đã lên tiếng như muốn giúp Thuý Nga:

"Không phải lỗi của cậu ấy đâu. Sáng vào trường, đăng này nghe vài bạn bàn tán rôm rả về việc Min Min lớp 11B10 mang thai. Đúng lúc gặp Thuý Nga nên đăng này mới chặn hỏi."

"Đã có nhiều người bàn đến thế rồi sao? Lúc sáng chỉ mới vài người..."

"Nghĩa là chuyện đó có thật? Rốt cuộc thì vì sao mà đăng ấy để bị phát hiện bí mật đó vậy?"

Giọng của tên Chan Chan mắc dịch khá to khiến một số đứa trong

lớp bắt đầu tò mò nhìn về phía chúng tôi. Không muốn bị cái lũ lắm chuyện kia tìm ra thêm điều gì nữa nên tôi bèn bảo:

"Chúng ta ra sân sau trường nói tiếp. Ở đây không tiện."

Dứt lời, tôi kéo tên cool boy rời khỏi nhanh chóng. Chan Chan đi đến đâu thì sẽ có nhiều học sinh để ý đến đó, đấy quả là điều chả hay ho gì... Vừa ra đến sân sau là tên Chan Chan đã hỏi tôi ngay hệt như tra khảo tội phạm:

"Đảng ấy cũng hay thật. Chuyện lớn thế mà giấu đảng này."

"Tại hôm qua shock quá nên tớ chẳng còn nghĩ đến việc gì nữa cả. Vớ lại, có cho cậu biết thì đã sao nào? Đâu thể giải quyết được gì."

Nói xong tôi thấy vẻ mặt Chan Chan không được tốt lắm. Hình như đang câu cái gì đấy. Chả nhẽ tôi nói sai? Nếu tôi kể cho cậu ta nghe thì cậu ta định làm gì chứ? Giải quyết êm xuôi được chắc. Đến Min Min tôi đây mà còn chưa tìm ra được cách gì hay ho nữa là.

"Dù vậy đảng ấy đừng nên giấu. Chuyện này có phần của hai chúng ta. Đảng ấy là mẹ đẻ bé, còn đảng này cũng cha nó. Điều quan trọng hơn là, đảng ấy muốn chịu đựng việc tệ hại đó một mình ư? Lờn đồn sẽ lan cả trường."

"Cậu không nói tớ cũng hiểu. Chưa chi cả khối mười một đã hay cái tin động trời này rồi. Tớ không cho cậu biết một phần vì không mong cậu sẽ bị dính vào vụ rắc rối ấy."

Chan Chan nhú mày khó hiểu: "Nghĩa là sao?"

Tôi chán nản thở ra:

"Hiện tại, cái lũ săn tin đáng khinh kia chưa biết cha đứa trẻ là ai. Điều đó sẽ tốt cho cậu. Nếu mối quan hệ của chúng ta bị bại lộ thì chuyện càng thêm tồi tệ. Cậu nhất định bị mất hình tượng cho xem, cool boy à."

"Giờ này mà còn hình tượng hình mẫu nổi gì nữa. Lý nào đằng này im re để đằng ấy hứng chịu hết?"

Tôi nhìn Chan Chan chăm chăm. Tôi hơi bất ngờ khi nghe cậu ta bảo vậy. Tên này đúng là khoái làm trò anh hùng mà chẳng nghĩ đến hậu quả gì hết. Thế nhưng thật lòng tôi cảm thấy vui bởi suy nghĩ chính trực đó. Chỉ ít, tôi cũng hiểu bản thân đã chọn lựa đúng một việc.

"Ngốc ạ, tớ mặc xác hình tượng hot boy của cậu." – Tôi tặc lưỡi – "Hậu quả đâu phải chỉ dừng lại ở đấy. Vấn đề nan giải là lời dèm pha dị nghị và cả việc có thể phải nghỉ học. Chả việc gì phải bắt hai đứa cùng chịu. Bí mật còn giấu được cái nào thì hay cái ấy. Một đứa chưa bị phát hiện là may rồi."

"Min Min."

Tôi thấy Chan Chan nhìn mình giống như tôi đang trở thành một kẻ cao thượng. Tôi không cần thế. Mà bản thân tôi cũng chẳng tốt lành gì đâu, đơn giản chỉ là làm điều mình muốn.

"Cậu nên nghe lời tớ, cố gắng đừng để lộ gì cả."

"Nhưng..."

Tiếng chuông báo vào học vang lên liên hồi cắt ngang câu nói đầy lưỡng lự của Chan Chan.

"Tớ về lớp, cậu cũng mau đi đi."

Tôi quay lưng và bước khá vội. Tôi không muốn bản thân đột nhiên yếu đuối. Tôi thật sự mong Chan Chan sẽ đứng ngoài vòng rắc rối này vì tự nhủ mình có thể đủ sức vượt qua những điều tồi tệ sắp diễn ra. Nhưng rồi tôi chợt lo lắng bởi nghĩ rằng liệu bản thân có đúng là mạnh mẽ không? Cứ hể nhớ về Tường Vi là bất giác tôi sợ hãi, gần như là nỗi ám ảnh không dứt.

Giờ ra chơi, tôi và Thuý Nga vào căn tin mua đồ. Thật tình là khi đó tôi cũng chẳng để ý những đứa học sinh xung quanh có dòm ngó mình không vì đầu óc trống rỗng, hồn phách để ở tận đâu đâu. Tôi chỉ đang suy nghĩ miên man vài thứ nhưng nếu hỏi đấy là thứ gì thì tôi cũng chả rõ. Trong lúc chen lấn để mua cái bánh bông lan thì vô tình ai đó đụng mạnh vào vai khiến tôi suýt ngã ra sau nếu không có Thuý Nga nhanh tay đỡ: "Bồ có sao không?"

Tôi lắc đầu. Đúng lúc, giọng của thằng con trai vừa đụng trúng tôi cất lên ngay bên cạnh: "Xin lỗi, mình không cố ý."

Chẳng hiểu sao lúc đó tôi hiền dễ sợ, chỉ quay qua bảo: "Không sao."

Nhưng lòng tốt hiếm hoi ấy của tôi chả hề được đền đáp khi cái tên kia bất ngờ kêu lên: "Ồ, là Min Min lớp 11B10 bị đồn là có thai hả?"

Tôi đưa mắt nhìn hắn ta chăm chăm. Hắn đi cùng với một thằng bạn và thằng này liền bảo: "Đúng rồi. Tao nhớ mặt nó."

"Ghe vậy. Ban nãy lỡ đụng vào người nó rồi hổng biết có bắt chịu trách nhiệm không đây."

Tôi giận kinh khủng trước những lời đầy khinh miệt của hai tên nam sinh cùng khối. Nhưng hiểu bản thân không nên nói gì vì vậy dù điên tiết lắm tôi vẫn phải im lặng nhịn nhục.

"Nè, nói gì thế hả? Muốn kiểm chuyện à?" – Thuý Nga thành linh gắt to.

Đối diện, một trong hai tên kia vênh cái bản mặt khinh khỉnh đáng ghét đáp trả lại cay cú: "Gì? Ai kiểm chuyện? Đây nói đúng sự thật thôi. Ai chẳng biết con nhỏ đó đang có thai."

Tôi hơi giật mình bởi cụm từ "đang có thai" phát ra từ miệng thằng nam sinh khá to. Vì thế mà những học sinh ở gần bắt đầu chú ý đến chỗ chúng tôi. Điên tiết thật! Tên mất dạy này muốn loan tin khắp phòng căn tin ư? Những âm thanh xì xầm. Bàn tán. Những ánh mắt dòm ngó hiếu kỳ. Cùng lúc vô số đứa khác chỉ trở về phía tôi. Không thể nấn ná ở đây lâu thêm, tức thì tôi nắm tay Thuý Nga lôi đi ra khỏi chốn thị phi kia. Giờ tôi đã "nổi tiếng" thật đây... Đến được nơi có thể xem là an toàn, cả hai đứa dừng lại thở một nhọc. Con Thuý Nga ức quá hay sao mà vừa vuốt ngực vừa mắng một lèo:

"Khốn nạn! Bêu rếu người ta giữa chốn đông người thế đó! Con trai gì, thiệt hết thuốc chữa. Oang oang cái mồm nói mãi từ có thai, vui thú lắm chắc!"

Một hồi lẩn chán chường, tôi bảo với Thuý Nga:

"Cậu im lặng đi nào. Giờ đến lượt cậu muốn rao tin cho cả trường biết việc của tớ đấy hả?"

Bấy giờ Thuý Nga mới đưa tay lên bịt cái miệng hay gây họa của mình. Vẻ như nó đã bắt đầu hiểu hành động vừa rồi là một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng. Nó nhìn tôi, giọng lí nhí:

"Tớ xin lỗi. Tại tức hai thằng mặt lợn đó quá. Lỗi là tại tớ."

"Thôi được rồi. Hiện tại rối rắm, không muốn hờn trách ai hết. Cậu để tớ yên tĩnh một lát."

Dẫu không nhìn mặt Thuý Nga nhưng tôi hình dung được vẻ ủ rũ buồn bã của nó. Tôi biết Thuý Nga đang cảm thấy hối hận vì toàn gây ra phiền phức cho đứa bạn thân Min Min. Sự thật tôi chả còn lòng dạ nào để nghĩ về việc giận hờn nó. Lòng tôi ngổn ngang như trăm mối tơ vò. Nhưng với cái đà này thì không khéo nỗi lo lắng của tôi còn rối hơn cả tơ vò nữa ấy chứ. Tôi sẽ trở thành Tường Vi thứ hai, đó là điều chắc chắn rồi. Giờ đã biết cảm giác của cô bé "búp bê" lúc ấy và cả câu nói của Chí Hùng. Có đọng chuyện thì mới hiểu. Tôi không rõ sẽ phải giải quyết vấn đề nan giải này thế nào nữa. Ôi! Điên cái đầu! Chả ngờ có lúc Min Min tôi lại rơi vào trường hợp oái ăm khổ sở như vậy đây. Trời cao thương tình con với ạ!

... Chiều, chuông tan học vừa reo lên là tôi và Thuý Nga từ trong lớp phóng như bay ra ngoài. Tốt nhất là chuồn lẹ khỏi trường để khỏi rước phiền phức vào người. Đúng lúc vừa phi ra cổng thì tôi gặp ngay anh Quang. Hôm nay anh chạy chiếc Yamaha. Chắc Thuý Nga gọi điện bảo anh đến chờ hai đứa. Trông dáng vẻ hối hả gấp gáp của chúng tôi, anh Quang hỏi:

"Hai em làm gì chạy dữ vậy? Bị ai rượt à?"

"Đ... đừng hỏi nữa... ả... Anh mau... chở bọn em đi...i... nhanh... ả." – Tôi nói không nên hơi.

Mà cái số tôi đen đủi thật chứ. Anh Quang vừa rời lưng khỏi chiếc Yamaha thì đột ngột ngay phía sau lưng tôi với Thuý Nga tiếng reo ca hứng thú của một tên con trai vang vang: "Ê, là nhỏ Min Min lớp 11B10 kìa!"

Lập tức, hai chúng tôi liền quay lại. Ôi trời hỡi! Một đám học sinh nam

nữ đang bu lại gần. Khởi nói cũng biết, vấn đề trung tâm của bọn nó lại vẫn là chuyện tôi mang thai. Tôi nhắm mắt căn môi trước cái cảnh đứa này khều vai đứa kia nói nhỏ, đứa nọ chỉ trỏ vào tôi cho đứa kế bên thấy. Giống hệt sáng nay trong căn tin, âm thanh bàn tán làm huyên náo cả cổng trường khiến hai bác bảo vệ chả hiểu chuyện gì. Những người đi đường cũng để ý đến.

"Chuyện này là sao thế?" – Anh Quang gãi đầu khó hiểu bởi việc bỗng dưng bản thân trở thành trung tâm "tranh luận" sôi nổi của đám học sinh.

Tôi còn chưa kịp giải thích thì quý tha ma bắt khi không một tên trong đám đứng ra hỏi anh: "Anh gì ơi, bộ anh là cha đứa bé hả?"

Nghe xong câu hỏi chấn động đó là tôi muốn tát méo mặt thằng lếu láo đó ghê luôn. Hết chuyện mang tôi ra châm chọc rồi giờ chúng còn định lôi cả anh Quang, người vô can trong việc này, vào cuộc bàn tán đáng khinh kia sao? Thiệt, tức đã man ta ơi! Tôi nóng người rồi.

"Là sao?" – Anh Quang hỏi lại thằng nọ.

"Bộ anh không biết bạn Min Min có thai ư? Anh có phải cha đứa bé không?"

Trời đất ơi! Thằng quý đó bộ định thử thách lòng kiên nhẫn của tôi sao vậy??? Nó còn dám lặp lại câu hỏi đó lần thứ hai à? Tôi nhất định phải vả tét mồm tên bố láo này mới được.

"Ừ, là anh đấy."

Ý định trả đũa trong tôi mau chóng biến mất mà thay vào đó là sự kinh ngạc quá đỗi khi tôi nghe rõ chính miệng anh Quang thừa nhận mình là cha đứa bé. Tôi thấy choáng váng quá.

"Em đừng nói gì nữa." – Anh Quang bảo với tôi rồi nhìn lại đám học sinh vẫn chưa hết bất ngờ – "Anh là cha đứa bé đó, sao nào? Mấy đứa mà còn mang Min Min ra chế giễu là anh đây không tha đâu nha! Giờ thì giải tán mau trước khi anh nổi giận."

Lời đe dọa táo tợn từ anh Quang vừa dứt, tôi và Thuý Nga chẳng kịp xem biểu hiện của đám học sinh cùng khối ra sao thì bất chợt một giọng nói rất tức giận cất lên: "Đừng có đùa!"

Tôi cùng tất cả mọi người xoay qua và thấy Chan Chan xuất hiện tự lúc nào. Gương mặt lạnh tanh của cậu ta bất giác khiến tôi nghĩ rằng sẽ có chuyện không hay xảy ra. Thật nhanh chóng, Chan Chan bước lại gần đồng thời vung tay đánh một cú vào mặt anh Quang. Hẳn tên cool boy ra "chiêu" khá mạnh vì làm một người to con như anh Quang chới với mém ngã ra sau nếu không có chiếc Yamaha chặn đỡ. Tôi ngỡ ngàng lẫn sững sốt trước việc vừa xảy ra. Những đứa học sinh khác cũng thế. Còn Thuý Nga bỗng hét lên và chạy lại chỗ anh Quang:

"Anh Quang! Anh có sao không vậy? Trời ơi chảy máu miệng rồi!"

Thú thật, tôi hơi bất ngờ về hành động lo lắng thái quá của Thuý Nga dành cho anh Quang. Chưa bao giờ tôi bắt gặp vẻ hoảng hốt đến mức đó từ nó.

"Anh có biết mình đang nói cái gì không hả?"

Tiếng quát của Chan Chan khiến tôi sực tỉnh. Bấy giờ tôi mới nhớ đến cậu ta. Tôi đưa mắt nhìn và cũng là lần đầu tiên tôi thấy Chan Chan giận dữ như vậy, trông hơi đáng sợ.

"Ai cho phép anh tùy tiện nhận là cha đứa bé chứ?"

Anh Quang vì đau quá nên còn rờ mặt riêng Thuý Nga thì quay phắt qua, ánh mắt toé lửa: "Cậu điên à??? Tự dưng đánh người ta thế?"

"Kẻ điên là anh ta thì có! Khi không nhận mình là cha đứa bé của Min Min!"

"Vậy thì liên quan gì đến cậu?"

"Sao không? Sự thật, cha đứa bé chính là..."

Giật mình, tôi lập tức hét lên nhằm ngăn tên cool boy điên cuồng nói điều không nên nói: "Dừng lại Chan Chan!"

"Tại sao đằng ấy cứ cản đằng này trong khi lại để anh ta tùy tiện nhận trách nhiệm chứ?"

"Cậu đừng vì một phút bốc đồng mà gây nên sai lầm! Cậu rời khỏi đây đi!"

Tôi đang cố kéo Chan Chan ra khỏi vòng thị phi nhưng không ngờ cậu ta cố chấp vô cùng: "Không! Nhất định mọi chuyện cần phải làm sáng tỏ ngay tại đây! Về cha đứa bé! Đó là..."

Tình huống quá cấp bách khiến tôi không tự chủ được bản thân nên đã giơ thẳng tay và rời... BỐP! Một cú tát. Một sự ngỡ ngàng. Một không gian bỗng chốc yên lặng như tờ. Tôi vẫn chưa hạ tay xuống. Đối diện, Chan Chan vẫn chưa hết bàng hoàng khi lãnh trọn cú đánh từ tôi. Đôi mắt cậu ta ánh rõ nỗi bần thần khôn xiết. Tiếp, tôi không còn nghe rõ giọng mình nữa:

"Tớ đã bảo: ĐỦ RỒI!"

Tôi chợt phát hiện âm thanh phát ra từ cổ họng mình nghe thật tệ. Khô khốc và run run. Mấy giây sau, Chan Chan từ từ quay qua nhìn tôi. Không giận dữ, không trách móc, không gì cả. Nhưng rồi tôi bất động khi thấy rõ, phản chiếu từ đôi mắt cậu ta là sự trống rỗng đến tê dại cùng nỗi buồn sâu thẳm như hố sâu không đáy. Những tia nắng nhạt màu của buổi chiều tà bỗng chốc mờ mịt trong cái nhìn ấy. Và tất cả điều đó khiến tôi chợt nhận ra lỗi lầm của chính mình. Tiếp đến, tôi đứng như hoá đá mặc mấy nữ sinh trong nhóm la ó rần rần. Họ bất bình vì tôi "dám" đánh Chan Chan – một trong bảy cool boy của toàn khối mười một.

"Vậy ra đây là điều đẳng ấy muốn? Hiểu rồi..."

Tim tôi hẫng đi một nhịp khi nghe chất giọng lạc lõng của Chan Chan trước khi cậu tay xoay lưng rời khỏi nơi này. Dõi theo bóng dáng Chan Chan lặng lẽ đi chậm rãi về phía bãi giữ xe trường, mắt tôi tự dưng cay xè. Đám đông vẫn tiếp tục mắng mỏ khí thế. Đường như đã đỡ hơn nên anh Quang liền bảo:

"Hai đứa mau lên xe, chúng ta đi nhanh thôi."

Thuý Nga gật đầu liên tục rồi kéo tôi lại gần chiếc Yamaha, giục giã:

"Mau mau Min Min!"

Vừa leo lên xe tôi vừa ngoái đầu nhìn theo bóng dáng nhỏ dần ở phía xa của Chan Chan cho đến khi anh Quang phóng chiếc xe máy lao ra đường phố đông đúc, rời khỏi trường.

Chương 46: Về nhà

Ngày 11 tháng 4:

Chiếc Yamaha vẫn chạy nhanh trên con đường nhộn nhịp. Gió thổi bạt qua tai khiến tôi chẳng còn nghe bất kỳ âm thanh nào ngoài tiếng ù ù. Nhưng vài giây sau tôi chợt giật mình khi nghe giọng anh Quang cất lên đều đều:

"Em đừng bận tâm, cậu ấy sẽ hiểu mà."

Chẳng cho tôi có thời gian suy nghĩ là Thuý Nga đã hậm hực bảo:

"Bồ mặc xác cậu ta đi! Người gì kỳ cục! Khi không đánh anh Quang vậy đó."

"Em đừng vậy, Thuý Nga." – Anh Quang nói nhanh – "Cậu bạn đó hành động như vậy chứng tỏ là quan tâm đến Min Min. Dù sao cậu ấy cũng là cha đứa bé mà phải không?"

"Vâng." – Tôi trả lời nhỏ xíu.

"Hà, thế thì đúng rồi. Nếu là anh, chắc anh cũng sẽ làm y hệt cậu ấy thôi. Tóm lại, lát nữa về nhà hai đứa nói chuyện rõ ràng với nhau. Anh tin hiểu lầm sẽ qua và mọi thứ sẽ lại ổn."

Tôi không đáp thêm lời nào bởi thiết nghĩ vấn đề giữa mình và Chan Chan không phải chỉ đơn giản có vậy. Nó rắc rối và phiền não hơn nhiều. Dẫu thế, nghe những khuyên nhủ của anh Quang, tôi cảm cảm lòng tự dung nhẹ hẫng hay nói chính xác là tin rồi mọi chuyện sẽ

ồn thôi.

... Về đến nhà, vừa bước lên lầu là tôi bất ngờ thấy ngay Chan Chan. Cậu ta đang đứng ngoài ban công suy nghĩ gì đó vì trông dáng vẻ khá trầm tư. Đắn đo hồi lâu, tôi đi chậm chậm lại gần. Nói gì thì nói, nghĩ bản thân cũng nên xin lỗi cậu ta vì cái tát chiều nay. Mà tai tên này thính ghê chứ, tôi đi rất khẽ ấy vậy cậu ta cũng nghe được nên liền quay lưng lại. Đột ngột bắt gặp đôi mắt của Chan Chan khiến tôi bỗng nhiên lúng túng rồi ngừng bước. Tôi chưa biết phải xin lỗi thế nào và cậu ta có còn giận tôi nữa hay không.

"Đằng ấy mới về à?"

Tôi khá ngạc nhiên trước câu hỏi từ tốn ấy. Trông vẻ mặt bình thường của Chan Chan, tôi cảm tưởng cậu ta chẳng hề để bụng hay giận dữ gì về vụ bị ăn cái tát oan uổng lúc chiều.

"Ừm... Tớ xin lỗi vì đã tát cậu. Chỉ là lúc đó tớ..."

"Đằng ấy không cần giải thích, đằng này hiểu rồi. Nếu như đã muốn như thế thì từ giờ đằng này sẽ không can thiệp hay làm bất cứ điều gì nữa. Tất cả tùy thuộc vào đằng ấy."

Tôi bất động khi Chan Chan bỏ đi về phòng. Cậu ta không trách tôi nhưng xem ra sự việc đã đi theo một hướng khác tệ hơn nhiều: tên cool boy sẽ chẳng còn quan tâm đến tôi như trước.

***

Sáng nay trước khi rời khỏi nhà thì đột ngột tôi bị chị Hồng Anh kéo lại hỏi về tò mò:

"Min Min, bộ em và Chan Chan có chuyện gì hả? Chị thấy hai đứa

sao đó."

Không muốn chị Hồng Anh phải lo lắng về điều tồi tệ mình đang gặp nên tôi liền nói dối: "Dạ đâu có. Bọn em vẫn bình thường mà".

"Thật không? Chị cảm giác cả hai giận nhau. Dạo này em toàn đi xe buýt."

"Tại lớp em có tiết ôn bài đầu giờ để chuẩn bị cho kỳ thi cuối năm vì vậy em đi xe buýt cho nhanh, chứ Chan Chan đạp xe lâu lắm. Chị yên tâm, hai đứa em vẫn bình thường."

Câu trả lời khéo léo của tôi khiến chị Hồng Anh dường như tin hơn. Cái cau mày lo lắng trên mặt dần dần, chị thở phào một tiếng nghe thật nhẹ. Rất nhanh, chị mỉm cười bảo tiếp:

"Ừ, thế thì tốt. Có lẽ chị suy nghĩ nhiều quá. Thấy cả hai mấy hôm nay ít nói chuyện với nhau, không khí gia đình cũng buồn hơn mọi khi. Hẳn vì các em đang chuẩn bị cho kỳ thi nên căng thẳng. Nhưng Min Min, em đang mang thai nói gì thì nói cũng cần chú ý sức khỏe nhé."

"Vâng, em biết ạ."

Chào chị Hồng Anh xong, tôi mau chóng ra khỏi nhà chạy đến trạm xe buýt. Tôi không muốn gặp mặt Chan Chan để rồi bị chị ấy phát hiện ra thêm điều gì nữa. Sự thật là bây giờ nếu tôi với Chan Chan có gặp nhau thì giống như hai kẻ xa lạ. Thỉnh thoảng chỉ mỉm cười chào nhau lấy lệ. Người tinh ý như chị Hồng Anh sớm muộn gì cũng phát hiện ra những lời vừa rồi đều là tôi nói dối. Tôi vẫn chưa muốn ai biết về tình hình mối quan hệ giữa hai đứa cũng như chuyện tôi mang thai bị cả trường phát hiện. Chỉ ít, tôi mong bản thân có thể tự giải quyết mọi việc trước mà không phải làm phiền đến người khác.

Mà tạm thời nên gác chuyện này sang một bên bởi có thứ còn quan trọng và kinh khủng hơn. Hôm nay vẫn như hôm qua, ngồi trên xe buýt lòng tôi cứ thấp thỏm nghĩ đến cảnh lát nữa mình xuất hiện ở trường thì cái gì sẽ diễn ra đây. Thế nào tin đồn cũng sẽ lan rộng hơn. Lúc nào chả vậy. Hết qua thêm một ngày là càng có thêm nhiều người biết. Chưa kể chiều qua tôi lại lỡ tay tát Chan Chan giữa bàn dân thiên hạ. Dám cá đám fan "điên cuồng" của cậu ta sẽ không buông tha cho tôi. Thở dài ngao ngán, tôi đang tưởng tượng ra những tình huống mà bản thân sẽ đối mặt trong ít phút nữa đây. Hy vọng rằng lũ ác ôn khoác áo học sinh kia đừng chơi hội đồng tôi.

Biết ngay mà! Tôi vừa ló cái mặt vô trường là gần như 2/3 số học sinh đang đứng ở trong sân lập tức hướng ánh mắt không thiện cảm về phía tôi ngay. Nhưng không thể làm gì khác, tôi đành "hùng dũng" bước đi vào bên trong. Mấy đứa nọ tản dần ra khi thấy tôi sắp lại gần. Nếu đem khung cảnh diễn ra ở hiện tại so sánh với màn nghênh đón nữ hoàng Anh chiếu trên tivi thì cũng giống nhau lắm đấy. Vì mọi cái nhìn đều tập trung vào tôi hết kiểu tôi trở thành nhân vật cực kỳ đình đám. Chỉ đáng tiếc là, tôi không nổi danh nhờ nhan sắc hay trí thông minh mà bởi do "sandal" chữa hoang cộng thêm vụ "cả gan" đánh hot boy của toàn khối.

"Con đó nghe nói mang bầu hả?"

"Nhỏ này hôm qua đánh Chan Chan nè. Nghĩ mình là ai vậy chứ?"

"Dạo này trời nóng quá, chắc đầu óc không được bình thường."

"Bộ tính chơi nổi hay sao ấy."

"Hôm qua thằng người yêu đến tận trường đón. Nhìn giống sinh viên, đi chiếc Yamaha luôn."

"Chắc chơi quên phòng ngủ nên giờ dính bầu."

Đại loại những lời bàn tán sôi nổi rôm rả giống thế cứ vang lên bên tai tôi. Cả người nóng dã man! Đến độ tôi muốn có một khẩu đại bác ở đây để bắn phát giết chết hết cái đám nhiều chuyện ngồi lê đôi mách này. Giá như tôi được và mỗi đũa hai cái bạt tai cho sưng mặt thì hay biết mấy. Ước cũng chỉ là ước thôi. Hiện tại, điều tôi có thể làm là đi thật nhanh đến hành lang dãy phòng học và biến mất khỏi sân trường, tránh xa tầm mắt của lũ mọi rợ đáng khinh đó. Âm thanh bàn tán dị nghị ngày càng nhiều và rõ to hơn. Đôi chân tôi cũng bước vội vã hơn. Nhưng lúc vừa đặt bàn chân lên bậc thềm lát gạch của dãy hành lang thì tôi giật mình khi thình lình từ bên trong góc tường có ai đó nhảy ra đồng thời ném thứ gì dài ngoằn vào người tôi. Theo phản xạ, tôi lùi ra sau đồng thời hét lên do giật mình. Vài giây sau, tôi nhìn kẻ vừa chơi khăm mình. Là một thằng con trai. Nó vẫn tỉnh bơ như kiểu trò đùa quái ác ban nãy chẳng có gì to tát: "Xin lỗi, định hù bạn này tí mà hồng ngờ bạn phát hoảng đến vậy."

Tôi mím môi toan quát hấn một trận thì đột ngột nghe sau lưng mình một tràng cười lớn. Đám học sinh kia nghe giọng hét hoảng hồn của tôi nên khoái chí lắm, cười rần rần. Thiệt hết chịu nổi. Tôi lập tức xoay phắt qua và giống khi nãy, chưa kịp lên tiếng là tôi phải ngưng lại. Tôi gần như bất động vì thấy xa xa, ngay bãi giữ xe, bóng dáng Chan Chan dắt chiếc martin hiện ra trong đáy mắt đứng yên. Cậu ta cũng đang nhìn tôi không chớp mắt trước cái cảnh không còn gì tệ hơn thế nữa. Chính sự hiện diện bất ngờ của tên cool boy nên thay vì la cho lũ học sinh một trận thì tôi lại im lặng và đi thật nhanh lên cầu thang... Mỗi bước đặt trên những bậc thang là mỗi lần tôi tự nhủ bản thân phải cố gắng đừng khóc. Tôi không muốn để Chan Chan thấy vẻ thảm hại ban nãy của mình. Tôi ghét phải như vậy. Chính tôi đã nói với cậu ta hãy đứng ngoài vòng thị phi này, đừng can thiệp vào chuyện tôi có bị cả trường dị nghị ra sao. Tôi muốn chứng minh với Chan Chan rằng Min Min không yếu đuối và đủ sức vượt qua tất

cả những điều tồi tệ nhất. Dù vậy, tôi vẫn rất ghét việc bị cậu ta bắt gặp cảnh mình bị đám học sinh chèn ép chơi xỏ ra sao. Vì tự bản thân tôi không muốn chịu thua.

Tin đồn không chỉ lan truyền trong phạm vi những đứa học sinh mà còn đến tận tai các giáo viên. Bằng chứng là khi vừa bước chân vào lớp thì thầy Nghĩ dạy Toán liền lia ánh mắt về phía tôi. Thường thầy cô nhìn chăm chăm học sinh kiểu như thế là có hai nguyên do: thằng này bị đội sổ hoặc... tạo nên "thành tích" rùng rợn gì đấy. Có thể tôi không giỏi toán nhưng chắc chắn tôi chẳng bao giờ đội sổ môn này. Và lại, kỳ thi cuối năm vẫn chưa diễn ra. Vậy thì chỉ còn mỗi nguyên do: thầy nghe được tin đồn tôi mang thai. Cái cách nhìn từ trên xuống dưới khắp người tôi là biết ngay thầy nghĩ cái gì. Chậm rãi đi lại bàn giáo viên, thầy Nghĩ mở sổ ra gọi học sinh lên trả bài. Tuy miệng gọi tên thằng A con B lên bảng ấy vậy hai mắt thầy lại vẫn hướng vào tôi không rời. Tôi cảm thấy khó chịu và bức bối kinh khủng. Trong suốt giờ học, thỉnh thoảng đang giảng bài mà vô tình chạm trúng cái nhìn của tôi là thầy lại có vẻ hơi lóng ngóng và nhanh chóng quay sang hướng khác. Không chỉ thầy Nghĩ, cô Mai dạy Văn với cô Thủy chủ nhiệm dạy Hoá cũng hành động hệt như vậy: vào lớp và nhìn tôi liên. Tôi đếm được số lần các cô hướng ánh mắt tò mò hiếu kỳ vào mình cũng phải trên mười lăm lần trong suốt bốn mươi lăm phút dạy. Rõ ràng rồi! Tất cả thầy cô đều biết tin tôi mang thai. Có lẽ họ nghĩ tôi giống Tường Vi con gái thầy Tuấn. Và giờ thì thú thật, tôi không rõ bản thân nên làm gì nữa.

Chuông báo hết giờ reng lên. Khi sắp ra khỏi lớp thì cô Thủy kín đáo gọi tôi.

"Cô nghe các học sinh nói em có thai hả?" – Cô Thủy hỏi lúc đã ra ngoài hành lang.

Tôi im lặng chốc lát, thật khó khăn để trả lời câu hỏi này, rồi khẽ gật

đầu. Tiếp, tôi không nghe cô Thuỷ nói gì nữa nhưng cô nhìn với vẻ bối rối và cười gượng gạo trước khi quay lưng đi. Còn tôi, thở ra một tiếng vô cùng sàu sảo. Cùng lúc, tôi nghe giọng thầy giám thị qua loa gọi tên và yêu cầu tôi lên phòng ban giám hiệu gặp thầy hiệu trưởng. Tôi biết, với tình hình lời đồn ngày càng "đình đám" thì nhất định sẽ phải đến cái màn này thôi: nghỉ học.

... Tôi ngồi trên ghế đối diện với thầy hiệu trưởng và thầy nhìn tôi hồi lâu mới cất tiếng:

"Thầy đã nghe chuyện xảy ra chiều hôm qua trước cổng trường. Vậy là gần như hết thấy học sinh trong trường đã biết em mang thai?"

"Vâng ạ. Các bạn hay tin việc này cũng hai ba ngày trước rồi thưa thầy."

"Lúc trước, thầy đã đề nghị em nghỉ học để tránh việc bị bạn bè phát hiện và đem ra bàn tán dị nghị nhưng em nhất quyết không chịu, đòi hoàn thành xong lớp năm nay."

Tôi nghe câu nói đầy thờ dãi của thầy hiệu trưởng mà chán kinh khủng. Tôi đâu ngờ mọi chuyện lại ra nông nổi này. Cuối cùng thì tôi vẫn phải nghỉ học khi chưa hoàn thành năm mười một.

"Chuyện đã ra như vậy thì chắc em cũng hiểu nhà trường phải làm gì rồi. Sau việc của em Tường Vi lớp 10C6 và thêm việc của em, có lẽ thầy phải tổ chức mấy buổi sinh hoạt chung để nói rõ về vấn đề mang thai sớm cũng như mối quan hệ bạn bè lành mạnh giữ nam sinh với nữ sinh. Giờ em về nhà báo với cha mẹ ngày mai lên trường làm thủ tục bảo lưu học bạ."

... Rồi khỏi phòng ban giám hiệu, tôi đi lẩn thẩn trở về lớp học. Lòng buồn đến mức chẳng còn để ý mấy đứa học sinh chết bầm kia đang

nói gì về mình. Vừa thấy bóng dáng ủ rũ của tôi lết lại bàn học là Thuý Nga đã sốt sắng hỏi ngay: "Sao? Thầy hiệu trưởng nói gì với bồ?"

Tôi vừa thu dọn tập sách trong ngăn bàn vừa đáp vắn vơ:

"Còn gì nữa, nghỉ học thôi."

"Trời đất, thật hả? Bồ... bồ bị đuổi ư?"

"Gần như vậy. Mai cha mẹ tớ phải vào trường làm thủ tục bảo lưu học bạ."

"Mà thầy bắt bồ nghỉ bây giờ luôn à?"

Tôi chán nản gật đầu. Trông mặt con Thuý Nga sụp xuống một đống và đôi mắt đỏ hoe với cái nhìn đầy xót xa thì tôi tặc lưỡi bảo:

"Cứ xem như số Min Min này lận đận. Năm nay tớ gặp vận hạn, đành chịu."

"Chiều tan học, tớ ghé qua nhà thăm bồ. Min Min, tớ xin lỗi nha."

"Được rồi. Tớ đi nhé. Hôm nay hên, về nhà sớm."

Thuý Nga cười cười. Tôi cũng cười rồi cầm cặp bước ra khỏi lớp. Tôi đi giữa sân trường trước những ánh mắt dòm ngó từ lũ học sinh cùng khối lẫn khác khối. Mặc xác! Vì giờ tôi không còn quay lại trường nữa. Chí ít cũng là khi tôi sinh xong. Tôi vừa ra khỏi cổng thì chuông báo giờ vào học reng. Lần đầu tiên thấy chúng bạn vào lớp còn bản thân phải ôm cặp ra về. Hài.

Ngồi trên xe buýt, tôi đang nghĩ đến việc nói cho cha mẹ mình và cha

mẹ Chan Chan về chuyện nghỉ học. Đã đến nước này thì giấu làm sao nữa. Chán còn thua con gián... Ngạc nhiên vì tôi tự đứng về nhà sớm, chị Hồng Anh lật đật từ dưới bếp chạy lên lo lắng hỏi:

"Sao lại về giờ này vậy em? Hay là mệt ở đâu?"

"Chị, em có chuyện muốn nói."

Tôi đi lại ghế sofa, đặt cặp xuống đồng thời ngồi mạnh lên chiếc đệm dày. Chị Hồng Anh cũng ngồi xuống đối diện, lau tay vào tạp dề giắc ngay trước bụng, sốt ruột: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế, Min Min?"

"Chuyện không ổn ạ." – Tôi bảo – "Thầy cô và bạn bè trong trường biết em có thai rồi."

"Thật sao?"

"Dạ. Do không cẩn thận, em vô tình để lộ bí mật này. Giờ tin đồn lan khắp trường. Ban nãy thầy hiệu trưởng gọi em lên nói là em buộc phải nghỉ học chờ sinh xong."

"Trời hỡi, sao chuyện lại đến nông nổi! Chan Chan có biết không?"

"Có. Tin đồn lan được hai, ba ngày nay nên tất nhiên cậu ta phải biết dù em cố giấu."

Tôi vừa dứt lời là tức thì chị Hồng Anh lên tiếng trách ngay:

"Em thật là, chuyện lớn thế mà giấu cả nhà. Sáng chị hỏi em còn nói dối. Giận em thật luôn."

"Em xin lỗi chỉ vì không muốn mọi người lo nên..."

"Thôi, giờ có trách cũng chả giải quyết được. Em tính sao? Nghỉ học luôn hả?"

"Chứ đâu còn cách nào khác. Ban giám hiệu sẽ không cho nữ sinh mang thai tiếp tục học ở trường. Một phần vì sợ người ta nói này nọ, phần khác thì thầy cô bạn bè dị nghị dữ lắm. Lát em phải báo cha mẹ em biết đề mai lên trường làm thủ tục bảo lưu học bạ."

Tôi nghe âm thanh thờ dài sâu não của chị Hồng Anh. Lát sau chị gật đầu đồng thời bảo:

"Ừm, để chiều Chan Chan về chở em qua nhà hai bác nói rõ việc này."

"Không cần đâu ạ, giờ em sẽ qua bên ấy luôn. Mà chị à, em muốn về nhà ít bữa được chứ?"

"Sao vậy?" – Chị Hồng Anh tròn xoe mắt.

"Em nhớ nhà và mấy ngày nay bản thân cảm thấy mệt mỏi..."

Dường như trông dáng vẻ tôi tệ lắm hay sao mà chị Hồng Anh không hỏi thêm nữa mà chỉ mỉm cười và bảo sẽ giúp tôi thu xếp vài bộ quần áo mang về bên... Hơn tiếng sau tôi rời khỏi nhà Chan Chan cùng chiếc túi rồi bắt xe buýt đến nhà mình. Chỉ hai mươi phút thôi là tôi đã có mặt trước cổng của cái sân nhỏ có cây mai trắng. Cũng gần một tháng kể từ hôm tôi về thăm nhà lần cuối. Tự dưng lúc này cảm giác lòng bình yên nhẹ nhõm, mọi ưu phiền buồn bã như tan biến khi tôi thấy gió lay động những cánh hoa mai tinh khôi rơi rụng một góc sân im lìm. Cái nắng trưa hè trải mình lên bức tường gạch cũ kỹ. Đúng như người ta hay nói, không đâu tốt hơn nhà mình dù nó không to lớn đẹp đẽ như những ngôi nhà khác. Có lẽ vì ở đó luôn có người

yêu thương và chờ đợi ta quay về. Đứng ngắm khung cảnh yên tĩnh của sân vườn được mấy phút thì tôi chậm rãi đi đến đẩy nhẹ cánh cửa để bước vào trong nhà. Dù vậy, tôi thầm cảm ơn là thứ đầu tiên mình gặp không phải cảnh thẳng Hoàng ngồi nhõ lông nách.

Tôi lại nghe âm thanh cãi nhau chí choé quen thuộc mọi khi. Nhưng lạ là bây giờ tôi không còn thấy khó chịu với cái "chuồng gà chuồng vịt" này nữa. Tôi chỉ cảm giác thân quen.

"Ế! Chị Min Min về kìa!" – Lúc nào thẳng Vinh cũng to miệng nhất.

Kế bên thẳng Hoàng đang giành máy chơi game cũng mau chóng quay qua và hét lên: "Mẹ ơi! Có khách quý đến nhà ta!"

Tôi phì cười trước dáng điệu hấp ta hấp tấp chạy ào đến của hai thẳng em trời đánh. Lát sau, ở dưới bếp cha mẹ đi vội lên. Vừa trông rõ mặt con gái là mẹ lại-vẫn bước hối hả lại và gần mừng rỡ như thấy của quý: "Ôi Min Min, sao lâu quá mới về thăm nhà thế con?"

"Tại gia đình chồng thương con quá nên giữ không cho về nhà cha mẹ ruột."

"Con nhỏ này thật là, học ở đâu cái kiểu mạnh mẽ vậy hả?"

Mẹ vừa mắng yêu vừa ôm lấy con gái. Có vẻ mọi người mừng tôi về nhà quá nên không để ý chiếc túi quần áo đang ở trên tay tôi ngoại trừ cha vì vậy ông hỏi: "Cái túi đó là sao vậy?"

Rời khỏi lòng mẹ, tôi nhìn mọi người xong cười cười bảo:

"Min Min sẽ ở lại nhà ít bữa đấy."

Đồng loạt cha mẹ và hai thẳng em của tôi đưa mắt nhìn nhau khó

hiếu.

"Con đã gây chuyện gì bên nhà chồng phải không?" – Cha tôi hỏi.

Tôi lắc đầu rồi ngồi phịch xuống ghế, thờ dài. Bốn người còn lại cũng ngồi theo, vẻ sốt ruột.

"Chuyện con có thai đã lan truyền khắp trường rồi. Sáng nay ban giám hiệu yêu cầu con nghỉ học và bảo cha mẹ ngày mai lên làm thủ tục bảo lưu học bạ." – Tôi lặp lại câu nói này lần nữa.

Đối diện, mọi người hết sức ngạc nhiên lẫn bất ngờ. Tức thì, mẹ hỏi gấp gáp:

"Thật hả con?"

Tôi tiếp tục gật đầu. Thằng Hoàng nói chen ngang kiểu như rất thú vị trước điều này: "Sao chị để lộ bí mật đó vậy?"

"Vô tình có kẻ nghe lén được cuộc nói chuyện của tao với Thuý Nga. Rồi lộ. Tin đồn lan đi."

"Haizzz! Chị thật là, phải biết cẩn thận khi nói chứ."

Mẹ đánh mạnh vào đùi thằng Vinh vì dám cả gan trách chị nó. Tôi chẳng quan tâm đến cái thằng ôn dịch sẵn tính hỗn láo đó làm chi mà chỉ nhìn xem cha như thế nào. Nãy giờ ông ngồi im lặng, không chút biểu hiện gì dù là một cái cau mày hay âm thanh thở ra chán nản. Trông ông cứ như mặt nước hoàn toàn phẳng lặng. Tôi hơi lo lắng một tí. Tiếp, mẹ lại lên tiếng:

"Thôi con ạ, cái gì rồi nó cũng lộ ra tùy thuộc sớm hay muộn. Chẳng có bí mật nào giấu mãi. Hồi đầu mẹ cũng đã muốn con nghỉ học ở

nhà chờ sinh xong. Giờ chuyện ra như vậy âu cũng tốt. Áp lực học tập thi cử không tốt cho sức khỏe của con đâu."

Mẹ vỗ vai tôi an ủi động viên. Gương mặt hiền hậu cùng nụ cười dịu dàng của bà bất giác khiến tôi thoải mái, nhẹ nhõm. Bên cạnh, thằng Hoàng vẫn chưa hết tò mò: "Tin đồn lan khắp trường vậy chị có bị bạn bè dị nghị không?"

"Có sao không. Chúng nó bàn nhau ầm ĩ."

"Tội nghiệp con tôi." – Mẹ siết chặt vai tôi, miệng xuýt xoa không ngừng.

Tôi nghe tiếng thở mạnh phát ra từ cha. Quay qua, tôi thấy mái đầu ông hơi cúi thấp và nhắm mắt. Dáng vẻ ông trầm tư hẩn. Nhìn thế tự dung lòng tôi buồn da diết còn hơn cả việc mình bị lũ học sinh trong trường mang ra đàm tiếu. Rất nhanh, ông ngược mặt lên bảo chậm rãi:

"Ừm, mai cha mẹ sẽ đến trường làm thủ tục cho con. Nhưng còn chuyện con nói sẽ ở lại nhà mình ít bữa là thế nào? Có chuyện gì bên nhà chồng rồi à?"

"Dạ vì con nhớ mọi người nên muốn về ở vài ngày chứ không có gì đâu, cha đừng quá lo."

Cha toan nói thêm gì đó nhưng mẹ đã cắt ngang với vẻ hơi khó chịu:

"Con nó nhớ nhà thì về có sao đâu mà ông hỏi này nọ mãi. Chả nhẽ ông cấm nó luôn sao?"

"Thì tôi chỉ hỏi cho rõ thôi chứ bảo không muốn con về hồi nào. Bà chỉ nói lung tung."

"Kệ ông." – Mẹ nhìn sang tôi – "Min Min, đói không mẹ nấu gì con ăn nhé."

"Dạ thôi, con ăn trưa bên nhà chồng rồi. Giờ con chỉ muốn ngủ một giấc để đỡ mệt mỏi."

"Ừ vậy lên phòng nghỉ đi con."

Tôi gật đầu xong rời phòng khách bước lên lầu... Đóng cửa lại, tôi đưa mắt nhìn xung quanh. Được trở về căn phòng cũ của mình rồi. Cảm giác thật là sướng. Một thời gian tôi không ở đây thế mà nó sạch sẽ lạ lùng. Có lẽ ngày nào mẹ cũng vào lau dọn. Tất cả đồ vật vẫn như cũ chẳng hề thay đổi. Mau chóng, tôi đến bên chiếc giường quen thuộc và thả người lên đó. Êm ái dễ chịu quá. Sự thân thuộc đã đưa tôi vào giấc ngủ một cách nhẹ nhàng...

Tôi chợt tỉnh khi nghe tiếng gọi cửa. Từ từ ngồi dậy, tôi nhìn ra cửa sổ. Nắng đã tắt dần, vẻ như trời đang về chiều. Đảo hướng nhìn lên đồng hồ treo tường, năm giờ rồi. Chẳng ngờ tôi lại ngủ nhiều như vậy. Âm thanh kêu cửa vẫn vang đều, giờ mới nghe rõ là giọng thẳng Vinh. Lết xuống giường, tôi gãi đầu rồi uể oải mở cửa phòng. Đứa em trai mất nét cười nhe răng:

"Dậy đi công chúa, ngủ gì mà kinh. Cha mẹ chồng của chị và anh Chan Chan ở dưới nhà đó."

Tôi ngáp dài, vẻ khó hiểu. Lát sau, tôi đã có mặt ở phòng khách. Bốn đấng sinh thành đang ngồi nói chuyện rôm rả. Có cả tên Chan Chan đáng ghét nữa. Vừa thấy tôi là cha chồng bảo:

"Con dậy rồi à? Vừa về nhà rồi nghe chị Hồng Anh kể rõ mọi chuyện thì cha mẹ qua đây liền. Chuyện như vậy mà con chẳng nói gì cho

mọi người biết. Đã thế còn âm thầm rời nhà qua đây. Đáng lý con cũng nên chờ cha mẹ, chị Hoà Trâm với anh Dũng Văn về chứ."

Nghe cha chồng trách một lèo, tôi chỉ đứng cười, chả biết phải đáp thế nào.

"Anh sui bót giận, tại Min Min nhớ nhà quá vì vậy mới đi mà không kịp chờ anh chị về."

"Vợ chồng tôi không phải trách cháu, chỉ vì lo lắng thôi." – Mẹ chồng nhìn qua mẹ tôi nói.

Trong khi các bậc phụ huynh tiếp tục cuộc trò chuyện thì tên Chan Chan lặng lẽ rời chỗ ngồi, nhanh chóng đến bên tôi: "Chúng ta ra ngoài một lát nhé."

Tôi ngán ngẩm đi theo Chan Chan ra ngoài sân. Đứng dựa lưng vào cây mai, cậu ta hỏi thăm: "Chắc đảng ấy giật mình lắm hả?"

"Giật mình cái gì?"

"Hồi sáng, đảng này thấy hết rồi. Chuyện đảng ấy bị chơi khăm."

"À, cũng bình thường."

"Đám học sinh trong trường cũng quá đáng thật. Đảng này định đến giúp nhưng vì đảng ấy nhất quyết bảo đảng này đừng can thiệp nên đành chịu."

Tôi thấy Chan Chan nói mà không nhìn mình. Chưa kể, giọng cậu ta có vẻ không được vui.

"Tự tứ xoay sở được."

"Đăng ấy lúc nào chẳng nói thế." – Chan Chan tặc lưỡi xong chuyển chủ đề – "Giờ ra chơi sáng nay nghe thầy giám thị gọi tên đăng ấy lên phòng ban giám hiệu. Thầy hiệu trưởng yêu cầu nghỉ học phải không? Tin đồn ngày càng lan rộng, đâu còn cách nào khác."

"Ừm, tớ cũng đoán trước sẽ có chuyện này. Giờ tớ nghỉ học chờ sinh con, sang năm học lại lớp mười một. Chán ghê! Còn một tháng nữa là thi cuối kỳ. Mà yên tâm, tớ có nói việc đám học sinh vẫn chưa biết cậu là cha đứa bé nên thầy hiệu trưởng đồng ý vẫn cho cậu tiếp tục học."

"Biết rồi. Đăng ấy luôn đẩy đăng này ra ngoài tất cả mọi chuyện."

"Như vậy sẽ tốt cho cậu."

"Đừng cứ nói như thế mãi. Đăng ấy làm sao biết cái gì là tốt cho đăng này..."

Tôi im lặng nhìn Chan Chan. Còn cậu ta thì hướng mặt về phía xa xa, nơi chân trời phản chiếu những tia nắng rực rỡ lung linh như nhảy múa thấp thoáng trên các mái nhà buồn tẻ. Vẻ như giờ tên cool boy lại giận tôi. Mối quan hệ của hai đứa buồn cười thật. Như diễn hài ấy.

"Đăng ấy... thích anh Quang đó sao?"

Chan Chan chậm rãi quay qua nhìn tôi với đôi mắt đượm buồn, câu hỏi từ cậu ta cũng trầm hơn. Tôi thoáng bất động trong chốc lát. Nhưng khi tôi sắp trả lời thì đúng lúc âm thanh mở cửa vang lên, tiếng nói cười của mọi người làm cắt ngang mọi thứ. Tôi mất cả hứng.

"Hai đứa tâm tình với nhau xong chưa?" – Cha chồng tôi đùa.

"Dạ. Cha mẹ về nhà luôn ạ?"

"Ừ." – Mẹ chồng dịu dàng nhìn tôi – "Con cứ ở lại đây vài ngày. Khi nào thấy thoải mái hơn thì về nhà cũng được. Đừng nghĩ ngợi nhiều, mọi chuyện rồi cũng qua hết thôi."

Tôi mỉm cười gật đầu. Rất nhanh, ba người ra về. Lúc sắp bước ra cổng thì Chan Chan tự dừng ngoài lại nhìn tôi. Thật sự bản thân không biết phải diễn tả ánh mắt của cậu ta khi đó thế nào. Buồn. Có chút nuối tiếc. Và hình như cả sự chờ đợi. Nhưng tôi đã không làm gì ngoài việc vẫn đứng lặng đi dưới ánh hoàng hôn đang dần bao phủ lên mọi vật xung quanh.

... Tối nay hơi lạ vì tôi ngủ cùng mẹ. Dùng bữa xong mẹ bảo tôi qua phòng bà, để hai mẹ con ngủ chung. Còn cha tôi qua phòng thẳng Vinh nằm tạm. Sau khi sắp xếp chăn mền ngay ngắn xong thì mẹ liền bảo:

"Nào, lên đây nằm với mẹ đi con gái."

Mẹ nhanh chóng ngã lưng xuống giường. Còn tôi cũng leo lên giường và nằm xuống bên cạnh. Thật nhẹ nhàng, bà vòng tay ôm tôi vào lòng. Tôi hơi bất ngờ bởi khá lâu rồi mới cảm nhận được mùi thơm và sự ấm áp từ mẹ. Mấy giây sau, tôi nhắm mắt, áp sát mặt vào ngực bà.

"Nhớ hồi nhỏ, Min Min thường khó ngủ nên mẹ phải ôm thế này."

"Thế ạ?"

"Ờ, con không chịu ngủ một mình vì cứ sợ ông kẹ bắt."

Tôi cười khúc khích vì không ngờ hồi đó mình nhát gan đến vậy. Chợt tôi nghe tiếng thở dài của mẹ. Lát sau, bà ân cần vuốt tóc tôi rồi nói thật khẽ:

"Thời gian qua nhanh thật, chưa chi mà Min Min sắp làm mẹ. Tội con tôi, mới mười bảy tuổi mà đã..."

Giọng mẹ nghẹn lại. Tôi bất động hồi lâu tiếp đến thì dòng nước nóng hổi chảy ra từ đôi mắt cay xè. Đêm như kéo dài khoảng trống buồn bã ra vô tận. Tối ấy tôi nghe tiếng khóc lặng lẽ của mẹ cũng như của chính mình...

Chương 47: Hạnh phúc khi có con

Ngày 12 tháng 4

Nhờ ở nhà Chan Chan một thời gian cộng thêm việc phải đi đổ rác lúc sáng mà giờ tôi có thói quen dậy sớm. Sáng nay đang lom khom gom mấy cái lá khô, mẹ ngạc nhiên thấy tôi đi ra.

"Trời, chuyện lạ. Min Min mà rời giường khi chưa sáu giờ rưỡi."

"Con gái mẹ khác rồi. Tại mẹ không biết thôi." – Tôi héch mặt lên, tự hào.

"Ghê chưa. Đúng là về làm dâu rồi có khác. Người xưa hay bảo con gái dù tệ cách mấy mà khi lấy chồng thì sẽ giỏi giang ra hết. Quả chẳng sai."

"Không giỏi sao được ạ. Mấy người mẹ chồng khó khăn quá mà, bắt làm đủ thứ chuyện."

"Con nhỏ này, ăn nói cái kiểu gì không. Sau này hai thằng em mày cưới vợ thì tao cũng lên chức mẹ chồng thôi. Mày bảo thế là quơ đũa cả nắm con ạ."

Tôi bật cười trước dáng vẻ hậm hực của mẹ: "Rồi, là con sai thừa mẫu thân."

"Chuyển qua chơi cách xưng hô cổ trang sao? Vậy giờ tiểu nữ giúp mẫu thân quét sân đi nào."

"Cung kính không bằng tuân mệnh."

Hai mẹ con cùng cười khanh khách. Rồi tôi cầm lấy chổi bắt đầu quét sân. Hồi trước mỗi lần mẹ bảo tôi quét lá là tôi đã than lên than xuống. Giờ tôi thấy cái sân này nhỏ xíu, quơ chổi qua lại vài nhác là xong. So với sân nhà Chan Chan thì nó chả thấm vào đâu. Chưa đầy mười phút, tôi đã xử lý sạch sẽ rác lẫn lá khô. Mẹ nhìn tôi gật gù, ra điều hài lòng lắm.

"Chị Diễm, quét sân à?" – Giọng sang sảng của một người phụ nữ vang vang.

Mẹ tôi ngừng lại đồng thời đứng thẳng người dậy quay qua nhìn:

"Ừa, chị Hoà. Đi đâu thế?"

"Tôi đi chợ. Hôm nay nhà có giỗ." – Dì Hoà thấy tôi – "Con gái lớn của chị?"

"Vâng, con Min Min nhà tôi đó."

Theo phép lịch sự, tôi cúi đầu chào. Khi ngược lên thì tôi bắt gặp cái nhìn kỳ lạ của dì Hoà.

"Nghe nói, con gái chị có thai phải không?"

Tôi và mẹ không hẹn mà cùng kinh ngạc. Đơn giản bởi vì chuyện tôi mang thai lối xóm vẫn chưa hay biết gì cả. Như hiểu thái độ của hai mẹ con tôi nên dì Hoà nọ nói luôn:

"Con trai tôi học cùng trường với con gái chị. Nó bảo trường đồn ầm ĩ rồi."

"Cháu mới kể chị nghe à?"

"Phải, từ chiều hôm qua. Mà không chỉ mỗi tôi, vài người xung quanh cũng biết việc này mà."

Tôi nghe xong mà thấy đầu choáng váng. Chuyện tôi tặc gì vậy nè? Bây giờ không chỉ bạn bè thầy cô trong trường biết mà hàng xóm cũng đã "nhận được" tin này hả trời? Vài người quanh đây đã phát hiện ra vậy thì chỉ một, hai ngày sau thôi là cả khu sẽ đồn ầm ĩ lên cho xem.

"Sao con gái chị lại mang bầu vậy? Có biết cha đứa bé là ai chưa? Con gái giờ lơ là tí là dính ngay. Quan hệ không chịu phòng tránh. Càng khổ hơn khi nó chữa hoang..."

"Cám ơn chị quan tâm." – Mẹ tôi thình lình cắt ngang – "Nhưng chuyện con gái tôi không cần người ngoài phải lo vào. Gia đình tự biết cách giải quyết."

Tôi nhận ra vẻ mất hứng trên gương mặt dì Hoà nọ. Rất nhanh, dì ta liền bảo:

"Ừm... Tôi chỉ thắc mắc thôi chứ cũng chả hơi sức đâu mà lo chuyện nhà người ta. Chào chị."

Nhìn nhìn hai mẹ con tôi với ánh mắt soi mói xong thì dì Hoà quay phắt bỏ đi. Tôi không ưa nổi cái bà đánh phấn dày cuộm điệu đà đó. Nhìn chướng mắt quá thể, hết bà dì Mập.

"Đúng là rồi hơi. Thôi, mình vào nhà đi con."

Tôi chậm rãi đi theo mẹ vào trong nhà nhưng đầu óc cứ nghĩ miên

man không ngừng. Chính xác là tôi bắt đầu lo sợ khi tưởng tượng cái cảnh, cả khu phố này rồi cũng sẽ giống hệt trường Q: mang tôi ra làm đề tài bàn tán. Ngoài xã hội, kiểu dị nghị còn dã man tàn canh hơn nhiều.

... Tôi với hai thằng em trai đi siêu thị mua mua đồ cho mẹ chuẩn bị bữa trưa. Thật xui xẻo khi tôi vô tình đi ngang qua chỗ thực phẩm tươi sống. Tức là thịt, cá, mực vân vân đủ thứ những con vật nửa sống nửa chết và không ngừng quẫy đuôi. Vừa nghe thấy cái mùi tanh tanh đó là tôi cảm giác buồn nôn. Do siêu thị đông người chen lấn nên tôi phải đứng chờ trước gang hàng cá mấy phút. Và hậu quả là tôi đã không nhịn được mà oẹ lên một tiếng. Tất nhiên, chẳng cần nói cũng biết là những người xung quanh đồng loạt nhìn vào tôi chằm chằm hết như vừa trông thấy sinh vật lạ. Tôi bắt đầu nghe âm thanh xì xầm.

Thú thật, các bà các chị các cô quá rành về biểu hiện này rồi. Kiểu nôn có một không hai như vậy thì ngoài có mang ra còn là "bệnh" gì nhỉ? Hình như đau bao tử. Nhưng tôi dám cá họ chẳng đời nào nghĩ đến chứng bệnh trong sáng đó đâu. Thiên hạ thường liên tưởng đến những vấn đề được coi là nhạy cảm hơn. Vì vậy khá dễ hiểu khi họ cứ hướng ánh mắt hiếu kỳ và nói chuyện to nhỏ về tôi. Thậm chí, lúc ở quầy thanh toán chị thu ngân cũng chốc chốc lại nhìn lên khi thấy tôi vuốt vuốt ngực. Tôi không muốn phải làm vậy để người ta nhìn nhưng vì cơn buồn nôn cứ dợn ở cổ thật khó chịu. Đúng lúc một đám nhóc choai choai chạy ù vào trong siêu thị. Chúng cười nói ầm ĩ mặc bảo vệ lên tiếng nhắc nhở. Chợt có một thằng khi đi ngang qua chỗ tôi thì ngừng lại rồi bảo:

"Ê, cái chị này ở gần nhà tao nè! Nghe nói mang bầu đi học đó tụi mày."

Tuyên bố xong câu chấn động giữa bàn dân thiên hạ thì nó cười lớn.

Còn tôi, ban đầu là ngơ ngác tiếp đến thì ngượng chín mặt. Ban nãy âm thanh bàn tán vốn đã có giờ càng nhiều và rõ hơn. Tôi ngại đến mức chẳng dám nhìn mọi người xung quanh. Tiếng cười của thằng nhóc nọ càng khiến tôi thêm sợng và giận. Tôi muốn đấm nó phù mủ để sợ luôn.

"Mày nói thiệt không đó?"

"Ghe ta, mặt cũng xinh mà mắt zin rồi hả?"

"Mang bầu đến trường bộ định làm học sinh vượt khó học giỏi à? Ha ha ha."

Đám mất dạy đó vừa nói vừa cười nham nhở. Nếu lúc ấy ai đưa tôi khẩu súng hay con dao thì hẳn là tôi đã phát điên và giết hết lũ mọi rợ vô giáo dục này rồi. Nhưng chẳng hiểu sao tôi kiềm chế được vì vậy thay vì nói gì đó tôi lại im lặng không phản ứng. Riêng hai thằng em tôi không nhịn nổi nên liền gắt lên: "Tụi mày còn nói nữa là coi chừng tao nha!"

"Sao? Kiểm chuyện hả? Nó bồ mày chắc!" – Một tên trong đám làm dữ.

"Bồ cái đầu mày! Chị tao đó thằng khốn!" – Thằng Hoàng sừng cồ.

"Mày nói ai khốn? Chị mày có chữa thì tao nói có chữa, mắc cái chứng gì?"

Trông tình hình có vẻ nghiêm trọng, tức thì hai bảo vệ đi đến ngăn. Tôi cũng nhanh chóng kéo thằng Hoàng với thằng Vinh rời khỏi quây thanh toán. Tôi không muốn vì tôi mà chúng đánh nhau. Và lại, những người xung quanh sẽ có thêm thứ để bàn. Con chị thì mang thai sớm, còn hai thằng em thuộc dạng dân lưu manh. Tôi không

nghĩ là cha mẹ sẽ thích điều này đâu. Đã ra đến cửa siêu thị rồi mà tôi còn nghe văng vẳng đám khốn nạn kia la làng hai từ "có bầu" nữa. Thiệt là ứa gan! Mấy tên này nên chết quách đi cho rồi, sống chỉ tổ chật đất và báo đời. Về đến nhà, tôi cứ nghe sau lưng tiếng thằng Hoàng lải nhải suốt vụ việc ban nãy:

"Chị cản em chi, để em đánh chúng một trận cho chừa cái tội ăn nói bậy bạ!"

"Đúng đó!" – Thằng Vinh hăng máu hưởng ứng theo.

"Hai đứa im xem nào. Đánh lộn thì hay lắm à? Nghe dặn đây, cấm nói cha mẹ biết chuyện xảy ra trong siêu thị. Đứa nào hé miệng là chị đánh chết."

Dặn dò xong tôi đẩy cửa bước vào nhà. Hai thằng em theo sau không ngừng lăm bằm tức tối. Vừa vào trong là tôi nghe giọng một người đàn ông vang lên, hướng phát ra từ phòng khách:

"Vậy là con anh chị mới mười bảy tuổi đã mang thai?"

"Vâng, nhưng đó chỉ là sự cố đáng tiếc chứ không phải cháu quan hệ yêu đương nhăng nhít."

"Cháu vẫn còn đang đi học hay sao?"

"Sáng nay vợ chồng tôi đến trường làm thủ tục bảo lưu học bạ cho cháu. Nó sẽ nghỉ học."

"À, đáng tiếc nhỉ."

Tôi còn chưa rõ ai đang nói chuyện với cha mình về thì cùng lúc, ba người từ trong phòng khách bước ra. Bấy giờ tôi mới biết hoá ra là

chú tổ trưởng tổ dân phố. Chẳng ngờ chuyện tôi mang thai lại lan truyền đến tận đó. Từ một đồn mười, từ mười đồn lên trăm. Không khéo một tuần thôi là chắc phường quận huyện gì cũng đều biết cho xem. Thấy ba chúng tôi, cha giục:

"Chào chú đi mấy đứa. Tổ trưởng tổ dân phố, chú Lợi đấy."

Tôi và hai thằng em cúi đầu chào. Chú Lợi cũng chào lại cho lịch sự. Và khi nhìn qua tôi thì ổng lắc đầu, khẽ tặc lưỡi. Khi bóng khách đã rời khỏi nhà, thằng Vinh liền hỏi: "Tổ trưởng tổ dân phố đến đây chi ạ?"

"Hỏi thăm về chuyện chị con chứ gì. Mà mấy đứa đi siêu thị gì lâu vậy?"

Mẹ đề cập trúng ngay vấn đề bức bối nên thằng Hoàng nổi sung nói ngay:

"Nãy tụi con gặp phải đám mất dạy. Chúng hò hét việc chị Min Min có bầu."

"Thật hả? Rồi sao?" – Mẹ sốt sắng.

"Con định cho chúng nó một trận rồi nhưng bị chị Min Min kéo đi. Mấy người xung quanh bàn tán quá chùng. Chúng nó là dân xóm trên nè."

"Em nó kể đúng không vậy con?"

Tôi nhìn mẹ, gật đầu gượng gạo. Bà không nói gì thêm chỉ lắc nhẹ vai tôi. Còn bên cạnh, cha hậm hực:

"Mốt, chỉ cha cái đám mất dạy đó, cha đánh chúng một trận cho

chừa."

Trông vẻ húng khởi của hai thằng em, tôi giấu tiếng thở dài. Giờ tôi chẳng muốn trả đũa ai cả chỉ thấy chuyện này càng lúc càng rắc rối và phiền não.

... Chiều chiều mát trời tôi ra ngoài sân đi dạo cho khoay khoả thì bất chợt thấy cha ngồi trên ghế bố ngoài hiên nhà và đang coi gì đó. Chốc chốc ông lại cười một mình. Tôi liền đến gần, hoá ra ông xem cuốn album cũ lúc trước. Nghe tiếng bước chân, cha mau chóng quay qua.

"Dậy rồi hả?"

"Con không ngủ được, tiết trời cứ nóng bức làm sao." – Tôi ngồi xuống bên cạnh – "Cha xem lại hình chụp ngày xưa ă? Mấy cái này cũng lâu lắm rồi."

"Ừ, từ hồi con lên lớp tám là nhà ta đâu còn chụp hình nữa. Ban nãy soạn mấy giấy tờ nhà rồi tình cờ thấy cuốn album nên cha lấy ra xem lại. Có vài hình chụp con, thằng Hoàng thằng Vinh còn nhỏ xíu nhìn thấy mắc cười. Chà, chưa chi mà thời gian qua nhanh thật. Đứa nào đứa nấy lớn phổng hết rồi. Còn cha với mẹ bây thì lại sắp già đi."

Thấy cha vừa cười cười vừa lắc đầu vẻ như đang hồi tưởng lại quá khứ thì lòng tôi bỗng dưng buồn lạ lùng. Để rồi rất nhanh tôi chợt hỏi:

"Có phải cha thất vọng về con gái lắm không?"

Ngừng hành động lật từng trang hình, cha đưa mắt nhìn tôi kiểu như chưa hiểu lắm về câu hỏi.

"Là con lớn trong gia đình. Không xinh đẹp, không giỏi giang. Đã vậy

giờ còn mang thai lúc đang tuổi đi học khiến cha mẹ bị người ta dị nghị đủ thứ." – Tôi tự nhận xét về bản thân.

Tôi nghe rõ âm thanh thở dài nặng nề từ cha và tiếp theo ông từ tốn chỉ vào một tấm hình, nói:

"Đây là hình chụp lúc con mới sinh được vài tuần. Con nặng hơn ba ký mấy luôn. Hồi mang thai, mẹ con ốm nghén dữ lắm. Ăn ngủ cũng khó. Ấy vậy bà vẫn háo hức mong chờ ngày con chào đời. Bà thích con gái, lúc đi siêu âm nghe bác sĩ bảo là công chúa thì mừng quýnh. Cha thì trai gái đều thích nhưng vì đây con đầu lòng nên hồi hộp chờ đợi lắm. Khi mẹ con lâm bồn thì cha đang ở công ty. Vừa nghe báo là cha xin nghỉ rồi chạy một quãng đường dài ngút đến tận bệnh viện. Nghe cô y tá nói mẹ tròn con vuông là cha mừng muốn khóc. Vừa tỉnh dậy thì mẹ đòi đi gặp con ngay. Bà còn nghĩ sẵn mấy cái tên hay hay để đặt cho con nữa chứ."

Tôi bất động khi nghe cha kể về quá trình ra đời của mình. Dường như, tôi rất được cha mẹ mong mỏi chào đón ở thế giới này. Dù vẫn còn nằm trong bụng nhưng họ đã yêu thương tôi nhiều vô cùng. Tôi thấy sóng mũi mình cay cay. Đơn giản, chỉ là hạnh phúc.

"Con người sinh ra đều có số. Nhất là cha mẹ, vợ chồng, con cái hay công việc đều là duyên phận. Cái đó mình không thể lựa chọn. Dù thế, ông trời vẫn cho chúng ta thương yêu lẫn nhau. Giống như cha mẹ đã yêu con ngay từ khi con chỉ mới hình thành trong bụng mẹ. Ai mà không mong con mình giỏi giang nhưng quan trọng hơn hết vẫn mong nó khoẻ mạnh nên người. Chỉ cần con có đủ hai điều đó là cha mẹ vui lắm rồi, chẳng muốn gì hơn."

"Nhưng con lại mang thai..."

Cha cắt ngang lời tôi bằng chất giọng thật dịu dàng nhỏ nhẹ:

"Đó không phải lỗi của con, chỉ là do sự cố. Nói gì thì nói, cuộc đời mỗi người đều được sắp đặt sẵn muốn tránh cũng không được. Cứ xem như số con phải như vậy và chưa kể cái duyên của con với cậu Chan Chan nữa."

"Duyên ạ?" – Tôi ngán ngẩm – "Chắc duyên ấy cũng sắp đứt rồi."

Tôi không ngờ cha lại tinh ý phát hiện ra trong câu nói lấp lửng kia một điều nào đó mơ hồ.

"Hình như con với Chan Chan xảy ra chuyện gì phải không? Hôm qua, cha thấy hai đứa gặp nhau mà không giống mấy lần trước. Lại có rắc rối gì sao?"

Nghe cha hỏi mà tôi thêm nản. Kể từ buổi chiều Chan Chan bỏ mặc để tôi dầm mưa về nhà là mối quan hệ của cả hai đã thay đổi. Và cho đến tận bây giờ thì vẻ như tình hình càng tệ đi.

"Con không biết nữa. Có vẻ chỉ mỗi con là mang tình cảm với Chan Chan."

Tự dưng tôi thấy cha cau mày hết kiểu điều tôi vừa nói là không đúng. Tôi dò hỏi: "Con nói sai gì sao?"

"Ừm, theo cha thì không hẳn thế. Cha thấy Chan Chan cũng rất thương con."

"Gì ạ? Thương ư?"

"Cái hôm cha mẹ đến nhà Chan Chan thăm con, lúc dùng bữa trưa cha nhớ rõ Chan Chan có nói con đang mang thai nên không được ăn đồ chiên mà phải ăn thịt bò để tốt cho sức khỏe. Con trai tính hay

vô tâm chứ không như con gái. Chỉ khi yêu thương một ai nhiều thì nó mới có thể quan tâm người đó từng chút như vậy."

Tôi đảo mắt nghĩ ngợi về điều cha nói. Mà bây giờ tôi mới phát hiện một điều: Từ đó đến nay, hầu như Chan Chan đều lo lắng cho tôi đủ mọi chuyện, kể cả trong việc ăn uống. Còn tôi tuy luôn nghĩ bản thân thích tên cool boy nhiều hơn nhưng về như tôi chưa lần nào để ý cậu ta thích gì, làm gì. Tính tôi vốn hời hợt và vô tư. Bất giác, trong lòng xuất hiện cảm xúc là lạ.

"Ông ời, Min Min! Cả hai vào tắm rửa rồi còn ăn cơm!" – Mẹ tôi gọi lớn.

"Gần năm giờ rồi cơ à. Thôi cha con mình vào nhà kéo bả lại la um sùm."

Tôi gật đầu. Lúc đứng dậy toan quay lưng đi thì tôi nghe cha gọi. Ông nhìn tôi mỉm cười:

"Min Min, dù thế nào đi nữa hãy nhớ rằng: Cha mẹ hạnh phúc khi có con."

Sự xúc động dâng trào trong lồng ngực khiến tôi ôm chầm lấy cha. Tôi thật sự vui khi nghe thế. Tưởng chừng mọi nỗi buồn chất chứa đều tan biến.

"Khi có con rồi thì con sẽ hiểu tấm lòng của cha mẹ. Và con nhất định cảm thấy hạnh phúc vô bờ khi đứa trẻ trong bụng mình được sinh ra."

Nằm lặng thinh trong vòng tay to lớn rắn chắc của ông, tôi gật đầu liên tục. Đây là buổi chiều kỳ diệu nhất đối với tôi. Cái khoảnh khắc tôi biết rằng mình luôn được yêu thương... Dõi theo bóng dáng lặng

lễ của cha đi vào nhà xong tôi chậm rãi chuyển hướng nhìn xuống bụng mình. Đứa trẻ ấy đang không ngừng lớn lên trong bụng tôi. Qua từng ngày từng ngày.

"Sẽ cùng chờ đợi..."

Tôi nói thật khế và lại thấy hoang hôn trái mình lên mọi thứ. Cái màu ráng chiều đó khiến người ta dễ dàng cảm thấy bình yên. Lát sau, tôi mau chóng quay lưng đi vào nhà để lại phía sau khung cảnh buổi chiều buồn man mác.

Chương 48: Mất con

Ngày 14 tháng 04

Hôm nay chủ nhật, tôi lại đến lớp tiền sản của cô Bích. Là tiết học này không có Thu Cúc. Nếu như bình thường thì có lẽ tôi đã chẳng lo lắng làm gì nhưng vì sau khi biết rõ cuộc sống của em ở nhà cộng thêm ông cha bạo lực nên lòng tôi tự dưng xuất hiện nỗi bất an. Chỉ mong rằng, cô bé tội nghiệp ấy sẽ không gặp phải chuyện gì tồi tệ.

"Làm gì thần thờ vậy?"

Tôi sực tỉnh, quay qua thấy chị Hiền Lan nhìn mình vẻ tò mò. Tôi liền cười cười bảo:

"Không có gì. Em đang suy nghĩ vài chuyện."

Dường như chị Hiền Lan không nghe câu trả lời của tôi vì cứ mãi nhìn vào màn hình điện thoại. Thấy lạ, tôi bèn hỏi: "Chị chờ điện thoại của cái anh đó nữa hả?"

"Ừm... hôm qua anh ấy gọi điện hẹn chị chiều nay gặp mặt. Nghe chất giọng nghiêm túc của anh sao chị thấy nghi nghi quá. Có khi nào anh quyết định chia tay với chị không."

Trông dáng vẻ lo lắng của chị Hiền Lan mà tôi đâm nản. Tôi tự hỏi, sao trên đời có nhiều người cứ thích bám víu lấy những mối quan hệ mà đã thấy rõ là nó sẽ có kết cục không tốt đẹp. Cô chị Hiền Lan này coi bộ "luy" tình dã man. Thảo nào nhìn mặt thấy khổ khổ.

"Em nghĩ, nếu anh ta đã muốn chấm dứt với chị thì dù muốn hay chẳng chị cũng phải chịu."

Chả biết câu nói quá ư rõ ràng từ tôi có khiến nỗi buồn của chị Hiền Lan thêm chồng chất không mà gương mặt chị càng ảm đạm sầu thảm hơn khi nãy. Người ta bảo, không nên cướp đi cái phao cuối cùng của kẻ sắp chết đuối. Tôi hiểu nhưng thiết nghĩ nếu cái phao ấy bị thủng thì hy vọng đó chẳng khác nào là ảo, kéo dài chỉ thêm một mõi. Với lại tính tôi trước giờ vốn thẳng, nghĩ sao nói đấy. Đơn giản, tôi vẫn mong chị Hiền Lan hãy nhìn vào thực tế để đừng tự làm khổ mình, nhất là làm khổ đứa con trong bụng.

"Có lẽ em nói đúng..."

Câu nói chán chường của chị Hiền Lan vừa dứt thì cửa phòng mở, cô Bích đi vào mỉm cười chào cả lớp. Vậy là cuộc nói chuyện của hai chúng tôi đành gác lại để bắt đầu vào tiết học.

Khoảng hơn mười một giờ trưa lớp tan. Tôi và chị Hiền Lan cùng đón xe buýt về nhà. Trong lúc chờ thì chuông điện thoại reo. Nhìn màn hình thấy số tên Chan Chan nên tôi hơi lưỡng lự.

"Tớ nghe đây." – Cuối cùng tôi cũng bắt máy – "Có chuyện gì không?"

Đầu dây bên kia giọng Chan Chan vang lên khá to lại đầy gấp gáp: "Không hay rồi Min Min! Ban nãy mẹ Thu Cúc đến nhà đăng này báo là cô bé bị ông cha tàn bạo đưa đi phá thai!"

"Cái gì?! Thật ư? Vậy giờ Thu Cúc sao rồi?"

"Không biết nữa. Lúc đăng này và mọi người đến bệnh viện phụ sản thì Thu Cúc đã bị đưa vào phòng nạo thai. Hiện chưa rõ ra sao..."

"Được rồi! Tớ sẽ đến ngay! Ở bệnh viện phụ sản đúng không?"

Cúp máy, tôi quay qua nói với chị Hiền Lan ngay mà chẳng cần đợi chị ấy hỏi câu nào:

"Chị ơi, Thu Cúc bị cha em ấy đưa đến bệnh viện phá thai!"

"Trời đất! Thiệt hả?"

"Vâng. Giờ em sẽ đến bệnh viện phụ sản, chị đi với em chứ?"

Chị Hiền Lan gật đầu liền. Tiếp, hai chúng tôi cùng đón xe buýt đến bệnh viện phụ sản. Trong lúc ngồi chờ trên xe, lòng tôi vừa hồi hộp vừa lo sợ. Tôi chấp tay cầu nguyện không ngừng, mong là bác sĩ sẽ không phá bỏ cái thai của Thu Cúc. Càng nghĩ tôi càng cảm hận ông cha khốn nạn mất nhân tính kia. Ông nghĩ gì mà lại ép con gái phá thai. Cái thai đã gần bốn tháng, nếu phá bỏ thì rất nguy hiểm cho cả cô bé và đứa con. Thiệt, tôi muốn báo công an đến bắt ông vào tù cho rồi. Nếu có chuyện gì xảy ra với Thu Cúc, tôi tuyệt đối không bỏ qua đâu. Còn đang suy nghĩ không ngừng thì chợt, tôi hết sức kinh ngạc khi qua tấm kính cửa xe thấy ở một góc công viên gần ngã tư trước mặt cô chị Trân Châu đang ôm thằng nào đó mặt mũi lạ hoắc. Trông cảnh thân mật ấy thì tôi đoán mối quan hệ của họ chẳng hề bình thường. Rồi mấy giây sau, thằng con trai đẩy cô chị Trân Châu ra với vẻ mặt khó chịu còn chị ta thì vừa nói vừa lau nước mắt, nắm chặt tay người nọ không buông. Tự dừng khi ấy trong đầu tôi nhớ lại câu nói của Chí Hùng lúc trước: "Chỉ về nước là vì chia tay với bạn trai!" Tức thì tôi lờ mờ đoán ra: Lý nào, chàng trai đó là boyfriend của bà chị mặc váy??? Chẳng phải chị ta chia tay rồi ư sao giờ còn ôm ấp ắp ắp? Mà nếu vẫn qua lại với bạn trai cũ thì vì sao còn tìm Chan Chan hoài? Đừng nói cô chị này định bắt cá hai tay nha...

"Tới bệnh viện rồi kìa Min Min!"

Tôi giật mình khi tiếng chị Hiền Lan thành linh vang lớn. Mau chóng, tôi cùng chị xuống xe.

Hai chúng tôi chạy hối hả vào bệnh viện, đến ngay phòng nạo phá thai. Vừa đến nơi thì tôi thấy một cảnh tượng hết sức hỗn loạn diễn ra: chị Hoà Trâm, chị Hồng Anh và cha Thu Cúc cãi nhau khốc liệt, xung quanh cha mẹ chồng tôi, anh Dũng Văn với Chan Chan thì không ngừng khuyên ngăn. Riêng mẹ Thu Cúc thì đứng ngoài cuộc, chỉ lấy vạt áo lau nước mắt. Có lẽ vì việc gây mất trật tự trong bệnh viện nên vài y tá, bảo vệ cũng đến can ngăn. Âm thanh la lối tranh cãi vang lên ầm ĩ. Gương mặt ai ai cũng thất thần lẫn sốt sắng...

"Tại sao chú lại tàn nhẫn như vậy? Bắt ép con gái mình vào đường cùng!"

Chị Hoà Trâm thường ngày rất điềm tĩnh nhưng ngay lúc này lại mất bình tĩnh đến nỗi hai tay cứ nắm chặt cổ áo cha Thu Cúc kéo giật liên hồi. Sự giận dữ khiến chị như có thêm sức mạnh bởi người đàn ông trung niên kia không đủ sức đẩy chị ra. Cũng hành động hệt như chị Hoà Trâm là chị Hồng Anh. Vốn hiền lành, chẳng bao giờ lớn tiếng với ai ấy vậy giờ trông chị ấy hết sức kích động và cái nhìn đầy phần uất. Tiếng nói của chị khá to:

"Cháu đã nói sẽ nhận nuôi đứa con của Thu Cúc, thế mà chú vẫn nhẫn tâm làm vậy sao?"

Phản ứng quá dữ dội từ hai chị ấy khiến mọi người trong gia đình rất khó khăn để ngăn lại.

"Hoà Trâm, Hồng Anh! Hai đứa thôi đi!" – Cha chồng tôi gắt lên.

"Hai đứa có nghe không? Mau ngừng lại ngay!" – Mẹ chồng tôi hét.

"Chị Hoà Trâm, thôi đi!" – Anh Dũng Văn hối hả – "Em nữa, Hồng Anh!"

Kể cả Chan Chan cũng vất vả khổ sở: "Chị hai! Chị dâu! Đừng như vậy!"

"Làm ơn giữ trật tự! Xin đừng làm ồn trong bệnh viện!" – Giọng các y tá.

"Yêu cầu tất cả ngừng lại! Nếu không nghe, chúng tôi sẽ đưa các vị ra khỏi bệnh viện!"

Đến ngay cả chất giọng quát tháo của bảo vệ cũng chẳng nhằm nhò gì. Còn cha Thu Cúc bị cùng lúc hai cô gái "hành hung" nên la làng:

"Buông ra! Định giết chết người à???"

Hãi hùng trước cảnh đó, chị Hiền Lan khều khều vai tôi hỏi với vẻ run run:

"Sao đây em?"

Chính bản thân tôi cũng không biết phải làm gì. Lòng rất rối. Tôi vẫn đang cố nghĩ cách... Cứ ngỡ mọi thứ vượt khỏi tầm kiểm soát và sẽ không có thứ gì ngăn cuộc hỗn loạn kia lại ấy vậy chỉ một âm thanh vang lên khi đó đã khiến tất cả đồng loạt phải ngừng lại:

"Đau quá! Đau quá mẹ ơi! Con đau quá! Làm ơn cứu con! Con chết mất!"

Đó là tiếng kêu gào thảm thiết của Thu Cúc phát ra từ trong phòng

nạo phá thai. Dường như đã có chuyện gì rất khủng khiếp xảy đến với em. Như tôi đã nói, những người có mặt ở bên ngoài đều dừng hành động của mình và sốt sắng nhìn về phía cửa phòng đang bật mở một cách mau chóng. Bóng dáng cô y tá chạy ra ngoài, gương mặt xanh xao đầm mồ hôi:

"Thai hơi lớn... Em ấy mất máu... Xin hỏi có ai cùng nhóm máu A không?..."

"Có tôi!" – Chị Hồng Anh bảo ngay.

Cô y tá ra dấu cho chị Hồng Anh đi nhanh vào phòng. Những người còn lại hốt hoảng chạy đến xem tình hình Thu Cúc thế nào. Hiển nhiên, tôi và chị Hiền Lan cũng tức tốc đến gần.

"Xin lỗi, xin lỗi! Không ai được vào đây! Mời ra ngoài!" – Tiếng bác sĩ ầm ĩ.

Tuy đứng ở phía sau và mọi người chen lấn xô đẩy qua lại nhưng tôi vẫn trông lơ mờ cảnh diễn ra bên trong. Hình như tôi đã thấy bóng dáng nhỏ bé của Thu Cúc nằm bất động trên chiếc giường trắng, kế bên có cái gì đỏ hồng mềm mại và những dòng máu không ngừng chảy xuống sàn tạo thành vũng. Tôi thất kinh. Cái quái gì man rợ đang xảy ra với em ấy vậy??? Tự dưng tôi buồn nôn còn đầu óc bắt đầu choáng váng để rồi cả cơ thể bất chợt ngã nhào xuống. Sau đó, có vẻ tôi đã thiếp đi trong mê man và nghe văng vẳng bên tai tiếng gọi thất thanh...

Từ từ tỉnh dậy, một vùng sáng từ ánh đèn huỳnh quang đổ ập xuống đáy mắt tôi. Ban đầu không rõ đây là đâu nhưng vài giây sau tôi ngửi thấy mùi sát trùng nồng nặc thì đoán biết đây là phòng bệnh. Bên tai tôi nghe tiếng nói chuyện rì rầm khe khẽ ở ngoài. Ai đó đang nói với nhau.

"Bác sĩ bảo vì Min Min đang mang thai nên dễ sốc và dẫn đến choáng ngất. Ngủ một giấc sáng mai là khỏe. Anh chị sui và các cháu cứ yên tâm."

Đây là giọng của mẹ tôi. Vậy là cha mẹ đã vào bệnh viện. Ban nãy tôi đã ngất đi thì phải. Hẳn mọi người lo lắng lắm. Tiếp, tôi nghe tiếng cha chồng vang lên đều đều:

"Ừm, nếu Min Min không sao thì yên tâm rồi. Mai, tôi với bà nhà tranh thủ ghé thăm con bé."

Rồi cuộc trò chuyện ngưng lại. Có âm thanh thở dài nặng nề lẫn một mòi.

"Mà cô bé Thu Cúc gì đó thế nào vậy anh chị?"

Tôi cố lắng tai nghe câu trả lời bởi lúc này thật sự tôi rất muốn biết tình hình của Thu Cúc.

"Cái thai phá bỏ rồi! Cháu nó may mắn qua cơn nguy kịch giờ đang nằm ở phòng bệnh."

Tôi bất động khi nghe cái thai Thu Cúc đã bị phá bỏ. Vậy là số phận đứa bé đó được định sẵn là không thể sống. Thật tàn nhẫn! Tôi nhắm mắt lại, ngăn tiếng nấc nghẹn nghẹn sắp phát ra từ cổ họng thế nhưng nước mắt chẳng hiểu sao cứ chực trào rơi mãi.

... Tôi ngồi lặng lẽ từ nãy đến giờ, mắt không rời khỏi gương mặt trắng bệch đang ngủ của Thu Cúc. Lúc biết mọi người đã rời đi thì tôi lén ngồi dậy và ra khỏi phòng với ý định đến thăm con bé. Hỏi thăm y tá một lúc là tôi biết được số phòng em nằm. Lúc tôi vào Thu Cúc còn ngủ. Nhìn cơ thể nhỏ bé ốm yếu trong bộ quần áo bệnh nhân rộng

thên thì tim tôi thất lại. Đau. Chưa bao giờ tôi thấy thương em đến vậy. Ngồi xuống bên giường, tôi nhẹ nhàng nắm bàn tay gầy guộc và không ngừng cầu mong em ấy mau chóng tỉnh lại.

Tôi sực tỉnh khi nghe âm thanh cựa mình vang khẽ. Đưa mắt nhìn lên thì thấy Thu Cúc đang từ từ mở mắt ra. Mừng rỡ, tôi chồm người dậy và hỏi nhẹ nhàng: "Em thấy sao rồi Thu Cúc?"

Phải mấy giây sau, Thu Cúc hình như mới nhận ra tôi đang ở bên cạnh. Em hỏi yếu ớt: "Chị... chị Min Min?"

"Là chị đây! Em thấy đỡ hơn không?"

Thu Cúc gật đầu về khó khăn. Tôi thở phào nhẹ nhõm, ngồi lại xuống ghế.

"Chị ơi..."

Tôi lại giật mình và nhồm mông lên: "Sao em? Khó chịu ở đâu à?"

"Con... con em chết rồi phải kh...ông?"

Tôi bất động khi nghe câu hỏi mệt mỏi từ Thu Cúc. Chính xác, tôi không biết phải đáp thế nào. Nên nói dối hay nói sự thật? Liệu có giấu được chăng?

"Em đừng suy nghĩ nhiều, lo nghỉ ngơi để chóng khỏe."

Thu Cúc im lặng chốc lát rồi buột miệng nói:

"Thế... nghĩa là... con em chết rồi."

"Thu Cúc à."

"Em biết đứa trẻ đó sẽ không thể chào đời." – Thu Cúc cắt ngang lời tôi, hướng ánh mắt buồn bã lên trần phòng – "Vốn dĩ chẳng ai mong muốn có nó cả. Sáng nay cha trở về và lại đánh em. Trong lúc bỏ chạy khỏi ông, em lỡ trượt chân té xuống dốc đường. Em thấy bụng rất đau và có máu chảy ra. Lúc ấy là em hiểu nó sẽ chết."

Tôi ngồi lặng đi trên ghế. Trước khi được đưa đến bệnh viện, Thu Cúc có lẽ đã sảy thai.

"Khi đứa trẻ bị lấy ra chẳng hiểu sao em đau lắm vì vậy đã hét lên. Em... thật sự đau lắm! Chị ơi, kể từ giờ em thề sẽ không sống dễ dãi... Em nhất định giữ gìn bản thân để không phải lặp lại bi kịch tồi tệ này thêm một lần nữa..."

Thấy Thu Cúc bật khóc nức nở thì tôi lo lắng, tay giữ chặt đôi vai đang run bần bật của em.

"Bình tĩnh nào em! Đừng kích động, ảnh hưởng đến vết mổ."

Thu Cúc bấu chặt lấy hai tay tôi đồng thời ngược nhìn với đôi mắt đăm lẹ, nói dứt quãng:

"Chị Min Min, em muốn... xin chị một chuyện."

"Được, nếu có thể giúp em thì chị sẵn sàng."

Vừa dứt lời thì tôi ngạc nhiên khi Thu Cúc nhẹ nhàng đặt tay lên bụng tôi.

"Con em mất rồi vì vậy chị nhất định phải sinh đứa bé này ra nhé! Khi nào chị sinh nó ra thì nhớ cho em bông ké với... Chị hứa đi. Hứa với em đi."

Lặng người trong chốc lát rồi tôi mau chóng nhận ra bản thân đang xúc động.

"Chị hứa."

Thu Cúc nhìn tôi mỉm cười, nước mắt cứ tranh nhau rơi ướt đầm gối tựa đầu. Tôi cũng nhìn em, cười thật tươi đồng thời gật đầu liên tục như muốn em hãy tin vào lời hứa này.

Chương 49: Tái hợp

Ngày 15 tháng 04

Sáng, cha mẹ đưa tôi rời khỏi bệnh viện để về nhà. Tôi có dặn Thu Cúc khi nào xuất viện thì nhớ gọi điện báo. Như đã hứa, cha mẹ không quên đưa tôi ghé qua nhà Chan Chan.

"Min Min, em khoẻ chưa?"

Tôi gật đầu. Thấy vậy chị Hồng Anh thở ra nhẹ nhõm rồi nhìn sang cha mẹ tôi cúi đầu chào.

"Mọi người đi làm hết rồi à?" – Cha tôi hỏi.

"Vâng. Buổi sáng thì lúc nào cũng chỉ có mỗi mình cháu ở nhà."

"Cô chú đã nghe cha mẹ chồng cháu kể về chuyện hôm qua. Cháu với Hoà Trâm nóng nảy quá, có gì thì từ từ nói. Dù sao cha của bé Thu Cúc cũng là bậc trên." – Mẹ tôi bảo.

"Dạ tại hôm qua chúng cháu bất ngờ quá. Không ngờ chú ấy lại nổi lòng bắt Thu Cúc đến bệnh viện phá thai, suýt chút nữa hại chết em ấy. Khi đó, cháu với chị Hoà Trâm tức ghê gớm. Mà tối về, cha mẹ mắng chúng cháu như tát nước." – Chị Hồng Anh chán nản kể lại.

"Cha mẹ cháu giận cũng phải, khi không hai đứa làm ầm ĩ cả bệnh viện. Hôm qua nói chuyện, cô thấy cha chồng cháu cố kèm cơn giận lắm đấy."

"Cháu thì không sao nhưng chị Hoà Trâm thì vẫn chưa bỏ qua chuyện Thu Cúc. Chị ấy với cha mẹ chồng cháu giận nhau từ tối qua. Sáng nay dùng bữa chẳng ai nói với ai câu nào, mặt lạnh băng không cảm xúc. Cháu thấy lo lo."

Nghe vậy cha tôi lấy làm ngạc nhiên vô cùng:

"Chú thấy Hoà Trâm phản ứng dữ dội chuyện của bé Thu Cúc lắm. Sao lại thế nhỉ? Kỳ lạ!"

Đối diện, chị Hồng Anh chỉ cười cười chứ không đáp. Riêng tôi thì rất hiểu cái lý do khiến chị Hoà Trâm hành động "quá mức" trước việc của Thu Cúc. Nếu cha mẹ tôi mà biết bí mật của chị ấy năm mười ba tuổi thì có lẽ họ cũng sẽ dễ dàng hiểu thôi. Điều này được gọi là chỉ người cùng cảnh ngộ mới cảm thông cho nhau, người ngoài không thấu hết đâu...

Về đến nhà, tôi leo lên phòng. Nằm một mình tôi nghĩ về đủ thứ chuyện vừa xảy ra. Đặc biệt là nhớ đến lời Thu Cúc bảo tôi nhất định phải sinh đứa bé trong bụng ra. Tự nhiên buồn. Chợt chuông điện thoại reo, tôi nhìn vào màn hình thấy tên chị Hiền Lan. Tôi liền bắt máy.

"Min Min, chị đây. Em khoẻ chưa? Hôm qua em ngất xỉu làm chị lo lắm."

"Em khoẻ rồi ạ, chị yên tâm."

"Ừm vậy thì đỡ. Thế còn Thu Cúc? Vì có việc nên chị về sớm, chưa kịp thăm con bé nữa."

"Thu Cúc cũng ổn. Sáng nay thấy tinh thần em ấy đã tốt hơn."

"May quá! Suốt buổi tối chị ngủ không được vì cứ lo." – Chị Hiền Lan chột ngừng lại vài giây rồi chậm rãi tiếp – "Min Min à, chị và anh ta chia tay rồi!"

"Thế ạ? Anh ta chia tay chị luôn sao? Đúng là vô trách nhiệm mà."

"Không phải đâu, chính chị là người đề nghị chia tay."

"Dạ?" – Tôi kinh ngạc.

Đầu dây bên kia vang lên thở ra thật mạnh. Rất nhanh, giọng chị Hiền Lan cất lên thật trầm:

"Hôm qua gặp nhau, anh ta nói chị phá thai đi! Nếu chị đồng ý thì hai đứa sẽ quen trở lại. Nghe xong chị sốc kinh khủng. Đồng thời buồn và giận lắm. Lúc ấy tự dưng chị nhớ đến Thu Cúc. Nhớ đến tiếng la thảm thiết của em ấy phát ra từ trong phòng nạo thai. Sẽ không có người đàn ông con trai nào hiểu nỗi đau đớn của một phụ nữ khi họ phải bỏ đi mầm sống mình đang mang. Người yêu, suy cho cùng cũng chỉ là người ngoài nhưng còn đứa con là máu mủ ruột thịt với mình. Sao nỡ bỏ. Nên chị quyết định chấm dứt với anh ta."

"Chị làm em bất ngờ quá."

"Hà, có gì đâu. Thỉnh thoảng chị cũng không biết vì sao nhiều lúc mình lại mạnh mẽ kiên quyết đến vậy. Nhưng lần này hẳn là vì đứa bé. Chị sẽ sinh con và sau đó ráng tốt nghiệp đại học đi làm nuôi nó. Chị nghĩ không nhất thiết phải trông chờ vào một người đàn ông. Xã hội giờ có nhiều người mẹ đơn thân nuôi con lắm. Chị tin mình sẽ làm được."

"Nếu chị nghĩ vậy thì em yên tâm rồi. Em ủng hộ."

"Cám ơn em nhiều lắm. Nhờ những câu nói của em mà chị hiểu ra vài điều."

Tôi mỉm cười vì biết bản thân đã giúp đỡ được một ai đó. Kết thúc cuộc nói chuyện, tôi cúp máy xong nằm vật xuống giường tiếp. Nhìn chằm chằm lên trần nhà thấy lòng nhẹ nhõm hẳn.

... Chiều trời dịu nắng, tôi xin phép cha mẹ đi dạo cho khoay khoả. Tôi rời khỏi nhà và bắt đầu chuyến hành trình của mình. Đôi chân cứ đi mãi đi mãi mà bản thân chẳng rõ điểm dừng là đâu. Nắng chiều trải dài lên con đường vắng bóng người. Gió thổi mát rượi như lửa vào tận tâm hồn nặng trĩu nhưng đã nhẹ bớt phần nào của tôi. Lại tiếp tục queo qua một ngã ba. Lát sau tôi ngạc nhiên khi thấy mình đứng trước cổng trường trung học phổ thông Q. Chẳng hiểu lý gì mà lại đi đến đây nữa. Hình như giờ tan trường đã qua khá lâu vì sân trường vắng vẻ chỉ lác đác vài học sinh vừa đi về vừa nói cười vui vẻ. Tôi đưa mắt nhìn lên dãy phòng học khối mười một, ngay lớp 11B1. Đèn còn sáng. Vậy là lớp đó chưa tan.

"Thứ hai, Chan Chan thường ở lại học thêm một tiết..."

Lắm nhầm xong tôi mới phát hiện mình vừa nhớ đến tên cool boy đáng ghét đó. Lạ lùng thật! Dù không bao giờ thừa nhận nhưng rõ ràng lòng tôi luôn nghĩ về cậu ta. Dường như tôi vẫn mong được gặp Chan Chan, được thấy hai lúm đồng tiền rất duyên và muốn lại ngồi trên chiếc martin, phía sau lưng cậu ta để rồi vòng tay ôm thật chặt. Tôi sẽ mỉm cười đồng thời cảm thấy vô cùng bình yên. Có lẽ tôi sắp trở thành kẻ hâm đây mà. Toan xoay gót rời khỏi nơi này thì không hiểu sao vẻ như một sức mạnh nào đấy níu kéo tôi ở lại. Lòng yếu mềm khi tôi ngược nhìn cửa sổ phòng 11B1 lần nữa và cuối cùng là thật chẳng tin nổi khi mình đã làm hành động này: trốn bác bảo vệ lén chạy vào trong sân trường. Thật khó để giải thích cái việc tôi vừa làm. Ừm... Đơn giản chỉ là, tôi muốn chờ Chan Chan tan học. Tôi

muốn có thể thấy cậu ta dù biết sẽ phải đứng từ xa nhìn mà thôi.

Tôi sẽ ra phía sau trường. Ở đó vắng người, dễ dàng cho đứa đang trốn như tôi. Vì lo nhìn bác bảo vệ ở phía xa mà bản thân không để ý trước mặt để rồi hậu quả là tôi đâm sầm vào một người. Cú đụng vai khiến tôi nhăn mặt vì khá đau. Nhưng cái đau đó không khiến tôi bận tâm bằng chuyện hiện tại: đã có người thấy tôi ở trong trường. Tôi lo lắng chẳng rõ mình vừa đụng trúng ai. Hy vọng đó không phải thầy cô giáo nào quen biết tôi.

"Min Min?"

Chất giọng cực kỳ quen thuộc kia vừa vang lên là tôi lập tức thở ra chán chường bởi đoán kẻ đó là ai rồi. Xoa xoa bờ vai bị đau xong, tôi hướng mắt nhìn về phía đối diện: cô chị Trần Châu. Tôi phải thừa nhận rằng số mình "hên" dễ sợ. Đi đâu cũng gặp người mình không ưa. Tôi với bà chị thích mặc váy này duyên kỳ ngộ ghê ta.

"Lâu rồi mới gặp em." – Cô chị Trần Châu vẫn giữ cái kiểu nói dè dặt.

Tôi đứng khoanh tay, không trả lời lại câu chào hỏi kia còn mắt thì nhìn nơi khác. Chả ưa mà.

"Mấy lần chị có hỏi Chan Chan về em nhưng cậu ấy im lặng không nói gì. Chị khó hiểu lắm."

"Chị muốn biết cái gì về tôi?" – Tôi quay qua hỏi thẳng.

"Em không cần khó chịu như thế, chị chỉ muốn hỏi thăm thôi." – Cô chị Trần Châu lại cười kỳ cục – "Nếu chị đoán không lầm thì hình như mối quan hệ của cả hai có chút rắc rối."

"Phải thì sao nào? Đúng như chị muốn còn gì."

"Mà em cắt tóc đó à? Nó không được hợp với gương mặt của em lắm." – Chị ta đột ngột chuyển chủ đề như muốn tránh việc vừa bị tôi nói trúng tim đen.

Thấy tôi không trả lời, cô chị Trân Châu hỏi tiếp:

"Em đến gặp Chan Chan? Chị có nghe chuyện em bị bạn bè thầy cô phát hiện việc đang mang thai vì vậy phải nghỉ học."

Bắt đầu khó chịu trước cái kiểu soi mói cực kỳ đáng ghét của bà chị điệu đà đó nên tôi bảo: "Tôi nghĩ mình chẳng có gì để nói với chị. Chào!"

Nhưng tôi chưa kịp quay lưng bước đi là thành linh nghe giọng chị ta rõ ràng:

"Nếu mối quan hệ đã không còn tốt đẹp thì chị nghĩ em đừng cố gắng níu kéo làm gì. Cứ gặp Chan Chan như thế này mãi thì e là không được tốt."

Đã định rời khỏi đây rồi mà còn nghe bà chị Trân Châu phán một câu ứa gan dễ sợ. Không thể nhịn được nữa, tôi liền lập tức xoay phắt lại, nhìn trực diện chị ta đồng thời cười cười:

"Chị cũng có hơn gì. Tôi nghĩ, chị nên thôi cái trò đến gặp Chan Chan đi."

"Ý em là sao?"

"Còn giả ngây. Tôi biết lý do chị về nước. Là do chị chia tay với bạn trai nên mới tìm về đây định dùng Chan Chan làm kẻ thay thế. Tại

sao không phải người khác mà là Chan Chan chứ? Chị biết rõ cậu ấy rất thích chị mà." – Tôi đành giọng.

Đối diện, tôi thấy cô Trân Châu tự dưng lặng thinh. Hẳn vì bất ngờ khi nghe tôi nói vậy. Chị ta tưởng không ai biết mục đích xấu xa của mình à? Đừng nghĩ ai cũng óc bòn.

"Đúng là chị vừa chia tay bạn trai nhưng chị về nước không phải để tìm ai thay thế hết."

"Vậy lý do gì chị cứ đến tìm Chan Chan mỗi ngày?"

"Chan Chan là bạn nên chị nghĩ mình có thể kể cho cậu ấy nghe những tâm sự trong lòng."

"Nói cho cậu ấy biết chị đã đau khổ ra sao khi chia tay với bạn trai ư? Thật tàn nhẫn! Chị chỉ nghĩ cho bản thân mà không quan tâm gì cảm xúc của Chan Chan. Thích thì cứ gọi điện!"

Cô chị Trân Châu đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài quăn-như-lò-xo rồi mỉm cười:

"Nếu Chan Chan không từ chối thì chị cứ gọi thôi. Biết làm sao đây?"

Có ai tưởng tượng được biểu hiện khi ấy của tôi lúc nghe xong cái câu tồ tẹt đó không nào? Tôi hoàn toàn đứng lặng đi cùng đôi mắt mở to trân trối. Giận! Giận lắm! Máu nóng dồn lên não khiến tôi tức điên. Và cũng bởi thế mà tôi đã mau chóng đi lại gần đồng thời giơ tay lên tát thẳng vào mặt cô chị ấy. BỐP! Âm thanh va chạm của da thịt làm khuấy động sự tĩnh lặng của sân trường vào buổi chiều tắt nắng. Tôi đã không kiềm chế cơn giận của bản thân. Vài phút sau khi trấn tĩnh lại, cô chị Trân Châu đưa tay sờ mặt và quay qua nhìn tôi chằm chằm. Còn tôi vẫn giữ nguyên gương mặt tức giận cùng ánh

mắt lạnh băng đến không tưởng.

"Chị... thật ích kỷ!"

Tôi vừa dứt lời thì đúng lúc giọng một người đột ngột gọi: "Min Min?"

Tim muốn ngừng đập khi tôi nhận ra đó là ai. Chậm rãi, tôi quay qua thấy Chan Chan đứng nhìn với vẻ vô cùng kinh ngạc. Tôi không rõ cảm giác lúc đó của bản thân thế nào. Dường như rất tệ. Có vẻ tôi vừa làm một chuyện điên rồ: đánh cô chị Trân Châu trước mặt tên cool boy. Vốn dĩ, mối quan hệ giữa chúng tôi đã tồi tệ và giờ lại thêm cảnh này nữa thì sẽ ra sao đây? Tôi vô tình đẩy mình vào tình thế khó xử. Có thể giải thích được ư? Trước mặt Chan Chan lúc này, Min Min là kẻ đánh người còn chị Trân Châu kia lại trở thành kẻ bị đánh tội nghiệp. Oái ăm thật chứ! Không nói thêm lời nào, tôi lập tức chạy vụt đi. Cái cảnh tự biến mình thành xấu xa như vậy là đủ lắm rồi.

"Min Min! Min Min! Chờ đã!"

Tôi chột khựng lại vì ngạc nhiên khi Chan Chan đang đuổi theo phía sau. Tôi đã nghĩ cậu ta sẽ ở lại hỏi han cô chị Trân Châu chứ tuyệt đối không bao giờ lo lắng đến mình. Nhanh chóng xoay lại, tôi thấy tên cool boy hối hả chạy về phía này và không ngừng gọi. Không hiểu sao lúc đó lòng thấy vui lắm. Tôi đưa tay lên ngăn tiếng nấc nghẹn ngào trong cổ họng.

"Min Min! Cẩn thận!"

Tôi bỗng giật mình khi nghe Chan Chan hét lớn. Tiếp theo, bóng dáng cậu ta lao đến cực nhanh đồng thời ôm chầm lấy tôi và cả hai cùng bước lùi ra xa vài bước. Sau đó, âm thanh "Xoảng" vang lên rất gần. Nhắm mắt lại trong mấy phút thì tôi từ từ mở mắt ra và thấy

Chan Chan nhăn mặt vẻ rất đau. Cùng lúc, trên trán cậu ta một dòng máu chảy dài. Rồi Chan Chan ngã xuống đất, ngất lịm. Khi đó tôi mới phát hiện ở gần đó là chậu cây nhỏ vỡ vụn. Như hiểu ra mọi chuyện, tôi hoảng hốt lay gọi Chan Chan không ngừng...

Tôi mừng muốn chết khi thấy Chan Chan tỉnh dậy. Cậu ta từ từ dựng người lên đồng thời đưa tay sờ đầu được quấn băng trắng. Tiếp, cậu ta lại đảo mắt khắp phòng rồi chột nhìn qua tôi.

"Cậu sao rồi? Đầu có đau lắm không?" – Tôi sốt sắng.

Chan Chan nghiêng đầu nhìn tôi hồi lâu sau đó hỏi một câu: "Bạn là ai?"

Tôi choáng váng khi nghe xong câu hỏi chấn động ấy. Gì vậy trời? Tên Chan Chan không nhận ra tôi ư? Cậu ta mất trí nhớ vì cú va chạm khi nãy? Ôi trời ơi! Chuyện tệ rồi đây. Mau chóng, tôi lên tiếng hỏi lại lần nữa:

"Cậu thật không nhớ tớ là ai hả?"

Chan Chan im lặng, mắt vẫn chưa rời khỏi tôi. Còn tôi thì nuốt nước bọt hồi hộp chờ xem biểu hiện trên mặt cậu ta đồng thời nghe câu trả lời. Rất nhanh, cái nhìn ngây ngô của Chan Chan tự dưng biến mất thay vào đấy là cái nhìn tinh ranh mọi khi. Tôi chưa kịp hiểu là đã nghe:

"Chọc đặng ấy chút thôi." – Chan Chan bụm miệng cười khúc khích.

Tôi nghếch mặt. Chắc nhìn tôi lúc đó chả khác nào con lừa chính hiệu. Như hiểu trò đùa quái ác của tên cool boy mắc dịch, tôi mím môi đồng thời đánh vào người cậu ta liên hồi.

"Đùa gì mà ác hơn vậy??? Bộ thấy người ta lo xanh mặt thì vui lắm à???"

Chan Chan vừa dùng tay đỡ mấy cú đánh vừa cười to về hả hê:

"Rồi rồi, đằng này xin lỗi."

Ráng đánh thêm vài cú nữa trước khi ngừng rồi tôi thở hỗn hển. Vì lo, vì tức tối. Thiệt muốn đánh thẳng ba trợn này như xương cho chừa cái tật dọa người khác suýt mất vía. Rõ hâm.

"Đằng ấy mạnh tay ghê luôn." – Chan Chan xuýt xoa.

"Thế là còn nhẹ đó! Đồ điên!" – Tôi gắt.

"Haizzz, đằng ấy đâu cần lo dữ vậy. Vết thương nhẹ thôi, làm gì đằng này mất trí được."

Không hiểu sao khi nghe Chan Chan bảo thản nhiên như vậy thì tôi muốn khóc. Mắt tự dưng có nước, mũi thì cay xè. Và do không kiềm chế nổi cảm xúc của mình nên tôi đã nấc lên thật khế. Nhanh chóng, Chan Chan quay qua nhìn tôi đầy ngạc nhiên. Đến lượt cậu ta sốt sắng:

"Nè, đằng ấy sao thế? Sao lại khóc?"

Tôi lau nhanh giọt nước mắt sắp rơi và chả hiểu từ khi nào bản thân trở nên mít ướt đến vậy.

"Làm sao không lo được... Cái chậu hoa rớt xuống đúng ngay chỗ cậu, may là chỉ xước qua đầu thôi. Rồi ban nãy tưởng cậu mất trí nhớ thật, tớ hoảng kinh khủng. Cậu ác lắm đấy!"

Dường như trông dáng vẻ tôi thê thảm lắm hay sao mà mặt tên Chan Chan bối rối rõ rệt.

"Đăng này xin lỗi, sẽ không thế nữa. Đăng ấy nín đi."

Nghe chất giọng quỳnh quáng lo lắng của Chan Chan mà tôi buồn cười kinh khủng. Coi như tạm tha cho cậu ta về cái tội ban nãy. Thút thít vài tiếng xong, tôi chậm rãi nói:

"Mà cậu đúng là ngốc. Tự nhiên chạy đến chỗ đó chi để bị bể đầu."

"Trời đất! Lý nào đăng này để mặc cái chậu hoa rớt trúng đầu đăng ấy à?"

Tôi nhìn Chan Chan: "Làm như cậu lo cho đó lắm í. Xạo ke!"

Dứt lời, tôi thấy Chan Chan lại hướng ánh mắt lạ lùng vào mình. Tiếp, cậu ta thở dài ơ là dài.

"Nói gì nghe lạ. Đăng này không lo cho đăng ấy thì lo ai."

Tôi tròn xoe mắt nhưng rồi bảo vẫn vợ: "Thì lo cho chị Trân Châu đó."

Lần này tên Chan Chan hùng điên chuyển qua đóng vai "bi" bởi gương mặt đẹp trai ấy toát lên nỗi buồn man mác khiến tôi bỗng dưng chột dạ nghĩ mình vừa nói sai cái gì hả ta. Rất nhanh, cậu ta thò tay vào túi quần lấy ra cái bóp tiền và đưa cho tôi bảo mở ra xem. Đón lấy vật, tôi khó hiểu chẳng biết thằng Chan Chan muốn gì đây. Đừng nói muốn cho tiền tôi nha. Vừa mở bóp ra, tôi lập tức kinh ngạc. À xin nói rõ, không phải tôi ám chỉ tiền của cậu ta nhiều đến mức loá mắt mà thứ khiến tôi chú ý chính là tấm hình chèn trong miếng nhựa của cái bóp. Lúc trước, nơi đó để hình của cô chị Trân

Châu nhưng lúc này tôi lại thấy hình mình cười rất tươi. Nhưng lạ ở chỗ, gương mặt ấy là của tôi lúc mới vào cấp III, tức học lớp mười. Ở đâu tên Chan Chan có được tấm hình này vậy nhỉ. Lẽ nào ai đó đã chụp lên mà tôi không hề biết.

"Trông lạ không? Đăng ấy khi vào lớp mười đấy." – Chan Chan nhe răng.

"Tại sao cậu lại có nó? Mà ai chụp thế? Sao tớ không biết?" – Tôi ngờ ngác.

Bấy giờ tên Chan Chan đổi sang phim tình cảm vì cậu ta nhìn tôi với ánh mắt nồng nàn lắm.

"Có một bí mật... Thật ra, đăng này biết đăng ấy không phải mới đầu năm nay đâu mà chính xác là lúc vào lớp mười. Buổi chiều ngày hôm đó, đăng này lang thang phía sau trường và đang nhớ về chị Trân Châu thì bất ngờ nghe giọng rất to của một nữ sinh. Lúc đi lại gần xem, đăng này thấy đăng ấy đang cãi nhau với một đám nam sinh. Có cả Thuý Nga nữa. Nếu đoán không lầm thì hình như Thuý Nga bị chọc ghẹo nên đăng ấy đến bên vực."

"À phải. Thuý Nga lỡ làm ướt áo một thằng trong đám nên chúng kiểm chuyện bắt nạt cậu ấy. Vì chờ lâu nên tớ mới chạy ra phía sau trường và nhìn thấy." – Tôi bắt đầu hồi tưởng lại.

"Hi hi, vậy là đúng rồi. Đăng ấy dữ quá xá, nạt nộ mấy câu là bọn con trai kháo nhau đi mất. Tiếp, đăng này thấy đăng ấy quay qua vỗ về Thuý Nga rồi sau đó là nở một nụ cười tươi. Thú thật, lúc đó tim đăng này tự nhiên hẫng nhip lạ lạ sao ấy. Và không chần chừ, đăng này lấy điện thoại ra chụp ngay. Cuối cùng, nó là tấm hình này đây."

Tôi lại nghếch mặt lần nữa bởi bất ngờ trước điều Chan Chan vừa

kể. Tôi thật không ngờ đó.

"Ừm rồi đăng này bắt đầu tìm hiểu mới biết đăng ấy học lớp 11B10 và điều thú vị hơn hết là đăng này đi học ngang qua nhà đăng ấy. Thế là sáng nào đăng này cũng chạy xe ngang qua đó. Nhiều khi nghe giọng đăng ấy nói lớn: Mẹ ơi, thằng Hoàng nhổ lông nách kìa! Mắc cười chết được. Mỗi lần như thế, đăng này thấy lòng vui vui. Đăng ấy quả là một người đặc biệt."

Tôi vẫn giữ nguyên dáng vẻ hiện tại: mắt mở to không chớp và mặt thì ngớ ra. Bất ngờ dã man. Hỏi sao không bất ngờ cho được. Kể từ khi khối mười một rộ lên tên tuổi của bảy thằng hot boy thì lúc ấy tôi mới chú ý đến Chan Chan. Trai đẹp mà, cứ nhìn thôi. Và như tôi đã nói một phần do cậu ta có cái duyên lạ thu hút người khác. Nhưng ngắm thì ngắm vậy đấy chứ biết rõ chả đời nào tên cool boy kiểu vậy để ý đến mình. Thường hot boy hay nghĩa... hot girl. Ấy vậy, có ông thần bà thánh nào nói tôi biết là Chan Chan kết mô-đen mình từ đầu năm lớp mười. Giả sử biết sớm thế thì tôi vác cặp qua lớp cậu ta ngồi lâu rồi. Gì chứ, thần tượng cả khối thích mình thì phải chảnh chứ. Chà, giờ biết rõ sự thật thì tự dưng ngại ngại sao ấy. Hẳn vì phát hiện bản thân cũng có "giá" gồm. Chợt, tôi hơi giật mình khi Chan Chan cất giọng:

"Min Min, đăng này xin lỗi vì đã không rõ ràng mọi chuyện. Lúc chị Trân Châu về nước, đúng là đăng này có chút xao động. Có lẽ vì tình cảm trước đây vẫn chưa nguôi. Thế nhưng tất cả thay đổi vào cái ngày đăng ấy nói rằng: Xin đừng làm phiền tớ. Rồi cả khi thấy đăng ấy bên cạnh anh Quang xa lạ kia thì đăng này mới hiểu rõ tình cảm của mình. Đáng buồn là, hình như đã trễ rồi. Đăng ấy luôn đẩy đăng này ra ngoài, tất cả mọi chuyện..."

"Vậy... vậy ruốt cuộc tình cảm của cậu là thế nào?" – Tôi e dè hỏi mà tim đập loạn xạ.

"Đằng ấy thấy tấm hình này mà không hiểu sao?"

Nhìn trở lại hình mình trong bóp tiền của Chan Chan, tôi như nhận được câu trả lời. Ừm... cảm giác lúc này của tôi thật khó diễn tả. Lâng lâng. Có chút nghèn nghẹn và hạnh phúc. Giờ thì tôi có thể biết một cách rõ ràng vị trí của bản thân trong lòng tên cool boy rồi. Ngốc.

"Mà đằng ấy thích anh Quang phải không?"

Câu hỏi khá trầm từ Chan Chan khiến tôi ngược nhìn:

"Cậu đúng là chẳng hiểu gì về tâm tư con gái cả. Nếu tớ thích anh Quang thì tớ đã chẳng bận tâm về chuyện cậu với chị Trân Châu. Tớ cũng sẽ không giận cậu nhiều như vậy. Hiểu chưa óc bần?"

"Nhưng đằng ấy luôn đi chung với anh Quang đó còn gì."

"Trời hỡi, cứ đi chung là thích à? Với lại, anh ấy là anh họ của Thuý Nga."

Nghe tôi nói xong thì tức thì mắt Chan Chan sáng hắc chẳng thua gì đèn huỳnh quang compact. Mặt cậu ta hiện rõ sự vui mừng lẫn hứng chí. Đến nỗi, tên khùng này liền ôm chầm lấy tôi, không ngừng nói mãi một câu:

"Ra là vậy! Tuyệt quá Min Min!"

"Xê ra! Cậu làm quái gì thế? Ôm ôm ấp ấp cái gì?" – Tôi cố đẩy Chan Chan ra. Ngượng.

"Không buông. Bắt đầu từ giờ, đằng này không buông đằng ấy ra nữa đâu." – Chan Chan bảo – "Min Min, về nhà đằng này nhé. Ba

bốn ngày vắng mặt đằng ấy, buồn lắm. Lúc giận nhau đến nay, nói thật là đằng này cũng ít gặp chị Trân Châu rồi. Để hôm nào đằng này nói rõ với chị ấy. Được chứ?"

Tôi khoái vụ Chan Chan làm rõ mọi việc với cô chị Trân Châu kia nên gật đầu ngay. Đúng lúc cửa phòng mở, cô Loan y tế thình lình xuất hiện. Tất nhiên, cô đã thấy cảnh tôi và Chan Chan ôm nhau đắm thắm y như trong phim. Khởi nói, tôi ngượng chết được. Còn tên Chan Chan thích lắm hay sao mà cười vô tư. Rõ hâm. À giờ thì, nhờ tai nạn không mong đợi vào chiều hôm đó mà chúng tôi tái hợp. Có nên cảm ơn bà chị Trân Châu không nhỉ?

Chương 50: "Thân phận" của anh Quang

Ngày 16 tháng 04

Trong lúc đang dùng bữa sáng thì mẹ tròn xoe mắt nhìn tôi, ngạc nhiên hỏi hết như thấy lạ: "Chiều nay, con muốn về lại nhà chồng hả?"

Thấy tôi gật đầu, bà tiếp: "Sao nhanh vậy con? Mới về nhà chưa được một tuần nữa."

"Dạ tại tâm trạng con thoải mái hơn rồi. Vớì, hôm qua nghe chị Hồng Anh nói chị Hoà Trâm và cha mẹ chồng con đang giận nhau nên con muốn về thử giảng hoà xem sao."

"Con có hiểu rõ vấn đề đâu mà đòi giảng với hoà. Chắc có lý do khác đây."

Thấy mẹ nhìn mình đầy nghi hoặc thì tôi hơi lúng túng. Đúng là tôi muốn trở về nhà chồng chủ yếu là vì Chan Chan nhưng thật tình bản thân cũng mong cải thiện mối quan hệ giữa chị Hoà Trâm với cha mẹ chồng. Sự im lặng đột ngột của tôi càng khiến mẹ thêm nghi ngờ.

"Biết ngay là con có gì không bình thường. Nói xem, rốt cuộc là vì điều gì?"

Tôi còn đang bối rối chưa biết đáp sao là bên cạnh thằng Hoàng phán ngay một câu chắc cú: "Là vì anh Chan Chan đó mẹ ời."

Tôi lập tức quay phắt qua nhìn thẳng em. Còn mẹ, tất nhiên hỏi tiếp:

"Sao con biết thế?"

Thằng Hoàng đổi tay cầm đũa đồng thời nhảy cả hai chân lên ghế, vỗ đùi chan chát rồi nói:

"Có gì bí mật đâu. Tối qua, con ở ngoài ban công trên lầu tình cờ thấy anh Chan Chan chở chị Min Min về đến tận đây. Cả hai nói cười vui vẻ lóm, lát sau còn ôm hôn thắm thiết nữa chứ."

Lập tức thằng Vinh sắc cơm. Cha thì ngừng ăn. Và mẹ thì há hốc kinh ngạc lắm luôn. Tôi phát cáu, chính xác hơn là sợ, nên quát thằng Hoàng:

"Nói bậy! Chỉ ôm thôi chứ hôn hồi nào!"

"Đấy! Mẹ nghe rõ chưa?" – Thằng Hoàng tỉnh bơ, đưa tay chỉ vào tôi.

Giờ tôi mới biết mình bị thằng hôi nách này chơi một vố. Nó dùng chiêu đặt điều để buộc tôi phải nói ra sự thật. Chả biết nó học ở đâu ra cái chiêu bỉ ổi đó nữa. Đã thế thì tao sẽ nói mẹ không cho mày tiền quà tuần này để khỏi mua chai lăn nách Rexona men luôn nha con.

"Con muốn về lại nhà chồng là vì Chan Chan?"

Thấy tôi cười cười tự dưng mặt mẹ buồn xo: "Con gái có chồng rồi thì khác. Chỉ nghĩ đến chồng thôi chứ không nhớ gì về mẹ nó hết."

"Mẹ nói kỳ vậy." – Tôi nhăn mặt.

Đến lượt cha lên tiếng: "Dù gì Min Min cũng phải về lại nhà chồng chứ, không lẽ ở đây hoài."

"Tôi buồn mà ông cũng không cho nữa à?"

Lắc đầu chán nản rồi cha đưa mắt nhìn qua tôi, nở nụ cười hiền hậu:

"Xem ra, rắc rối giữa hai đứa đã giải quyết xong nhỉ? Thế là tốt rồi! Con về lại bên đó thì cho cha gửi lời hỏi thăm cả nhà. Lâu lâu, con nhớ về đây ở ít bữa với gia đình mình là được."

Tôi gật đầu liên tục. Cha cũng gật gù đồng thời vỗ nhẹ vai tôi kiểu như tất cả rồi sẽ ổn thôi.

... Chiều, vừa tan học là Chan Chan ghé qua nhà tôi. Chào cha mẹ với hai thằng em xong, chúng tôi lên chiếc martin chạy đi. Tôi còn ngoái đầu lại nhìn mọi người đứng vẫy tay cho đến khi xa dần. Lúc sắp ra ngoài đầu ngõ thì Chan Chan bảo:

"Chúng ta khoan hãy về nhà. Sáng nay vào trường gặp Thuý Nga, đằng này đã nói chuyện hai đứa mình làm lành với nhau rồi. Cậu ấy hẹn chiều nay đi uống nước ở quán cũ. Có anh Quang đến nữa."

"Vậy hả? Ừ, thế cũng được. Tớ đang muốn gặp Thuý Nga."

Mười lăm phút, hai chúng tôi đã đến quán. Vừa trông thấy tôi ở phía xa là Thuý Nga đã gọi to: "Min Min! Min Min! Ở đây nè!"

Tôi và Chan Chan đi lại. Đúng là có cả anh Quang. Nhìn tôi, anh cười tươi hơn hoa. Chỉ mới đặt mông xuống ghế là tôi đã nghe Thuý Nga hỏi liên hồi:

"Mấy ngày rồi mới gặp bồ, nhớ dã man! Ôm cái coi nào."

Tôi chán nản trước yêu cầu vớ vẩn của con bạn thân nhưng rồi cũng

ôm nó. Cái màn thân mật không cần thiết này kết thúc, anh Quang nhẹ nhàng hỏi tôi:

"Em vẫn khoẻ chứ? Anh nghe Thuý Nga nói em nghỉ học rồi. Tiếc nhỉ?"

"Dạ cũng không đến nỗi. Mọi thứ vẫn ổn."

Anh Quang gật đầu ra điều yên tâm. Tức thì, Thuý Nga lại hồ hởi hỏi ngay:

"Mà nghe Chan Chan bảo, hai người làm lành với nhau rồi. Thiệt không?"

"Thấy đi với nhau vậy mà còn hỏi à?" – Tôi đùa.

"Úi tà!" – Thuý Nga rít dài chất giọng dở hơi – "Ghê gớm ta ơi! Nhưng nói gì thì nói, hai cậu phải cảm ơn tớ với anh Quang nhé. Nhờ tụi này giúp mà."

Tôi cau mày khó hiểu. Còn Chan Chan thì ngạc nhiên:

"Nghĩa là sao? Đẳng này không hiểu."

Anh Quang liền cười, nhìn một lượt qua tôi với Chan Chan, chậm rãi nói:

"Thấy hai em làm lành, anh mừng lắm. Ít ra cũng hoàn thành xong nhiệm vụ ha, Thuý Nga?"

Tôi thấy anh Quang và cả Thuý Nga đều cười khúc khích vẻ kỳ lạ. Sốt ruột, tôi giục: "Thuý Nga, cậu nói rõ mọi chuyện xem nào."

"Ừ rồi." – Thuý Nga ngừng cười, sửa giọng – "Trước tiên, tớ muốn cho hai cậu biết điều này: anh Quang không phải anh họ mà là bạn trai tớ đó nha."

Tôi với Chan Chan đồng thanh kêu lên: "Hả???". Tức thì, tôi nhìn sang anh Quang, anh gật đầu đáp: "Anh quen Thuý Nga gần hai năm rồi."

Bất ngờ ghê luôn. Con Thuý Nga có boyfriend hồi nào mà tôi chả hay biết gì hết vậy trời. Đã vậy còn bảnh bao như thế.

"Nhưng vậy thì liên quan gì đến chuyện đăng này với Min Min?" – Chan Chan hỏi.

"Là vậy. Lúc biết Chan Chan vì cô chị Trân Châu kia mà để Min Min dầm mưa về nhà, tớ ức lắm. Bạn thân mình bị vậy đâu chịu được. Thế là cái đêm Min Min về trễ tớ đã nghĩ ra một cách thử lòng Chan Chan nên mới bảo anh Quang chở cậu ấy về nhà. Chính tớ gọi điện bảo Chan Chan đi ra cổng chờ. Tớ cũng có bàn với anh Quang kế hoạch này rồi."

"Trời đất! Có vụ này ư?" – Tôi bất ngờ.

"Phải. Tớ muốn biết thật ra tình cảm Chan Chan dành cho bồ là như thế nào. Nếu cậu ấy thích bồ thì tất nhiên sẽ phản ứng khi có anh Quang chen vào." – Thuý Nga tinh ranh phát ớn.

Tôi đưa mắt qua Chan Chan, cả hai đều không ngờ về kế hoạch âm thầm đó của Thuý Nga.

"Sao nào? Ngạc nhiên quá hả?" – Con bạn thân láu cá hỏi hai đứa tôi.

"Đúng vậy. Nhưng nói thật, kế hoạch của đảng ấy khá thành công." – Chan Chan tặc lưỡi.

"Quá thành công đó chứ. Cậu đánh anh muốn gãy răng." – Anh Quang kể lại việc bị đánh.

Tôi cười phì rồi lia mắt qua con Thuý Nga đang tự hào:

"Nhưng người như anh Quang mà chịu làm bạn trai cậu thì phục thật đấy. Tớ thấy tội nghiệp anh."

"Bà Min Min kia, nói thế là sao? Trần Thuý Nga này xinh hơn Hằng Nga đó."

Tôi suýt nôn oẹ. Còn Thuý Nga thì quát ầm ĩ. Anh Quang với Chan Chan ngồi cười tinh bơ. Chiều đó, chúng tôi đã có cuộc hẹn vô cùng vui vẻ. Cái bất ngờ nhất vẫn là "thân phận" thật sự của anh Quang và cả kế hoạch âm thầm của con Thuý Nga. Không biết phải nói gì nhưng dầu sao tôi cũng rất biết ơn đứa bạn thân khủng điên này. Đúng là bestfriend forever.

... Tối, chúng tôi về đến nhà. Thấy tôi bước vào với cái túi quần áo hôm trước là chị Hồng Anh mừng rỡ. Chạy đến ôm tôi và hỏi han vài câu xong, chị quay lên lầu gọi mọi người. Lát sau, cha mẹ chồng với anh Dũng Văn nhanh chóng đi xuống. Tôi không thấy có chị Hoà Trâm. Mọi người lần lượt đi vào phòng khách, ngồi xuống ghế sofa. Anh Dũng Văn chọc:

"Chơi đã chưa, chịu về nhà rồi hả cô nương?"

Tôi cười gật đầu trước câu đùa vui đó. Tiếp là cha chồng tôi lên tiếng bảo:

"Về là tốt. Mấy ngày trước, cha cảm giác mối quan hệ giữa con với Chan Chan có gì không ổn. Giờ thấy hai đứa vẫn như cũ thì cha cũng mừng."

"Dạ. Mà chị Hoà Trâm đâu ạ?" – Tôi hỏi.

"Chị Hoà Trâm mấy hôm nay phải ngủ lại công ty để hoàn thành công việc. Thỉnh thoảng, việc lại nhiều vậy đấy. Thôi, con lên phòng nghỉ đi cho khoẻ."

Tuy mẹ chồng cười nói bình thường nhưng tôi cảm giác chị Hoà Trâm ngủ lại công ty là do mối bất hoà với cha mẹ vẫn còn và chị muốn tránh mặt họ một thời gian.

Chương 51: Vụn vỡ

Ngày 17 tháng 04

Dù thiếu chị Hoà Trâm nhưng cái màn "chào cò" buổi sáng vẫn tiếp diễn. Rồi sau đó mọi người vào phòng bếp bắt đầu dùng bữa. Đang ăn thì chợt tôi nghe mẹ chồng hỏi:

"Min Min, thai của con cũng hơn ba tháng rồi phải không?"

"Vâng. Có gì không ạ?"

"Mẹ chỉ muốn biết thai mấy tuần tuổi để nói con đi siêu âm. Hơn ba tháng là được đó. Siêu âm giúp mình kiểm tra được tình hình đứa bé."

"Thật thế hả mẹ? Tụi con có thể thấy baby ư?" – Chan Chan reo.

"Thằng mất dạy, đang ăn uống mà hét lên thế à? Làm cơm vắng tùm lum rồi kìa." – Cha chồng hậm hực rồi nhìn sang tôi cười – "Cha cũng nghĩ con nên đi siêu âm. Cha có quen một bác sĩ tư chuyên về phụ sản. lát nữa, cha đưa địa chỉ cho Chan Chan để nó chở con đến đấy."

Tôi gật đầu đáp dạ. Đối diện, anh Dũng Văn vừa nhai rau muống xào vừa nói hồ hởi: "Mà chả biết nó là trai hay gái nhỉ? Anh đây thích con trai."

"Anh nói kỳ, trai gái gì chẳng được." – Chị Hồng Anh quay qua tôi – "Nếu là con gái thì hay nhờ Min Min? Chị em mình cùng tết tóc cho"

con bé đi chơi."

Anh Dũng Văn lại đột ngột chen vào: "Ế... mong là không phải bê đê."

Tức thì, cha chồng tôi nhổm người dậy và suýt phang muống canh vào đầu thằng con trai thứ: "Mất dạy! Ăn nói bậy bạ! Mà coi chừng tao."

"Con đùa thôi mà. Cha khó tánh ghê."

Thấy mọi người không ngừng bàn về giới tính đứa bé trong bụng tôi thì tôi thấy vui vui. Chưa chào đời mà nó đã làm cho không khí gia đình nhộn nhịp như vậy. Đang cười thì chợt dừng tôi nhìn thấy cái ghế trống của chị Hoà Trâm. Lòng chợt buồn buồn rồi nghĩ nếu có thêm chị ấy ở đây thì sẽ còn vui hơn nữa. Nói gì thì nói, vắng đi một người cũng thấy không trọn vẹn được.

... Thấy tôi ngồi thấp thỏm không yên, bên cạnh Chan Chan liền trấn an:

"Đặng ấy bình tĩnh, đừng hồi hộp quá. Chỉ là siêu âm thai thôi chứ có phải sinh đâu."

"Biết rồi." – Tôi đáp nhưng kỳ thật là lòng vẫn hồi hộp căng thẳng sao ấy. Cảm giác lạ lẫm.

Tôi hơi giật mình khi chị y tá gọi mình vào phòng. Lúc tôi vừa đứng dậy thì tên Chan Chan "nổi hứng" xin cho mình được vào cùng. Chị y tá đồng ý. Nhưng mà có cậu ta đi theo phía sau thì tôi bớt căng thẳng hẳn. Ông bác sĩ trung niên xem sơ qua thông tin cá nhân của tôi xong thì bảo lên giường nằm. Sự hồi hộp quá mức khiến việc leo lên giường của tôi cũng khó khăn.

"Cháu là con dâu của bác sĩ Trung Tài?" – Thấy tôi gật đầu, vị bác sĩ tiếp – "Chú có nghe kể về hai cháu. Mang thai lúc tuổi còn đi học thì khó khăn nhỉ? Cái gì cũng đến tư nhân khám cho đỡ bị dòm ngó bàn tán. Nào, giờ thì cháu thả lỏng. Siêu âm không đau đâu."

Bộ nhìn mặt tôi xanh dữ lắm hay sao mà vị bác sĩ này phải dùng câu "dễ dàng" trẻ con thế nhỉ. Tôi không sợ đau vì vốn biết siêu âm chỉ tác động ở bên ngoài. Điều khiến tôi hồi hộp chính là khi thấy có một đứa trẻ đang sống trong bụng mình thì cảm giác sẽ ra sao thôi. Vị bác sĩ trung niên kéo quần tôi xuống hơi thấp tận phía dưới làm tôi ngại chết được rồi tiếp ông ấy thoa lớp gel lên bụng tôi và cuối cùng là dùng đầu dò siêu âm bắt đầu di chuyển trên đó. Nói thật là nhột dễ sợ nhưng tôi phải cố chịu để không nhúc nhích hay cười lên. Vị bác sĩ siêu âm chậm chậm, mắt thì nhìn màn hình vi tính. Phía sau lưng ông, tên Chan Chan cũng giương đôi mắt to tổ chẳng quan sát. Cậu ta háo hức muốn thấy baby mà.

"Đây. Thấy đứa bé rồi." – Vị bác sĩ chỉ lên màn hình – "Tuy còn mờ nhưng phát triển rất tốt."

"Đằng ấy ời, baby dễ thương lắm." – Chan Chan hứng chí gọi tôi liên tục.

"Bác sĩ, cho cháu nhìn một chút ạ." – Tôi hồi hộp.

Vị bác sĩ cũng tốt ghê, kéo nhẹ màn hình máy vi tính xoay qua một chút. Tôi nhổm người lên, chống hai khuỷu tay ra phía sau tí và cố đưa mắt nhìn vào màn hình. Tôi thấy cái gì đen đen mờ mờ, có cái dáng nhỏ nhỏ. Thai ba tháng thì chưa thấy rõ gì đâu thế mà tên Chan Chan bày đặt nói baby dễ thương. Xạo dễ sợ chứ. Mà thế thì sao biết trai hay gái ta?

"Bác sĩ, xem giới tính của baby được không ạ?"

"Chưa đâu. Chí ít cũng phải đợi thêm một hai tháng nữa mới biết được giới tính. Đứa bé này hình như nằm úp, sợ là khó thấy bộ phận sinh dục. Hy vọng hai tháng sau nó đổi tư thế nằm."

Theo hướng chỉ tay khoanh vùng của ông ấy thì tôi thấy đúng thật baby vẽ như nằm úp, trông bá đạo dã man, y hệt con ếch vậy. Mà chưa chi đã thấy "thằng cu" này ương bướng rồi.

"Baby nằm yêu quá đặng ầy ạ." – Tên Chan Chan chỉ biết nói nhảm thôi.

Tôi phải cố chịu cái nhột kinh dị kia khoảng mấy phút thì vị bác sĩ cười nói:

"Tóm lại thì khá ổn, không có vấn đề gì. Sau đợt này, cháu phải thường xuyên đi siêu âm để theo dõi tình hình phát triển của thai nhi."

"Bác sĩ cứ yên tâm, dù mưa hay nắng, bão hay lũ cháu đều dẫn Min Min đến đây đúng kỳ."

Tôi thấy ông bác sĩ với chị y tá bụm miệng cười khúc khích trước dáng vẻ phấn khích quá đáng của tên Chan Chan. Thiệt, tôi không biết phải nói gì nữa. Thằng này tôi bảo té giếng hồi nhỏ là đâu có sai. Chà, lỡ baby mà là con trai thì đáng lo đây. Không khéo nó mang "bệnh diên" di truyền giống cha nó thì chết đời chứ chẳng chơi. Đúng lúc, tôi lại nghe bác sĩ bảo:

"Cháu lấy hình siêu âm này mang về khoe với nhà nhé."

... Ngồi ở phía sau, tôi không ngừng nhìn vào hình chụp siêu âm. Cái dáng bé xiu mờ mờ trông thương ghê luôn. Bất giác thấy lòng dâng

lên một cảm xúc là lạ. Có lẽ những người phụ nữ mang thai đều mang xúc cảm giống vậy. Giờ thì vẻ như tôi đã hiểu chút chút tâm trạng của mẹ khi có thai tôi rồi. Vui vui. Nôn nao. Chờ đợi. Chợt, tôi nghe giọng thẳng Chan Chan:

"Hồi nãy nhìn baby giống ếch quá đặng ấy hen."

"Chỉ là giống thôi chứ không phải ếch đâu. Qua tháng thứ năm hay sáu là baby phát triển đủ bộ phận và là người hoàn chỉnh." – Tự dưng tôi thấy mình hiểu biết quá.

"Ừ, hổng biết baby là trai hay gái, giống mẹ hay giống cha."

"Tớ mong nó là con gái và giống mẹ."

"Người ta nói con giống mẹ coi chừng khổ."

"Điên! Baby mà giống cậu thì không khéo năm lên ba nó té giếng cho xem."

Cuộc tranh luận về việc đứa trẻ sinh ra sẽ giống cha hay mẹ của tôi với tên Chan Chan dừng lại khi cả hai đã đứng trước cổng nhà. Nhìn ổ khoá to tướng thì hai đứa cùng tắc lưỡi vì chán.

"Chắc chị Hồng Anh có chuyện gì đột xuất nên mới ra khỏi nhà giờ này."

Tôi nhìn tên Chan Chan: "Giờ làm gì đây?".

"Chờ thôi. Chìa khoá dự phòng lần trước đặng này quên để lại chỗ cũ rồi."

"Hay gọi điện?"

"Một lát nữa chị Hồng Anh về thôi, gọi chi phiên."

Nản vì phải chờ bên ngoài dưới trời nắng nóng, tôi liền ngồi lên yên xe martin. Bất chợt, tên Chan Chan đến gần và mau chóng kéo hai tay tôi ra khỏi bụng rồi cúi người hơi thấp xuống.

"Làm gì vậy?" – Tôi chưng hửng trước hành động kỳ quái kia.

"Đăng này muốn nghe thử coi baby có đập không?"

Tôi chưa kịp phản ứng là tên cool boy này đã nhẹ nhàng áp tai lên bụng tôi nghe ngóng tình hình. Chả rõ có nghe được gì không mà đôi lông mày cậu ta chốc chốc cứ nhướn nhướn lên.

"Hey đăng ấy, baby đang đập nè."

"Xạo đi cha nội! Mới ba tháng mà đập nổi gì. Đứng lên mau, tào lao quá!"

"Thiệt, baby đập nè nhẹ đó."

Tôi toan quát cho thẳng chập mạch này một trận thì đột ngột nghe chất giọng quen thuộc: "Anh chị hạnh phúc ghê luôn. Ganh tỵ quá chừng".

Tôi và Chan Chan quay qua, bất ngờ khi thấy Thu Cúc. Con bé cười nhe cả hàm răng trắng bóc. Chan Chan đứng dậy còn tôi thì nhảy phóc xuống xe. Thu Cúc bước đến gần hỏi:

"Sao anh chị đứng ở ngoài này dạ? Không có chìa khoá à?"

"Ờ... Ừa mà sao em đến đây thế?" – Tôi ngạc nhiên.

"Em đến thăm chị chứ gì nữa." – Tụ dưng Thu Cúc nhìn xuống tấm hình siêu âm trên tay tôi – "Woa! Hình siêu âm baby. Cho em xem với."

Tôi đưa hình cho Thu Cúc. Con bé cầm lấy và xem chăm chú. Lát, nó cười:

"Tuy nhìn mờ nhưng em thấy đáng yêu lắm."

Thấy tôi có vẻ hơi lưỡng lự, dường như Thu Cúc hiểu nên vui vẻ bảo ngay:

"Em không sao, chị yên tâm. Chuyện cũng đã qua rồi. Chúc mừng chị vì baby rất khoẻ mạnh."

Ở phía sau, Chan Chan nhanh trí chuyển chủ đề như thể giải vây cho tôi khỏi bối rối: "Em xuất viện khi nào thế?".

"Dạ chiều qua." – Thu Cúc lém lỉnh – "Em định gọi điện báo cho anh chị biết nhưng nghĩ đến nhà sẽ hay hơn. Với em cũng muốn cảm ơn mọi người."

"Ừm, mà cha em có làm gì em nữa không?"

"Không ạ. Vì hôm đó em suýt chết nên giờ cha em không đánh mắng gì nữa. Ông bảo đợi em khoẻ rồi sang năm cho đi học lại đấy. Em sẽ làm lại từ đầu."

"Vậy thì tốt rồi." – Chan Chan tụ dưng gọi tôi – "Min Min này, hay giờ dẫn Thu Cúc về nhà đằng ấy chơi đi. Tiện thể đằng ấy cho cha mẹ xem hình siêu âm baby luôn."

Tôi thấy ý này hay nên tán đồng ngay. Thế là tôi và Thu Cúc cùng ra trạm xe buýt đón xe. Còn Chan Chan ở lại chờ chị Hồng Anh về...
Đứng trước cổng nhà tôi, Thu Cúc xuýt xoa:

"Cây mai nhà chị đẹp dã man! Đã vậy thơm nứt mũi."

Tôi cười cười rồi nắm tay Thu Cúc kéo đi vào trong. Vừa tháo giày ra là tôi cất tiếng gọi: "Cha mẹ ơ, Min Min về đây ạ".

Không quá lâu sau mọi người đã có mặt chào đón tôi. Mới hôm qua con gái còn ở đây mà mẹ làm như kiểu nó xa nhà mấy mươi năm hồng bằng. Vừa thấy mặt là bà ôm chầm lấy tôi mừng rỡ. Cha phải nói mãi mẹ mới chịu buông tôi ra. Thằng Hoàng với thằng Vinh không lo chào chị mà cứ mãi nhìn Thu Cúc. Cũng khó trách, con bé xinh xắn quá mà nhưng thú thật tôi không muốn giao em ấy cho hai thằng trời đánh này đâu kéo khổ đời con người ta.

"Chào cô chú, cháu tên Thu Cúc." – Thu Cúc lễ phép cúi đầu.

"À là cháu Thu Cúc hả? Xuất viện rồi sao? Khoẻ chưa mà đến đây?"
– Mẹ tôi dịu dàng hỏi.

Thu Cúc cười gật đầu. Đúng lúc, thằng Hoàng với thằng Vinh bất ngờ chen vô nói liên hồi: "Chào em Thu Cúc, anh tên Huy Hoàng".

"Còn anh là Quang Vinh. Mốt anh sẽ là ca sĩ Quang Vinh thứ hai đó."

"Mơ đi mày! Cái bản mặt xấu hơn lợn của mày mà thành ca sĩ thì tao đi đầu xuống đất ngay."

"Chị này..." – Thằng Vinh tự ái, hơi gắt lên.

Bên cạnh, thằng Hoàng khoái trá lắm cười văng miếng tùm lum. Mẹ

liền mắng nó vô duyên.

"Đứng mãi thế vào phòng khách ngồi chơi." – Cha tôi nói với Thu Cúc.

Tức thì thằng Hoàng và thằng Vinh bảo nhanh:

"Đúng đấy. Em vào chơi với bọn anh."

Tôi chỉ mặt từng đứa, cảnh cáo:

"Nói trước, dám bắt nạt Thu Cúc là biết tay tao nha."

"Không sao đâu chị. Em thấy hai ảnh hiền mà." – Thu Cúc lên tiếng.

Hai thằng em tôi gật đầu liên hồi đồng thời kéo Thu Cúc vào phòng khách. Mẹ bảo với tôi:

"Trông con bé khá hơn nhỉ. Hy vọng nó quên hết chuyện cũ, trở lại cuộc sống trước đây."

"Vâng. À, con có cái này muốn cho cha mẹ xem." – Tôi mau chóng lấy tấm hình ra đưa hai người – "Hình siêu âm baby trong bụng con đấy ạ."

"Trời đất! Thật hả con?" – Cha mẹ kinh ngạc, lập tức cầm lấy hình coi.

Lát sau mẹ quay qua cha nói nhanh:

"Nó dễ thương quá ông nhỉ. Chắc là con gái."

"Bà này, hình còn mờ chưa thấy rõ gì hết mà chưa chi bảo con gái."

– Cha nheo mắt, nói.

Thấy cha mẹ vừa bàn về tấm hình siêu âm vừa đi vào phòng khách là tôi không nhịn cười được. Khẽ thở ra, tôi lấy tay xoa xoa bụng mình và mỉm cười mãn nguyện.

... Thu Cúc ở nhà tôi chơi đến gần chiều thì về. Còn tôi phải chờ Chan Chan. Tôi bảo mình có thể tự bắt xe buýt về nhà được nhưng tên cool boy khủng điên đó cứ một mực nói rằng chiều tan học sẽ qua đón tôi rồi cậu ta huyền thuyên đủ thứ trong điện thoại nào là ngồi xe buýt coi chừng động baby không tốt hoặc mưa xong đường trơn trượt đi không khéo vấp té thì rất kinh khủng bla bla đủ thứ trên trời dưới đất khiến tôi phát mệt và đành phải nghe theo. Nhưng ngồi chờ gần hơn sáu giờ mà tôi chả thấy mặt mũi Chan Chan đâu. Tan trường lâu rồi mà ta. Sốt ruột, tôi lấy điện thoại ra gọi. Chuông đổ dài rồi rất nhanh tôi nghe giọng Chan Chan vang lên.

"Cậu định cho tớ leo cây đấy hả? Sao giờ này còn chưa đến đón tớ?"

"À hôm nay đăng này tan học hơi muộn và lại đang hẹn gặp chị Trân Châu."

"Là sao?" – Tôi chưng hửng khi nghe xong điều Chan Chan nói.

"Đăng ấy bình tĩnh nào, chẳng phải lần trước đăng này bảo sẽ gặp chị Trân Châu để nói rõ ràng mọi chuyện à? Hôm nay có lẽ là thích hợp." – Chan Chan trình bày tỉ mỉ.

"Hiểu rồi. Vậy cậu hẹn chị ấy ở đâu?"

"Quán trà sữa đối diện trường mình đó. Tóm lại đăng ấy đừng nghĩ ngợi lung tung nhé."

"Thèm vào." – Bề ngoài tỏ ra không quan tâm nhưng lòng tôi lại lo lắng điều gì không rõ – "Ừm, vậy giờ tớ đến trường chờ cậu."

"Đăng ấy đến đây à? Thôi, thế chi phiền. Đăng ấy cứ ở nhà chờ, nhiều lắm là tiếng sau đăng này về. Đi xe buýt bất tiện lại dễ xảy ra nhiều chuyện."

Mặc tên Chan Chan ngăn thế nào tôi vẫn kiên quyết: "Không, tớ sẽ đến chỗ cậu. Yên tâm, tớ không chen vào cuộc nói chuyện của hai người đâu mà chỉ đứng ở ngoài chờ thôi."

Đầu dây bên kia Chan Chan thở dài: "Được rồi, đăng ấy nhớ cẩn thận."

Cúp máy, tôi đứng dậy nói vài tiếng với cha mẹ xong thì mau chóng rời khỏi nhà, chạy ra trạm xe buýt. May là vừa mới đến đó đã thấy chuyến xe đến trường Q. Thế là tôi lên xe. Trong lúc ngồi chờ, chẳng hiểu sao lòng tôi bất giác xuất hiện nỗi bất an không lý giải được. Có lẽ bởi tôi hiểu rõ một phần con người thật của cô chị Trân Châu kia. Liệu, chị ta sẽ phản ứng ra sao nếu Chan Chan muốn chấm dứt mọi thứ?...

Nửa tiếng sau, tôi đã có mặt ở trường Q. Trời nhá nhem tối. Quán xá hai bên đường bắt đầu lên đèn kể cả quán trà sữa đối diện, nơi diễn ra cuộc hẹn gặp giữa Chan Chan với cô chị Trân Châu. Chờ đèn xanh dành cho người đi bộ bật sáng thì tôi bước nhanh qua bên kia đường. Đưa mắt nhìn vào tấm kính lớn của quán, tôi không thấy hai người nọ đâu hết. Có lẽ cả hai ngồi ở phía bên trong. Hừ, bộ định làm gì mờ ám hay sao mà không ngồi ở phía ngoài. Nghi lắm luôn. Chẳng nghĩ nhiều, tôi đẩy nhẹ tấm cửa kính xoay rồi đi vào. Đảo mắt nhìn xung quanh hồi lâu thì chợt tôi thấy Chan Chan ngồi ở góc bên phải của quán, đối diện tất nhiên là cô chị thích mặc váy rồi. Hai người nói gì đó mà trông vui vẻ phết. Bực mình. Tôi liền đi về phía đó

và khi chỉ còn cách vài chiếc bàn thì tôi đột nhiên khựng lại, mắt mở to kinh ngạc khi trông cảnh Chan Chan với cô chị Trân Châu cùng đứng dậy đồng thời tên cool boy vòng tay ôm lấy chị ta. Thật sự tôi không rõ cảm giác khi ấy của mình ra sao. Tất cả bỗng chốc trắng xóa trước mắt tôi. Âm thanh cũng hỗn độn, mọi thứ tưởng chừng như đang xoay vần. Tôi chẳng biết phải nói thế nào trước cái việc Chan Chan vẫn đang ôm cô gái từng là mối tình đầu của cậu ta... Vụn vỡ. Tôi chỉ có thể miêu tả nó bằng hai từ đó mà thôi.

"Chan Chan..."

Nghe tiếng gọi lạc giọng của tôi thì hai người nọ đang đắm chìm trong thế giới hạnh phúc mới sự tỉnh. Lập tức, Chan Chan quay qua. Gương mặt cậu ta hết sức thất thần khi thấy tôi đứng đấy và chứng kiến hết mọi chuyện. Đúng là một kẻ dối trá! Còn bên cạnh, cô chị Trân Châu vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên như kiểu chẳng hề cảm giác có lỗi một chút nào. Tôi ghét.

"Min Min, không phải đâu! Sự việc không phải như đằng ấy thấy..."

Không muốn nghe thêm bất kỳ lời giải thích nào từ con người xấu xa đó nên tôi lập tức xoay lưng bỏ chạy ra khỏi quán. Tôi nhớ mình đã cầm đầu chạy hối hả chẳng khác nào kẻ điên. Nhưng, còn có thể khác được ư? Tại sao Chan Chan lại đối xử với tôi với như vậy? Hết lần này đến lần khác, cậu ta nói dối, che giấu và lừa gạt tôi. Rốt cuộc, tên cool boy đó muốn tôi phải đau khổ đến mức nào thì mới vừa lòng? Vậy ra những tình cảm cậu ta dành cho tôi đều chỉ là giả dối? Ngay cả việc nôn nóng chờ đứa bé ra đời cũng thế sao? Thật tội tệ! Tôi không muốn nghĩ thêm gì nữa. Tôi muốn khóc nhưng không thể. Lòng ngực cứ tung tức một xúc cảm cực kỳ tệ hại. Để rồi lúc này tôi mới chợt nhận ra, bản thân đã quá ngây thơ khi nghĩ rằng có thể thay đổi được Chan Chan. Thay đổi tình cảm cậu ta dành cho cô chị Trân Châu... Tôi nghe phía sau Chan Chan gọi tên mình liên tục. Đã

làm việc sai trái như thế thì đuổi theo còn ý nghĩa gì nữa. Tôi đưa tay lên miệng ngăn tiếng khóc sắp vỡ oà đồng thời băng nhanh qua đường. Tôi muốn chạy trốn khỏi người con trai không bao giờ thật lòng thích mình.

Pin! Pin! Pin! Tôi giật mình khi nghe âm thanh bấm còi rất gần. Và khi quay qua thì trước mặt tôi là chiếc xe hơi đang lao đến với tốc độ cực nhanh. Ánh đèn làm loá mắt và tôi không biết gì nữa cho đến khi bản thân cảm nhận có một vật đụng vào bên hông rồi đẩy mạnh tôi văng ra xa. Tôi thấy đau kinh khủng, nhất là ở bụng. Tiếp đến, tôi nghe tiếng nói ồn ào bên tai mình, kể cả tiếng gọi thất thanh của tên Chan Chan. Và rồi dường như tôi đang chìm vào giấc ngủ đồng thời văng vẳng đâu đó là âm thanh từ một thứ rất quan trọng của tôi đã dần biến mất...

Chương 52: Chuộc lỗi

Ngày 29 tháng 04

18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. Lần lượt những tờ lịch vơi đi.

Hôm nay đã gần hai tuần trôi qua tôi viết tiếp nhật ký. Kể từ sau buổi chiều định mệnh đau đớn đó tôi hầu như chẳng còn quan tâm đến bất kỳ điều gì ngoài việc luôn nghĩ về cái chết oan uổng của đứa con chưa rõ hình hài trong bụng mình.

Phải. Thiên thần nhỏ bé ấy đã không còn trên thế gian này nữa.

Nghe mẹ kể lại rằng, bác sĩ nói lúc đưa vào bệnh viện tôi mất máu khá nhiều và khi đó cũng đã sảy thai. Mọi người đều đau buồn về sự mất mát này của tôi. Dù vậy, mãi mãi không ai hiểu được nỗi đau đớn đang dày vò tâm hồn tôi thế nào. Thế xác lẫn tinh thần. Lúc tỉnh dậy, tôi chỉ hướng ánh mắt nhìn chăm chăm lên trần phòng. Suốt ngày hôm ấy, tôi chẳng ăn uống gì mặc cha mẹ khuyên nhủ. Hiển nhiên, gia đình chồng tôi lập tức đến bệnh viện. Họ không biết lý do gì khiến tôi gặp tai nạn để rồi mất con. Tôi im lặng. Chan Chan cũng lặng im. Cả hai đều giấu nguyên do dẫn đến chuyện đáng tiếc này. Chan Chan thì thiết nghĩ, cậu ta đủ can đảm nói ra ư? Để tất cả biết lỗi lầm to lớn kia sao? Không đâu. Thật khó khăn để có thể nhận lỗi. Còn về phần mình, tôi im bởi nghĩ giờ kể ra mọi chuyện thì còn nghĩa lý gì nữa chứ? Hai từ sự thật không đủ để xoa dịu đau đớn tôi đang mang và càng tuyệt đối không thể trả đứa bé trở về cho tôi... Nhưng vào cái đêm thứ hai ở bệnh viện, Chan Chan đã vào phòng khi tôi đang giả vờ ngủ. Tôi không hề muốn trông thấy gương mặt tỏ

về hối hận của kẻ xấu xa ấy.

"Min Min, đừng này xin lỗi! Thật sự xin lỗi! Cái chết của baby phần lớn đều là lỗi của đừng này. Tuy vậy, lòng vẫn muốn nói rõ mọi chuyện. Không phải đừng này giải thích để cố biện minh cho bản thân chỉ đơn giản là kể sự thật. Buổi chiều hôm đó, khi đừng này nói rõ ràng với chị Trân Châu về tất cả thì chị ấy cũng đã đồng ý kể từ giờ cả hai hạn chế gặp nhau. Tiếp đến, chị ấy bảo muốn có cái ôm cuối cùng xem như chấm dứt tình cảm đơn phương mà đừng này gìn giữ suốt bốn năm. Cảnh ôm nhau giữa đừng này với chị Trân Châu là thế, không hề như đừng ấy nghĩ. Giá như đừng ấy chịu đứng lại nghe giải thích... Và giá như đừng này đuổi theo kịp thì... đứa bé đã không mất."

Tôi nghe giọng Chan Chan lạc dần. Cậu ta không khóc tức tưởi nhưng lời nói nghẹn lại ở cổ họng. Tôi vẫn nằm xoay mặt, cơ thể chẳng nhúc nhích gì. Bình thản. Tôi ngỡ mình đã khóc ấy vậy dường như nước mắt không rơi được nữa. Tôi cảm thấy may mắn vì điều đó. Tôi nên làm gì? Tiếp tục tin Chan Chan sau đó lại tiếp tục bị tổn thương? Tôi chẳng ngu ngốc đến lần thứ ba đâu. Giờ đây tất cả những lời phát ra từ miệng cậu ta tôi đã không còn tin nữa. Quá đủ cho mọi giả dối. Lòng không thể thứ tha. Tất cả kết thúc rồi...

Năm ngày sau khi tôi xuất viện, mẹ bàn với cha là muốn đưa tôi về quê ở vài ngày để tịnh tâm lại. Cha đồng ý. Tôi cũng không từ chối vì điều này thật tốt. Về quê, tôi không phải gặp Chan Chan và mọi người trong nhà cậu ta. Không phải gặp Thuý Nga hay Thu Cúc hoặc chị Hiền Lan. Không là bất cứ ai. Lúc này tôi chỉ muốn yên tĩnh một mình. Qua hôm sau, hai mẹ con chuẩn bị hành lý bắt xe khách về quê. Tôi đến sống ở nhà dì Sáu, em của mẹ. Vì không muốn chuyện thêm rối nên mẹ nói dối dì Sáu rằng tôi ngã xe, về quê vài ngày tịnh dưỡng. Tính đến nay đã là ngày thứ sáu tôi ở đây. Không khí trong lành của miền thôn quê dân dã khiến tôi thật thoải mái. Nỗi đau vẫn

đề nặng nhưng đã ít khóc hơn. Tâm hồn tôi đang dần dần nhẹ đi. Vậy mà, một lần nữa cậu ta lại xuất hiện trước mặt tôi, để tôi nhớ về cái chết của đứa bé.

Sáng nay vừa ra khỏi buồng thì tôi hết sức kinh ngạc khi thấy Chan Chan ngồi nói chuyện với mẹ và dì Sáu tôi. Bên cạnh là cái valy quần áo. Vừa trông thấy tôi, cậu ta liền mỉm cười ngay:

"Dậy rồi hả? Bất ngờ không? Hôm qua đăng này đi xe đêm để về đây đó."

Bất động chốc lát tôi lên tiếng hỏi, bản thân nhận ra các câu từ vẫn vô cảm:

"Cậu làm gì ở đây? Chẳng phải tôi đã nói là không muốn thấy cậu nữa à?"

"Biết chứ nhưng đăng này nhớ đăng ấy mà."

Nghe xong câu nói đó tự dưng tôi khó chịu kinh khủng và cảm giác cơn giận đang xuất hiện.

"Giả dối. Cậu mau rời khỏi đây! Nhanh lên! Trở về thành phố, đừng ở đây!"

Trước dáng vẻ hơi kích động của tôi, mẹ liền bảo:

"Min Min, con đừng thế. Chan Chan phải xin nghỉ học hôm nay và tranh thủ hai ngày lễ 30/04, 01/05 xuống tận đây thăm con đấy."

"Con đâu có yêu cầu cậu ta về thăm." – Tôi lạnh lùng.

Mẹ tôi định nói thêm gì đó thì Chan Chan ngăn lại và tiếp tục mỉm

cười:

"Mục đích đảng này về đây không phải chỉ thăm mà còn muốn đưa đảng ấy lên thành phố, trở về gia đình đảng này. Cha mẹ, chị Hoà Trâm, chị Hồng Anh cả anh Dũng Văn đều lo lắng cho đảng ấy. Vì vậy dù có bị đuổi ra sao, đảng này nhất quyết không đi đâu."

"Tôi chẳng cần cậu thương hại."

"Đảng này rất lo cho đảng ấy."

"Sao cậu có thể nói vậy sau khi đã xảy ra chuyện như thế chứ? Cậu muốn dày vò tôi à?"

"Đảng này muốn chuộc lỗi."

"Nực cười. Chuộc lỗi thì được gì? Có thể khiến tất cả quay về như xưa ư?"

"Tất nhiên không phải vì để quay ngược quá khứ. Chuyện đã xảy ra, chẳng thể nào thay đổi được nữa. Điều đảng này làm chính là muốn cứu vãn hiện tại – ngay lúc này. Mối quan hệ của chúng ta không thể kết thúc như vậy được. Đảng này không cam lòng."

Tôi nhìn Chan Chan chăm chăm. Gương mặt cậu ta đầy kiên quyết lẫn nghiêm túc. Lòng cảm thấy những điều này vớ vẩn thật. Chợt thấy buồn cười làm sao nên tôi đã cười nhạt nhẽo.

"Quá trễ rồi! Dù cậu cố gắng bao nhiêu cũng thế thôi. Kể từ sau buổi chiều đó chúng ta đã chấm dứt. Cậu không cần đóng kịch hay phải cố tìm cách đối gạt tôi lần nữa."

Về như lời tôi nói khiến Chan Chan khá sốc vì vậy cậu ta trong vài

phút chỉ đứng lặng thinh.

"Tuỳ đảng ấy nghĩ gì nghĩ, đảng này vẫn chỉ làm theo những điều mình muốn. Dù ra sao đi nữa, đây tuyệt đối không bỏ cuộc, sẽ cố gắng đến cùng."

Dứt lời, Chan Chan quay qua nhìn mẹ và dì Sáu tôi:

"Cháu xin phép ra phía sau rửa mặt."

Cậu ta không thèm quan tâm phản ứng từ tôi mà cứ thế bỏ đi một mạch ra sau nhà. Dõi mắt theo bóng dáng tên cool boy, tôi tự hỏi sao trên đời lại có kẻ mặt dày đến vậy nhỉ? Đúng là chẳng ra gì. Được thôi, muốn ở lại thì cứ ở tôi chả quan tâm làm chi cho mệt. Mặc xác. Tôi mau chóng xoay lưng đi với suy nghĩ cậu ta có cố bao nhiêu lần cũng thế. Đau đớn và tổn thương, đâu phải một hai câu hay một hai ngày là xoá tan được.

... Đang nằm trong phòng với hàng tá những suy nghĩ bức bối thì mẹ gõ cửa bảo tôi đi chợ. Đúng rồi. Đi ra ngoài thì tôi sẽ không thấy Chan Chan. Một cách mau lẹ, tôi cầm giỏ phóng ra khỏi nhà. Nhưng xui xẻo thay Chan Chan đã đứng chờ ngay trước cổng rào đầy dây leo với chiếc xe đạp lộc cộc của dì Sáu tôi. Cậu ta định chở tôi đến chợ đây mà.

"Đảng ấy đi chợ phải không? Lên xe đi đảng này chở."

Tôi cá là tên Chan Chan biết rõ 100% không đời nào tôi chịu leo lên xe. Vậy mà cậu ta vẫn vờ ra vẻ vô tư nói cười và mời mọc thật vô duyên. Ghét. Tôi chả thèm nói, chỉ liếc cái rồi bỏ đi.

Hiển nhiên, Chan Chan đạp xe đuổi theo. Suốt dọc đường, cậu ta không ngừng nói huyên thuyên nhảm nhí. Tôi không quan tâm nên

chẳng rõ cậu ta nói cái gì. Thậm chí khi vào trong chợ, dù không khí chợ búa vô cùng ồn ào ấy thế tiếng Chan Chan vẫn rõ mồn một bên tai tôi. Cậu ta hỏi về đủ thứ, toàn liên quan đến thịt cá và lắm lúc còn "ép" tôi nên mua cái này đừng mua cái kia. Rồi còn nhận xét chê bai đủ thứ. Chẳng hạn giống như thế này.

"Làm sao biết cá nào tươi nhỉ?"

"Thịt heo này sao nhiều mỡ thế đằng ấy?"

"Tỏi đó nhìn lạ quá hen."

"Đừng mua bó rau này, sâu hết rồi. Đằng ấy mua bó bên kia xanh tươi hơn."

"Con cua trong thau còn ngộ nguậy. Đám ếch cũng thế, lúc nhúc thấy ghê."

"Tiền chợ đi một lần vậy là bao nhiêu?"

Vô số các câu hỏi làm tôi bức mình dễ sợ. Đến lúc không nhin nổi nữa tôi lập tức gắt lên: "Cậu thôi đi nào!".

Giọng tôi lớn tới nỗi một góc chợ bỗng nhiên im bật mọi âm thanh và đồng loạt mọi người nhìn về phía tôi. Ngượng chết được. Còn tên Chan Chan thì mặt thản nhiên như không đã vậy còn nhe răng cười hết kiểu muốn trêu tôi. Điên khùng với thằng ba trợn mắc dịch này dã man, tôi nhanh chóng quay đi rời khỏi chợ với thái độ hậm hực quên luôn cả việc mua bịch muối và xả, thêm bó nhang thơm. Thế là trên đường về tôi phải ghé qua chợ "trời" mua tạm. Y chang buổi sáng, Chan Chan lò dò nhích chiếc xe đạp đi song song bên cạnh tôi. Âm thanh lộc cộc của "con ngựa sắt" già bỗng dưng trở thành thứ phiền toái đối với tôi. Chưa dừng ở đó, lỗ tai còn phải nghe cậu ta hát lái

nhải mấy bản tiếng Anh lơ lửng. Nếu bình thường thì tôi đã xoay qua cho tên Chan Chan một trận nhưng vì đã nói là sẽ không quan tâm đến bất kỳ điều gì của cậu ta nên tôi đành nhẫn nhịn. Đây là buổi đi chợ tệ hại nhất đời tôi.

Về đến nhà, tôi vào bếp phụ mẹ và dì Sáu làm bữa trưa. Tên Chan Chan bày đặt lảng xảng đi vào giúp. Cậu ta vừa làm vừa nói không ngừng. Tên này nịnh đầm, nói toàn những câu bùi ngùi cho mẹ và dì Sáu nghe. Chốc chốc, cậu ta còn pha trò. Tôi thấy dở hơi và vô vị tệ nhưng mẹ thì cười dữ lắm. Trông cái cảnh thằng Chan Chan lật rau muống đồng thời chọc cười hai người phụ nữ trung niên là tôi chịu không nổi. Dì Sáu tôi còn khen: "Thằng này có hai lúm đồng tiền nhìn duyên tề chả thua gì con gái". Tôi phải kiềm chế ra ngoài rửa chén để không phải nghe mấy lời nhăng nhít. Bực đến nản.

Đến lúc ăn trưa. Bốn người cùng ngồi vào bàn. Tên Chan Chan vẫn không chịu tắt dùm cái "loa phát thanh" tự nhiên của mình. Chẳng rõ thằng này bị ma nhập hay trúng nắng trúng gió gì mà cứ nói liên hồi. Ước cái là mẹ với dì Sáu đều không cảm thấy khó chịu trong khi tôi bức bối kinh khủng. Nhìn ba người nọ vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ còn tôi thì im lặng gắp thức ăn khiến người ta nghĩ tôi là kẻ ngoài chứ chẳng hề thuộc gia đình này. Lát sau, bắt đầu chán chê trò "làm hề" rồi Chan Chan quay qua tôi vờ ra vẻ tử tế hỏi:

"Sao đằng ấy im ru vậy? Nói chuyện với mọi người cho vui."

"Kệ tôi, chả cần cậu quan tâm đến. Nói hay không là quyền của tôi."

"Min Min." – Mẹ liền nhắc.

Tôi im. Giờ thì mẹ gần như về phe tên cool boy này rồi. Thế đó, mẹ chả thương con gái gì hết. Như biết tôi khó chịu nên Chan Chan chuyển đề tài.

"Ờ, đằng ấy không thích nói cũng không sao." – Cậu ta múc canh vào chén rồi đưa tôi – " Canh khoai mỡ đằng ấy thích nè, ăn nhiều vào hen."

"Không thích. TỰ tôi múc ăn được."

"Thì đằng này múc sẵn cho đằng ấy rồi nè. Ăn lúc còn nóng mới ngon."

"Đã bảo không cần."

"Đừng ngại. Canh còn nhiều lắm, đằng ấy phải ráng ăn để khoẻ lại chứ."

Chan Chan cứ đưa chén canh nghi ngút khói ra trước mặt tôi đồng thời thúc ép một cách quá đáng. Tôi tỏ rõ hành động khó chịu lẫn bực mình ấy vậy cậu ta vẫn ngoan cố không ngừng lại. Quá tức giận và không kiềm chế được nên tôi lập tức hất mạnh tay ra rồi đứng dậy hét to:

"Tôi đã nói cậu thôi đi mà!"

Giọng quát lớn của tôi vừa dứt cũng là lúc âm thanh xoảng vang lên. Chén canh khoai mỡ rớt xuống đất, vỡ tan tành. Còn Chan Chan thì cắn môi nhăn mặt vì bị nước canh đổ lên cổ tay.

"Cháu có sao không Chan Chan?" – Dì Sáu sốt ruột hỏi.

"Cháu ổn." – Chan Chan cười nhưng gượng gạo. Da tay sưng đỏ phồng rộp.

"Min Min, con hơi quá rồi đấy." – Mẹ nhìn tôi vẻ không hài lòng.

Tôi lặng thinh. Đưa mắt nhìn xuống những mảnh sứ nằm ngổn ngang dưới đất, nước canh khoai mỡ màu tím sậm rồi đảo cái nhìn về phía mẹ, dì Sáu với cả tên Chan Chan thì bất giác lòng tôi dấy lên sự khó chịu vô cùng. Tôi cảm thấy tâm trạng tệ dần. Sau việc đưa bé mất thì tôi trở nên dễ nóng nảy và hay cáu bẳn, ngay cả kiểm soát hành động cũng chẳng được. Đứng thờ ra trong vài phút thì tôi thấy Chan Chan chậm rãi cúi xuống thu gom cái chén vỡ.

"Cháu cứ để đó đi, nhặt coi chừng đứt tay."

"Không sao ạ. Chính cháu làm vỡ thì phải nhặt thôi."

Trông dáng vẻ Chan Chan lầm lũi nhặt những mảnh sứ ngổn ngang với cổ tay phải đỏ tấy là lòng ngực tôi thổn thức. Sao cậu ta phải như vậy chứ? Chẳng hề trách cứ gì về thái độ không tốt ban nãy của tôi. Cậu ta đang nhẫn nhịn chịu đựng. Giờ thì sao nhỉ? Bỗng chốc tôi tự biến mình thành kẻ xấu xa.

"Xin lỗi, đằng này không đúng. Đằng này đi lấy chén khác cho đằng ấy nhé."

Thấy gương mặt phản phát nổi buồn nhưng vẫn mỉm cười dịu dàng của Chan Chan thì tôi nhận ra cổ họng mình sắp nghẹn lại. Tức thì tôi quay lưng rời khỏi phòng bếp, chạy một mạch vào buồng. Tôi nằm xuống giường, nhắm mắt lại và muốn xua đi những xúc cảm tồi tệ đang bủa vây lấy cơ thể. Lòng khó chịu đến mức tôi đã đánh thùm thụp vào gối nằm. Tôi trách bản thân đã quá nóng nảy. Ghét việc thấy Chan Chan chịu đựng. Ghét cả cái nhìn không hài lòng của mẹ và dì Sáu. Tại sao lại như vậy chứ?

"Min Min."

Tôi thoáng giật mình khi nghe giọng Chan Chan gọi ở ngoài cửa buồng. Bóng cậu ta in dài trên chiếc rèm vải. Biết cậu ta chờ đợi một tiếng đáp lại thế nhưng tôi vẫn im lặng chẳng đáp.

"Tay đăng này không sao hết, chỉ đỏ tí thôi nên đăng ấy đừng bận tâm. Nếu mệt, đăng ấy ngủ đi cho khoẻ để đăng này rửa chén cũng được."

Chan Chan đã đứng nán lại trong vài giây rồi sau đó rời đi. Còn tôi cứ nằm bất động trên giường, đầu óc trống rỗng. Rất nhanh, tôi nhắm mắt mà lại lòng vẫn không vơi bớt nỗi buồn.

... Xế xế, tôi chậm rãi rời buồng sau khi ngủ xong một giấc. Bên ngoài nắng nhạt dần. Gió thổi mát rượi. Ở dưới quê trời mau tối hơn trên thành phố. Chưa chi đã gần hết một ngày. Đang đứng tận hưởng sự bình yên thì chợt tôi thấy cách đó không xa, phía sau chuồng bò Chan Chan đang quét lá khô. Cậu ta có vẻ yêu đời vì vừa làm việc vừa hát lẩm nhẩm. Chốc chốc tên này còn "nổi hứng" lấy chổi chọc chọc mấy con bò. Tuy vẫn còn đang buồn nhưng tôi đã cười phì khi thấy một trong những con bò kêu lên đồng thời muốn chạy ra khỏi chuồng với cảnh tên Chan Chan hoảng quá phóng như bay vào trong sân nhà núp. Đúng là điên nặng. Rõ thứ rảnh rồi sinh nông nổi mà. Đờ công tử thành thị. Cùng lúc, cậu ta bắt gặp tôi đứng hóng gió ngay trước cửa nhà thì liền hớn hờ bước lại gần: "Dậy rồi à? Có đói bụng không?".

"Mặc tôi."

"Đăng ấy không đói thì thôi vậy. À lát đăng này chở đăng ấy đi dạo nha."

"Chả thèm." – Tôi quay phắt, bỏ vào nhà. Đúng là phiền phức chết được.

Hình như ông trời muốn giúp tên Chan Chan hay sao mà để cho cậu ta có cơ hội chờ tôi trên chiếc xe đạp lộc cộc. Chẳng là buổi chiều dì Sáu bảo tôi sang nhà cô Miên hàng xóm lấy hoa về để dì làm. Tên Chan Chan tình nguyện đưa tôi đi. Hiển nhiên, còn khuya tôi mới chịu. Đây thà cuộc bộ chứ chẳng muốn để thứ xấu xa đó chờ. Nhưng dù vậy, cậu ta vẫn đạp xe chạy theo tôi ở phía sau. Kỳ này đỡ là cậu ta không nói nhảm nhiều như lúc sáng mà hoàn toàn lặng im. Lòng tôi thầm cảm ơn vì điều ấy. Lấy hoa xong tôi từ nhà cô Miên trở về. Ban nãy đi thấy trời còn trong xanh vậy mà giờ đã chuyển mưa, mây đen giăng kín cả bầu trời. Vì sợ đột ngột mưa cái ào xuống làm ướt số hoa trong bọc nên tôi bước hơi vội, gần như là chạy. Đường quê không giống thành phố, đa phần toàn đất cát. Nếu chưa quen thì rất dễ vấp té. Và tôi té thật. Đầu gối chạm đất hơi mạnh nên trầy xước rướm máu, còn hoa thì rơi ra khỏi bọc văng khắp nơi. Mau chóng, Chan Chan gạt chóng dừng xe rồi chạy lại gần hỏi: "Có sao không?"

Tôi chẳng đáp mà chỉ lo lượm nhanh mấy cái hoa. Chan Chan cũng phụ nhật giúp. Cột bọc cho chặt, tôi đứng dậy. Đầu gối hơi rát. Thấy vậy, tên cool boy bảo: "Đằng ấy lên đi để đằng này chờ về nhà".

"Không cần đâu."

"Đừng cứng đầu nữa. Chân đằng ấy bị trầy rồi đi sao nổi. Và lại trời sắp mưa đấy, nếu về không kịp thì ướt hết số hoa làm này uống lắm."

Đảo mắt nghĩ ngợi, tôi hơi lưỡng lự vì lời của tên Chan Chan khá chí lý. Thật ra việc đầu gối đau tôi không quan tâm lắm vẫn có thể tự lết về được nhưng điều đáng lo là số hoa vừa ở trong bọc mà bị ướt thì uống công dì Sáu làm hôm qua. Ngược nhìn trời, tôi thấy sấm sét, mây đen càng lúc càng nhiều và có vài giọt mưa lất phất. Đắn đo hồi lâu cộng thêm việc Chan Chan cứ hối thúc nên tôi đành leo lên xe.

Trước khi đạp đi, cậu ta còn nói:

"Đằng ấy ôm chắc nhé, đường gập ghềnh lắm, ngồi không vững là ngã đấy."

"Mắc chứng gì phải ôm, không thích."

"Thế lỡ đằng ấy mà ngã cà mặt xuống đường là về nhà mẹ nhận hết ra đó."

Đúng là đường về nhà dì Sáu hơi gập ghềnh, ngồi xe đạp giống hệt ngồi ngựa. Vì chân đau nên tôi phải ngồi để chân qua một bên, lạng quạng không khéo ngã như chơi.

"Hay đằng ấy nắm áo đằng này cũng được. Vậy là ổn, ok."

Lời gợi ý của tên Chan Chan đã giải vây cho tôi. Hơi chần chừ, tôi khế khàng nắm lấy vạt áo cậu ta. Bấy giờ Chan Chan mới chịu đạp xe đi. Vòng bánh xe quay đều trên con đường gập ghềnh dưới làn mưa bắt đầu lất phất. Mông tôi ê kinh khủng do tưng. Kiểu này đi bộ đúng là còn sướng hơn nhiều. Mà tên Chan Chan đạp xe cũng điều luyện ghê. Hầu như tránh được hết mấy cái ổ gà. Lúc ở thành phố, tôi đã thấy tên này lạng lách đủ kiểu rồi.

"Giống hời đó quá đằng ấy nhỉ?"

"Giống cái gì?"

"Thì lúc hai chúng ta cùng đi học đó. Đằng ấy vẫn ôm đằng này hoài."

Tôi lặng thinh khi nghe Chan Chan nhắc lại chuyện lúc trước. Khi không lại nói về quá khứ lúc này khiến lòng chẳng thoải mái gì cả. Mà sự thật thì tôi vẫn luôn nhớ điều ấy. Là cái cảm giác bình yên nhẹ

nhóm khi ngồi phía sau tên Chan Chan, nhìn tấm lưng rộng lớn vững chắc đó. Với hành động vòng tay ôm cậu ta. Kể cả ngay lúc này, đầu còn đang giận và trách tên cool boy rất nhiều nhưng tôi vẫn nhận ra lòng mình dâng lên những cảm xúc bồi hồi khi một lần nữa được ngồi phía sau rồi quan sát lưng áo của cậu ta. Rõ ràng dù trốn tránh hay chối bỏ bao nhiêu lần thì cảm giác vẫn là cảm giác, chẳng thể dễ dàng xoá bỏ được. Con người thật khó để quên đi sự thân thuộc hoặc một thói quen đã hằn sâu vào tiềm thức. Vì sao ngay bây giờ, bản thân tôi lại thấy bình yên lạ lùng. Cơ thể tự động ấm áp mặc trời mưa lất phất cùng gió mạnh thổi lùa lạnh lẽo. Tiếp, tôi nhận ra mình muốn khóc. Quá khứ như níu kéo mọi thứ. Tôi nửa muốn nửa không muốn tha thứ bởi cứ hễ nhớ đến cái chết của đứa bé là nỗi đau đớn cứ hiện diện. Tôi có thể bỏ qua tất cả sau khi lòng đã chịu nhiều tổn thương? Liệu, tấm gương vỡ đi sẽ liền lại được chẳng? Tôi không biết phải làm gì. Mọi thứ chợt lạnh giá. Trống trải.

Tôi về đến nhà vừa kịp lúc trời đổ mưa. Đưa hoa cho dì Sáu xong thì tôi bị tên Chan Chan kéo vào buồng. Cậu ta bảo tôi ngồi lên giường để cậu ta thoa thuốc vào vết thương ở đầu gối. Dù tôi không muốn nhưng tên này kiên quyết giữ lấy chân tôi và sát thuốc nhẹ nhàng. Tôi hơi giật mình khi thứ chất lỏng kia thấm vào vết trầy. Chan Chan ngẩng mặt lên tỏ vẻ lo lắng:

"Rất lắm hả?"

"Không. Cậu đứng lên đi, tự tôi làm được."

Chẳng nói chẳng rằng, Chan Chan kề môi xuống gần đồng thời thổi nhẹ vào đầu gối tôi. Tất nhiên, tôi đã rất ngạc nhiên trước việc làm này. Quan sát dáng vẻ quan tâm ân cần cậu ta dành cho mình, lòng tôi lại xuất hiện cảm giác lạ lùng. Nó giống như tâm hồn tôi đang bình yên thì có hạt sỏi vô tình rơi xuống tạo nên một sự khuấy động nhẹ nhàng. Vài giây sau, tôi mau chóng rút chân lại đồng thời bảo: "Được

rồi, vậy là đủ."

"Ừm, đăng ấy chịu khó ngồi tí là hết rát."

Tôi gật đầu cho qua chuyện và mắt nhìn nơi khác. Khi Chan Chan rời đi thì tôi thở ra hết kiểu đã có thể hít thở thoải mái hơn. Hành động khi nãy của cậu ta khiến tôi chột khó xử. Chính xác là dường như lòng tôi vừa dao động. Dù rất nhanh nhưng vô cùng rõ rệt...

Tên Chan Chan vẫn không ngừng làm những việc đầy quan tâm. Lúc tôi chuẩn bị đi tắm thì cậu ta pha sẵn nước ấm, treo quần áo mới trong phòng cho tôi. Rồi khi dùng bữa tối, cậu ta bới cơm, múc canh và gấp thức ăn vào đĩa cho tôi. Tóm lại, tên cool boy này chăm tôi như chăm một đứa trẻ. Về phần mình, tôi không biểu hiện hay phản ứng gay gắt như sáng nay. Tôi thừa biết dù có nói gì thì Chan Chan cũng chả nghe vì thế tôi để mặc cậu ta.

Tối, đang nằm trong buồng thì tôi nghe có tiếng bước chân đi vào. Vì nằm xoay lưng ra cửa nên tôi không rõ là ai nhưng tôi đoán là tên Chan Chan. Chẳng biết tên này rình mò vô buồng người ta làm cái trò gì mờ ám bậy bạ đây. Cảm giác cậu ta đang tiến lại gần giường nên tôi lèn nhắm mắt giả vờ ngủ. Dấu hiệu chiêu này cũ rích rồi nhưng vẫn làm. Rất nhanh, tôi nhận ra có người ngồi xuống bên cạnh bởi chiếc giường cũ kêu lên âm thanh kọt kệt. Tiếp, một tấm chăn khoác lên người tôi kèm theo tiếng thở dài buồn bã.

"Đăng này xin lỗi đăng ấy."

Quả đúng là tên Chan Chan. Vậy ra cậu ta vào đây là để nói câu này. Lời xin lỗi thì thắm. Ngồi được mấy phút thì cậu ta đứng dậy ra khỏi buồng. Tôi nghe âm thanh buong mình của tấm rèm vải giữa đêm tối tĩnh lặng. Chẳng hiểu vì sao nước mắt bỗng dưng rơi xuống gối...

Chương 53: Cùng về nhà nhé vợ!

Ngày 30 tháng 04

Sáng dậy sớm, tôi bước ra sân hít thở không khí trong lành. Thiên nhiên ở miền quê thật khác, khiến người ta cảm thấy yên bình quá đỗi. Mấy ngày trước, tôi cũng thường dậy rất sớm để ngắm bình minh. Ở Sài Gòn đông đúc thì làm sao có được cảnh tuyệt vời thế chứ. Và lại, ngày mốt là tôi phải trở về nhà nên cần tranh thủ trong một hai ngày ít ỏi này. Hừng đông phía xa xa đẹp vô cùng. Ông mặt trời cứ ẩn mình sau những đám mây trong trẻo hệt kiểu vẫn còn ngủ nướng. Quê khác thành phố, chỉ hơn sáu giờ là nắng chói chang rồi vì vậy phải dậy cỡ năm giờ sáng thì may ra còn bắt kịp cảnh mặt trời mọc có một không hai đó. Đang thả hồn theo mây trời gió mát thì tôi nghe tiếng chổi lùa. Chắc là dì Sáu quét sân. Nhưng khi quay qua nhìn, tôi tròn xoe mắt bởi thấy tên Chan Chan. Không ngờ thẳng công tử ấy dậy sớm phết. Hồi trước ở nhà, vào mấy ngày nghỉ hay lễ là chẳng khi nào thấy được cái mặt cậu ta trước chín giờ cả. Vậy mà hôm nay siêng đột xuất, đã dậy sớm lại còn quét sân mới ghê. Chắc tại tội lỗi đè nặng quá nên tối mất ngủ. Người ta bảo làm chuyện xấu thì chả bao giờ yên giấc đâu.

"Chào buổi sáng, Min Min." – Tên Chan Chan đã thấy tôi.

Tôi không đáp chỉ phát ra âm thanh khá nhỏ "Ừm." như một phép lịch sự. Dường như tôi đối với Chan Chan đã thoải mái hơn hôm qua. Hẳn vậy mà cậu ta hớn hờ chạy nhanh đến nói:

"Lát bọn mình cùng đi ăn sáng hen. Hồi nãy nghe mẹ đăng ấy bảo có

chỗ bán hủ tiếu ngon lắm."

Tôi biết đó là chỗ nào rồi. Mấy buổi sáng trước tôi toàn ăn ở đó chứ đâu. Tôi vẫn tiếp tục không đáp nhưng cũng chẳng tỏ ra bức mình khó chịu hay liếc mắt nữa mà thoáng gật đầu rồi mau chóng đứng dậy. Lúc quay lưng chuẩn bị đi xuống nhà dưới thì tôi nghe giọng tên Chan Chan oang oang ở nhà trên, vẻ hứng chí: "Đằng này chờ đằng ấy nhé. Ok luôn."

Khẽ thở ra, tôi xỏ đôi dép lười vào rồi đi làm vệ sinh cá nhân. Chốc chốc lòng tự hỏi: Sao mình lại bắt đầu tỏ ra dễ dãi với cái tên xấu xa đáng ghét ấy thế nhỉ? Chán như con gián... Gần bảy giờ, tôi, mẹ, dì Sáu và Chan Chan ra đầu đường ăn hủ tiếu. Hủ tiếu dưới quê dai hơn thành phố nên rất ngon. Mặt lạ hoắc cùng tướng cao cao, da trắng khiến Chan Chan trở nên nổi bật giữa một nhóm người đang ăn sáng trong quán. Vì thế cậu ta bị nhìn chăm chăm. Nhìn kiểu này là biết ngay tên đó dân thành phố. Dạng công tử chính thống còn gì. Chan Chan, như tôi nói có cái mã bảnh bao nhưng hễ đụng đến ăn uống thì chả thua gì ăn mày. Tôi chẳng biết nói gì trước cái cảnh cậu ta ăn lia lịa hết bị bỏ đói mấy tháng liền và kiểu hút nước lèo rột rột.

"Ăn từ từ thôi kẻo mắc nghẹn." – Dì Sáu nhắc.

"Dạ." – Gật đầu xong Chan Chan nhìn sang tôi – "Cho đằng ấy cục giò heo bột thiệt bột nè."

Nếu với tâm trạng bức bối hôm qua thì tôi nghi là mình sẽ thẳng tay hất cục giò đó trở lại tô hủ tiếu của Chan Chan rồi. Thế nhưng giờ tôi lại không vậy và thiết nghĩ cũng chẳng cần làm hành động đầy bạo lực ấy chi. Nhìn Chan Chan hồi lâu rồi tôi liền nói một câu mà bản thân mình thấy thật khó tin: "Cám ơn." Chỉ hai từ ngắn gọn thôi nhưng tôi thấy ngạc nhiên rồi đấy. Tất nhiên, đối diện ba người nọ cũng kinh ngạc không kém. Đặc biệt là tên Chan Chan. Cậu ta cứ

hướng đôi mắt mở to vào tôi kiểu như vừa chứng kiến một sự việc cực kỳ lạ đời. Chắc là bất ngờ lắm trước việc thay đổi thái độ đột ngột từ tôi. Chan Chan lập tức cười tươi rói: "Đằng ấy đừng khách sáo."

Im lặng, tôi tiếp tục ăn hủ tiếu và tự dưng thấy lòng chột nhẹ nhàng bình yên hơn. Kỳ lạ thật. Ăn sáng xong tôi về nhà một mình. Mẹ, dì Sáu và Chan Chan cùng ra chợ. Vì tên cool boy muốn tham quan thêm ở vùng quê yên tĩnh này nên hai người phụ nữ trung niên tình nguyện làm "hướng dẫn viên du lịch" cho cậu ta. Tôi không dư hơi như vậy nên về nhà cho khoẻ thân. Vừa bước vào sân nhà là tôi lập tức dừng lại do quá đổi kinh ngạc. Đứng trước mặt tôi ngay lúc này là cô chị Trân Châu. Chị ta cũng thấy tôi đứng đó với vẻ mặt đầy bất ngờ.

"Chào em Min Min, hơn nửa tháng rồi mới gặp."

Câu chào hỏi lịch sự từ cô chị Trân Châu khiến tôi mau chóng lấy lại ý thức và hỏi: "Sao chị biết mà đến đây hả? Đừng bảo là Chan Chan...".

"Không." – Chị ta cắt ngang– "Là chị Hồng Anh nói. Chị đi xe đê về đây."

"Chị đến đây làm gì? Tôi với chị không còn gì để nói cả. Chị về đi!"

Tôi đến ngay cổng rào đồng thời mở cửa ra như muốn đuổi cô chị Trân Châu ấy rời khỏi đây ngay. Gì chứ? Tôi không muốn thấy cái bộ mặt xinh đẹp nhưng giả dối của người này đâu.

"Chị lấy làm tiếc về đứa bé."

Cô chị Trân Châu vẫn đứng yên tại chỗ và cất giọng thông cảm khi

đề cập đến chuyện đứa con trong bụng tôi đã mất. Nó khiến cơn giận dữ trong tôi bắt đầu bộc phát.

"Im đi! Đừng nói những lời đáng khinh vậy nữa. Không phải kết quả này là điều chị và Chan Chan muốn sao? Giờ chị đến đây làm mèo khóc chuột à?"

Tôi tức giận nói liên hồi mà không kiềm chế được. Còn chị ta, gương mặt vẫn bình thản đến tráo trở. Tôi cực kỳ ghét cái dáng vẻ thản nhiên hời hợt đó dã man. Thật chẳng chịu nổi mà.

"Xem ra, em giận Chan Chan lắm."

"Tôi bảo chị về ngay! Đừng để tôi phải có hành động khiếm nhã với chị!"

"Chị không ngờ việc làm ích kỷ đó của mình lại dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như thế."

Bây giờ ngoài tức giận ra mặt tôi còn toát lên vẻ khó hiểu. Tôi nhìn người con gái đang đứng kia chằm chằm. Hẳn chị ta cũng hiểu ý nghĩa của ánh nhìn đó từ tôi nên chậm rãi tiếp:

"Em thấy Chan Chan ôm chị và nghĩ rằng cậu ấy lừa dối mình?"

Tôi nhận ra mình khá là kiên nhẫn khi lên tiếng hỏi:

"Thì sao? Đừng có dong dài tào lao nữa."

"Sự thật đôi khi không phải như mắt chúng ta thấy."

Tôi ngạc nhiên vì cô chị Trân Châu tự dưng nhoẻn miệng cười thật kỳ quặc. Nhưng rõ ràng đấy không hẳn là sự khinh bỉ xem thường

hay thủ đoạn gì mà đơn giản như một lời thú nhận.

"Lúc Chan Chan nói rằng từ giờ cả hai nên ít gặp nhau vì cậu ấy đã biết tình cảm thật sự dành cho ai thì chị nhận ra bản thân đã gần như mất tất cả. Để rồi khi vô tình thấy em bước vào quán là chị liền nghĩ ra một việc. Cho đến bây giờ chị vẫn không rõ cảm giác hay mong muốn lúc ấy của mình là gì. Dường như là để níu kéo người con trai đã luôn bên cạnh... Chị đã yêu cầu Chan Chan một cái ôm sau cùng. Và cậu ấy đồng ý. Tiếp theo khi em sắp đến gần, chị đứng dậy nói Chan Chan hãy ôm mình ngay."

Mắt tôi mở to và miệng thốt ra câu hỏi mà chẳng kịp suy nghĩ: "Cái gì?".

"Chị nghĩ rồi em và Chan Chan sẽ lại làm lành, quay về với nhau. Chị không lường trước được việc em bị sảy thai... Chị không lường trước mọi chuyện trở nên nghiêm trọng. Chỉ là lúc ấy chị muốn có thể thắng em một lần."

Tôi vẫn giữ nguyên tư thế không đổi: đứng bất động, mắt mở to sững sờ, gương mặt thất thần và cơ thể buông xuôi. Tôi vừa nghe những gì vậy? Điều cô chị Trân Châu nói là sự thật??? Một sự sắp xếp hoàn chỉnh... Tôi siết chặt tay, cảm nhận rõ sự cuồng nộ đang dậy sóng:

"Tại sao? Tại sao???"

Tôi nghĩ chắc cô chị đó hả hê lắm khi thấy dáng vẻ kích động của đối phương ngay lúc này.

"Con người đều ích kỷ lẫn mang cảm giác nuối tiếc." – Cô chị Trân Châu cứ thản nhiên – "Bốn năm trước chị biết Chan Chan thích mình nhưng không thể đón nhận vì đã thích người khác. Chị và anh ấy cùng sang Anh du học với ý nghĩ sẽ đến với nhau trong tương lai.

Đáng tiếc thay, những gì chúng ta hy vọng thì ông trời không bao giờ toại nguyện. Chưa đầy hai năm, anh ấy có tình yêu mới nhưng chị vẫn lừa dối bản thân, cố níu kéo mối tình vô vọng đó thêm hai năm. Đến khi không còn chịu đựng được nữa thì chị đành về nước. Gặp lại Chan Chan và biết cậu ấy đã có em thì chị không thích vậy. Đó có lẽ là sự ích kỷ và vì chị rất cần một chỗ dựa nên đã kéo Chan Chan trở về."

Chưa bao giờ tôi giận điên cuồng như vậy. Đến mức tôi muốn đập nát mọi thứ kể cả người con gái có tâm hồn tồi tệ đó. Ích kỷ? Tôi cũng từng có cảm giác ấy đối với cô chị Trân Châu. Tôi từng muốn hơn chị ta, muốn giữ Chan Chan cho riêng mình. Thế nhưng, tôi đã không làm gì cả. Tôi vẫn để mọi chuyện diễn ra theo đúng cái cách của nó. Ấy vậy sao có kẻ chỉ vì sự ích kỷ mà nhẫn tâm làm tổn thương người khác chứ? Sao lại có thể sống như thế?...

"Lý do chị kể tôi nghe sự thật là gì?" – Tôi nghe hơi thở của mình rất lạnh.

"Vì day dứt."

"Day dứt ư?"

"Chị biết bản thân sai. Cái chết của đứa bé là lỗi lầm lớn. Chị quyết định rời xa Chan Chan, không gặp cậu ấy nữa và quay về Anh. Chị muốn trước khi rời khỏi đây có thể chuộc lại một phần lỗi lầm. Chỉ khi nào em và Chan Chan quay về bên nhau thì chị mới nhẹ nhàng từ bỏ mọi thứ."

Tôi nhìn. Cô chị Trân Châu cũng nhìn tôi với gương mặt buồn bã lẫn hối lỗi. Những lời chị ta nói nghe chân thành đó, thật tâm đó nhưng sự thật là... Tôi chậm rãi tiến lại gần để rồi khi đã dừng lại thì không hề do dự, tôi đưa tay tát vào mặt cô chị ấy lần thứ hai. Đây sẽ là cú

đánh mạnh nhất. Đau nhất. Tàn nhẫn nhất và cũng là cuối cùng tôi dành cho chị ta. Giống kỳ trước, cô chị Trân Châu rờ má nơi chỗ bị đánh và từ từ quay qua đối diện với tôi. Gương mặt không toát lên vẻ ảm ức, nhẫn nhịn mà là sự chấp nhận lẫn thanh thản.

"Rốt cuộc, chị vẫn chỉ nghĩ cho bản thân mình mà thôi. Xin lỗi để có thể nhẹ lòng ra đi? Nguyễn Trân Châu!" – Lần đầu tiên tôi gọi thẳng tên chị ta – "Mãi mãi chị sẽ không bao giờ chuộc lại lỗi lầm đã gây ra cho tôi. Chỉ khi nào chị mang đứa bé trở về."

Cô chị Trân Châu hạ tay xuống, mắt không chớp và im lặng. Cố kiềm những cảm xúc kinh khủng đang bủa vây, tôi lạnh lùng nói rõ:

"Đi đi! Đừng để tôi thấy mặt chị thêm lần nữa!"

Dứt lời tôi quay lưng. Tiếp, tôi không còn nghe âm thanh nào bên tai kể cả tiếng thở của đối phương. Nhưng rất nhanh, cô chị Trân Châu lại cất giọng trước khi rời khỏi sân nhà:

"Nếu em giận Chan Chan vì một kẻ không ra gì thì không phải đáng tiếc lắm à? Tạm biệt."

Có tiếng xe dịch cổng hàng rào dây leo. Rồi tiếng bước chân từ từ nhỏ dần. Tôi ngồi phịch xuống đất. Lòng vô cùng khó chịu, ngực cứ tung tức nhưng không tài nào khóc được. Đau đớn lắm, tôi gục mặt vào hai lòng bàn tay và lắng nghe âm thanh thổn thức trong tim mình.

... Đang ngồi trong buồng hướng mắt nhìn ra ngoài song cửa sổ thì tôi nghe Chan Chan ở bên kia tấm rèm vải gọi khẽ:

"Min Min, đằng ấy không sao chứ? Cứ ở trong đó suốt vậy?"

Tôi muốn đáp lại một câu nhưng chẳng hiểu sao miệng cứ dính chặt,

không thể mở ra dù rất ít.

"Hay đăng ấy bệnh? Nếu không khoẻ ở đâu thì phải nói nhé."

Biết Chan Chan đang sốt ruột ở bên ngoài nên tôi cố gắng hé môi lên một chút rồi nói nhỏ: "Không sao. Tớ muốn yên tĩnh."

Tiếp theo là khoảng lặng. Tôi vẫn thấy bóng Chan Chan in trên tấm rèm vải.

"Ừm, vậy cứ nghỉ cho khoẻ. Đăng này để cơm trưa cho đăng ấy trên kệ bếp."

Khi Chan Chan rời khỏi thì tôi nhẹ nhàng nằm xuống giường, nhắm mắt. Tôi cần chút yên tĩnh, chút thời gian để suy nghĩ về tất cả những chuyện đã xảy ra. Vậy thôi.

Hình như tôi đã ngủ quên thì phải bởi tôi chợt giật mình tỉnh giấc. Không rõ đã mấy giờ. Nhổm người dậy, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Gió thổi mấy cành cây nghe xào xạt, trời vẫn nắng nhưng đã dịu bớt. Trông kiểu này giống như đã xế chiều rồi thì phải. Chợt nhớ ra mình vẫn chưa ăn trưa, thảo nào bụng kêu réo ầm ỹ. Mau chóng bước xuống giường, tôi rời buồng.

Âm thanh nói chuyện ồn ào dưới bếp khiến tôi nghĩ nhà có khách. Đi vòng qua dãy hành lang bên hông nhà, tôi ngạc nhiên khi thấy chiếc xe bảy chỗ Toyota quen thuộc đậu trong sân. Lẽ nào ai đó trong gia đình Chan Chan xuống đây à? Bước nhanh xuống gian nhà bếp, đập vào mắt tôi là chị Hoà Trâm đang nói chuyện vui vẻ với mẹ cùng dì Sáu. Bên cạnh còn có Chan Chan và cậu ta reo lên bởi trông thấy tôi đầu tiên:

"Min Min! Đăng ấy dậy rồi hả?"

Tôi gật đầu đồng thời đi lại chỗ mọi người. Tức thì, chị Hoà Trâm đứng dậy mỉm cười và mở rộng vòng tay ôm tôi vào lòng. Tôi cảm nhận được cái siết mạnh của chị. Mạnh nhưng ân cần.

"Lâu rồi mới gặp em. Vẫn khoẻ chứ?" – Chị Hoà Trâm nhìn xuống tôi, hỏi.

Tôi lại gật đầu. Thấy vậy chị cười tươi hơn rồi lắc lắc vai tôi bảo nhanh:

"Chị cũng thấy em khoẻ hơn lúc trong bệnh viện. Coi bộ về đây sống thoải mái nhiều nhỉ."

"Quê mà, không khí trong lành lại yên tĩnh." – Mẹ tôi nói.

Chị Hoà Trâm cười, đáp vâng. Bên cạnh, hình như vẫn còn nhớ nên Chan Chan liền lên tiếng:

"Min Min, đằng ấy chưa ăn trưa phải không? Chắc đói lắm rồi hả?"

"Con ngủ gì mà bỏ ăn trưa luôn. Ngồi đi để dì lấy cơm." – Dì Sáu đứng dậy.

"Dạ khoan. Con có chuyện muốn nói với chị Hoà Trâm rồi mới ăn."

"Có gì sao?"

"Vâng, chị với em ra ngoài bờ đê nói chuyện chút được không ạ."

Tuy khó hiểu nhưng chị Hoà Trâm đồng ý. Chào mọi người xong, tôi và chị Hoà Trâm tản bộ ra ngoài bờ đê. Nắng vẫn trải mình lên từng nhánh cây ngọn cỏ. Những bụi cỏ lau cao qua gối người dần dần mở

ra khi có bước chân ai đến gần. Thỉnh thoảng, tôi bắt gặp mấy con bò đang thong thả đi ngược trở xuống. Trông khung cảnh vùng quê buổi chiều thật thanh bình. Khi đã đi khá xa thì tôi ngừng lại, vẫn đứng trên bờ đê, nhắm mắt đón gió.

"Chà, ở đây đúng là thoải mái thật. Khác xa thành phố nhộn nhịp." – Chị Hoà Trâm hít thở.

Thoáng lưỡng lự chốc lát, tôi quay qua nhìn chị hỏi:

"Chị về đây là để đón em phải không?"

"Chứ em nghĩ chị còn có chuyện khác à? Vì lo cho em với lại gia đình bắt chị phải đưa em về nên chị đã chạy xe một quãng đường dài xuống đây."

"Em biết mọi người lo lắng cho mình."

"Nếu thế thì sao em không chịu về? Chị hiểu, cái chết của đứa bé là một mất mát lớn đối với em. Tất cả cũng rất buồn. Mấy ngày nay, bạn em Thuý Nga rồi Thu Cúc, cô Bích đều gọi điện hỏi thăm vì gọi cho em mà không được."

"Em xin lỗi. Thật ra một phần cũng là vì vấn đề giữa em với Chan Chan."

"Chan Chan làm gì khiến em không vui hả? Nếu đúng vậy thì em cứ nói, chị sẽ làm chủ cho."

Tôi liền cắt ngang lời chị Hoà Trâm và bước chậm chậm lại gần:

"Điều đó không quan trọng nữa ạ vì em đã hiểu rõ mọi chuyện rồi. Nhưng, trước khi quyết định có quay lại với Chan Chan hay không thì

em muốn thỉnh cầu chị một việc."

Trông sự nghiêm túc trên mặt tôi thì chị Hoà Trâm hơi ngạc nhiên. Rất nhanh, chị gật đầu như muốn nói đồng ý. Chỉ chờ có vậy là tôi mau chóng nói tiếp điều cần nói:

"Em đã nghe Chan Chan kể về việc chị mang thai lúc mười ba tuổi. Kể cả việc chị bị cha mẹ đưa đến bệnh viện phá thai. Em đều biết tất cả và từ sớm."

Kinh ngạc trong vài giây rồi chị Hoà Trâm cắn môi đồng thời đập tay lên trán, mắng: "Cái thằng Chan Chan này, lát về chị sẽ cho nó biết tay."

"Chị đừng trách Chan Chan, vì lúc đó em muốn phá thai nên cậu ấy mới kể em nghe về chị."

"Hả? Em từng muốn phá thai? Khi nào?" – Chị Hoà Trâm sững sốt.

"Hơn một tháng trước."

"Trời đất! Thế mà chị và mọi người chẳng biết gì hết. Thằng Chan Chan cũng không nói."

Tôi cười cười và thở ra bảo: "Dù gì chuyện cũng đã qua rồi."

Chị Hoà Trâm tắc lưỡi: "Ừm. Mà, em muốn nói gì với chị về chuyện đó?"

Tôi vừa nói vừa hồi tưởng lại cái cảnh lần đầu tiên mình đến nhà Chan Chan:

"Lần đầu gặp mặt, em thấy chị là một người con gái đáng ngưỡng

mộ. Xinh đẹp, thông minh, giỏi giang, tự lập và luôn biết cách xoay sở trước mọi tình huống xấu nhất. Nhưng khi ấy em lấy làm khó hiểu vì sao người có đủ điều kiện tốt như chị lại chưa có bạn trai. Vài lần mẹ bảo chị đi coi mắt nhưng chị liên tục kiếm cớ từ chối. Để rồi khi biết ra quá khứ không vui kia thì em đã hiểu... Thảo nào, chị phản đối kịch liệt khi cha em muốn em phá bỏ đứa bé. Cũng như chuyện chị phản ứng mạnh với việc của Thu Cúc. Đó quả thật là một điều rất đáng tiếc."

Tôi vừa dứt lời thì chị Hoà Trâm bỗng chốc thờ dài, nghe buồn và nặng lòng. Khẽ khàng, chị nhìn về phía chân trời, nơi ánh sáng không ngừng chói chang và có những cánh chim nhỏ.

"Cái quá khứ đau buồn đó là nỗi ân hận đối với chị. Vì một phút lầm lỡ mà chị đã hại chết hạnh phúc của chính mình ở lứa tuổi thơ ngây. Chị mang thai khi còn quá nhỏ nên cha mẹ không chấp nhận. Chị vẫn còn nhớ như in khoảnh khắc giật mình tỉnh dậy và thấy mình ở trong phòng nạo thai. Cảm giác sự lạnh tanh của kim loại đụng vào da thịt. Chị không biết vì sao lại đau kinh khủng. Chị chỉ biết khóc, kêu cứu và van xin. Nhưng vào giây phút đứa bé không còn trong bụng nữa thì chị hiểu tất cả đã quá trễ. Nhớ trước đó chị vẫn còn cảm nhận sự sống nhỏ bé vậy mà giờ nó hoàn toàn biến mất. Mãi mãi cho đến hết đời, chị không quên."

"Chị giận cha mẹ lắm phải không?"

"Có thể nói là vậy. Chị biết rõ cha mẹ không thích đứa bé và càng không muốn chị sinh con khi mới mười ba. Nhiều lần họ bảo chị hãy phá thai nhưng chị kiên quyết không chịu. Đến nỗi, chị từng nói: Hãy cho con sinh nó ra rồi cha mẹ cho người khác nhận nuôi cũng được. Đơn giản khi ấy chị nghĩ chẳng ai có quyền giết đi một sinh linh đang sống. Mang thai gần năm tháng, chị cảm nhận đứa bé lớn lên từng ngày... Nhưng rồi cha mẹ vẫn lén đưa chị đến bệnh viện. Sau này

nghĩ lại, chị vẫn mong mình có thể tha thứ. Tuy chuyện qua đã lâu và giờ đây tất cả trở về như cũ nhưng chị vẫn khó chịu, day dứt vì có lỗi với con."

Nhận ra chị Hoà Trâm đang xúc động nên tôi liền bước đến gần, nhẹ nhàng nắm lấy tay chị.

"Không sao, chị vẫn ổn." – Chị Hoà Trâm lau vội nước mắt sắp rơi.

"Khi đưa bé mất, em luôn trách mình vì không cố gắng giữ nó. Nếu em dừng đột ngột lao ra đường thì đã không xảy ra chuyện đáng tiếc. Nhưng giờ em nghĩ lại, việc đưa bé không ra đời biết đâu cũng là điều tốt. Em vẫn chưa đủ chín chắn để làm mẹ... nên sẽ bắt công với nó. Cứ xem như đưa trẻ đến để giúp em sống tốt hơn, biết suy nghĩ hơn. Năm mười bảy này, em đã vấp ngã nhưng sau đó em sẽ tự biết cách đứng dậy. Và trưởng thành."

"Min Min."

"Có thể cha mẹ nghĩ như em nên vì tương lai của chị cũng như không muốn làm khổ đứa bé khi sinh ra mà mẹ nó còn quá nhỏ nên mới kiên quyết bảo chị phá bỏ. Chắc hẳn họ cũng rất khổ tâm và đau lòng khi đi đến quyết định này. Đấy không phải lỗi của cha mẹ. Càng không phải lỗi ở chị. Kẻ đáng trách chính là anh chàng làm chị mang thai rồi phải bỏ trách nhiệm. Chị à, đau khổ suốt mười bảy năm là quá đủ. Em nghĩ, đứa bé đã rất hạnh phúc."

"Hạnh phúc? Về điều gì?"

"Đứa bé hạnh phúc vì có một người mẹ như chị. Vì vậy, chị hãy tha thứ cho cha mẹ cũng như tha thứ cho chính mình, được không?" – Tôi mỉm cười.

Lần đầu tiên, tôi thấy cô chị luôn nghiêm túc ấy lại mang gương mặt ngây ngô hết trẻ con. Cái nhìn tròn xoe vừa kinh ngạc vừa như nhận ra được một điều nào đó rất quan trọng. Tiếp, hai giọt nước long lanh nhẹ nhàng chảy dài xuống gò má. Chị khóc. Nghe thật lớn. Vang vọng khắp không gian tĩnh lặng của bờ đê buổi chiều. Dù vậy, tôi cảm nhận rõ trong đó là sự nhẹ nhõm của một tâm hồn từ giờ sẽ trút hết mọi gánh nặng để đón nhận tha thứ...

Tôi vẫn đứng trên bờ đê. Mắt nhìn đăm đăm những đám mây to đủ hình dạng. Chưa khi nào tôi thấy bản thân nhỏ bé như lúc này. Sau khi khóc một trận thoải mái xong, chị Hoà Trâm trở về nhà dì Sáu. Tôi bảo chị gọi Chan Chan ra đây. Tôi muốn nói chuyện rõ ràng với cậu ta lần này. Thiết nghĩ, có lẽ đã đến lúc tôi nên tha thứ. Cho một người và cho chính mình. Mãi suy nghĩ mà tôi chẳng hay biết Chan Chan xuất hiện từ lúc nào. Đến khi cậu ta chỉ còn cách vài bước thì bấy giờ tôi mới nghe tiếng bước chân và quay qua.

"Đằng ấy gọi đằng này ra có gì không?" – Tên cool boy hỏi khi đã ngừng lại.

Hít sâu một hơi dài xong tôi nhìn trực diện Chan Chan rồi chậm rãi hỏi:

"Nếu bây giờ tớ cho cậu một cơ hội thì cậu sẽ nói gì?"

Tôi thấy Chan Chan lặng im dửng như đang suy nghĩ. Tôi không biết cậu ta sẽ nói gì. Là lời xin lỗi hay sự bày tỏ kiểu như "Tớ thích cậu" giống người khác vẫn hay làm thế. Tôi chợt hồi hộp khi thấy đôi môi Chan Chan từ từ chuyển động như chuẩn bị cho một lời nói.

"Cùng về nhà nhé vợ."

Tôi bất động nhìn Chan Chan. Tên đáng ghét ấy lại cười, hai lúm

đồng tiền khoen sâu. Rất nhanh, tôi cảm nhận mặt mình có dòng nước ấm nóng. Tôi khóc vì đó không phải là lời xin lỗi nhạt nhẽo, không phải là lời bày tỏ sáo rỗng. Chỉ là một câu nói hết sức giản đơn nhưng chứa trong đấy tất cả niềm tin yêu, quan tâm lẫn bao dung. Cuộc sống chỉ cần những điều giản dị thôi đã là hạnh phúc. Thấy tôi nấc lên liên hồi thì Chan Chan bước lại gần và ôm lấy tôi. Để rồi tôi nhận ra cuối cùng mình đã trở về bên cạnh người con trai ấy.

Chương 54: Quá khứ. Hiện tại. Tương lai. Và cuộc sống vẫn tiếp diễn (Hết)

Ngày 1 tháng 5

Sau khi mọi vấn đề được giải quyết thì tôi quyết định trở lên thành phố. Sáng hôm nay tôi dậy thật sớm thu dọn hành lý. Đang sắp xếp quần áo vào trong valy thì chợt tôi thấy tấm hình siêu âm đứa bé cách đây hai tuần. Giờ đây nhìn lại kỷ vật quý giá đó tôi không còn cảm giác nặng nề đau đớn nữa mà thật sự nhẹ lòng. Dù sao thì có thể nghĩ mình đã từng sắp làm mẹ, từng muốn phá thai nhưng rồi từng đi siêu âm và từng mang tâm trạng nôn nao chờ đợi. Tất cả những điều đó tôi sẽ luôn gìn giữ, không quên. Đúng lúc giọng mẹ từ ngoài sân gọi vọng vào. Thế là tôi cất nhanh tấm hình siêu âm vào túi áo rồi cầm valy lên, chạy ra... Dì Sáu ôm tôi, dặn dò đủ thứ nào là giữ gìn sức khoẻ với thỉnh thoảng nhớ về thăm dì. Dì cũng không quên nhắc đưa cả Chan Chan theo. Dì tôi "mê" tên cool boy mắc dịch này rồi. Nản. Chào hỏi xong thì chị Hoà Trâm bảo tôi, Chan Chan và mẹ lên xe. Nhưng khi sắp vào trong xe thì tự dưng tôi nghĩ gì đó rồi lập tức chạy vụt ra phía sau nhà. Đưa mắt nhìn không gian vắng lặng xung quanh. Không có gì khác ngoài gió, cây cối cùng nắng đang vờn nhau. Mau chóng lấy trong túi áo ra tấm hình siêu âm rồi tôi cúi xuống lấy xẻng xúc nắm đất lên. Nhẹ nhàng đặt bức hình vào cái hố nhỏ, tôi nhìn nó lần cuối. Sau cùng, tôi lấp đất lại. Đứng dậy. Mỉm cười.

Vĩnh biệt baby.

Tôi mãi mãi nhớ cảm giác hạnh phúc khi từng có đứa bé này. Từ giờ cho đến hết cuộc đời.

Từng vấp ngã và tự đứng lên, tôi sẽ thay đổi. Tiếp tục đi về phía trước với một tương lai mới.

Nghe tiếng gọi của mọi người, tôi quay lưng chạy thật nhanh trở lại. Vừa thấy tôi là Chan Chan tò mò hỏi: "Đằng ấy làm gì thế? Bộ quên gì hả?"

"Ừm, là chôn cất quá khứ."

Tôi cười láu lỉnh trả lời một câu đầy đánh đố rồi leo tót lên xe. Còn tên Chan Chan thì cau mày khó hiểu nhưng cũng lên theo. Mấy phút sau, chiếc xe Toyota rời khỏi sân nhà dì Sáu.

... Một. hai giờ trưa chúng tôi mới về đến Sài Gòn. Chị Hoà Trâm lái xe qua nhà tôi trước. Hình như mẹ gọi điện báo trước hay sao mà cha với hai thằng em tôi đã đứng trước cổng nhà chờ. Cửa vừa mở là tôi phóng như bay xuống, ôm chầm lấy cha. Ông cũng giữ chặt tôi trong tay.

"Thế nào rồi con gái? Thấy tốt hơn chưa?" – Cha ân cần hỏi.

"Dạ, mọi thứ đã ổn." – Tôi trả lời rõ to.

"Tốt! Vậy là tốt!" – Cha có vẻ xúc động khi siết mạnh đôi vai tôi.

Kế bên, thằng Hoàng với thằng Vinh chen vào: "Mừng chị Min Min trở về."

Tôi vò đầu hai đứa em rồi cùng mọi người đi vào trong nhà. Chị Hoà Trâm và Chan Chan cũng cùng vào vì chúng tôi dự định ở đây đến

chiều tối.

... Tối, khi chiếc xe hơi chạy vào sân là từ trong nhà cha mẹ chồng, anh Dũng Văn, chị Hồng Anh đã lật đật bước ra. Trông thế tôi có cảm giác mình đã trở thành một nhân vật "cấp cao" nào đấy được nghênh đón nhiệt liệt. Mới xuống xe còn đứng chưa vững là tôi bị chị Hồng Anh "tấn công" bằng những cái ôm vội vã. Chị không ngừng kêu lên mừng rỡ:

"Ôi Min Min! Tạ ơn trời phật, cuối cùng em cũng chịu về nhà rồi."

"D... dạ." – Tôi nói không rõ vì đang ngộp thở trong bờ ngực người chị dâu.

Lát sau, chị Hồng Anh cũng chịu buông tha cho tôi. Có lại không khí, tôi thở gấp gấp như sắp chết. Cùng lúc, anh Dũng Văn đứng bên cạnh chống hông:

"Cuốn gói về quê mà chẳng nói chẳng rằng gì hết, làm ai ai cũng lo lắng. Đến nỗi, Chan Chan rồi chị Hoà Trâm phải về tận dưới đón lên mới chịu. Phiền quá cô nương."

Tức thì cha chồng tôi đập một phát lên đầu anh Dũng Văn, nói đầy hăm hực:

"Thằng mất dạy, em nó mới về mà mày chẳng nói câu gì cho ra hồn. Min Min về là tốt rồi."

Cha chồng nhìn qua tôi, khuyến mãi nụ cười "khó đỡ". Tiếp, mẹ chồng đưa tay vuốt tóc tôi: "Về quê nghỉ ngơi một thời gian cũng hay. Giờ thì mọi chuyện đã ổn, rồi sẽ qua hết thôi."

Tôi nhìn mọi người mỉm cười gật đầu. Qua những đôi mắt thương

yêu quan tâm đó thì tôi thật sự hiểu: mình đã trở thành một phần không thể thiếu của gia đình chồng. Chắc chắn là vậy.

...

Trước khi kết thúc cuốn nhật ký đặc biệt này tôi sẽ nói sơ qua tình hình cuộc sống của bản thân tiếp theo đó. Ừm thì cuộc đời vẫn cứ tiếp diễn như bình thường. Bên gia đình tôi thì không có thay đổi gì nhiều ngoại trừ việc thằng Hoàng, thằng Vinh đang tranh nhau làm boyfriend của Thu Cúc. Tôi không bất ngờ chuyện này lắm bởi vốn hiểu hai tên trời đánh đó mê gái. Chỉ là tôi thấy tội cho Thu Cúc thôi. Con bé hồn nhiên đâu biết những bí mật rùng rợn của chúng. Nhưng mà tôi cũng không muốn phá đám hai thằng em trai. Cứ để như thế vậy.

Còn về gia đình bên chồng tôi, chị Hoà Trâm đã chịu đựng quá khứ đau buồn kia ngủ yên. Mối quan hệ giữa chị và cha mẹ chồng tôi cũng tốt hơn xưa. Cứ vào cuối tuần rảnh thì chị thường đến cô nhi viện hoặc các trung tâm y tế làm từ thiện. Việc này khiến chị sống thanh thản. Về phía vợ chồng anh Dũng Văn, chị Hồng Anh thì cả hai dự định xin con nuôi. Hai người vẫn phân vân chẳng biết nên chọn con trai hay gái. Cuối cùng, họ quyết định nuôi hai đứa.

Tiếp theo là những người khác. Chị Trang hàng xóm vẫn nuôi bé Khoai, còn chồng chị anh Thông thì vẫn thế, hết thuốc chữa rồi. Tôi với bà dì Mập thỉnh thoảng chạm mặt nhau và cứ "chơi qua chơi lại" giống lúc trước. Còn Thu Cúc, con bé được tiếp tục đi học. Sau vụ phá thai suýt hại chết con thì ông cha tàn bạo kia đã bớt tánh vũ lực. Thật là may. Tiếp theo là chị Hiền Lan. Chị ấy cũng có cuộc sống bình yên. Vừa mang thai vừa học tuy cực nhọc nhưng chị nói với tôi nhất định cố gắng đến cùng. À, con bạn thân khủng điên Thuý Nga của tôi thì khỏi đề cập làm chi bởi đời nó vẫn vậy. Cuối cùng, tôi suýt quên một người: Chí Hùng. Từ lúc mất tích đến nay chúng tôi chẳng

có tin gì về cậu ta. Gia đình và công an vẫn tiếp tục cuộc tìm kiếm nhưng có vẻ kết quả không được tốt. Hy vọng, cậu ta đừng gặp chuyện gì bất trắc.

Tóm lại, cuộc sống của mọi người là thế. Còn về phía tôi. Cha mẹ đã vào trường trình bày rõ mọi chuyện cho thầy hiệu trưởng nghe và sau khi suy nghĩ đắn đo tới lui thầy cũng đồng ý để tôi đi học trở lại. Tôi vẫn tiếp tục đến trường học đến giữa tháng năm thì thi cuối học kỳ II cùng tất cả các bạn khác. Dù việc lan truyền tin tôi mang thai chưa hoàn toàn chấm dứt hẳn nhưng cũng đã tạm lắng sau hơn ba tuần trôi qua. Giờ thì mỗi buổi sáng vẫn là...

Tôi đang đứng chờ ngoài cổng. Một giây sau, tên Chan Chan dắt chiếc martin đi ra.

"Xin lỗi, đăng này kẹt đi vệ sinh. Đăng ấy lên xe đi."

Bực mình vì tính lâu lặc của tên cool boy, tôi nhanh chóng leo lên xe. Khi thấy tôi đã ngồi yên thì Chan Chan ngoái đầu ra sau cười:

"Chuẩn bị chưa, đến trường nha."

Tặc lưỡi vài cái rồi tôi giơ tay lên và bảo lớn: "Đi lẹ lẹ!".

Rất nhanh, chiếc xe đạp chở tôi và Chan Chan chạy đi trên con đường đầy nắng sớm.

Kết thúc nhật ký.

(22/04 – 18/06/2013, Sài Gòn)

Thanks mn đã ủng hộ <3 love all =))